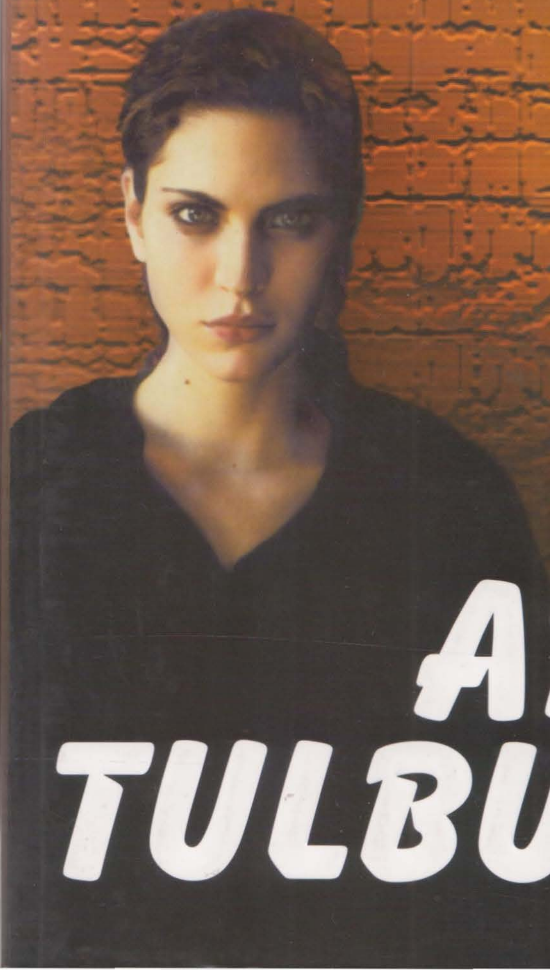
Barbara Delinsky

APE TULBURI

BARBARA DELINSKY

APE TULBURI

BARBARA DELINSKY

Ape tulburi

Traducere: LIDIA GRĂDINARU

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

I.S.B.N. 973-8117-92-5

TRUSTUL EDITORIAL
LIDER
Editurile:
ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
● ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE
● ŞTIINŢELOR MEDICALE
● ŞTIINŢELOR AGRICOLE
● SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
● CARTEA PENTRU TOŢI

LAKE NEWS

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 761061 - Bucureşti, tel: 337.30.67; 0744.530.970; 0723.335.197;
Fax: 337.48.22; E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

1

Lake Henry, New Hampshire

Ca tot ce era legat de lac, zorile sosiră la vremea lor. Negrul uniform al nopții se preschimbă pe nesimțite într-un albastru intens ce se lumină cu pași leneși, dînd formă treptat vîrfului unui copac, streșinii unei vilișoare, limbii unui doc de lemn bătut de ape – și, gata, era o zi senină. În această zi, ceața încetinea procesul conturării, reducînd lacul la un bazin din sticlă lăptoasă și linia malului la o acuarelă neclară în portocaliu, auriu și verde unde, normal, aveau să fie culorile vibrante ale toamnei. Un crîmpei de gri sau de albastru marin marca o casă cu fața spre lac, dar detaliile se pierdeau în ceață. Ca și separarea reflecției de țărm. Efectul, în aerul liniștit și încremenit, era acela a unui cocon protector.

Era un moment special. Singurul lucru pe care l-ar fi schimbat John Kipling era frigul. Nu era pregătit pentru sfîrșitul verii, dar, în ciuda dorințelor sale, zilele erau evident mai scurte decît cu două luni în urmă. Soarele apunea mai devreme și răsărea mai tîrziu, iar răcoarea nopții zăbovea. O simțea. Și cufundarii lui o simțeau. Cei patru pe care îi urmărea acum cu privirea, doi adulți și puii lor, aveau să rămînă pe lac încă cinci săptămîni, însă deveneau tot mai agitați, uitîndu-se în ultima vreme la cer într-un fel care avea mai puțin de a face cu păsările de pradă decît cu gîndurile de migrare.

În timp ce îi privea acum, pluteau în ceață la nici șase metri de canoea lui, și, pe cealaltă parte, la nici trei metri de micuța insulă acoperită de brazi în al cărei golf adăpostit își petrecuseră vara. Insula era una dintre multele care punctau Lake Henry. Între limpezimea apei, liniștea lacului și abundența de pește mărunt, aceste insule ademeneau cufundarii să se întoarcă an de an, pentru că uscatul nu le pria. Aveau picioarele plasate prea în spate sub corpul mare, greoi. Așa că își făceau cuib chiar pe marginea acestor insule, unde puteau intra și ieși mai ușor din apă. Pe John îl îndurera să îi vadă străbătînd legănat chiar numai acei cîțiva centimetri de la apă la cuib.

Cu toate acestea, cufundarii erau o priveliște care merita să fie reținută. De la apariția puilor, în iulie, urmărea cum li se transformă penajul din negrul puilor abia ieșiți din ou, la maroul celor care învățau să meargă, apoi în cenușiul mohorît al puilor tineri, însă aveau ciocurile conice și gîturile netede ale părinților lor, ca o anticipare a viitoarei splendori – iar acei părinți, ahhh, ei erau cu adevărat superbi, chiar și toamna, cînd penajul lor începea să își piardă luciul, chiar și în dimineața asta, prin vălul de ceață cenușie. Erau niște frumuseți, cu spatele lor în alb și negru ca o tablă de șah, cu coliere albe în jurul gîturilor negre, cu ciocuri ascuțite. Ca și cînd toate acestea n-ar fi fost îndeajuns de impresionante, aveau ochii roșii, rotunzi, care priveau fix. John auzise că roșul intensifica vederea sub apă, și credea asta. Puține scăpau acelor ochi.

Păsările pluteau acum pe apă, înotînd leneș în golf, rotindu-se și contorsionîndu-se alternativ pentru a-și ciuguli penele și băgîndu-și capul în apă să prindă pești. Cînd unul dintre adulți își comprima corpul și se cufunda, forța membrelor inferioare îl propulsa în adîncuri, iar John știa că își putea umfla burta cu pînă la cincisprezece peștișori înainte de a ieși la suprafață în altă parte.

John cercetă prin ceață pînă îl localiză din nou. Perechea lui continua să plutească în apropierea insulei, însă ambii adulți erau în alertă, cu ciocurile lor ascuțite ridicate doar o idee mai sus în timp ce scrutau ceața în căutare de veşti. Ceva mai tîrziu, în cursul dimineții aveau să își părăsească puii pentru a alerga cu trudă pe suprafața lacului şi a se înălța greoi în aer. După ce zburau în cerc o dată sau de două ori pînă luau înălțime suficient încît să treacă de vîrful copacilor, aveau să zboare pînă la un lac învecinat ca să viziteze alți cufundari. Creşterea puilor era o perioadă solitară şi, cu doi pui de condus prin luni de trudă şi vigilență, perechea asta se descurcase bine. Acum trebuia să îşi reîmprospăteze aptitudinile sociale ca pregătire pentru petrecerea iernii în grupuri mai mari pe coasta mai caldă a Atlanticului.

Cufundarii repetau acest ritual de cînd lumea. Aceeaşi inteligență care le asigurase supraviețuirea pînă acum le spunea că septembrie trecuse pe jumătate, că octombrie avea să aducă zile mai reci şi ger seara, iar în noiembrie va veni înghețul. Întrucît aveau nevoie de o întindere de apă limpede ca să-şi ia zborul, trebuia să părăsească lacul înainte de a îngheța. Şi aveau s-o facă. În toți anii copilăriei, în care crescuse lîngă lac, şi apoi ca adult reîntors să-şi reia urmărirea, John nu văzuse mulți cufundari prinşi de gheață. Aveau instincte bune. Rareori greşeau.

John, totuşi, greşea – adesea chiar. O făcuse şi azi dimineață, plecînd de-acasă în tricou şi pantaloni scurți, dorindu-şi să fie încă vară, şi pomenindu-se dîrdîind de frig. Uneori nu reuşea să accepte că nu mai are douăzeci de ani. Trecuse de patruzeci – şi, da, avea tot unu optzeci şi opt şi era în formă, dar trupul lui nu mai funcționa ca odinioară. Îl dureau genunchii, la ochi avea riduri, tîmplele îi încărunțiseră şi îi era frig la extremități.

Dar, frig sau nu, n-avea de gînd să plece. Nu încă. Nu neapărat pentru că în decorul ăsta ar fi găsit inspirația pentru un

mare roman de succes, ci pentru că nu se săturase încă de cufundari.

Stătea nemişcat ca o stîncă în canoe, cu mîinile la subsuori ca să se încălzească, cu padela pusă deoparte. Cufundarii ăştia erau obişnuiți cu prezența lui, dar el nu voia să rişte. Atîta timp cît păstra distanța şi le respecta spațiul, aveau să-l răsplătească oferindu-i priveliştea dichisitului lor şi fermecîndu-i auzul cu cîntecul lor. Cînd lumea era misterios de liniştită – noaptea, în zori, în dimineți ca aceasta, cînd ceața estompa celelalte zgomote ale viețuitoarelor lacului – gîlgîia şi se înălța cîntecul cufundarilor. Şi iată-l acum – uluitor – un tremolo primitiv eliberat cu un maxilar tremurat, atît de frumos, atît de misterios, atît de sălbatic încît îi ridica părul pe ceafă.

Cîntecul purta şi un mesaj. Acel tremolo era un strigăt de alarmă. Desigur, nu era foarte acut, ceea ce făcea să fie doar o atenționare, dar John nu avea de gînd să-l ignore. Cît mai încet cu putință, ridică padela. Apa se undui moale pe canoe în timp ce o dirija cu spatele. Cînd ajunse la încă trei metri depărtare, îşi stabiliză poziția şi puse în linişte padela deoparte. Cu coatele adunate pe lîngă coapse pentru a se încălzi, rămase aşa, uitîndu-se, ascultînd, aşteptînd.

După un timp, cufundarul care era cel mai aproape de el îşi întinse gîtul şi slobozi un vaiet prelung, jos. Sunetul nu era prea deosebit de strigătul unui coiot, însă John nu le-ar fi confundat niciodată. Vaietul cufundarului era în acelaşi timp mai elementar şi mai delicat.

Acesta de-acum era începutul unui dialog, un adult strigîndu-l pe celălalt într-o succesiune de sunete obsedante care o făceau pe pasărea îndepărtată să vină, lunecînd, mai aproape. Chiar şi atunci cînd ajunseseră la trei metri una de alta, păsările continuară să vorbească, cu pliscurile aproape închise şi gîturile lungi umflîndu-se în jurul sunetului.

Pielea lui John se înfioră, făcîndu-se ca de găină. De

asta se întorsese lîngă lac, de asta, după ce o ştersese din New Hampshire la cincisprezece ani, revenise la patruzeci. Unii spuneau că o făcuse pentru slujbă, alții că o făcuse pentru tatăl lui, dar adevărul avea legătură indirectă cu aceste păsări. Ele semnificau ceva primitiv şi sălbatic, dar simplu, şi direct, şi sigur.

Viața unui cufundar consta în mîncat, ciugulitul penelor şi procreere. Era o viață cinstită, lipsită de prefăcătorie, ambiții şi cruzime. Cufundarul ataca numai cînd propria sa viață era în pericol. John găsea acest lucru total reconfortant.

Aşa că mai rămase, deşi ştia că ar fi trebuit să plece. Era luni. *Lake News* trebuia să fie la tipografie miercuri la prînz. Avea deja materiale de la corespondenții săi, cîte unul de oraş. Presupunînd că balamucul corespunzător conținea articolele promise de amatorii de istorioare picante şi de ştiri senzaționale, avea să aibă un ditamai teancul de citit şi editat, de cules, de tăiat şi de adăugat. Dacă respectivele articole nu veniseră, avea să sune la diverse numere din Lake Henry şi cele patru orăşele învecinate deservite de ziar, să ia informații la telefon şi să scrie singur ce putea şi, dacă tot îi mai rămînea un spațiu liber, avea să-i dea iar cu Thoreau.

Nici asta nu era o carte, îşi spuse el. O carte trebuie să fie originală. Avea caiete întregi pline de idei, mape groase cu anecdote pe care le culesese de cînd se întorsese în oraş, dar nimic care să-l îmboldească să dea zor – cel puțin, nu cînd era vorba să scrie o carte. Se grăbea cînd era vorba despre *Lake News* – dar mai mult între marțea la prînz şi miercurea la prînz. Era genul de tip care lasă totul pe ultimul moment. Scria mai bine sub amenințarea depăşirii termenului limită, îl stimula forfota unei redacții pline de activitate şi zgomot, şi avea plăcerea perversă de a-l ține pe jar pe redactorul-şef.

Fireşte, acum el era redactorul-şef. Şi editorul coordonator. Şi editorul foto, editorul paginii mondene, responsabilul de imagine. *Lake News* nu era *Boston Post*. Nici pe departe, iar uneori asta îl deranja.

Totuşi, acum nu.

Padela rămînea pusă deoparte, iar cufundarii continuau să strige. Apoi surveni o pauză, şi John îndrăzni să imite sunetul. Unul dintre cufundari îi răspunse ceva şi în acea clipă – scurtă, ameţitoare –, simţi că face parte din echipă. În momentul următor, o dată cu reluarea duetului păsărilor, fu exclus din nou. Era o specie aparte.

Dar nu mai tremura. Îşi dădu seama că nu-i mai e frig. Ceaţa se mistuia sub un soare strălucitor. La vremea cînd prin ceaţă începură să răzbată petice de albastru, John bănui că era aproape nouă. Îşi întinse picioarele şi, lăsîndu-se pe spate, îşi propti coatele de copastie. Întorcîndu-şi faţa spre soare, închise ochii, inspiră mulţumit şi ascultă tăcerea, apa, cufundarii.

După un timp, cînd soarele începu să-i înfierbînte pleoapele şi povara responsabilităţii deveni prea mare ca s-o ignore, se ridică. Rămase preţ de cîteva minute să privească şi să absoarbă acel nu ştiu ce pe care i-l dădeau păsările. Apoi, cu mişcări încete şi silenţioase, recuperă padela de pe fundul bărcii şi porni spre casă.

Avantajul bărbii era că elimina obligaţia de a se bărbieri. A lui John era tunsă scurt, ceea ce presupunea retuşuri ocazionale, dar nimic din calvarul zilnic al tăiatului şi sîngerării pe care îl îndurase cîndva. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cravată. Aici nu era nevoie de cravată. Sau de o cămaşă călcată. Sau de orice altceva în afară de blugi de la brîu în jos. Nici măcar nu trebuia să îşi asorteze şosete, întrucît vara umbla în picioarele goale sau în sandale, iar iarna în cizme, şi atunci putea purta orice şosete voia fără ca cineva să vadă.

Încă simţea plăcerea de a face duş, a se îmbrăca şi a fi pe drum în fix zece minute, şi ce drum! Fără trafic. Fără *alte* maşini. Fără claxoane. Fără poliţişti. Fără *limită de viteză*. Drumul pe care mergea acum era străjuit de copaci ruşinaţi

de cum se ofilesc culorile toamnei. Unduia înăuntru şi în afară urmînd în mare conturul lacului şi era crăpat de atîția ani de convulsii ale înghețului. Majoritatea celorlalte drumuri din oraş era la fel. Ele impuneau singure limite de viteză şi pentru Lake Henry era de-ajuns. Oraşul nu oferea turiştilor atît de multe ca localitățile din jurul lacului. Nu exista nici un han. Nu existau prăvălioare şic. În ciuda zgomotului peren de voci în legislativul statului, nu exista acces public la malul lacului. Oricine ieşea pe lac era fie rezident, fie prietenul unui rezident, fie braconier.

În acest anume moment al anului, cînd rezidenții de vară plecaseră şi rămăseseră numai cei permanenți, populația orăşelului era de 1721. Unsprezece copii urmau să se nască, ceea ce avea să crească numărul. Doisprezece cetățeni erau foarte bătrîni sau în ultimul stadiu de boală, ceea ce avea să îl scadă. Douăzeci şi opt de puşti erau în prezent la colegiu. Era discutabil dacă aveau să se întoarcă. Pe vremea lui John, plecau şi nu se mai întorceau, dar asta începea să se schimbe.

Făcu ceea ce intenționa a fi o scurtă oprire la magazinul general, dar se apucă să discute politică națională cu Charlie Owens, patronul magazinului; apoi, soția lui Charlie, Annette, îi spuse că fiica lui Stu şi a Amandei Watson, Hillary, studentă în anul întîi, era acasă pentru o zi după o hotărîre de ultim moment de a-şi petrece semestrul în străinătate. Hillary lucrase pentru John cu două veri mai înainte, astfel încît avea o contribuție personală la succesul ei, aşa că făcu un ocol pe la casa ei ca să audă povestea, să-i facă o fotografie şi să-i ureze succes.

Întors în centrul oraşului, coti la oficiul poştal şi îşi continuă drumul spre casa galbenă în stil victorian care se înălța între poştă şi lac. Sărind din camionetă – un Chevy Tahoe, unul dintre avantajele slujbei –, se întinse peste banchetă după geantă, o puse pe umăr şi adună în brațe edițiile a patru ziare diferite din această zi, o pungă cu gogoşi şi

termosul. Cu punga în dinți, căută prin inelul cu chei în timp ce traversa aleea murdară spre ușa laterală a casei victoriene.

Încă mai căuta cînd deschise cu umărul ușa din plasă. Ușa din spatele ei era de mahon, foarte lustruită, și sculptată de un artist local. La jumătatea ei, între vîrtejuri, se afla o duzină de fante marcate prin plăcuțe de alamă. Primul rînd era destinat, politicos, orășelelor învecinate – *Ashcroft, Hedgeton, Cotter Cove* și *Center Sayfield*. Rîndurile de mai jos erau specifice pentru Lake Henry, cu plăcuțe pe care scria *Poliția* și *Pompierii, Biserica Congregațională, Fabrica de textile* și *Garden Club*. Pe ușă, la nivelul ochilor, se afla placa cea mai mare, pe care scria *Lake News*.

Ușa se mișcă chiar înainte ca John să bage cheia. În timp ce o deschidea cu cotul, telefonul începu să sune.

– Jenny? strigă el. *Jenny?*

– În baie! veni țipătul.

Nimic nou, se gîndi el. Dar măcar venise.

Aruncînd în trecere cheile pe masa din bucătărie, urcă scările cîte două, trecu de etajul al doilea și ajunse la al treilea. Aici nu existau pereți despărțitori, ceea ce făcea din acest nivel cea mai mare cameră din casă. Adăugirea unor ferestre și luminatoare o făcea și cea mai luminoasă și, lucrul cel mai important, era singura cu vedere la lac. Priveliștea nu era nici pe departe la fel de bună ca aceea din casa lui John, dar era mai bună decît deloc, adică ceea ce ofereau camerele de mai jos. Trei sălcii, braț la braț și mai mult late decît înalte, aveau grijă de asta.

Mansarda era biroul lui de cînd se întorsese în orășel, în urmă cu trei ani. Era suficient de încăpătoare pentru a adăposti departamentul de vînzări al ziarului, departamentul de producție și pe cel editorial. Fiecare avea un birou și vedere spre lac. Această priveliște îl menținea pe John sănătos la minte și concentrat.

Telefonul continua să sune. Lăsînd ziarele să alunece pe

biroul editorial, dădu drumul deasupra pungii de la Charlie's, aşeză alături termosul şi deschise larg fereastra. Aerul de pe lac era curat acum. Soarele se revărsa pe pantele dealurilor de la răsărit, incendiind frunzişul în trecere înainte de a se pierde pe apă. Cu o lună în urmă, ar fi lovit o duzină de bărci conduse de văratici care profitau de ultimele minute prețioase pe lac înainte de a închide tabăra. Azi, singura barcă de pe lac era una dintre premiatele Chris-Craft-uri ale lui Marlon Dewey. Soarele se reflecta din puntea ei de stejar lustruit şi licărea în siajul.

Ridică receptorul.

– 'Neața, Armand.

– Ți-a luat cam mult, spuse editorul lui cu un glas ruginit. Unde ai fost?

John urmărea cursul frumoasei Chris-Craft. La cîrmă era Marlon, împreună cu doi nepoți, veniți în vizită.

– Oh, pe aici, pe afară.

Glasul bătrînului se înmuie.

– Oh, pe aici, pe afară. Îmi spui asta de fiecare dată, John, şi ştii că nu mă pot certa cu tine în privința asta. Afurisitul de lac are prea multe cotituri, aşa că n-am cum să văd ce se petrece prin a ta. Dar pe mine mă interesează ziarul, şi treaba asta o faci bine. Atîta timp cît rezistă, poți să dormi cît de mult vrei. Ai primit articolul meu? L-a băgat în fantă Liddie.

– E aici, spuse John fără să verifice, pentru că soția lui Armand Bayne era o femeie pe care te puteai baza oricînd. Îi era întru totul devotată soțului ei. Ce voia Armand, aia făcea ea.

– Ce altceva ai primit? întrebă bătrînul.

John propti receptorul între umăr şi ureche şi trase din geantă o mînă de hîrtii. Machetase acasă, noaptea trecută, paginile săptămînalului. Acum întinse hîrtiile.

– Articolul de fond este un raport despre proiectul de lege privitor la educație, care a fost înaintat spre legiferare. Este un articol de şaptezeci şi cinci de centimetri, de sus pînă

jos în dreapta, fotografia stînga jos. Urmează articolele cu opinii, unul de la reporterul local, altul de la directorul şcolii elementare Cooper.

– Ce spune editorul tău despre asta?

– Ştii ce spune.

– Localnicilor n-o să le placă.

– Poate că nu, dar fie ne băgăm azi banii în şcoli, fie mîine în ajutor social. Problema era sursa acelor bani. Nevrînd să se certe iar pe tema asta cu Armand, care era unul dintre cei mai înstăriţi propietari de pămînt şi ar fi fost jecmănit dacă taxele pe terenuri se dublau, trase următoarea machetă. Pagina trei începe cu un raport despre procesul lui Chris Diehl – pledoariile finale, juriul deliberează, vine verdictul, Chris acasă. Am un articol despre dividendele de la fabrică şi unul despre reducerile de personal de la casa de pensii. Profilul noului venit este despre Thomas Hook.

– Nu-l suport pe tipul ăsta, bombăni Armand.

John scoase capacul termosului.

– Asta pentru că nu se pricepe la oameni, dar are talent la computere. De asta afacerea lui valorează douăzeci de milioane şi e în creştere.

– E un *puşti! Ce* o să facă el cu atîta bănet?

John îşi umplu cana cu cafea.

– Are treizeci şi doi de ani, o nevastă şi trei copii, şi în cele şase luni de cînd e aici a triplat casa în care stă, a reamenajat şi pietruit drumul de acces, a construit o altă casă pentru un birou în locul în care se înălţa una cumplită de te dureau ochii, şi, pentru a face toate astea, a folosit antreprenori, tîmplari, zidari, instalatori şi electricieni din localitate, şi...

– Bine, bine, i-o reteză mîrîitul lui Armand. Altceva?

Sorbind din cafea, John trase următoarea pagină.

– Avem informaţii la zi cu caracter academic – un mesaj de la conducerea şcolii. Începerea noului an, o sută

doisprezece puşti, douăzeci şi două de state, şapte ţări. Apoi ştiri de la poliţie, ştiri de la pompieri, ştiri din biblioteci. Deschise *Wall Street Journal* şi parcurse absent titlurile. Avem retrospectiva săptămînii din ziarele din Boston, New York şi Washington. Şi anunţuri de mică publicitate, o grămadă de anunţuri săptămîna asta – ştia că lui Armand avea să-i placă asta –, inclusiv un articol pe pagina doi cu piaţa de desfacere din Conway. Toamna e o perioadă bună pentru anunţuri.

– Fie lăudată, spuse Armand. Altceva?

– Ştiri de la şcoală. Ştiri de la Societatea Istorică. Ştiri din fotbalul din trei oraşe.

– Vrei o ştire trăsnet?

John voia întotdeauna ştiri trăsnet. Era unul dintre lucrurile de oraş mare care îi lipseau cel mai mult. Simţind un fior de nerăbdare, se cufundă în scaun, deschise computerul şi se pregăti să bată.

Armand spuse:

– Tocmai s-a citit testamentul lui Noah Thacken, şi familia e în fierbere. A lăsat casa fiicei numărul doi, aşa că fiica numărul unu ameninţă cu procesul, iar fiica numărul trei ameninţă cu părăsirea oraşului, şi nici una dintre ele nu vorbeşte cu celelalte. Ocupă-te de asta, John.

Dar John îşi retrăsese mîinile de pe tastatură şi se legăna cu scaunul.

– Asta e o chestie personală.

– Personală? Tot oraşul va şti pînă la sfîrşitul zilei.

– Corect, aşa că de ce s-o băgăm în ziar? În plus, noi tipărim fapte.

– Asta este un fapt. Testamentul ăla e o problemă publică.

– Testamentul. Nu trauma personală. Astea sînt speculaţii, şi chestie de reclamă. Parcă am căzut de acord că...

– Mă rog, pe aici nu sînt al dracului de multe *alte* evenimente palpitante, comentă nemulţumit bătrînul şi închise.

Nu, se gîndi John, *pe aici nu sînt al dracului de multe*

alte evenimente palpitante. Nici material de carte, fascinant, într-un proiect de lege privitor la educație, într-un articol despre un magnat al cumputerelor sau într-o ceartă de familie; iar procesul de fraudă bancară al lui Christopher Diehl era departe de procesele de crimă despre care scria pe vremuri.

Ochii îi fugiră spre peretele cu fotografii înrămate din celălalt capăt al camerei. Era una cu el intervievînd o sursă cu privire la primăria din Boston, și alta cu el redactînd pe computer cu telefonul lipit de ureche într-o cameră plină cu alți reporteri care făceau același lucru. Mai erau niște fotografii cu el dînd mîna cu politicienii națiunii, cu el rîzînd cu colegii săi în barurile din Boston. Mai era una cu o petrecere de Crăciun – el și Marley în redacție, înconjurați de prieteni. Și mai era o poză mărită a celei de pe legitimația lui de ziarist la *Post*. În ea avea părul scurt, maxilarele strînse, ochii obosiți, fața palidă. Arăta de parcă fie era pe cale să rateze povestea carierei lui, fie sever constipat.

Fotografiile erau amintiri dintr-o viață anterioară, ca și scanerul de poliție dezactivat care stătea pe dulapul cu dosare. Ascultarea rapoartelor poliției sau ale pompierilor fusese cîndva un mod de viață. Nici o redacție de bună-credință nu se putea să nu aibă unul. Așa că își începuse activitatea la *Lake News* prin a instala unul, însă paraziții fără voci timp de ore întregi îl obosiseră repede. În plus, cunoștea personal pe toată lumea care ar fi fost implicată în comunicarea de vești. Dacă se întîmpla ceva, ei îl sunau, iar dacă nu era la telefonul lui, Poppy Blake știa unde este. Ea era centrala lui telefonică. Era centrala telefonică pentru jumătate din orășel. Dacă nu îl găsea într-un loc, îl găsea în altă parte. În trei ani, nu ratase nici o urgență pe plan local. Cîte fuseseră... două... trei... patru?

Nu, nici un best-seller nu avea să iasă vreodată din relatarea urgențelor apărute în Lake Henry.

Cu un oftat, lăsă telefonul în furcă, scoase din pungă o gogoaşă, îşi mai turnă cafea în cană şi înclină scaunul pe spate. Abia îşi încrucişase picioarele pe birou cînd în uşă apăru Jenny Blodgett. Avea nouăsprezece ani, era palidă, blondă şi atît de slabă încît umflătura pruncului din burta ei părea dublu anapoda. Ştiind că probabil nu mîncase micul dejun, John îşi aduse scaunul în poziția normală, se ridică şi îi duse punga.

– Nu e lapte sau carne, dar e mai bun decît nimic, spuse el, răsucind-o şi conducînd-o pe scări. Biroul ei era la primul etaj, în camera care fusese cîndva un salonaş. O urmă acolo, cîntări din ochi hîrtiile de pe birou, părîndu-i-se că detectează nişte mormane separate. Cum merge?

Glasul ei era moale şi copilăros.

– Bine. Arătă cu degetul, pe rînd, fiecare dintre mormanele acelea vagi. Scrisorile din anul ăsta pentru redactor. Cele de anul trecut. Din anii precedenți. Ce fac acum?

Îi spusese de două ori. Însă ea lucra sporadic, nu mai fusese aici de miercurea trecută şi probabil că de atunci trăise un coşmar – sau aşa spunea rațiunea. Nu prea era competentă, abia terminase liceul şi nu avea nici o calificare. Dar purta în pîntece copilul vărului lui. Voia să-i dea o şansă.

Aşa că, blînd, îi spuse:

– Pune-le în ordine alfabetică şi îndosariază-le în dulap. Ai bătut etichetele pentru dosare?

Ochii ei se măriră. Erau tiviți cu roşu, ceea ce însemna fie că nu dormise toată noaptea, fie că plînsese azi-dimineață.

– Am uitat, şopti ea.

– Nici o problemă. Poți s-o faci acum. Ce zici să stabilim un program? Bați etichetele şi le lipeşti pe mapele de îndosariere, iar scrisorile le îndosariezi în mapele corespunzătoare înainte de a pleca. Sună cinstit?

Ea încuviință repede din cap.

– Mai întîi mănîncă, îi aminti el în drum spre uşă, apoi se

duse la bucătărie să colecteze conținutul cutiilor cu materiale.

Întors în biroul său, mîncă gogoașa lîngă fereastra care dădea spre lac. Woody dispăruse și siajul ei se ștergea, dar apa își pierduse netezimea. O briză ușoară o încrețea în petice care își schimbau locul. Sub fereastra lui, sălciile șopteau și se legănau.

Împingînd plasa de sîrmă, scoase capul și se aplecă în afară. La Charlie's se frigea carne de vită. Briza purta mirosul în lungul străzii și spre apă. În stînga lui, șase bătrîni pescuiau la capătul digului, care ieșea dintr-o fîșie îngustă de plajă cu nisip. În dreapta, mesteceni cu frunza galbenă se aplecau peste tufele mici care duceau la stînci și apoi la apă. Mai departe urmau casele, cele locuite tot anul erau prea impozante pentru a fi numite tabere, dar majoritatea erau vîrîte în golfuri, ascunse după coturi sau nu se vedeau din cauza insulelor. Putea să vadă vîrfurile cîtorva docuri, chiar și o plută bătută de vreme încă ancorată la nivelul apei. Avea să fie ridicată curînd, iar docurile dezmembrate și depozitate. Lacul avea să fie gol.

Auzi țîrîitul telefonului. Lăsînd plasa să cadă, așteptă să vadă dacă răspunde Jenny. După trei apeluri, răspunse el.

– *Lake News*.

– John, sînt Allison Quimby, spuse un glas îndrăzneț. Mi se dărîmă casa. Am nevoie de un om priceput la toate. Toți cei pe care i-am folosit înainte mai lucrează încă la Hook. E prea tîrziu să dau un anunț?

– Nu, dar ție îți trebuie biroul de vînzări. Îți dau legătura. Trecînd-o pe așteptare, străbătu camera în fugă și ridică receptorul de pe biroul de vînzări. Gata. Se strecură în scaun și începu să scrie pe computer. Ia zi. Ai ceva scris? Bănuia că avea. Allison Quimby era patroana companiei de tranzacții imobiliare din localitate și era chintesența profesionalismului. Bineînțeles că avea ceva scris.

– Bineînțeles că am ceva scris.

Începu să-i citească. După aceea, o ajută să-l redacteze

ca să sune mai bine, sugeră un titlu, îi spuse un preț. Îi luă numărul cărții de credit. De îndată ce închise, dădu un telefon personal.

Îi răspunse un glas obosit.

– Da.

– Eu sînt. Allison Quimby are nevoie de un om bun la toate. Îi dai un telefon? Cînd auzi o înjurătură moale, spuse: Ești treaz, Buck, și ai nevoie de muncă.

– Cine ești tu, nenorocitul meu de înger păzitor?

John își păstră glasul scăzut și calm.

– Sînt nenorocitul de văr mai mare al tău, cel care își face griji pentru fata pe care ai lăsat-o gravidă, cel care se gîndește că tu poate nu meriți efortul, dar fata aia și copilul ei da. Haide, Buck, ești priceput, poți să faci ce are Allison de făcut, plătește bine și are gură mare dacă îi place ce faci. Îi citi o dată numărul de telefon, apoi i-l mai citi o dată. Sun-o, spuse el și închise.

Cîteva secunde mai tîrziu era din nou la fereastra de lîngă biroul editorial. În cîteva clipe își recăpătase răbdarea. Nu îi trebuise decît să privească în lung lacul și să își reamintească faptul că oameni ca Buck și Jenny nu aveau asta. Ei aveau Ridge-ul, unde casele erau prea mici, prea apropiate și prea murdare pentru a ridica moralul cuiva, cu atît mai puțin unuia care se lupta cu alcoolismul, cu abuzul fizic sau cu șomajul cronic. John știa. Și el avea Ridge-ul în sînge. Avea să îl audă, să-l simtă, să-l miroasă pînă în ziua morții.

Îi atrase atenția o mișcare pe lac, o fulgerare de roșu pe un doc îndepărtat. Se concentră asupra ei, apoi, pe jumătate zîmbind, luă un binoclu din sertarul de jos al biroului și îl duse la ochi. Shelly Cole ședea întinsă pe șezlong la soare, unsă toată cu ulei de plajă. Categoric era o femeie bine făcută. Dar nu trebuie uitat că, de trei generații, femeile Cole erau extrem de tentante pentru bărbații din Lake Henry. Cele mai multe erau făpturi blînde care deveneau soții și mame grozave.

Shelly era altceva. Urma să se întoarcă în Florida peste o săptămînă, cînd vremea de aici devenea prea rece ca să își mai etaleze bronzul. John nu avea să-i ducă dorul. O fi fost el la fel de tentat ca orice bărbat de pe aici, dar nu-i ajungea nici cu prăjina la nas.

Întorcînd ușor capul, se uită prin binoclu la Insula Hunter. Numită așa după primii ei stăpîni, era încă una dintre insulele micuțe care punctau lacul, și avea și ea o casă, deși una sezonieră. Familia Hunter își petrecuse verile aici timp de mai bine de un secol, apoi o vînduse actualilor stăpîni. Aceștia, familia LaDuc, își învățau a treia generație de copii să înoate de pe plaja mică, acoperită cu pietricele.

Ciudată familie, LaDuc. Prin generațiile lor existau aproape la fel de multe scandaluri ca în familia Hunter. Crescînd, John auzise zvonuri despre ambele familii. Întorcîndu-se ca adult care știa cum să își vîre nasul peste tot, cercetase, întrebase în jur, făcuse însemnări. Acum erau încuiate în dulapul lui cu dosare, împreună cu restul materialului său particular, dar nici una nu se voia imperios subiect de carte. Poate nu le citise în starea de spirit corespunzătoare. Poate era nevoie să le recitească. Sau să le organizeze. Sau să le cronologizeze. Poate ceva i-ar atrage atenția. După trei ani ar fi trebuit să iasă cu ceva.

Telefonul sună. Ridică receptorul după primul apel.

– *Lake News*.

– Bună, Kip. Sînt Poppy.

John surîse. Cum să n-o facă, dacă o și vedea pe Poppy Blake? Era un spiriduș zîmbitor, veșnic luminoasă și optimistă.

– Bună, iubito. Cum merge?

– Ocupată pînă peste cap, răspunse ea voioasă, de parcă era ceva minunat. Am pe fir pe un anume Terry Sullivan, care vrea să-i fac legătura la tine acasă. Să ți-l dau acolo?

Ochii lui John zburară spre peretele cu fotografii, la cea în care el petrecea cu alți reporteri. Terry Sullivan era cel

înalt, subțire și brunet, cu o mustață care ascundea un surîs batjocoritor, cel care întotdeauna stătea la marginea mulțimii astfel încît să poată să le-o ia celorlalți înainte dacă apărea vreo știre de senzație. Era competitiv pînă la extrem, incredibil de egocentric și n-ar fi recunoscut loialitatea nici dacă îl izbea drept în față. Îl trădase personal pe John, și nu numai o dată.

John se întrebă cum de avea tupeul să telefoneze. Terry Sullivan fusese printre primii care îl îndepărtaseră cînd se hotărîse să plece din Boston.

Curios, îi spuse lui Poppy să-i facă legătura. Cînd acest lucru se întîmplă, spuse:

– Aici Kipling.

– Salut, Kip. Sînt Terry Sullivan. Cum merge, frățioare?

Frățioare? John nu se grăbi să răspundă.

– Merge grozav. Dar la tine?

– Aaah, aici aceeași veche cursă de șobolani, știi tu cum este. Mă rog, știai. Sînt dăți cînd mă gîndesc să mă retrag în provincie, apoi mă răzgîndesc. Nu e de mine, dacă știi ce vreau să zic.

– Sigur că știu. Oamenii de pe aici sînt cinstiți. Ai ieși în evidență de la o poștă.

Urmă o pauză, apoi un rîs zgomotos.

– Mi-ai spus-o de la obraz.

– Oamenii de pe aici sînt și direcți. Așadar, ce vrei, Terry? N-am timp de pierdut. Și noi avem aici termene fixe.

– În regulă. Să lăsăm vorbăria. Te sun ca de la jurnalist la jurnalist. E vorba de o femeie pe nume Lily Blake, născută acolo, trăiește aici. Spune-mi tot ce știi.

John se rezemă de speteaza scaunului. Lily era sora mai mare a lui Poppy, dar nu cu mult mai mare, așa că avea în jur de treizeci și patru de ani. Plecase din Lake Henry pentru a urma colegiul și rămăsese în Boston pentru un titlu de profesoară. De muzică parcă. Auzise că preda. Și că, de asemenea, cînta la pian. Și că avea un corp grozav.

Oamenii din orăşel încă mai vorbeau despre vocea ei. Cînta la biserică de cînd avea cinci ani, dar John nu mergea la biserică şi, cu mult înainte ca ea să fie destul de mare ca să cînte în camera din spate de la Charlie's în serile de joi, el părăsise oraşul.

Venise de mai multe ori acasă de cînd se întorsese el – o dată la înmormîntarea tatălui ei, apoi de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun, dar niciodată nu stătuse mai mult de o zi sau două. Din cîte auzise el, nu se înţelegea prea bine cu mama ei. N-o fi cunoscut-o John pe Lily, dar pe Maida o cunoştea bine. Era o femeie dură. Din acest motiv şi din altele, era înclinat s-o absolve pe Lily cînd era vorba de a cui vină era.

– Lily Blake? îl întrebă el pe Terry, părînd derutat.

– Ei, hai, Kip. Locul e micuţ. Nu face pe prostul cu mine.

– Dacă nu trăieşte aici, cum dracu' să ştiu eu de ea?

– Bun. Povesteşte-mi despre familia ei. Cine trăieşte şi cine nu? Ce fac ai ei? Ce fel de oameni sînt?

– De ce vrei să ştii?

– Am cunoscut-o. Mă gîndeam să ies cu ea. Vreau să ştiu în ce mă bag.

Te gîndeai să ieşi cu ea? Slabă şansă. Lily Blake era bîlbîită, mult schimbată în bine faţă de cum era în copilărie, înţelesese el, dar Terry Sullivan nu ieşea cu femei cu probleme. Aveau nevoie de mai mult decît voia el să ofere.

– Chestia asta face parte dintr-un articol? întrebă John, deşi nu îşi imagina ce rol ar fi putut juca Lily într-o poveste care îl interesa pe Terry.

– Nu. E ceva pur personal.

– Şi mă suni *pe mine?* Or fi fost ei colegi, dar prieteni nu fuseseră niciodată.

Terry nu înţelese aluzia. Chicotind, spuse:

– Da, mie unuia mi s-a părut foarte nostim. Adică, iată că ea vine din oraşul ăsta micuţ uitat de lume, care, întîmplător, e locul unde te-ai ascuns tu.

– Nu mă ascund. Sînt total vizibil.
– A fost o figură de stil. Sîntem ultrasensibili?
– Nu, Terry, sîntem presați de timp. Spune-mi ce vrei, *de fapt*, să știi despre Lily Blake, altfel închid nenorocitul ăsta de telefon.
– În regulă. Nu e vorba despre mine, ci despre un prieten. El e cel care vrea să iasă cu ea.
John recunoștea o minciună cînd o auzea. Închise, dar nu luă mîna de pe receptor. Așteptînd doar atît cît era nevoie ca legătura să se întrerupă, îl ridică din nou și o sună pe Poppy.
– Bună, Kip, spuse ea după cîteva secunde, cu un glas dulce, zîmbitor. Ai terminat repede. Pot să te ajut cu ceva?
– Două lucruri, spuse John. Era în picioare, cu o mînă ținînd receptorul la ureche, cu cealaltă în șold. Primul, nu-l lăsa pe omul ăla să vorbească cu nimeni din oraș. Taie-i legătura, fă linia să cadă, fă ce știi tu că trebuie. Nu-i o persoană de treabă. Al doilea, povestește-mi de sora ta.
– Rose?
– Lily. Ce s-a mai întîmplat cu ea?

2

Boston, Massachusetts

În săptămînile care aveau să vină, cînd Lily Blake încerca să înțeleagă de ce fusese ea aleasă pentru scandal, își amintea ce fleașcă făcuse din *Boston Post* în acea zi ploioasă de luni și se întreba dacă nu cumva o zeitate mînioasă a ziarului o blestemase ca pedeapsă pentru lipsa ei de respect. La vremea aceea, nu voise decît să nu se ude.
Așteptase cît putuse de mult la piciorul lui Beacon Hill, sub arcada înaltă de piatră a micii școli particulare unde preda, crezînd că ploaia o să se oprească într-un minut sau două,

însă continua să cadă în rafale reci, iar minutele se tot adunau. Nu putea să aştepte o veşnicie. Urma să cînte la club la şase treizeci şi trebuia să meargă acasă să se schimbe.

– La revedere, domnişoară Blake! strigă încă o elevă trecînd în goană pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre o maşină care aştepta. Zîmbi şi ridică mîna să salute, dar fata dispăruse deja.

– Gata cu vara indiană, bombăni Peter Oliver, venind din spate. Profesor de istorie, era înalt, blond şi venerat de aproape toate fetele din clasele mari. Se uită urît la cer. Noi doi sîntem nişte proşti, asta sîntem. Nişte proşti dedicați muncii. Dacă munceam şi noi ca majoritatea profesorilor, am fi plecat de acum două ore. Atunci era soare. Bombănea şi se uita la Lily. Încotro?

– Acasă.

– Vrei să bei ceva mai întîi?

Ea zîmbi şi clătină din cap.

– Am de lucru.

– Tu mereu ai de lucru. Ce haz are? Deschise umbrela. *Ciao*. Tropăind pe scări în jos, porni în lungul străzii, arătînd perfect uscat şi mulțumit.

Lily îl invidie pentru umbrelă. Îi trecu prin cap că ar fi trebuit să-i accepte invitația, chiar şi numai pentru a acoperi o parte din drumul pînă acasă, ca să nu mai vorbim că ploaia s-ar fi putut opri cît stăteau la un pahar. Dar, una la mînă, ea nu bea, şi, doi la mînă, ea nu servea Peter. O fi arătat el nemaipomenit în cămaşa lui albastru închis şi pantaloni scurți kaki, dar era prea conştient de asta. Peter se iubea doar pe sine. Lily trebuia să-i asculte poveştile în holul şcolii, dar îi ajungea. Egocentrismul lui devenea obositor.

În plus, chiar nu avea timp. Scoțînd *Boston Post* din servietă, îl deschise deasupra capului şi alergă pe scări în ploaie. Merse grăbită pe străzile înguste cu piatră cubică de pe platoul dealului, apoi coti în Beacon Street şi o luă la trap

pe trotuarul asfaltat. Ținînd servieta la piept, se strînse cît putu, făcîndu-se mică sub ziar. Dat fiind că oricum era mică, asta ar fi trebuit să fie suficient, dar *Post* se făcu repede fleașcă pe urechile ei, iar topul și fusta scurtă care în zăpușeala dimineții fuseseră perfecte lăsau acum expusă prea multă piele în ploaia rece.

Merse înainte cu capul în jos, cotind la stînga în Arlington și la dreapta în Commonwealth. Aici, în ciuda adăpostului oferit de copaci, vîntul bătea în rafale direct dinspre vest și era și mai rece. Merse cu pași grăbiți contra vîntului un cvartal, apoi al doilea, al treilea, al patrulea. Cînd ajunse la capătul celui de al cincilea cvartal, era ca și cînd n-ar fi avut nici un ziar. Părul îi era la fel de ud ca tot restul.

Intrînd în holul exterior al blocului ei, ținu ziarul într-o parte cît căută prin servietă după chei. Cîteva secunde mai tîrziu era înăuntru și aerul care dimineață fusese îmbîcsit i se păru dintr-o dată primitor. Dîndu-și la o parte de pe față părul ud, trecu pe lîngă lift, se duse la ghena de gunoi și aruncă ziarul. Nu îl citise încă, dar se îndoia că pierduse ceva important. În afară de înălțarea arhiepiscopului Rossetti la rangul de cardinal, eveniment care fusese descris în amănunțime săptămîna precedentă, scena orașului era liniștită.

Intră în camera pentru corespondență, dar imediat își dori să n-o fi făcut. Peter Oliver nu-i stîrnea gînduri amoroase, dar Tony Cohn da. Locuia în unul dintre apartamentele luxoase, era consultant de afaceri, și tot atît de brunet pe cît era Peter de blond. Clasic, dintre cei doi Peter arăta mai bine, dar Tony avea ceva îndrăzneț și aparte. Nici în cele mai bune condiții Lily nu era vorbăreață, dar în preajma lui Tony era efectiv legată la gură.

Firește, nu o invitase niciodată în oraș, nici la un pahar, nici la cină. În afară de o înclinare din cap sau de un cuvînt scurt de salut dacă se pomeneau în lift împreună, nu-i vorbea deloc.

Totuşi, acum se uită la ea. Cum putea să nu se uite, cînd era toată udă leoarcă şi murdară?

Cît mai discret cu putinţă, Lily îşi dezlipi topul ud de sîni. Erau cea mai bună dotare a ei, dar situaţia era stînjenitoare.

Nu că el s-ar fi arătat impresionat.

– Te-a prins, 'ai? rosti el cu un glas suficient de profund, suficient de amuzat ca să-i adîncească senzaţia de umilire.

Dînd din cap, se concentră asupra descuietorii cutiei poştale. Se întrebă unde avea să fie el peste treizeci de minute şi de ce nu putuse să dea nas în nas cu el atunci. Atunci ar fi arătat bine. Nu bine, ci *splendid.*

Dar cum? Îşi luă corespondenţa din cutie şi încercă să găsească ceva inteligent de spus, ştiind că şi dacă ar fi reuşit, chiar şi după ani întregi de terapie lingvistică, probabil ar fi făcut un talmeş-balmeş din acel ceva inteligent rostindu-l încît ar fi fost şi mai stînjenită decît era deja – dar el îşi închise cutia poştală şi ieşi.

Scoţînd un oftat de uşurare, ascultă zgomotele din hol. După un minut auzi uşa liftului deschizîndu-se, apoi închizîndu-se.

Ar fi putut s-o aştepte.

Slavă Domnului că nu o făcuse.

Resemnată, ieşi din camera de corespondenţă şi se uită pe plicurile găsite în cutie în timp ce aştepta întoarcerea liftului. Erau două facturi, două contracte pentru serviciile ei şi patru materiale publicitare bune de aruncat. Cu ceva noroc, contractele aveau să acopere facturile. Restul, la gunoi.

Ieşi din lift la etajul al patrulea, tocmai cînd una dintre vecinele ei era pe cale să intre în el. Elizabeth Davis avea o agenţie de primă clasă de relaţii publice şi stilul de viaţă agitat care dovedea acest lucru. Ca întotdeauna, era îmbrăcată fără cusur. Costumul ei era roşu şi scurt, rujul de buze foarte lucios, umbrela neagră şi lungă. Se uita în oglinda de pe uşa liftului

pentru a-şi prinde un cercel mare de aur. Strecurîndu-se în lift pentru a isprăvi treaba în oglinda dinăuntru, ținu uşa deschisă cu piciorul.

– Lily. Bună sincronizare. Cu capul într-o parte, cu ochii în oglindă, îşi prinse al doilea cercel. Pregătesc o recepție cu ocazia alegerilor pentru comitetul guvernamental şi am nevoie de un pianist. O să fie muzică de fundal, nimic vocal, dar te-am auzit la club şi eşti tocmai omul care-mi trebuie. Apoi se uită în sfîrşit la Lily, măsurînd-o înspăimîntată din cap pînă-n picioare. Oh, dragă! Eşti udă.

– Puțin, spuse Lily.

– În fine, curată eşti bună. Te-am văzut la lucru, elegantă e prea puțin spus, şi noi asta vrem. Recepția e de mîine în două săptămîni. Nu putem plăti, bugetul e jalnic de mic, dar îți pot garanta, aproape, că vei scoate din aranjamentul ăsta încă unul sau două pentru că acolo vor fi oameni importanți şi oamenii importanți dau petreceri, aşa că nu va fi o pierdere totală din punctul tău de vedere. În plus, Lydia Kagan, candidata şi amfitrioana, o să fie *cel* mai bun lucru pentru femeile din statul ăsta, aşa că este interesul tău să participi. Ce spui?

Lily se simțea măgulită. Rareori trecea o săptămînă fără ca numele lui Elizabeth să fie în *Post.* Organiza recepții de mare clasă. Lily ştia că nu fusese ea prima alegere, nu la data asta tîrzie, dar era grozav. Îi plăcea să cînte la recepțiile politice. Cu cît erau mai mulți oameni, cu atît îi era mai uşor să se cufunde în cîntec. În plus, era de acord cu ce spusese Elizabeth despre Lydia Kagan.

– Am să cînt, spuse ea.

Elizabeth zîmbi larg şi îşi luă piciorul din uşă.

– Am să pun treaba asta pe hîrtie, dar tu notează-ți de acum în agendă. Ne-am înțeles. Contez pe tine. Uşa liftului se închise.

Lily era în prea mare criză de timp ca să simtă mai mult

decît o satisfacție trecătoare. Grăbindu-se pe hol, intră în casă. Era un apartament mic, de două camere, pe care îl închiriase direct de la un proprietar care iubea verdele, culoarea ei preferată, şi era bun la inimă, acesta fiind singurul motiv pentru care îşi putea permite locația. Camera de zi era mică, dominată de o pianină pe un perete şi o bibliotecă înțesată de cărți pe altul. Altă piesă de mobilier era o canapea cu spatele la ferestrele care dădeau spre complexul comercial şi un scaun cu spătar drept şi tapițeria înflorată în nuanțe de verde, bej şi alb, în ton cu a canapelei. Lîngă scaun, mai mult în micuțul hol de la intrare decît în camera de zi, era o măsuță de sticlă pe care se aflau un telefon, o veioză şi CD-playerul care, printr-o atingere a unui buton, revărsă în încăpere acordurile unei sonate de Chopin. Bucătăria nu depăşea ca lungime un perete al camerei de zi, iar dormitorul era suficient de mare ca să adăpostească un pat dublu, însă întregul apartament fusese renovat, ceea ce însemna că se putea bucura de o baie modernă din marmură, cu duş cu cabină din sticlă.

Acolo se duse acum, aruncîndu-şi hainele ude, încălzindu-se sub jetul fierbinte, săpunindu-se, şamponîndu-se şi închizînd apa cu mult mai repede decît ar fi vrut, dar timpul zbura. Se fardă în viteză şi îşi uscă părul lung pînă la bărbie, înfoindu-l cu uscătorul. Mîncă repede un sandvici cu unt de arahide şi jeleu, apoi îşi puse o rochie de culoarea prunei, care îi evidenția pielea albă şi părul negru, se încălță cu pantofi negri cu tocuri înalte şi îşi prinse la urechi cerceii de argint care atîrnau şi licăreau.

Fireşte, cînd ajunse în hol, Tony Cohn nu se zărea pe nicăieri, dar măcar se oprise ploaia.

Essex Club se afla într-o clădire mare din gresie pe partea opusă a lui Commonwealth Avenue, la trei cvartale distanță de apartamentul ei. Era un club particular, elegant decorat şi administrat eficient. Uşurată că a ajuns la timp, semnă de

sosire în birou, unde patronul clubului, Daniel Curry, lua o rezervare de ultim moment.

Bărbat solid, la patruzeci şi cinci de ani şi veşnic rumen în obraji, îi răspunse la salut dînd din cap şi îşi termină convorbirea telefonică, timp în care ea îşi puse lucrurile în dulap.

După aceea, îşi aruncă ochii în registrul de rezervări.

– Bine?

– Foarte, pentru o zi de luni. Mai sînt cîteva mese goale, dar într-o oră se va ocupa totul. Sînt grupuri liniştite. O mulţime de prieteni vechi. Numi cîţiva, cupluri pe care Lily ajunsese să le cunoască în cei trei ani de cînd cînta acolo.

– Vreo cerere specială? îl întrebă.

– O aniversare a treisprezece ani de căsătorie, Tom şi Dotty Frische. Vor sosi la opt, masa şase. El a aranjat să aibă la masă o duzină de trandafiri roşii şi voia să ştie dacă poţi să cînţi „Doisprezece noiembrie“ cînd se deschide şampania.

Lui Lily îi plăceau enorm lucrurile de genul ăsta.

– Sigur. Altceva?

Curry clătină din cap, iar Lily ieşi din birou şi urcă scara în spirală care ducea la principala sală de mese. Aceasta era decorată cu lemnul de culoare închisă care era marca clubului şi tablouri din secolul al nouăsprezecelea. Cromatic, dominau verdele închis şi rubiniul, care se regăseau în feţele de masă, veselă, covoare şi draperii. Toate acestea creau un ansamblu elegant, cu o notă de Lume Veche, ceea ce o făcea pe Lily să se simtă ca făcînd parte din ceva cu o istorie distinsă.

Îl salută pe şeful de sală şi le zîmbi acelor clienţi care intrară în raza ei vizuală în timp ce traversa încăperea. Pianul era minunat, un Steinway, frumos lustruit şi bine acordat. Uneori se simţea păcătoasă că primeşte bani să cînte la el, dar nu avea de gînd să-i spună asta şefului ei. După ce plătea taxele, ceea ce cîştiga la Winchester School predînd muzica, dirijînd grupuri corale şi dînd lecţii de pian abia îi ajungea

pentru chirie şi mîncare. Fără munca de aici şi de la petreceri particulare n-ar mai fi avut bani pentru altceva. În plus, slujba asta o adusese în Boston. Clubul era mult mai plăcut decît cel în care cîntase în Albany.

După ce se instală confortabil pe banchetă, îşi încălzi degetele cu cîteva arpegii uşoare. Clapele erau răcoroase şi netede. Ca şi cafeaua de dimineață, aceste cîteva prime atingeri erau întotdeauna cele mai bune.

Părul îi căzu pe față în timp ce îşi urmărea mîinile. Aruncîndu-l înapoi cînd înălță capul, abordă cea mai temperată din lucrările New Age, variațiuni pe teme populare cărora le dădea un ritm diferit într-o curgere grațioasă. Or fi recunoscut clienții cîntecul, dar nici măcar cei care cinau frecvent la club nu auzeau de două ori aceeaşi interpretare. Cîntînd după ureche, Lily se lăsa în voia melodiei, urmînd impulsul. Rareori folosea cărți sau partituri muzicale altele decît cele pentru învățarea lucrărilor clasice sau, la ocazii, versurile dintr-o colecție de cîntece. Cel mai adesea, cumpăra CD-uri. O dată ce ştia o melodie, putea să improvizeze propria ei versiune, dîndu-i nuanța pe care o considera potrivită cu auditoriul. Unele dintre partiturile cîntate de ea impuneau un rock temperat, altele evocau hituri de pe Broadway, altele acorduri de Brahms. Adaptarea aceluiaşi cîntec la ascultători diferiți era unul dintre lucrurile pe care Lily le făcea cel mai bine. Acest lucru constituia pentru ea o permanentă provocare şi atracție.

Pianul era plasat pe o platformă în colț, ceea ce-i dădea posibilitatea să privească sala în timp ce cînta. Le zîmbi în semn de salut fețelor cunoscute, apoi generic celor noi. Dan avusese dreptate. Mulțimea era liniştită. Fireşte, clienții care luau cina devreme erau de obicei mai în vîrstă şi mai potoliți, însă clubul avea parte şi de gălăgioşi. În seara asta însă nu apăruse nici unul.

În funcție de clienții pe care îi vedea, continuă cu o serie

de melodii vechi, începînd cu „Frunze de toamnă", apoi trecînd la „Luna albastră" şi „Septembrie". Cîntă de două ori melodii la cerere. Continuă neîntrerupt pînă la şapte treizeci, cînd Dan îi aduse un pahar cu apă.

– Ceva întrebări? rosti el în timp ce ea sorbi o înghițitură.

Lily avu grijă să nu se uite acum la meseni.

– Davis tocmai a condus la masa doisprezece patru persoane. Par cunoscute dar... sînt membri?

– Nu. Bărbații sînt guvernatorii statelor New Hampshire şi Connecticut, aflați în oraş pentru conferința care tocmai s-a încheiat. Probabil că le-ai văzut fotografiile în ziar.

Asta explica de ce fețele îi erau familiare, însă ridica o nouă întrebare. Lily îl recunoscuse în mod clar pe bărbatul de la masa nouăsprezece. Nu aveai cum să confunzi acea mustață neagră. Era un reporter de la *Boston Post.*

– Terry Sullivan e aici pentru guvernatori? întrebă ea.

Dan zîmbi.

– Din cîte ştiu eu, nu, altfel nu l-aş fi lăsat să intre. Clubul îşi proteja membrii. Jurnaliştii erau bine veniți ca oaspeți ai unui membru, cum era Terry Sullivan. Poate că îi place locul. Altfel de ce ar fi venit de trei ori în tot atîtea săptămîni?

– Da, spuse Lily. Numărase şi ea.

– Şi te place pe tine.

– Ba nu. Însă nu putea nega că s-ar fi putut ca ea să fie motivul pentru care se afla Terry acolo. E vorba de afaceri. Face o serie de profile ale interpreților din Boston şi vrea să facă unul despre mine.

– Asta-i drăguț.

Lily nu era de aceeaşi părere.

– Îl tot refuz. Mă face să fiu nervoasă.

– De vină trebuie să fie mustața, spuse Dan şi se uită la uşă. Cu obrajii şi mai rumeni, zîmbi cu toată fața în timp ce se îndreptă de spate. Ah, uite-l că a venit, rosti el şi o luă din loc.

Lily zîmbi la rîndul ei la vederea lui Francis Rossetti.

Arhiepiscopul Rossetti. Proaspăt numit *cardinalul* Rossetti. Avea să-i ia ceva timp să se obişnuiască să-i spună aşa. Lily şi cardinalul se cunoşteau de o bucată bună de vreme. Era la fel de mîndră de înălțarea lui în rang ca şi Dan, care era însurat cu nepoata lui.

Lily nu era catolică. Nu era credincioasă, dar, preț de mai multe minute, sorbind din apă, se minună de forța acelui bărbat. Nu purta robă elegantă, nici tichie roşie. Acelea aveau să vină după patru săptămîni, cînd se ducea la Roma la primul său consistoriu. Însă nu avea nevoie de robă sau tichie pentru a fi carismatic. Era un bărbat înalt, cu ținută dreaptă, care îşi purta cu stil costumul negru de cleric, crucea de pe piept şi părul des, argintiu.

Nu era pentru prima dată cînd îl vedea după avansarea lui. Luînd parte în mod frecvent ca pianistă la evenimentele de la arhiepiscopie, cîntase cu o seară în urmă la petrecerea în aer liber de la reşedința lui, însă acum era prima dată cînd îl vedea la club. Fără s-o gîndească în mod conştient, mîinile ei alunecară pe clape şi începură să cînte tema din *Care de foc.*

El auzi, se uită spre ea şi îi făcu cu ochiul.

Încîntată, termină cîntecul şi trecu la altele. Cîntase destul de des alături de Fran Rossetti ca să ştie ce cîntece îi plăceau. Era un om care aprecia deplinătatea vieții. Gusturile lui muzicale reflectau acest lucru, în biserică şi în afara ei.

Interpretă „Amintiri“ şi continuă cu „Argentina“ urmînd „Purpuriu intens“, tema de dragoste din *Dr. Jivago* şi apoi „Cum am fost“.

Fix la opt, un cuplu luă loc la masa cu trandafiri roşii. Curînd după aceea, cînd chelnerul desfăcu o sticlă cu şampanie, Lily deschise microfonul şi cîntă la pian şi vocal „Doisprezece noiembrie“, cu un alto bogat, care se potrivea de minune cu decorul clubului.

Dotty Frische respiră adînc, vizibil impresionată. Aruncă

o privire fugară spre Lily, apoi îi zîmbi cu toată fața soțului ei. Lily se simți recompensată pentru întreaga seară.

La sfîrşitul cîntecului se auziră aplauze discrete, aşa că Lily execută un potpuriu cu alte hituri ale lui Johnny Mattis înainte de a se întoarce la cîntecele de pe Broadway. Cînd termină, se făcuse opt şi jumătate şi era timpul pentru o pauză.

– Cincisprezece minute, se adresă ea auditoriului său şi închise microfonul.

Dan discuta cu şeful de sală într-un salonaş aflat chiar lîngă intrarea în sala de mese. La apropierea ei, ridică degetul mare.

– Ai făcut treabă bună. Era în al nouălea cer.

– Nu mi-ai spus că vine unchiul tău, îl certă ea.

Dan se uită în spatele ei.

– Îți spun acum. Uite-l că vine.

Ea se întoarse cu un zîmbet larg. Cînd cardinalul o îmbrățişă, îi întoarse îmbrățişarea. Nu conta că bărbatul acesta era un slujitor al Bisericii; provenea din ceea ce el însuşi descrisese a fi o familie mare cu un stil de viață pămîntesc. Lui Lily îi trebuise un timp să se obişnuiască cu asta, dar inocența desăvîrşită a masculinității lui era o încîntare.

– Mulțumesc, îi spuse el simplu.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai cîntat cîntecul. Pentru că ai cîntat *toate* cîntecele mele. Pentru că ai cîntat aseară – şi pentru că ai revenit cu acea muzică. Îl apucă pe Dan de umăr. Ştii ce a făcut? După ce a cîntat trei ore în şir, s-a dus acasă şi apoi s-a întors cu o carte de muzică pe care o voiam eu. Apoi, spre Lily: Am cîntat pînă la două noaptea. E o colecție minunată.

– Cum e masa? întrebă Dan.

– Grozavă. Excelentă mîncare. Îi făcu cu ochiul lui Lily. Nu ca la mama acasă, dar pe-aproape. Îi strînse uşor brațul şi se întoarse în sală.

Lily urcă scara în spirală spre toaleta doamnelor de la al

treilea etaj. Ieşi tocmai cînd reporterul de la *Post* părăsea toaleta bărbaţilor. Purta un blazer şi pantaloni largi şi era înalt, suplu şi arătos, dar mustaţa rămînea cea mai fascinantă caracteristică a lui.

– Ai o voce minunată, i se adresă el.

Îi mai spusese asta, de două ori la club, o dată cînd o sunase acasă. Nu că *ea* îi dăduse numărul. Nu era nici în cartea de telefon. Dar era în agenda şcolii. Terry îl obţinuse de la Mitch Rellejik, un prieten de-al lui, scriitor, care strălucea în rolul de consilier pentru ziarul şcolii. Mitch însuşi îi telefonase ca să-i spună ce tip grozav era Terry.

Nu reuşise s-o convingă. Nevrînd să încurajeze conversaţia, îi oferi un zîmbet şi un mulţumesc abia şoptit în timp ce se îndrepta spre scară.

El se ţinu după ea.

– Tu nu dezamăgeşti niciodată. Fie aici, fie la petreceri, eşti bună. Şi frumoasă, dar probabil asta auzi tot timpul. Apropo, nu păreai emoţionată.

Lily puse la păstrare partea cu „frumoasă“ – ceea ce *nu* auzea tot timpul şi, fiind om şi femeie, îi plăcea – şi răspunse:

– Fac asta ca să-mi cîştig existenţa.

– Cînd ai cîntat pentru cardinal, voiam să spun. E un tip important. Nu ai tremurat puţin cînd ai cîntat pentru el?

Ea chicoti.

– Oh, nu. M-a auzit de prea multe ori cîntînd ca să mai tremur.

– Aşa e. Am auzit că îi place muzica.

– Nu îi place. E numai un bun muzician.

– Cîntă vocal? Sau la vreun instrument?

– Ambele.

– Un om al Renaşterii, deci.

Întrebîndu-se dacă e o afirmaţie sarcastică, Lily se opri la piciorul scării şi îi studie faţa.

– De fapt, da.

El zîmbi şi ridică mîinile.

– N-am avut intenţia să jignesc. Sînt şi eu un admirator al lui. Mă fascinează. N-am cunoscut niciodată un om al Bisericii care să-i semene. Inspiră pietate.

Lily se relaxă întrucîtva.

– Da.

Terry îşi îngustă un ochi.

– Jumătate din femeile pe care le cunosc sînt îndrăgostite de el. E un bărbat viril.

Lui Lily îi era jenă chiar şi *să se gîndească* în felul acela la Fran Rossetti.

– Să nu-mi spui că n-ai observat, continuă Terry.

– De fapt, n-am observat. E preot.

– Şi nu eşti nici măcar un pic îndrăgostită de el?

– Fireşte că sînt. Îl iubesc ca persoană. Se pricepe la oameni şi este întotdeauna gata să ajute. Aude şi ascultă şi reacţionează.

– S-ar părea că îl cunoşti bine.

Era mîndră să recunoască asta.

– Noi avem un trecut. L-am cunoscut pe cînd era părintele Fran, tocmai pe cale de a fi numit episcop de Albany.

– Pe bune.

Era ceva strident în nonşalanţa lui. Asta îi reaminti că era reporter. Dădu din cap şi se uită la ceas.

– Trebuie să mă întorc la treabă.

– Pînă la ce oră cînţi astă-seară? o întrebă el, mergînd lîngă ea.

– Pînă la zece şi jumătate.

– Fără cină?

– Am mîncat înainte.

– Pot să te invit la o gustare cînd ieşi?

Îi propusese ceva similar cînd sunase la apartamentul ei. La vremea aceea o considerase o încercare de a face ideea unui interviu mai acceptabilă. Acum, cînd era aici în carne şi

oase – înălţimea potrivită pentru ea, vîrsta potrivită, necăsătorit, spusese Mitch Rellejik – aproape că părea altceva. Aproape – dar era totuşi mustaţa aia, alternativ descurajatoare şi dură. Şi mai avea o intensitate în privire care nu promitea nimic bun.

Nu era chiar atît de disperată după un iubit.

Ajunşi la intrarea în sală, îi zîmbi şi clătină din cap.

– Oricum, mulţumesc, spuse ea şi intră.

Întoarsă la pian, începu să cînte genul de muzică ce avea să le placă clienţilor de la ora asta. Cîntă „Aproape paradis", „O lumînare în vînt" şi „Eclipsa totală a inimii". Apoi puţin Carly Simon, puţin James Taylor, puţin Harry Connick Jr. Iubea fiecare cîntec pe care îl cînta. Dacă nu le-ar fi iubit, nu le-ar fi putut interpreta cu simţire, dar aceste cîntece trezeau în mod natural sentimente. Erau preferatele generaţiei ei.

Interpretînd fără efort, dîndu-şi pe spate părul care îi acoperea faţa şi aplecîndu-se să cînte la microfon, uită de audienţă şi îşi lăsă inima să preia controlul. Cîntecul fusese întotdeauna salvarea ei, unicul mod în care era natural eliberată de bîlbîială. Deşi timpul şi exerciţiul o ajutaseră să vorbească normal, cîntatul rămînea ceva special. Chiar dacă nu reuşise să cînte pe Broadway, cînd se pierdea aşa într-o melodie se simţea ca şi cum ar fi fost acolo. Senzaţia de plăcere, de succes, de evadare era aceeaşi.

Pe la jumătatea celei de a doua părţi a serii soţii Frische veniră să îi mulţumească pentru faptul că ajutase ca aniversarea lor să fie deosebită. La scurt timp după plecarea lor, un alt client, Peter Swift, se aşeză lîngă ea pe bancheta de la pian şi o acompanie. Avea o voce frumoasă şi i se alătura adesea cînd lua masa la club cu soţia lui. Spontaneitatea gestului îi încînta întotdeauna pe ceilalţi clienţi. Curînd după ce Peter se întorsese la masa lui, cardinalul îi luă locul. Lily tocmai cînta „Am visat un vis" din *Les Miz.* Continuă împreună cu ea într-un registru mai jos pînă la sfîrşit, apoi i se alătură în

tonurile mai dramatice ale lui „Roşu şi negru“. Cînd se stinseră ultimele acorduri, îi strînse mîna, se întoarse la oaspeţii care îl aşteptau şi părăsi sala.

Una peste alta, ieşise un spectacol bun. Lily era obosită, dar mulţumită cînd, în sfîrşit, închise capacul pianului. O mînă de oaspeţi zăboveau la a doua sau a treia ceaşcă de cafea, dar celelalte mese fuseseră debarasate şi aranjate din nou. Jumătate din personalul de servire plecase. Bucătarul, George Mendez, care se calificase în New York şi era chiar de vîrsta lui Lily, se schimbase în blugi şi o aştepta în birou.

Îi întinse o pungă.

– Ştiu că îţi place risotto. Astă-seară a fost grozav.

O înduioşă faptul că îşi amintise. George lipsise mult timp de la club, şi ea era numai una dintre cei mulţi care duseseră dorul mîncării preparate de el.

– Mulţumesc, spuse ea cu un ton sincer şi luă punga. Asta va fi cina de mîine. Mergi acasă? Aveau acelaşi drum.

– Nu încă. Trebuie să fac nişte schimbări de meniu cu Dan. El e la etaj.

La etajul al treilea erau sălile de masă particulare, iar la al patrulea camerele pentru cei care rămîneau peste noapte. Lily ştia din experienţă că Dan putea să-l ţină destul de mult şi era prea obosită ca să mai aştepte.

– Atunci, eu plec, spuse ea, şi strigă peste umăr în timp ce ieşea: Mulţumesc încă o dată pentru risotto.

Se gîndea că dacă George n-ar fi fost homosexual, ar fi putut fi serios interesată de el, cînd ajunse în stradă şi îl găsi pe Terry Sullivan rezemat de pridvorul larg din piatră. Arăta suficient de inocent în lumina neonului, dar o parte din ea începea să se simtă hărţuită. Îl refuzase deja de trei ori. Era supărător de insistent.

Coborî în fugă treptele şi continuă să meargă repezit, în speranţa că o să priceapă aluzia.

– Hei, hei! Îşi potrivi pasul după al ei. Încotro alergi aşa?

– Acasă.

– Te deranjează dacă te conduc?

– Depinde. Nu m-am răzgîndit în privința interviului tău.

– Dar nu are nici o logică. Publicitatea ți-ar prinde grozav.

Lily ar fi putut fi de acord cu asta în urmă cu cîțiva ani, dar pe atunci se lupta cu greutățile. Acum, între catedră şi club, primea două salarii fixe lunar. Cu ce mai cîştiga cîntînd la recepții particulare, era mulțumită. Nu-i mai trebuia altă muncă, deci nu avea nevoie de publicitate.

– Eu sînt de vină? întrebă Terry. Am făcut ceva care te-a deranjat?

– Bine-nțeles că nu, răspunse ea, pentru că nu-i stătea în fire să jignească. Doar că eu sînt... o persoană mai retrasă.

– Mă interesezi ca persoană publică – cea care îşi freacă şoldurile, ca să zic aşa, cu oameni precum cardinalul Rossetti. Scoase un fluierat. A fost uimitor cum ați cîntat voi doi în seara asta. Inspiră adînc. Zău că vreau să fac materialul ăsta.

Ajunseră la colț. Ea clătină din cap, aşteptînd să se schimbe semaforul pentru a traversa.

Se ținea în continuare după ea.

– Eşti sigură că nu din cauza mea nu vrei? Preferi să vorbeşti cu unul dintre colegii mei?

– Nu.

– Ah. Urăşti presa. Te temi că cineva îți va folosi în mod greşit vorbele. Dar eu sînt un tip de treabă, Lily. Cum să nu fiu, mai ales cu tine? Sînt catolic, iar tu eşti prietena cardinalului Rossetti. Aş îndrăzni eu să fac ceva rău, ştiind că asta va ajunge la urechile lui, ştiind că s-ar putea să risc osînda veşnică dacă aş face-o?

Lily nu credea în osînda veşnică, dar dacă Terry Sullivan credea, era bine. Încetini puțin pasul.

– Simt că ar trebui să ştiu totul despre tipul ăsta, spuse Terry pe un ton neutru. Adică, ziarul meu l-a acoperit din

cap pînă-n picioare, şi *Post* este bun. Se uită la ea, serios acum. Glasul lui era mai coborît, aproape confidenţial. Ascultă. Presa a încasat o mulţime de bobîrnace în ultima vreme. Unii au meritat-o. Majoritatea nu. E ca în oricare alt domeniu. Poate există cîteva mere stricate, dar asta nu înseamnă că toţi sîntem putrezi, şi, întrucît mi-am mărturisit deja teama de osînda veşnică...

Trebui să-i acorde credit pentru faptul că era cinstit.

– Cu adevărat fascinant, continuă el, părînd pătruns de ceea ce spunea, este felul de-a fi atît de *normal* al cardinalului. Vreau să spun, atunci cînd stătea lîngă tine şi cînta la pian. Aproape că mă aşteptam să înceapă să curgă cuvintele.

Lily zîmbi. Nu se putea abţine.

– Oh, a făcut şi asta.

– Glumeşti.

Ea clătină din cap.

– În *public?*

– În particular, în grupuri mici. Pe vremuri o făcea mai des, înainte de toate astea.

– Adică, înainte de a fi numit cardinal?

– Da.

– Aşadar, l-ai cunoscut în Albany. Cum era pe atunci? Părea sincer interesat, nu îi punea întrebări impersonal, cum ar fi făcut un simplu reporter, ci se implica – iar Lily se dădea în vînt după susţinătorii prietenului ei.

– Cald, spuse ea. Vibrant. Dar, de fapt, l-am cunoscut în Manhattan.

– Ce făcea acolo?

– Era în vizită la cardinalul de acolo. Amîndoi am participat la o recepţie de la locuinţa primarului. Eu cîntam la pian.

– Ai cîntat în casa primarului? Sînt impresionat.

– Să nu fii. Visam să ajung pe Broadway şi dădeam lecţii de pian ca să-mi achit facturile. Am lucrat cu copiii lui. Aşa m-a cunoscut.

– Broadway, spuse Terry, încă părînd impresionat. Nu îți mai dorești asta?

Ea clătină din cap.

– Ai apărut în ceva?

– În cîteva ansambluri. Nimic important.

– Și dansezi?

– Nu suficient de bine.

– Ah. Înțeleg. Așadar, l-ai cunoscut pe cardinal la New York și l-ai urmat la Albany?

Nu îi răspunse. După încă un minut de mers, îl simți uitîndu-se la ea. Cînd îi întîlni ochii, o întrebă:

– De ce te-ai încruntat?

– Treaba asta seamănă cu un interviu.

– Nici vorbă! E vorba doar despre mine, mă interesezi.

Se încruntă din nou, sceptic.

– N-am mai întîlnit pînă acum un adept religios, o tachină el.

Ea oftă.

– Nu sînt un fan religios. Nu l-am urmat pe cardinalul Rossetti la Albany. L-am urmat acolo pe *primar.* Se opri. Hopa! Asta n-a sunat bine. Simți o încordare micuță în partea din spate a limbii și se concentră să o înlăture. Cu o singură respirație, înceată, liniștitoare, încordarea dispăru. Cu o dicție perfectă, replică: Relația mea era cu copiii. Ei mă iubeau și divorțul îi afectase deja foarte mult. Cînd a fost ales guvernator, a trebuit să se mute în Albany, iar copiii au mers cu el. S-a gîndit că dacă eu continuam să le predau, măcar un lucru nu s-ar fi schimbat în viața lor. Cînd a apărut un post liber într-o școală particulară de acolo, sincronizarea părea perfectă.

– Așa că ai renunțat la Broadway?

– El a renunțat la mine, preciză ea aruncîndu-i o privire circumspectă. Ești bun.

El își lăsă capul pe-o parte.

– Cum?

– Mă faci să vorbesc după ce am spus că nu vreau.

– Asta e ceea ce se numeşte o conversaţie mondenă. Ridică mîinile demonstrativ. Fără stilou, fără hîrtie. Strict neoficial. Cum spuneam, cardinalul mă intrigă. Aşadar... era episcop de Albany cînd te-ai mutat acolo?

Conversaţie mondenă sau nu, Lily nu voia să vorbească despre ea *sau* despre cardinal cu Terry. Dar chiar părea intrigat. Şi Mitch Rellejik garantase pentru el. Iar întrebarea era destul de inocentă.

Aşa că îi răspunse:

– Era.

– Şi acolo ai ajuns să îl cunoşti cu adevărat?

Ea încuviinţă din cap.

– Ai visat vreodată că într-o zi o să ajungă cardinal?

Clătină din cap.

– Dar nu mă miră. Părintele Fran are calitatea asta.

– Care?

– Înţelege oamenii.

– Ai văzut asta?

Ajunseseră la alt colţ şi aşteptau să traverseze. Maşinile care părăseau oraşul treceau în viteză într-o ceaţă de lumini şi crom.

– M-a înţeles, spuse ea. Mă luptam cu greutăţile. El a fost... Cum să-l descriu într-un cuvînt pe părintele Fran? Prieten? Sfetnic? Terapeut? A fost o alinare.

– Aşa că l-ai urmat la Boston?

Ochii ei zburară spre ai lui. Iată din nou reporterul, îmboldind-o să vorbească, nu doar curios într-un mod detaşat.

Terry se dădu înapoi.

– Iartă-mă. N-am vrut să fiu indiscret. Mi-a intrat în obicei să pun întrebări. Cînd eram copil o făceam mereu, aşa că am intrat în jurnalism. Nici un alt domeniu nu m-a atras. Asta mi-e firea. Greu de strunit, dar am să încerc.

Părea atît de sincer încît Lily se destinse.

– L-am urmat la Boston în sensul că m-am mutat aici curînd după ce s-a mutat el.

Terry rămase tăcut. Cînd se schimbă culoarea semaforului, traversară şi merseră mai departe.

Încă simțindu-se vinovată pentru faptul că reacționase exagerat, Lily spuse de bună voie:

– Părintele Fran mi-a spus de Essex Club. Era cu o treaptă mai sus decît clubul la care cîntam în Albany, şi Dan tocmai dăduse anunțul. Cînd am găsit un post de profesoară aici, totul s-a aranjat perfect.

Terry părea gînditor. Mergea cu mîinile în buzunare, cu ochii ațintiți pe clădirile din față.

– Elegant club, Essex. Nu e cam scump pentru un cardinal?

– Nu cînd patronul e nepotul lui, spuse ea.

– E chiar atît de cuşer?

– De obicei plătesc cei care sînt cu el. Mari donatori pentru Biserică.

– *Asta* e cuşer?

– De ce nu?

– Mită. Căutare de favoruri.

– De la un *cardinal?* Ce are de vîndut un cardinal?

– Favoruri politice. O vorbă bună la guvernator sau la preşedinte. Îşi încreți sprîncenele. Poate un sărut.

Lily îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu cred.

– Glumeam, o mustră el.

Nu era sigură că gusta gluma, însă era adevărat că avea tendința să ia lucrurile prea literal. Cel puțin, aşa îi spusese ultimul tip cu care se întîlnea, cînd o părăsise. De fapt, folosise cuvîntul „mohorîtă“ şi, cu toate că nu credea că e chiar atît de rea, acum făcu un efort să treacă în extrema cealaltă.

– Un sărut? glumi ea. De ce nu un week-end? Licitat pentru o acțiune de caritate.

Terry rîse.

– Te încălzeşti, Lily Blake. Asta ar aduce o grămadă de bani cauzei lui preferate. Îți spun, zeci de femei ar licita.

Ea zîmbi.

– Îți poți imagina vreo femeie povestindu-i prietenei ei „Cardinalul şi cu mine avem o legătură amoroasă“?

– O legătură *pasională?* întrebă Terry cu glasul presupusei prietene uluite.

Lily intră în joc.

– Ce alte feluri există? Lasă licitația. O facem de *ani întregi*.

Reporterul îşi dădu capul pe spate şi rîse.

Rîse şi ea, apoi reveni:

– Drăguță. Dar nu părintele Fran. Dacă are cineva de cîştigat din acele dineuri, Biserica e aceea. Am ajuns, spuse oprindu-se în fața blocului ei. Se întoarse spre el, gîndindu-se că fusese plăcut să glumească împreună.

– Eşti o persoană interesantă, rîcană el. Crezi că m-ai putea strecura între întîlnirile cu cardinalul?

Ea îi întoarse rînjetul.

– Nu ştiu. Îmi ia foarte mult timp. Se prefăcu a calcula în gînd. S-ar putea să rup cîteva ore săptămîna viitoare. Va trebui să verific. În timp ce trecea pe lîngă el, îi aruncă sec un: Ai numărul meu.

Intră în clădire fără să se uite înapoi şi se strecură în lift cu un sentiment de bună dispoziție. Nu ştia dacă îi place Terry Sullivan, nu ştia dacă aveau ceva în comun în afară de admirația pentru cardinal. Nu simțise o atracție instantanee față de reporter, însă lucrurile precum atracția fizică uneori luau timp. Dar ştia că nu o interesează Peter Oliver, că pe Tony Cohn nu-l interesează ea, şi că nu întinerea.

Niciodată nu mai ieşise cu un reporter. Dacă nu pentru altceva, pentru o cină educativă sau două tot merita să iasă cu el.

Nici nu-i trecu prin cap că educația avea să vină atît de curînd, şi încă pe spezele ei.

3

Întrucît Lily lucra seara şi rareori avea ore devreme, de regulă nu se grăbea să se scoale. În dimineaţa asta, telefonul o făcu să sară din pat la opt. Primul ei gînd a fost că se întîmplase ceva acasă.

– Alo? rosti ea, speriată.

– Cu Lily Blake, vă rog, ceru un bărbat pe care nu-l cunoştea. Glasul lui era cu desăvîrşire practic. Poate doctorul lui Poppy? Doctorul *mamei* ei?

– La telefon.

– Sînt George Fox. Lucrez la *Cape Sentinel*. Mă întreb dacă aţi vrea să comentaţi relaţia dumneavoastră cu cardinalul Rossetti.

– Poftim?

– Relaţia dumneavoastră cu cardinalul Rossetti. Puteţi să vorbiţi despre asta?

Nu înţelegea nimic. Ziarele scriseseră deja aproape tot ce era de ştiut despre cardinal. Ea era lipsită de relevanţă, doar una dintre numeroşii lui prieteni, şi cel mai puţin în măsură să discute cu presa.

– Va trebui să sunaţi la arhiepiscopie. Vă vor spune tot ce vreţi să ştiţi.

– Aveţi o legătură amoroasă cu cardinalul?

– O ce? Cînd îi repetă întrebarea, strigă: Doamne, Dumnezeule, nu! Era o farsă, dar nu făcută la întîmplare, întrucît ea chiar îl cunoştea pe cardinal. Precaută, curioasă, spuse: Numărul ăsta nu e în cartea de telefon. De unde îl aveţi? Terry Sullivan era singurul reporter pe care îl cunoştea, şi, da, el avea numărul ei. Nici nu vru să se gîndească la faptul că îl dădea tuturor.

– Aţi avut o legătură cu cardinalul Rossetti în Albany?

se auzi reporterul, tocmai cînd sună apelul în aşteptare. Întrebarea lui o tulbură suficient ca să răspundă pe loc la al doilea apel.

– Da?

– Lily Blake?

– Cine sînteți?

– Paul Rizzo, *Cityside*. *Cityside* era un cotidian renegat, care apăruse de nicăieri pentru a rivaliza cu ziarele deja faimoase din Boston. Doresc un comentariu pe marginea poveştii din *Post*.

Inima începu să-i bată cu putere.

– *Ce* poveste?

– Cea care afirmă că dumneavoastră şi cardinalul aveți o relație de natură sexuală.

Lily închise. *Ambele* linii. După ce aşteptă un minut ca să vină tonul, ridică receptorul şi îl trînti în furcă. Nu îi venea să creadă că apăruse vreo poveste în *Post* – cum ar fi putut fără nici o bază? –, dar după două telefoane trebuia să vadă cu ochii ei. Trăgîndu-şi pardesiul peste cămaşa de noapte, luă liftul pînă la parter şi abia pornise către holul exterior unde erau lăsate ziarele, cînd văzu pe cineva aşteptînd.

Bărbatul avea un casetofon care îi atîrna pe umăr şi în mînă un microfon. La vederea ei, prinse viață.

Se furişă înapoi în lift cu cîteva secunde înainte ca uşa să se închidă şi apăsă rapid pe butonul etajului ei. Apoi, ca să-şi ascundă destinația, apăsă pe butoanele tuturor etajelor. De îndată ce se văzu în apartament, cuplă laptopul la telefon şi accesă *Boston Post*.

Şi atunci văzu. Era chiar acolo, cu litere mari şi îndrăznețe – articolul principal.

CARDINALUL CUPLAT CU O
CÎNTĂREAȚĂ DE CABARET

Alături era o fotografie, făcută, aparent, în seara

precedentă, cu ei doi braț lîngă braț, șold lîngă șold pe bancheta de la pian, zîmbindu-și unul altuia, în culori vii, limpezi precum cristalul.

Îngrozită, Lily începu să citească.

Acum mai puțin de o săptămînă, arhiepiscopul Francis P. Rossetti a fost înălțat la rangul de cardinal în mijlocul unui potop de laude la adresa realizărilor lui cu caracter umanitar și a devoțiunii sale religioase. Foarte curînd după ceremonie, ziarul Post *a aflat că actualul cardinal Rossetti a dus o viață dublă. Într-o poveste exclusivă, echipa de știri dezvăluie relația de lungă durată dintre cardinal și Lily Blake, 34 ani, cîntăreață de cabaret la selectul Essex Club de pe Commonwealth Avenue.*

Uluită, trecu la restul poveștii.

Blake și cardinalul s-au cunoscut acum opt ani, la o petrecere din New York City. Le-a făcut cunoștință primarul de atunci, William Dean, care o remarcase prima oară pe Blake pe scena Broadway-ului. De îndată ce primarul și soția lui s-au despărțit, Blake a devenit un oaspete constant la Gracie Mansion. Acolo l-a cunoscut pe cardinal.

Lui Lily nu-i venea să creadă. Citea acum cu un soi de fascinație morbidă.

Doi ani mai tîrziu, cînd primarul a fost ales guvernatorul New York-ului și s-a mutat în Albany, Blake l-a urmat. Între două vizite pe săptămînă în casa guvernatorului, cînta într-un club de noapte aflat nu departe de clădirea organului legislativ al statului. În plus, guvernatorul i-a aranjat să cînte la petreceri particulare.

– Ba nu! Invitațiile alea s-au datorat muncii mele la club!

Francis Rossetti, pe atunci episcop de Albany, participa des la acele petreceri. A început să o invite pe Blake să cînte la evenimentele similare de la reşedinţa episcopului. În cîteva luni, a devenit o vizitatoare frecventă. Un angajat al episcopiei, care a dorit să rămînă anonim, a declarat că era evident că Rossetti şi Blake ţineau unul la celălalt. A fost adesea văzută părăsind reşedinţa în primele ore ale dimineţii.

– Împreună cu alţi oameni! ţipă ea revoltată în faţa monitorului. Cele *două* dăţi cînd am fi putut fi singuri au fost cînd am cîntat la pian după o petrecere şi am pierdut noţiunea timpului!

Acum trei ani, cînd a fost numit în fruntea arhiepiscopiei din Boston, episcopul i-a asigurat lui Blake o slujbă la Essex Club, care aparţine nepotului său, Daniel Curry.

Citind mai departe, ea scoase un strigăt de neîncredere la vederea altor trei fotografii. În una cardinalul o îmbrăţişa în holul de la Essex Club. Cealaltă, făcută cu lentile de noapte, o înfăţişa urcînd în fugă, singură, treptele reşedinţei cardinalului. A treia, făcută pe o fereastră a reşedinţei, îl arăta pe cardinal cu braţul petrecut pe după umărul ei.

I se făcu greaţă, dar nu se putea opri din citit.

Blake predă cu jumătate de normă la Winchester School de pe Beacon Hill. Cîntă la petreceri particulare şi la recepţii politice pentru strîngere de fonduri şi este pianista de bază la evenimentele de la arhiepiscopie. Adesea este văzută sosind la aceste evenimente în compania cardinalului. Înregistrările telefonice arată o constanţă a apelurilor de noapte între reşedinţa cardinalului şi apartamentul lui Blake.

Originară din Lake Henry, New Hampshire, Blake a studiat la Universitatea New York şi la Şcoala Juilliard. Deşi

a dat concurs în mod repetat pentru roluri importante pe Broadway şi, ocazional, a primit roluri de dublură, nu a reuşit să treacă dincolo de cor. Avea douăzeci şi opt de ani cînd a părăsit Broadway-ul şi s-a mutat în Albany.

Relaţia lui Blake cu cardinalul a fost un secret bine păstrat. Surse de la Vatican susţin că papa nu ştia nimic de această relaţie înainte de a-l înălţa pe Rossetti la rangul de cardinal. Cînd a fost contactat de ziarul nostru, purtătorul de cuvînt al cardinalului Rossetti a negat alegaţiile.

Blake, în schimb, a fost mai cooperantă. „Cardinalul şi cu mine avem o relaţie amoroasă", a confirmat ea.

Lily icni.

„Îl iubesc. Avem un trecut." L-a descris pe cardinal ca fiind un bărbat cald, vibrant, şi a recunoscut că l-a urmat la Boston.

Articolul se sfîrşea astfel:

Guvernatorul New York-ului, Dean, a negat că a avut relaţii sexuale cu Blake.

Nevenindu-i să creadă, se întoarse la începutul articolului, dar acolo dădu de titlul CARDINALUL CUPLAT CU O CÎNTĂREŢĂ DE CABARET, parcă mai mare şi mai sfidător decît înainte. De data asta, totuşi, citi numele reporterului. Articolul fusese scris de Terrence Sullivan.

Se simţi total şi absolut trădată. Şi *furioasă.* Deconectînd laptopul, luă cartea de telefon de pe un raft al dulapului, găsi numărul ziarului *Post* şi sună. Ceru să i se facă legătură cu redacţia. Terry Sullivan nu era acolo. Avea să vină mai tîrziu, i se spuse, deşi nu ştiau cînd.

Frustrată, apăsă butonul de deconectare. Cu mîna întîrziind deasupra tastelor, închise ochii încercînd să îşi

amintească numărul cardinalului, însă chiar dacă l-ar fi format des – ceea ce nu făcuse – mintea îi era prea răvăşită ca să şi-l aducă aminte. Răsfoind iar cartea de telefon, găsi Arhiepiscopia Boston şi urmări cu degetul lista numerelor pînă dădu de cel cunoscut. Era cel al secretarului cardinalului. Părintele McDonough era cel cu care trata Lily cînd cînta la evenimentele Bisericii.

Linia era ocupată. Încercă din nou, dar nici de data asta nu reuşi. Nervoasă, se duse la fereastră. În fața blocului ei era parcată o dubiță, cu însemnele televiziunii locale şi o antenă satelit în care se reflecta soarele.

Era o nebunie. *Nebunie*. Evident, o greşeală. Şi uşor de corectat, o dată ce dădea de persoanele potrivite. Între timp, avea de dat lecții şi de ținut ore.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, dar sentimentul de nelinişte nu o părăsi. Încercă din nou la secretarul cardinalului; linia era tot ocupată. Sună iar la Terry; nu venise încă. Plimbă cerealele prin castron cu lingura pînă se făcu prea tîrziu ca să mai tragă de timp. Cînd liftul ajunse la parter, nu se grăbi să iasă. Holul exterior se reflecta în panourile de aramă care încadrau uşile. Cu toată distorsiunea, păreau să fie cam mulți reporteri.

Îngrozită, luă liftul pînă jos la garaj şi se furişă prin spate neobservată. Luînd-o grăbită pe Newbury Street, tăie prin Grădina Publică şi ajunse la şcoală într-un timp record. Cancelaria era goală cînd intră, dar abia apucă să îşi toarne o ceaşcă de cafea că sună clopoțelul pentru a marca sfîrşitul primei ore. În cîteva minute, intrară mai mulți membri ai corpului didactic. Întrucît nu erau cei pe care ea îi cunoştea bine, faptul că murmurau între ei era ceva normal. Gîndindu-se că, dacă nu văzuseră ziarul, s-ar fi putut să nu fie la curent, le ignoră privirile.

Peter Oliver reacționă altfel. Tocmai amesteca frişca în cafea cînd intră şi se opri brusc.

– Eiii! Vedeta momentului! Înaintînd pînă ajunse umăr la umăr cu ea, se întinse după o ceaşcă şi vorbi în surdină: Mă băgaseşi la idei. Începusem să cred că mi-am pierdut farmecul cînd mă tot refuzai. Acum se explică de ce.

Lily simţi un gol în stomac. Simţea că-i înţepenise limba.

– Povestea din *Post?* o îndemnă el. E adevărată?

Ea clătină din cap.

Un alt glas rosti coborît „Lily".

Ochii ei zburară spre uşă. Michael Eddy, directorul şcolii, era scund, cu un început de burtă şi o faţă rotundă, prietenoasă în mod normal. Partea prietenoasă lipsea acum. Îi făcu semn să-l urmeze.

Lăsînd cafeaua, Lily traversă holul îndreptîndu-se spre biroul directorului. Nici nu închise bine uşa şi o întrebă:

– E adevărat?

Scutură din cap, repede şi cu putere.

– *Nimic* din toate astea?

Ea înghiţi şi îşi sili gîtul să se relaxeze.

– Nu.

– Eşti citată acolo.

– E scos din context.

– Ai spus lucrurile alea?

– Nu în felul ăla! Şi nu înregistra. Cînd Michael închise ochii într-un gest de recunoaştere a înfrîngerii, mînia lui Lily se redeşteptă. Am îîîî... Inspiră adînc, se concentră asupra efortului de a articula şi rosti mai cursiv: Am încercat să-l sun pe cel care a scris asta. Va trebui să retracteze. Nu e adevărat.

Michael ridică o mînă şi oftă.

– Bine. Atîta timp cît ai negat, am să pot să le răspund părinţilor care sună. Au telefonat destul de mulţi deja. Aş fi preferat să nu-i fi dat ziarului numele şcolii.

– Nu l-am dat!

– Atunci de unde îl au?

– Nnnn-nu ştiu! Încă o inspiraţie, şi controlul reveni.

Cred că la fel cum au aflat că am urmat Universitatea New York. Am absolvit cu diplomă de merit. Asta n-au sss-spus-o. Sau că am un grad universitar de la Juilliard. Sau că singurul motiv pentru care mă duceam de două ori pe săptămînă la reşedinţa guvernatorului era să le dau lecţii de pian copiilor lui. Îşi duse mîna spre păr, dar rămase cu ea în aer, la mijlocul drumului. Realitatea pe care încerca s-o ignore prindea în final rădăcini. Povestea asta circulă prin tot Bostonul. Prin întregul *stat*. Îngrozită, se uită la Michael. Trebuie să dau de cardinal.

El îi făcu semn spre telefonul de pe birou.

Formă numărul la care încercase mai devreme. Era tot ocupat.

– Oh, Doamne, şopti ea, înspăimîntată. Asta ar putea să îl distrugă. Se uită la Michael. Ce să fac?

– Angajează un avocat.

– Dar e doar o greşeală. Nu voia să creadă că era răutate, nu-i venea să creadă că Terry ar fi recurs la un aşa gest extrem doar pentru că refuzase să fie intervievată – nu-i venea *să creadă* că l-ar fi calomniat în halul ăsta pe *cardinal*.

– Angajează un avocat, repetă Michael.

– Nu pot. N-am bani. În plus, de ce îmi trebuie un avocat? N-am făcut nimic rău.

– Ai nevoie de un purtător de cuvînt. Cineva care să dea o dezminţire. Cineva care să conteste cele scrise de *Post*.

Lily inspiră adînc şi încercă să rămînă calmă.

– Guvernatorul Dean a negat. La fel şi cardinalul. O va face din nou. Totul se va termina. Ridicînd iar receptorul, sună la *Post*. De data asta, avu noroc.

– Sullivan la telefon, auzi ea, şi ceva în glasul lui rece, ceva în imaginea bărbatului răutăcios, lunecos, care o ademenise cu minciuni o făcu să-i sară muştarul.

Numai furia o făcu să vorbească fluent.

-- Sînt Lily Blake. Povestea ta e greşită.

Glasul lui răsună distant.

– Greşită? Nu, deloc. Eu verific faptele.

– Între cardinal şi mine nu e nimic.

– În mod sigur aşa pare.

– *Tu* ai făcut să pară aşa. *Tu* eşti cel care o ţineai întruna că femeile îl găsesc atrăgător pe cardinal. M-ai atras într-o discuţie ipotetică, apoi mi-ai scos vorbele din context. Asta chiar că e o ttt-ticăloşie! Şi tot tu ai spus că discuţia noastră este neoficială.

– N-am spus asta.

– *Ba da.*

– Am spus nepregătită. Asta nu e totuna cu neoficială.

– Ştiai la ce mă refer! Uitîndu-se drept la Michael Eddy, adăugă: Şi mai ştiai că numărul meu nu e în carte, aşa că l-ai luat de la Mitch Rellejik, care nu avea dreptul să ţi-l dea. Acum îl mai au două zzz-ziare. Asta este o violare a intimităţii mele!

– Ascultă, Lily, spuse el oftînd, îmi pare rău dacă asta te supără, dar uneori adevărul doare. Am văzut cum îl priveai aseară la club pe tip. Şi apoi mi-ai oferit citate pe tavă.

Ea se făcu lividă.

– Ai ddddistorsionat spusele mele! Ăsta e lucrul cel mai murdar! Şi m-ai minţit. Ai minţit încontinuu. Acum ai minţit în ziar, şi oamenii *de peste tot* citesc povestea. Vreau o retractare.

El rîse.

– Glumeşti? Asta e cea mai fierbinte ştire din oraş.

Nu-i înţelegea automulţumirea.

– De ce faci asta?

– Asta mi-e meseria.

– Să *mînjeşti* oamenii? Spuneai că *îl iubeşti* pe cardinal.

– Nu. Tu ai spus asta.

– Tu ai vorbit despre osînda veşnică.

Îl auzi rîzînd din nou.

– Scumpo, am fost osîndit pe vecie cu mult înainte de povestea *asta*.

Trebuia să existe o metodă de a-i contracara nebunia.

– Ai ceva împotriva cardinalului?

El îşi pierdu brusc răbdarea.

– Uite ce e, în meseria mea, cînd miroşi o poveste bună, o înhaţi şi fugi. Dacă te loveşti de un zid, te dai înapoi. Dacă nu, mergi mai departe. Eu perseverez, iubito. Merg pînă la capăt.

– Dar asta e o minciună!

– Spune-i papei asta. Hei, mă sună pe cealaltă linie. Ai grijă de tine.

Telefonul muri. Lily se uită lung la receptor. Perplexă, privi spre Michael.

El ridică mîinile.

– Eu ţi-am oferit deja sfatul meu. Mai mult, nu ştiu ce să spun. Pe mine mă preocupă şcoala asta.

Lily sună din nou la cardinal. Tot ocupat. Cu grijă, puse receptorul în furcă.

– Treaba asta e ireală, spuse ea, mai mult pentru sine decît pentru şeful ei. Dar e în regulă. Cardinalul are putere în oraşul ăsta. El va lămuri totul. De asta probabil are linia ocupată. Se uită la ceas. Am oră.

Chiar dacă vreunul dintre cei cincisprezece elevi care luau lecţii de teorie muzicală era în temă cu articolul din *Post*, nici unul nu pomeni de el. Erau la fel de blazaţi ca întotdeauna. Cînd cele cincizeci de minute trecură şi clopoţelul anunţă sfîrşitul orei, Lily era deja convinsă că, în ciuda trădării lui Terry Sullivan, articolul nu era decît o mutare greşită din partea ziarului *Post*, că sigur cardinalul va lua poziţie şi va obţine o retractare, că întreaga problemă avea să fie repede uitată.

Încercă din nou să dea de el, dar linia era tot ocupată.

Cum mai avea cinci minute libere pînă la ora de pian, se

duse la cafenea să bea ceva rece. Prima serie a prînzului era în desfăşurare. Păşind în sala mare, cu tavan înalt, auzi cum conversația încetează brusc şi simți forța a zeci de perechi de ochi.

Nu e adevărat, vru ea să spună, dar limba îi era legată. Aşa că se mulțumi să clatine din cap şi să facă un gest de negație, apoi îşi luă băutura şi plecă. Cînd elevul ei sosi în sala de exercițiu, se liniştise deja, dar ştia ce însemna privirea lui curioasă.

– Articolul din *Post* e greşit, îi spuse. Cardinalul e un prieten, nimic mai mult.

– Vă cred, răspunse băiatul. Avea şaisprezece ani, era jucător de hochei şi ura orele de pian pe care le urma pentru că era obligat, dar acum chiar părea sincer.

Aşa că ea lăsă deoparte povestea din *Post* şi se concentră asupra lecției lui şi a altor două care urmară, dar tot aştepta ca un funcționar să apară cu un mesaj de la cardinal care să-i spună că totul este bine, că avea să rezolve el problema, că nu trebuie să-şi facă griji.

Însă uşa se deschise numai pentru plecarea unui elev şi sosirea următorului şi, cînd cele trei lecții se terminară, încercă din nou să sune la cardinal, dar tot fără noroc.

Din fericire, nu-i era foame. Nu voia să înfrunte privirile din cafenea pînă nu apărea o retractare însoțită de scuzele de rigoare, iar *Post* era făcut de rîs. Atunci putea să rîdă şi ea cu ceilalți, dar nu acum – nu la două treizeci, cînd se întrunea corul a cappella de fete. Fiecare dintre cele douăsprezece era sobră şi se uita lung. Era clar că ştiau de articol.

Stătea în fața lor, conştientă că umerii i se lăsau, dar neputînd face nimic în privința asta. Începea să simtă încordarea. Liniştită, spuse:

– Întrebări? Cum fetele rămaseră tăcute, continuă: Am să vă răspund la cea pe care nu o puneți. Cardinalul este un om al Bisericii. Nu ar vrea să aibă o legătură cu mine, aşa

cum nici eu n-aş vrea să am una cu el. Se uită pe rînd la toate fețele pînă cînd văzu o umbră de acceptare, apoi luă partiturile unui cîntec nou şi le înmînă fiecărui trio de voci în parte.

Repetiția decurse bine. Alte dăți Lily dirija un cor mixt, mai mare, de elevi din clasa întîi şi a doua, dar grupurile mici, unul de băieți, unul de fete, erau preferatele ei, mai ales că erau formate din elevi din clasele mari. Unii aveau glasuri minunate. Era mulțumită că le putea forma.

Pînă la sfîrşitul orei, începu să se simtă iar ca de obicei. Apoi obținu legătura cu secretarul cardinalului.

Părintele McDonough era un preot tînăr, care obținuse rîvnita numire la Brighton grație atenției lui față de detalii şi nesfîrşitei bune dispoziții. Cardinalul se baza foarte mult pe el. Cît despre Lily, ea îl ştia numai după nume şi după glas.

După ce se prezentă, spuse cu uşurare:

– Slavă Domnului! Linia voastră a tot fost ocupată. Ce se petrece?

– Înțeleg că ai văzut articolul.

– Da. Reporterul a fost aseară la club. Mi-a spus că e un admirator al cardinalului. Am ajuns să stăm de vorbă. A luat cuvinte de ici şi de colo şi a fabricat o poveste.

– Ei bine, a ieşit o încurcătură îngrozitoare.

– Dar totul e fals. Şi fără sens. Cardinalul *îl cunoaşte* pe Terry Sullivan? Poate că potecile li se încrucişaseră. Poate că la mijloc era vreo duşmănie personală.

– Acum îl cunoaşte. Am primit telefoane de peste tot.

– A cerut o retractare?

– Avocații noştri au cerut, veni răspunsul şi, pentru prima dată, Lily îşi dădu seama că glasul era mai rece decît de obicei.

– Oh. Ar ttt-trebui să angajez şi eu un avocat? Îşi dori ca el să-i spună, cu obişnuita bună dispoziție, că nu e nevoie, că echipa cardinalului o să rezolve problema, că deja este aproape rezolvată.

În loc de asta, rosti distant:

– Nu pot să-ți dau nici un sfat în privința asta. Preocuparea noastră este să protejăm Biserica. Ne dăm toată silința pentru asta. Dar ar fi bine să nu mai suni aici pînă nu se îndreaptă totul.

Lily se simți de parcă ar fi fost pălmuită, de parcă păcătuise şi, făcînd asta, pusese Biserica într-o postură extrem de jenantă.

Uluită, spuse:

– Înțeleg. Uf. Mulțumesc. Încet, închise telefonul.

Din momentul acela, lucrurile o luară razna. După ce îndură încă o lecție particulară, îşi făcu servieta şi porni spre casă. Nu apucă să scoată bine un oftat de uşurare că treptele şcolii erau libere cînd, parcă din neant, apăru o femeie cu un microfon.

– Domnişoară Blake, vreți să comentați povestea din *Post?* Lily clătină din cap şi grăbi pasul, dar reportera se ținu după ea. Arhiepiscopia a emis o dezmințire oficială. Nu contrazice asta vorbele dumneavoastră citate de *Post?*

– *Post* minte, bombăni Lily, cu servieta la piept, cu capul plecat, cu ochii în pămînt.

Se auzi un glas bărbătesc:

– Paul Rizzo, *Cityside*. Ați fost văzută duminică noaptea părăsind reşedința cardinalului. De ce ați fost acolo?

Era un bărbat chelios, a cărui piele netedă ca a unui prunc sugera că pierderea părului este prematură. Ochii lui nu clipeau. Bărbia îi era împinsă înainte. Îi amintea lui Lily de cîrligul înfipt în gura primului păstrăv pe care îl prinsese singură pe lac. Şi atunci, ca şi acum, încercase un sentiment de repulsie.

Am fost angajată să cînt la pian, vru ea să-i răspundă, dar limba îi era legată şi ştia că n-ar fi reuşit să articuleze cuvintele. Aşa că îşi coborî capul şi continuă să meargă repede.

– Cînd ați rupt-o cu guvernatorul Dean?

– Cardinalul ştia de relaţia dumneavoastră cu guvernatorul?

– Cum explicaţi telefoanele date noaptea tîrziu?

– E adevărat că aseară, la Essex Club, eraţi în braţele cardinalului?

Cînd Lily ridică ochii pentru a spune un „Nu" mînios, un fotograf îi şi făcu poza. Lăsîndu-şi iar capul în jos, grăbi pasul, dar întrebările se înteţiră, devenind din ce în ce mai îndrăzneţe.

– Unde aţi făcut-o?

– Ce tip de sex?

– Biserica a încercat să vă cumpere tăcerea?

– Ce părere are familia dumneavoastră despre asta?

Lily se cutremură cînd se gîndi ce credea familia ei. Se cutremură la gîndul că ai ei ştiau măcar.

Dar ştiau. Află asta la scurt timp după ce ajunse acasă şi ascultă mesajele de pe robot. Acolo, între apelurile care, spre groaza ei, păreau să vină de la toate ziarele importante din ţară şi de la principalul post de televiziune, era glasul surorii ei Poppy.

„Ce se petrece, Lily? Telefoanele curg din plin, chiar şi mai multe după ştirile de la prînz. Am deviat cîte am putut, dar mama e *furioasă!* Te rog să mă suni."

Ştirile de la prînz? Stomacul lui Lily se întoarse pe dos. Dar, bineînţeles, televiziunea preluase povestea. Nu de asta era bărbatul acela azi-dimineaţă în holul blocului?

Fusese naivă să creadă că povestea avea să fie oprită, dar chiar trebuia media s-o sune pe *mama* ei? Relaţia lui Lily cu Maida Blake era şi aşa destul de precară. Povestea asta nu avea să ajute.

Simţind nevoia să audă un glas prietenos, se prăbuşi în fotoliul de lîngă telefon şi formă numărul surorii sale. Poppy era doar cu doi ani mai mică decît ea şi cea mai dulce, cea mai optimistă persoană pe care o cunoştea, în ciuda

circumstanțelor care ar fi putut s-o facă să fie contrariul. Poppy Blake era paraplegică, imobilizată într-un scaun cu rotile de aproape doisprezece ani, în urma unui accident de bob pe pîrtie. Dacă cineva avea dreptul la autocompătimire, ea era aceea, însă tînăra refuza să-şi consume energia cu asta. La scurt timp după accident, se mutase în casa ei de pe lac şi deschisese o centrală telefonică pentru Lake Henry şi orăşelele învecinate. Acum avea echipament de ultimă oră, cu programe de computer sofisticate şi un panou cu butoane de telefon în continuă creştere. Afacerea se dezvoltase atît de rapid, încît avea chiar şi un număr de persoane care îi țineau locul cînd era plecată, ceea ce, slavă Domnului, se întîmpla des.

– Lily! A dat Dumnezeu! Ce se întîmplă?

– Un coşmar, spuse Lily. Un adevărat şi total coşmar. Cînd ai auzit?

– Azi, devreme. Oamenii din oraş fie au citit în *Post,* fie pe Internet. Pe la mijlocul dimineții, au început să sune reporterii – Boston, New York, Washington, Atlanta, şi mai e şi televiziunea. Arată fotografii – Lily şi cardinalul, Lily şi guvernatorul.

– Mama a văzut? întrebă Lily alarmată.

– Da. Kip a sunat ieri ca să mă avertizeze în legătură cu tipul de la *Post,* dar nu a spus de ce, aşa că de unde să ştiu de ceilalți? Aş fi vrut să ne fi spus tu.

– Cum puteam? N-am ştiut. N-am văzut ziarul pînă azi-dimineață şi am fost la fel de şocată ca toți ceilalți. E o poveste născocită, Poppy.

– Eu ştiu asta, dar mama nu, o avertiză Poppy fără menajamente. Ea e convinsă că tot ce a spus toată vremea este adevărat şi că era doar o problemă de timp să se întîmple ceva de genul ăsta.

– *N-a fost,* şi nu ştiu de ce se întîmplă acum. Îi venea să plîngă de frustrare. Credeam că reporterul ăsta este un prieten. Ştii, s-a dat la mine, m-a întrebat dacă vreau să ies cu el.

Ppp-proasta de mine! *Proasta* de mine! strigă ea a autoreproş, dar a fost profesionist, m-a făcut să vorbesc, apoi a îmbinat mici fraze pentru a ticlui ceva sordid. Ce fel de om *face* asta? În regulă. Nu mă cunoaşte. Pentru el, eu sînt un nimeni. Dar cardinalul nu este. Cum poate să-i facă asta cardinalului? Sau nu se mai petrece nimic altceva în lume şi ziarele sînt ahtiate de scandal? Ce a spus mama? Care au fost cuvintele ei?

– Nu contează, ezită Poppy. E agitată. Ce să-i spun?

Lily îşi apăsă fruntea cu degetele tremurînde. Se chinuise atît de mult să cîştige încrederea mamei ei! Winchester School, unde preda, avea o reputaţie grozavă. Essex Club era un stabiliment cît se poate de select. Şi apoi era părintele Fran... ah, ce ironie a sorţii! Un om aşa de puternic, demn, integru! Întotdeauna crezuse că prietenia cu el avea s-o înalţe în ochii Maidei.

– Spune-i să nu se ia după ziar, îi răspunse lui Poppy. Nu are nici o bază reală. Povestea o să se stingă de la sine într-o zi sau două. Trebuie. Alternativa e de neconceput.

– Ai dat o dezminţire?

– Spun întruna că nu e adevărat.

– Îţi trebuie un avocat.

– Urăsc avocaţii!

Vocea lui Poppy se îmblînzi.

– Ştiu, iubito, dar asta e calomnie. Ce spune cardinalul?

– N-am vorbit cu el. Durerea reveni. Am sunat acolo şi mi s-a spus să nu mai sun.

– *Cine* ţi-a spus asta? N-au de gînd să dea vina pe tine pentru toată treaba, nu-i aşa? La naiba, Lily, pentru un tangou e nevoie de doi. El e cel care întotdeauna atinge pe toată lumea.

– Dar e nevinovat.

– Nu şi în ochii presei. Tu ai o slujbă – *două slujbe* – de apărat, şi o reputaţie. Numai tîrfă nu te-au făcut. Dacă asta nu e o violare a drepturilor tale, nu mai ştiu ce e!

– Dar, dacă angajez un avocat, asta spune că *am nevoie* de un avocat, iar eu nu am, pentru că n-am făcut nimic rău. Lily se opri, alertată. Ce-a fost asta?

– Ce?

– Clicul ăla?

– Care clic?

Ascultă iar, nu auzi nimic, oftă.

– Trebuie că am devenit paranoică.

– Poate ar trebui să-l suni pe guvernatorul Dean.

– Şi să-mi spună un secretar să nu mai sun nici acolo? Nu cred. De ce sună reporterii la Lake Henry? Ce vor?

– Orice pot afla şi răstălmăci ca să-şi sporească vînzările. Ce vrei să le spun?

– Că povestea nu e adevărată. Că Sullivan minte. Că îl dau în judecată. Se opri şi întrebă încet: Rose ce spune?

Rose era ultima dintre „florile Blake“, cum le numeau locuitorii din Lake Henry pe cele trei surori Blake. Era cu un an mai mică decît Poppy, adică avea treizeci şi unu de ani. Şi mai relevant, era abia la pubertate cînd apăruseră problemele lui Lily, prea mică pentru a judeca singură, prea mică pentru a pune la îndoială ce spunea sau gîndea mama ei. Chiar şi pe atunci Poppy era mult mai puternică. Ea fusese în stare să găsească o cale de mijloc între Maida şi Lily, însă Rose fusese de la început ecoul mamei sale, iar împrejurările vieţii nu făcuseră nimic ca să schimbe asta.

Rose era măritată şi avea trei copii. Ea şi soţul ei, un iubit din copilărie a cărui familie deţinea moara din localitate, locuiau pe o bucată de pămînt primită ca dar de nuntă de la soţii Blake. Chiar dacă se înţeleseseră perfect dintotdeauna, Maida şi Rose deveniseră chiar mai apropiate în cei trei ani de cînd murise soţul Maidei, tatăl fetelor.

Experienţa îi spunea lui Lily să nu se aştepte la sprijin din partea lui Rose. Totuşi, speranţa nu murea.

Se pare că asta era şi părerea lui Poppy, căci îi răspunse cu o asprime care nu-i stătea în fire:

– Rose e o gîsculiță. Nu gîndeşte independent. Nu-ți face griji în privința lui Rose, cît despre restul oraşului, am să-i învăț ce să spună dacă sună cineva. Nu le pică bine ca unul de-al lor să fie terfelit.

– Au trecut mulți ani de cînd nu mai sînt una de-a lor, îi reaminti Lily. M-au silit să plec cînd aveam doar optsprezece ani.

– Ba nu. Tu *ai ales* să pleci.

– Numai pentru că îmi făceau viața insuportabilă.

– Mama făcea asta, nu ei.

Lily oftă. Nu avea chef de ceartă, nu acum.

– Trebuie să mă duc la treabă.

– Ai să mă ții la curent? întrebă Poppy. Ştiu că toți te consideră oaia neagră a familiei, Lily, dar eu sînt de partea ta.

4

Lily refuză să deschidă televizorul. Nu voia să vadă dacă era la ştiri, preferînd să creadă că povestea se învechise deja. Dar, cînd ajunse în hol îmbrăcată pentru lucru, mulțimea de jurnalişti de afară era mai mare ca niciodată. Îngrozită, luă liftul pînă la garaj, dar şi acolo erau reporteri, care transmiseră prin radio celor din față sosirea ei.

Cum nu exista altă ieşire şi trebuia să meargă la lucru, lăsă resemnată capul în jos şi porni repede. Ignoră întrebările care o asaltau şi continuă să meagă cu ochii în pămînt, lăsînd părul să-i ascundă fața de aparatele de fotografiat. Totuşi, întrebările creşteau ca volum şi frecvență, împreună cu clicurile aparatelor pregătite să intre în acțiune în timp ce armata de reporteri creştea. Cu cît se apropia mai mult de club, cu atît apăreau mai mulți. Cînd fu încolțită atît de strîns

încît nu mai putea să meargă, se răsuci, făcîndu-şi loc cu coatele.

– Lăsați-mă în pace! le strigă prin țăcănitul aparatelor de fotografiat şi îşi continuă drumul înghiontind în stînga şi în dreapta. Dar zadarnic. Mulțimea o urma în valuri, sîcîind-o cu aceleaşi întrebări, împingînd-o spre o altă răbufnire. Încercă să-i alunge din minte gîndindu-se la alte lucruri, dar aproape totul din viața ei o aducea înapoi la acest moment, la această traumă. Mai că plîngea cînd, în cele din urmă, ajunse la club.

Din fericire, Dan era la uşă şi îi dădu drumul înăuntru, închizînd uşa în nasul presei. Ea se duse direct în biroul lui, se prăbuşi într-un scaun şi îşi luă fața în mîini. Cînd îl auzi intrînd, îşi lăsă mîinile în poală.

– Grea zi, nu? întrebă el blajin.

Neîncrezîndu-se în glasul ei, ea dădu din cap. Îi studie fața.

El zîmbi cu tristețe.

– Nu te mira. Te cunosc, şi îl cunosc şi pe cardinal. Între voi doi nu e nimic în afara aceluiaşi gen de prietenie pe care o are cu toți oamenii din oraş, din toată țara, din toată *lumea*.

– Atunci, de ce se întîmplă asta aici, acum?

– Pentru că tocmai a fost numit cardinal. Asta face titluri mai grase şi vînzări mai substanțiale.

– E grețos!

– Aşa funcționează lucrurile în ultimul timp.

Inspiră adînc, încă tulburată de fuga de reporteri şi aparate de fotografiat.

– Şi, în continuare? Şi-au primit titlurile mizerabile. Nu mai e nici o poveste, aşa că treaba moare. Corect?

– Aşa sper, spuse el, dar fără convingerea dorită de ea. Părea obosit, de parcă şi el avusese o zi grea. Arăta şi palid, ceea ce era un lucru absolut neobişnuit la el.

Se gîndi îngrozită că nu îi spunea tot ce ştie.

– Cum merg lucrurile aici în seara asta? îl întrebă cu precauție, întrebîndu-se dacă afacerea avea de suferit.

– S-au făcut rezervări în stil mare.

Ea se lumină.

– Asta-i bine, nu-i așa?

Răspunsul era relativ. Da, sala de mese era plină de oaspeți care plăteau, dar majoritatea erau fețe noi, invitați ai membrilor, și își petreceau foarte mult timp uitîndu-se la pianistă.

Lily încercă să nu-i bage în seamă. Deseori făcea asta cînd cînta – își găsea evadarea în muzică – și un timp reuși, pierzîndu-se în fantezie – pînă cînd fulgerarea unui aparat de fotografiat îi spulberă concentrarea. Dan vorbi cu grupul deranjant, iar Lily reluă interpretarea la pian, dar nu mai cîntă vocal. Nu conta că nu se bîlbîise niciodată atunci cînd cînta, era prea tulburată ca să riște.

În timpul primei părți a serii fură declanșate alte două blițuri și, la sfîrșitul acestei reprize, nu mai putea pretinde că nimic nu s-a schimbat. Se întoarse în biroul lui Dan zguduită și speriată.

– Mîine va fi mai bine? Voia cu disperare ca totul să revină la normal. Îi plăcea viața ei așa cum fusese înainte.

– Sper că da, răspunse Dan, dar în secunda următoare îi prezentă un bărbat masiv, în uniformă. El este Jimmy Finn. Poliția Boston, serviciul particular. Te va conduce cu bine acasă.

Inima îi tresări.

– Sînt tot acolo, afară?

– Tot acolo afară, spuse polițistul, fără *r* în „afară".

Jimmy Finn era un om bun, un catolic devotat, profund ofensat de faptul că presa răspîndea minciuni despre cardinal.

Aşa că era foarte dispus să țină reporterii la distanță şi destul de masiv încît s-o facă lejer. Dacă îşi croia fără menajamente drum prin mulțime cu umerii şi cu coatele, cu Lily, în schimb, era foarte blînd. O conduse pînă la uşa apartamentului ei, dar în clipa în care plecă, tînăra izbucni în plîns.

Pe robot erau tot felul de mesaje noi, amestecate. Unele erau de la prieteni, care îşi ofereau sprijinul, însă acestea se pierdeau între cele din partea mass-media, repede şterse, dar nu atît de repede uitate. În noaptea aceea dormi pe sponci şi se trezi pentru o nouă zi de care îi era groază, dar nu voi să se lase copleşită, refuză chiar şi să se uite pe fereastră să vadă dacă maşini ale televiziunii mai erau încă acolo. Făcu un duş şi se îmbrăcă în pantaloni negri şi o bluză în culori terne, ca să nu se simtă atît de expusă. Apoi înghiți în silă o banană în loc de mic dejun, spunîndu-şi tot timpul că lucrurile trebuie să se îmbunătățească. Fie în ziarul de azi avea să fie o retractare, fie nu avea să fie absolut nimic. În oricare dintre cazuri, povestea îşi pierdea interesul.

Cînd, la scurt timp după opt, cineva bătu la uşă, se încordă toată. Aşteptă o a doua bătaie, apoi se furişă pînă la vizor. Uşurată, deschise.

– Ştiam că n-ai plecat, începu direct Elizabeth Davis. Purta un tricou peste şort, şi avea părul blond strîns într-o clamă. Deşi nu eram sigură că ai să deschizi. Cum te simți?

– Groaznic, spuse Lily aruncînd o privire la ziarele de sub brațul lui Elizabeth. Alea sînt de azi?

– Două Boston, unul New York. Vrei să vezi?

– Spune-mi tu. Sper să fie o retractare.

– Nici gînd, o avertiză Elizabeth. Desfăcînd ziarele, le aruncă pe masă unul cîte unul. *Post* informează că ai un BMW şi că ai cumpărat mobilă scumpă cînd te-ai mutat aici. *Cityside* spune că îți faci cumpărăturile la Victoria's Secret. New York dezvăluie că preferi restaurante selecte, precum Biba şi Mistral, şi că iarna trecută ai petrecut o săptămînă într-o

stațiune elegantă din Aruba, pe care nu ți-ai fi putut-o permite numai din ce cîştigi.

Lily era prea uluită ca să se mai înfurie.

– De unde *ştiu* ei toate astea?

– Orice computer poate obține informațiile în cinci minute mari şi late.

– Dar astea-s chestii personale!

– Cinci minute mari şi late.

– Dar e vorba despre *mine*. Viața *mea*. *Informații particulare care mă privesc*. Nu e treaba nimănui unde îmi fac eu cumpărăturile! Îi veni un gînd care o îngheță. Ce altceva pot obține?

– Orice, în general.

Lily înghiți în sec. Trebuia să creadă că unele lucruri sînt sigure. Mintea începu să-i lucreze.

– Am cumpărat un BMW folosit, am plătit mobila în doi ani, cumpăr mai mult prin poştă de la L.L. Bean şi J. Crew decît de la Victoria's Secret, şi am rezervat locul din Aruba printr-un birou de cliring, cu două zile înaintea sejurului. Sînt prezentată într-o lumină falsă. Nu e corect.

Dar Elizabeth nu terminase încă. Ridicînd o mînă, se duse la micul radio de pe raftul de lîngă aragaz. În cîteva secunde, glasul arogant de tenor al lui Justin Barr umplu încăperea.

„– ... o insultă la adresa catolicilor de pretutindeni! Vai, femeia asta este o insultă la adresa oamenilor de *toate* credințele. Catolici, protestanți, musulmani, evrei – indiferent de afiliere, trebuie să ne gîndim cu toții la valorile care ne sînt cele mai scumpe, la oamenii care le întrupează şi la cei care încearcă să îi tragă în jos. Există vreun act de lipsă de respect mai strigător la cer decît mînjirea bunului nume a unui conducător iubit?"

– *Eu*, să mmm-mînjesc un nume? strigă Lily.

„– Nu, prieteni, bătea cîmpii Justin Barr, întrebarea este cum a reuşit o femeie ca Lily Blake să ajungă destul de aproape de un om de importanța cardinalului Rossetti pentru a-l întina, chiar şi indirect, iar acum, Domnul să ne ajute, ea îi învață pe copiii noştri. Unde se sfîrşeşte asta? O am pe fir pe Mary din Bridgeport, Connecticut. Dă-i drumul, Mary, eşti în direct."

Elizabeth închise radioul.

Lily înlemnise.

– Nu-mi vine să cred!

– Justin Barr este de dreapta.

– Justin Barr face parte din sindicatul care vinde concomitent mai multor ziare. Emisiunea asta se transmite pe toată Coasta de Est.

– Mda!

– *De ce?* strigă Lily, referindu-se nu doar la Justin Barr, ci şi la Terry Sullivan, Paul Rizzo şi la toți ceilalți care speculau povestea. De ce se-ntîmplă astea? De ce *mie?*

– Pentru că ăştia adulmecă slăbiciunea, îi explică Elizabeth. Lupii urmăresc cerbul rănit; asta-i firea bestiei. Trebuie să iei poziție, Lily. Un avocat ți-ar fi de mare ajutor.

– Nu vreau un avocat.

– Atunci lasă-mă să încerc eu. Mă îmbrac, coborîm amîndouă şi voi fi purtătorul tău de cuvînt. Ce zici de asta?

Lily nu scoase o vorbă. Rămase tăcută cît timp Elizabeth citi o declarație în care era negată fără echivoc relația ei romantică atît cu guvernatorul Dean din New York, cît şi cu cardinalul Rossetti din Boston.

Declarația era simplă. Elizabeth o sfătuise să abordeze doar alegațiile importante, lăsîndu-le la o parte deocamdată pe cele minore, şi, oricît de mult ar fi vrut Lily să urle şi să țipe în propria-i apărare cu privire la restul, se abținu. Relațiile cu publicul erau specialitatea lui Elizabeth. Era un formator

de imagine cu experiență. Într-adevăr, ea luă cu binișorul mulțimea de reporteri, făcînd-o să se retragă cîțiva pași și să dea dovadă de puțin respect, și, dacă arăta un pic prea la largul ei în rolul de purtător de cuvînt, un pic prea mulțumită de sine în timp ce manipula mulțimea, Lily o iertă. Prietenii ei, în majoritate oameni de litere sau muzicieni, nu puteau să o ajute. Mulțumită lui Elizabeth, Lily reuși să ajungă la școală fără probleme, sperînd chiar că poate scandalul începuse să se estompeze.

Michael Eddy nu gîndea așa. El știa exact cu cît o plătea școala și, adăugînd chiar și ce primea de la club, voia să știe cum își putuse ea permite Aruba și un BMW. Îi spuse cum, la fel cum îi spusese și lui Elizabeth, iar cînd Peter Oliver întrebă cum era cu Victoria's Secret, îi explică faptul că își cumpăra de acolo ginși, nu lenjerie. Cînd oamenii care treceau pe holuri se holbau la ea, trecu pur și simplu mai departe. Cînd membrii corpului didactic o lăsară singură în cafenea, citi dintr-o carte. Și-ar fi putut vărsa oful pe Mitch Rellejik, numai că acesta nu veni decît tîrziu. Pe la mijlocul după-amiezei, de îndată ce termină orele, plecă din școală, fericită că terminase.

Prinse curaj cînd văzu că rîndurile presei se înjumătățiseră față de ziua precedentă și, ajunsă acasă, îndrăzni să deschidă televizorul pentru știrile de seară. Mare greșeală. Povestea era reluată de toate canalele, cu fragmente preluate din articolele de dimineață și răstălmăcite bolnăvicios, la care se adăugau noi fotografii. În una ea se uita urît la camera de filmat. În alta își ascundea fața. Și apoi erau instantaneele.

Lily avea fotografii de mare clasă făcute pentru publicitate la scurt timp după ce sosise în Boston. Mai avea și unele mai vechi, demne și frumoase. Firește, acestea nu erau prezentate. Media înfățișa imaginea unei femei care trăia pe picior mare, iar pentru asta se culca cu bărbați influenți. Așa că alegea cele mai cumplite instantanee pe care le putea găsi, din zilele

de început din New York, în care costumele mulate pe care le purta îi scoteau în evidență picioarele suple, șoldurile înguste și sînii plini.

Se simțea goală și expusă. Dar și furioasă – rușinată – oripilată.

Mai rău, nu știa ce să facă, și îi spuse asta lui Dan cînd ajunse la club. El îi dădu numele unui avocat, ceea ce era o slabă mîngîiere. În schimb, lucru îmbucurător, avea vești de la cardinal.

– E scîrbit de povestea asta, Lily. Noi toți ne întrebăm îngrijorați dacă papa îi va anula înălțarea în rang, iar cardinalul stă și își face griji pentru tine. Din punctul lui de vedere, n-ai căutat-o cu lumînarea, n-ai meritat așa ceva, ești o victimă prinsă în linia focului. Avocații lui i-au spus să nu ia legătura direct cu tine, dar nu-i place situația.

Asta-i bine, socoti ea. Totuși, ar fi fost plăcut să o sune chiar el. Măcar o dată, de la un telefon public. Sau de la un prieten. Doar ca s-o facă să se simtă mai puțin singură. Însă îl înțelegea. Era legat de mîini și de picioare.

– Se gîndește la tine, Lily. Mi-a cerut să-ți spun că știe că ai tăria să treci peste asta și să ieși mai puternică și chiar mai sigură pe tine decît înainte.

Lily se agăță de aceste vorbe pentru a duce la bun sfîrșit o seară dificilă, în care trebui să cînte la pian în fața unei audiențe care n-o scăpa din ochi, discuta despre ea și umpluse clubul pentru ea. Se culcă rugîndu-se ca asta să fie partea cea mai rea și, după un somn agitat, se trezi obosită și încordată. Asculta o bucată tumultuoasă de Ceaikovski, care îi reflecta starea de spirit, cînd Elizabeth apăru sobră la ușă cu *Post*-ul de dimineață. În titlu se afirma: IES LA IVEALĂ DETALII DESPRE FEMEIA CARDINALULUI.

Cu un nod în gît, luă ziarul și văzu la început doar o

recapitulare a alegațiilor. Apoi, spre spaima ei, văzu că Terry Sullivan scria despre Lake Henry.

Blake provine dintr-o familie înstărită din orăşelul Lake Henry, New Hampshire. Tatăl ei a fost un important proprietar de pămînt pînă la moartea lui, survenită acum trei ani. Mama ei locuieşte în casa mare de piatră de la ferma familiei şi administrează sutele de acri de livezi de meri care le asigură un loc printre principalii producători de cidru din regiune.

Echipa noastră a aflat că întreaga copilărie a lui Blake a fost marcată de o bîlbîială severă, care a ținut-o departe de ceilalți copii.

Lily oftă adînc, apoi citi mai departe.

S-a apucat de cîntat ca un mijloc de comunicare. Specialiştii în defecte de vorbire confirmă că acest lucru este des întîlnit. „Studiile noastre de caz sînt pline cu exemple de copii care sînt incapabili să rostească o frază, totuşi pot cînta fără greşeală un cîntec întreg“, ne informează Susan Block, director al departamentului de terapie a vorbirii pentru şcolile publice din Boston. De asemenea, a confirmat că defectele severe de vorbire pot crea probleme emoționale.

În cazul lui Blake, acestea au luat forma răzvrătirii. La şaisprezece ani, a fost implicată în comiterea unei infracțiuni. Arestată şi judecată împreună cu complicele ei în vîrstă de douăzeci de ani, care a petrecut şase luni în închisoare pentru această infracțiune, Blake a fost eliberată condiționat. Şi-a încheiat termenul de executare a acestei pedepse la scurt timp după absolvirea liceului şi curînd după aceea a părăsit orăşelul.

*

Cu un strigăt de groază, Lily aruncă ziarul. Devastată, se uită la Elizabeth. Dădu să vorbească, dar trebui să inspire ca să se calmeze, înainte să poată articula vreun cuvînt.

– Dosarul acela a fost sigilat! spuse ea în cele din urmă. Judecătorul ne-a spus că nimeni nu-l va vedea vreodată!

Elizabeth nu îşi putu ascunde curiozitatea.

– Ce ai făcut?

Ce făcuse? Fusese tîmpită, asta făcuse. Fusese tîmpită şi tînără şi tînjea să i se acorde atenţie.

– Băiatul cu care eram a furat o maşină. Nu ştiam că era furată, şi să mă fi văzut cum zîmbeam şi rîdeam, distrîndu-mă ca niciodată şi umflîndu-mă în pene că Donny Kipling e un tip beton. Aveam şaisprezece ani. Nici măcar nu fusesem sărutată. Abia începusem să am întîlniri, aşa că am ieşit cu el în maşina aia, şi el o ţinea întruna „Nu-ţi face griji, ne distrăm", însă la poliţie a spus că eu am plănuit furtul, iar martorii au confirmat că arătam ca şi cum chiar eram băgată în treaba aia. N-a fost nici un proces. Cazul a fost continuat fără judecată şi, cînd am terminat perioada de eliberare condiţionată, acuzaţiile au fost retrase.

Ameţită, ridică ziarul.

După aceea, Blake a revenit rareori în Lake Henry. Surse care doresc să îşi păstreze anonimatul au relatat ziarului nostru că s-a îndepărtat de mama ei şi de sora ei Rose. Altă soră, Poppy, a refuzat să comenteze o conversaţie recentă pe care a avut-o cu Blake.

– De unde ştiu ei că am vorbit cu Poppy? izbucni ea. Apoi, furioasă, îşi aduse aminte. Cineva mi-a ascultat telefonul. Am auzit clicul ăla.

– Nu m-ar mira, spuse Elizabeth. Ăştia fac orice pentru o ştire.

Nu asta spusese şi Terry? Dar judecătorul *a închis* dosarul ăla. Cum au aflat despre asta? Se simţea violată şi expusă.

– Mită.

– Dar nu e *corect.*

Elizabeth luă brusc un aer vinovat. Nici asta. Trebuie să anulez programarea ta de a cînta la recepţia organizată de Kagan.

Lily se holbă la ea, uluită.

– Ordinele directorului de campanie, se disculpă Elizabeth, făcînd semn spre ziar. M-a sunat cînd a văzut asta. E prea incendiară. Simpla ta prezenţă acolo ar fi un eveniment în sine. Ai abate atenţia de la candidată.

Lily ştia că e vorba despre mai mult.

– Nu vrea să fie asociată cu mine.

– N-o lua ca pe ceva personal. Vorbim despre politică. O asociere nepotrivită poate distruge un candidat.

– Dar nu este cazul meu! Imaginea pe care mi-au zugrăvit-o este falsă.

Elizabeth oftă.

– Nu asta contează, de fapt. Realitatea este că povestea apare pe prima pagină a tuturor ziarelor din stat. Pentru Kagan ar fi curată sinucidere să cînţi la recepţia ei. Nu pot să fac asta, Lily, îmi pare rău. Tocmai se îndrepta către uşă cînd sună telefonul. Nu răspunde, o avertiză în timp ce ieşea, şi nu-l asculta pe Justin Barr.

Tipic pentru Elizabeth, instrucţiunile ei avură un remarcabil caracter de premoniţie. Însă ea nu mai era acolo să audă ce auzea Lily pe robot, glasul infatuat al unui tip care se credea buricul pămîntului. „Lily? Eşti acolo, Lily? La telefon Justin Barr, sîntem în direct. Ascultătorii mei vor să audă versiunea ta..."

– Ba nu, bombăni Lily şi închise robotul. Îşi luă lucrurile

pentru şcoală, coborî şi ieşi prin spate, luînd-o la fugă prin mulțimea care aştepta, purtînd ochelari de soare ca nimeni să nu vadă dacă plîngea – chiar dacă ar fi făcut-o, nu era de frică sau de tristețe. Maxilarele îi erau încleştate. Era absolut, categoric furioasă.

Michael Eddy o aştepta la uşa mare de lemn a şcolii. Îi dădu drumul înăuntru şi reduse la tăcere presa ridicînd o mînă, dar amenințarea se întoarse asupra ei, cînd îi spuse:

– În biroul meu, te rog.

Punîndu-şi ochelarii de soare pe cap, îl urmă acolo. Nu îi oferi un scaun, aşa că rămase în picioare.

– Primesc telefoane de la părinți şi tutori, începu el, cu o mînă pe speteaza unui scaun şi cu cealaltă pe ceafă. Ochii îi erau acuzatori. Vor să ştie cum am putut să angajăm pe cineva cu cazier penal să le învețe copiii. Le-am spus că nu am ştiut. Vreau să-mi spui de ce n-am ştiut.

Inima lui Lily bătea atît de tare încît practic îi ridica bluza. Cu puțina suflare care îi rămăsese, spuse:

– N-am cazier. Cazul a fost respins. Dosarul a fost clasat. Mi s-a spus că asta mă protejează.

– Cine ți-a spus asta?

– Avocatul meu. Judecătorul. Totul a fost foarte clar.

– Nu te-ai gîndit că părinților de aici o să le pese?

Se strădui să găsească un răspuns bun, dar cu cît căuta mai mult, cu atît devenea mai furioasă.

– Ce e de păsat? Am spus adevărul. N-am fost niciodată condamnată pentru nimic.

– Atunci de ce eliberarea condiționată? Şi de ce un dosar închis? Aici predai unor *copii*, Lily. Trebuia să fi spus ceva.

Nu era de acord. Dar Michael nu era în pielea ei – şi nici ea nu era în a lui. Se uită la el, neştiind ce să spună.

El oftă.

– Eu te-am angajat, şi eu sînt şeful, aşa că eu sînt prins

cu uşa. La dracu', Justin Barr ne face să arătăm ca nişte proşti. Ne ridică în cap aceiaşi oameni cărora le solicităm fondurile anuale. Umerii îi căzură. N-am să te concediez. Ai făcut treabă prea bună. Însă am să te rog să îți iei un concediu fără plată.

Ochii ei se măriră. Iubea munca de aici, avea nevoie de bani, şi *nu făcuse nimic rău!* Înspăimîntată, întrebă:

– Pentru cît timp?

– Nu ştiu.

– Pînă cînd se stinge povestea asta? Pînă uită oamenii?

– Asta s-ar putea să dureze.

Felul în care o rostise, felul în care se uita la ea fără să clipească îi spuseră mai multe.

– Un concediu permanent, preciză ea în locul directorului; dacă situația era atît de absurdă, de ce nu şi asta?

– Un concediu pe termen nelimitat. Doar pînă îți găseşti o slujbă altundeva.

Îi susținu privirea cu fermitate, acum furioasă pe el şi nepăsîndu-i dacă îşi dădea seama. Putea el să se joace cît voia cu vorbele, dar, da, *o concedia.* Încercă să vadă lucrurile din punctul lui de vedere. Tot ce văzu fu un om care nu avea curajul să susțină pe cineva în care credea.

Concluzia era, desigur, că nu credea în ea.

Punîndu-şi ochelarii de soare pe nas, ieşi din birou. Refuză să se gîndească la grupurile a cappella care progresaseră sub îndrumarea ei, refuză să se gîndească la jucătorul de hochei care, chiar dacă nici mort nu putea cînta la pian, măcar învăța ceva despre muzică. Refuză să se gîndească la zecile de elevi cărora le predase cu plăcere în ultimii trei ani şi, în schimb, se lăsă cuprinsă de mînie în timp ce se îndrepta spre uşa din față; dar tare din punct de vedere sentimental.

Tăria îi pieri în clipa în care îi văzu pe reporteri pe trepte. Aceştia prinseră viață, revărsîndu-se spre ea în timp ce mergea.

– De ce plecați atît de repede?

– Ce poziție a adoptat Winchester School în problema asta?

– Ați luat legătura cu comitetul de părinți?

Încercă să nu-i bage în seamă, dar întrebările erau prea aproape de ea, prea zgomotoase, prea exagerate.

– Bîlbîiala este motivul pentru care nu vreți să vorbiți cu noi?

– Este adevărată acea acuzație de furt din New Hampshire?

– Ați făcut sex cu complicele dumneavoastră?

Cuprinsă de repulsie, îl fulgeră cu privirea pe bărbatul care întrebase asta.

– Asta e dezgustător, murmură ea și grăbi pasul, ignorînd o altă rundă de întrebări pînă cînd un glas familiar spuse:

– Sînteți pregătită să le cereți scuze părinților elevilor de la Winchester? Ei se consideră înșelați.

Era cheliosul de Paul Rizzo, cu fața lui de prunc. Îl măsură cu asprime.

– De unde știți?

– Le-am luat interviu. Plătesc bani serioși ca să-și educe copiii și consideră că nu se cuvine ca cineva cu trecutul dumneavoastră să predea aici. Vreți să comentați asta?

Clătină din cap și continuă să ignore întrebările, însă nu putu să se scuture de un sentiment de nedreptate. Da, părinții aceia plăteau o grămadă de bani, dar dacă scopul era o bună educație, ea o furnizase – și nu fusese plătită în exces, asta era sigur, salariul ei nu răsplătea munca pe care o depusese. Părinții aceia făcuseră un tîrg bun.

Ar fi trebuit s-o știe, ar fi trebuit s-o aprecieze, ar fi trebuit să fie măcar un pic loiali. La fel și Michael. La fel și consiliul de conducere.

În plus, toate acestea erau simple acuzații nedovedite. Cum rămînea cu prezumția de nevinovăție?

Cînd ajunse acasă, era iar mînioasă. Intră în hol

închizîndu-i uşa în nas lui Paul Rizzo, care îi respirase în ceafă tot drumul. Se duse la lift, apăsă tare butonul şi ascultă să vadă dacă venea. Cînd auzi zgomotul îndepărtîndu-se, se uită la panoul cu numărul etajelor. Liftul urcase pînă la ultimul.

Acolo locuiau Tony Cohn şi alţi cinci chiriaşi, dar Legea lui Murphy spunea că el avea să fie cel care cobora, aşa că atunci cînd, în sfîrşit, uşa se deschise, era pregătită.

Cînd dădu cu ochii de ea o măsură de două ori, ieşi din lift, se uită la uşa din faţă şi înjură.

– Ştii ce şarlatanie e toată povestea asta? o întrebă cu un glas pe care nu-l mai auzise. Am închiriat aici pentru prestigiul clădirii. Acum s-a dus pe apa sîmbetei.

Era atît de uluită încît nu se mai gîndi la bîlbîială.

– Nu eu i-am rugat să vină.

– Nu, dar mulţumită ţie sînt aici. Ştii că am primit telefoane? *Post, Cityside,* chiar şi propriii mei prieteni au vrut să ştie despre tine. Înjură din nou, intră înapoi în lift, acum cu ea înăuntru, şi bătu cu pumnul în butonul pentru garaj înainte ca ea să apuce să-l apese pe al ei. Nu avea de ales, trebui să coboare mai întîi.

Se retrase într-un colţ al liftului, cu braţele la piept, şi se întrebă ce văzuse la bădăranul ăla. Uitîndu-se urît, nu era deloc atrăgător – şi nici bineţe nu-i dăduse vreodată.

Îi spuse ţîfnos:

– Cînd am luat apartamentul ăsta, l-am pus pe agentul imobiliar să-i verifice pe toţi ceilalţi chiriaşi. Lista trebuia să fie curată.

– *Este* curată. Apoi îşi dădu seama cît de ciudat suna ceea ce tocmai auzise. I-ai *verificat* pe ceilalţi chiriaşi? De ce ai făcut asta?

Uşa se deschise.

– Unii dintre noi au imagini de protejat.

Ieşi înainte ca ea să găsească o replică potrivită, aşa că îşi lipi un picior de uşă ca s-o ţină deschisă şi strigă în urma lui:

– Numai cei care au, la rîndul lor, secrete de ascuns!

Lăsă uşa să se închidă, apăsă pe butonul pentru etajul ei şi se încruntă cînd liftul începu să urce, gîndindu-se că, dacă nu altceva, scandalul ăsta îi arătase măcar ce jigodie arogantă şi egoistă era Tony Cohn.

Cînd ajunse la etajul ei, regreta că îşi irosise chiar şi o singură fantezie pe bărbatul ăsta. Dar uită de el de tot cînd deschise uşa apartamentului şi auzi telefonul sunînd. Lăsînd servieta să cadă, se prinse de speteaza scaunului şi rămase acolo pînă cînd ţîrîitul încetă. Îşi auzi propriul glas, apoi îşi aminti că oprise robotul de dimineaţă. Zece apeluri consecutive îl deschiseseră iar, ceea ce însemna că avea cel puţin un apelant insistent.

„– Ăă, da, rosti un glas bărbătesc care suna mahmur, vreau să vorbesc cu Lily Blake. Sînt, ăă, scriitor. Am scris sub pseudonim biografia lui Brandi Forrest, ăă, solista grupului rock Dead Weight Off. Sînt sigur că ai o mulţime de alte apeluri, dar dacă, ăă, vrei pe cineva care să-ţi scrie povestea, putem discuta. Ăă, l-am sunat deja pe editorul meu. Îi place ideea de sex şi religie. Se poate scoate ceva repede. Sincronizarea e totul. Aşa că, dacă vrei, sună-mă.“ Îi lăsa un număr cu un prefix pe care nu îl recunoscu.

Şterse mesajul, apoi le ascultă pe cele anterioare. Justin Barr trebuie să fi fost cel insistent, pentru că apelul lui veni primul. Mai sunase încă de trei ori, la intervaluri de douăzeci de minute. De asemenea, primise apeluri de la reporteri din Chicago, St. Louis şi Los Angeles – toţi lăsîndu-şi numele şi numerele, de parcă ar fi avut de gînd să îi sune. Mai erau două mesaje de la prieteni care îşi exprimau îngrijorarea şi altele de la doi clienţi care anulau angajamentele.

Urma un mesaj de la Daniel Curry, care îi cerea să-l sune. Glasul lui avea o nuanţă ciudată. Nervoasă, formă numărul clubului. Salutul lui fu destul de blînd, dar ea sesiză iar acea încordare a vocii.

– Spune-mi, zise ea, întărindu-se, iar el oftă.

– Tu ştii ce simt eu, Lily. Ştiu că nu s-a întîmplat nimic. Cred în voi amîndoi. *Vă iubesc* pe amîndoi, aşa că asta mă sfîşie, dar uite care e problema mea. Telefonul a sunat în draci cu plîngeri.

– Plîngeri?

– Rezervările sînt complete pentru diseară, mese mari, majoritatea de şase şi opt persoane.

– Şi nu-i bine?

– Nu şi de data asta. Clienţii vechi nu pot obţine rezervări. Alţii s-au plîns că a trebuit să-şi facă loc cu greu printre reporteri aseară. Treaba e că oamenii ăştia sînt coloana vertebrală a clubului. Cei care rezervă acum mese mari sînt pasageri. Nu or să vină săptămînal, timp de şase luni sau un an. Ei doar se reped asupra scandalului, un membru invită cinci, şase, şapte prieteni pentru spectacol, dar asta nu e drept faţă de clienţii fideli.

Lily strînse tare receptorul. Ştia ce urma.

– Aş putea adopta soluţia uşoară, spuse Dan. Aş putea da vina pe bani şi spune că cei care frecventează clubul vor renunţa şi atunci unde am ajunge – dar ei nu vor face asta, Lily. Nu e o problemă de supravieţuire financiară. Este vorba despre principii. Întotdeauna am condus clubul ăsta după reguli stricte. E un local liniştit, privat. Un local stilat. De asta ne-a plăcut foarte mult să cînţi aici. Pentru că ai stil.

Ea aşteptă.

– Dar tot scandalul ăsta e sordid, continuă el. Nici un cuvînt nu e adevărat, dar rămîne sordid. Membrii primesc telefoane de la oameni ca Terry Sullivan şi Paul Rizzo. Justin Barr ne defăimează – nu că l-am lăsa vreodată pe nemernicul ăsta să pună piciorul aici, dar ne face o publicitate de care nu avem nevoie. Clubul nostru nu este locul unde să vină oamenii doar ca s-o vadă pe – citez – „femeia care l-a sedus pe cardinal".

Lily rămase tăcută, cu capul plecat.

– Asta mă omoară, reluă Dan după o scurtă pauză, pentru că noi toți de aici te iubim. Oftă. Dar cred că ar trebui să-ți iei liber un timp.

– Mă concediezi? Două concedieri într-o oră, ăsta da record! Poate că ziarele aveau să cumpere treaba asta.

– Nu. Îți spun doar să stai acasă cîteva zile, pînă se stinge povestea.

Însă ea era pesimistă.

– Se va stinge?

– Categoric. Ca şi maşina. N-are benzină, nu merge.

– Aici n-a existat *nici pic* de benzină, dar maşina a mers! Dacă nu se găseşte într-un loc, se va găsi în altul. Sfîrşită, îşi trecu mîna peste ochi. Treaba asta are vreo legătură cu infracțiunea?

– Ce infracțiune?

– N-ai citit ziarul de azi?

– Nu.

Îi povesti totul pentru că voia să ştie, să audă mai întîi versiunea ei.

– Cardinalul ştie toate astea, adăugă ea, anticipîndu-i următoarea întrebare. E ciudat cum te poate îndemna la mărturisire o sutană de preot. Acum el a scăpat, dar toți mă înghesuie pe mine.

– Mai pot găsi şi altceva?

– Ieri aş fi spus că nimic, punct! Se prăbuşi în fotoliu. Asta a fost prima şi singura mea ciocnire cu legea. De atunci n-a mai fost nimic – nici o amendă pentru viteză excesivă sau pentru parcare neregulamentară, nici măcar plata întîrziată a unei facturi. Ce le-a mai rămas să scrie?

5

Au scris despre suspendarea lui Lily de la Winchester School – un articol pe prima pagină în ziarele de vineri

dimineață. Terry Sullivan îl intervievase pe Michael Eddy, ale cărui declarații aveau destulă forță și indignare pentru a-i restabili prestigiul în ochii părinților și ai sponsorilor. Paul Rizzo se concentrase asupra consiliului de conducere, redînd un lung șirag de citate care exprimau spaima în fața înșelătoriei lui Lily, a imoralității ei, a lipsei ei de judecată. Justin Barr făcea spume la gură privitor la ceea ce numea el problema Lily Blake, incitîndu-i pe părinții iritați să pună în discuție rolul profesorului ca model, nevoia de profesori cu o moralitate desăvîrșită, responsabilitatea școlilor de a-și proteja elevii de cei cu caracter necorespunzător.

Post oferea și un citat de la un părinte care lăuda felul în care lucrase Lily cu copilul lui, dar acesta era scurt și pierdut printre celelalte, cum erau și dezmințirile lui Lily. Tonul general al articolului era unul de fățărnicie care căuta mai degrabă să aducă laude *ziarului Post* decît să afle adevărul.

Ambele ziare relatau că Lily își luase liber de la Essex Club, dar nu detaliau știrea și nici nu dădeau citate. Lily bănuia că Dan refuzase să vorbească și că presa scrisă, cel puțin, dădea înapoi în fața a tot ce avea legătură cu cardinalul. Nu se mai pomenea nimic despre o presupusă relație amoroasă, nici despre schimburi de zîmbete sau adăstarea pînă noaptea tîrziu la reședința cardinalului. Nu se mai menționa nimic nici despre guvernatorul Dean.

Atenția se îndrepta asupra lui Lily, și numai a lui Lily. Ea devenise subiectul.

O altă femeie, una care iubea luminile rampei, ar fi fost poate încîntată. Dar Lily se mai simțise victimizată – în copilărie, ridiculizată pentru bîlbîiala ei, ca adolescentă, pusă sub supraveghere pentru un delict pe care nu îl comisese, ca artistă, pierzînd un rol important după ce respinsese avansurile regizorului muzical. Mai avusese parte de nedreptăți. Ar fi trebuit să fie imună la ele. Dar nu era. Era atît de mînioasă și dezamăgită încît nu putea cînta la pian, nu putea citi, nu putea

nici măcar asculta un CD, pentru că nimic din ce avea nu era suficient de tumultuos.

Era *atît* de furioasă încît lăsă deoparte antipatia pentru avocați și îl sună pe cel recomandat de Dan. Acesta se numea Maxwell Funder. Cu o exprimare foarte clară și multă experiență, era printre cei mai renumiți avocați din stat. Îl văzuse de multe ori la știri și, cu cinism poate, se întrebă dacă promisiunea lui de a fi într-o oră la ea se datora în principal publicității legate de caz. Însă cînd ești la anaghie nu mai faci mofturi. Dat fiind faptul că își putea permite să-i plătească numai pentru o consultație, fu recunoscătoare cînd auzi că primește să vină.

În persoană, nu era nici pe departe atît de impresionant pe cît îl făceau să fie camerele de televiziune. Era mai bătrîn, mai scund și mai gras, și, fără machiaj, mai pătat.

Însă era plăcut și răbdător. Stînd pe canapea, o ascultă în timp ce ea își vărsa focul. Se încruntă de groază, făcu ochii mari de neîncredere, clătină din cap cînd și cînd – iar ei nu-i păsa dacă făcea toate astea ca să-i cînte în strună. Compătimirea îi prindea bine.

– Cum e posibil să se întîmple așa ceva? întrebă ea după ce se montă bine. Cum pot fi tipărite atîtea minciuni? Cum poate fi pusă pe tarabă întreaga mea viață? Cum pot fi *desigilate* dosarele *sigilate?* Am pierdut două slujbe, presa stă afară așteptînd să tabere pe mine, Justin Barr mă face bucățele, iar familia mea este hărțuită. Cînd vreau să ies, mă gîndesc că or să se holbeze la mine oameni pe care *eu* nu îi cunosc, dar care știu lucruri personale despre *mine*. Mă simt total neajutorată. Ce să fac pentru ca toate astea *să înceteze?*

Avocatul se așeză mai drept.

– Pentru început, putem merge la tribunal să completăm niște hîrtii și să inițiem un proces. Cine e cel mai rău?

– *Boston Post*, răspunse ea fără ezitare. Terry Sullivan pornise totul. El o folosise și mințise.

– *Post* să fie, spuse Funder. Procesul nostru va fi mijlocul prin care vom scoate la iveală versiunea ta. Vom da în vileag toate neadevărurile. Vom obține de la cardinal și guvernator depoziții sub jurămînt care să susțină versiunea ta. Voi ține o conferință de presă în care voi expune totul – pasiunea lui spori – etichetînd treaba asta drept jurnalism de cea mai joasă speță, exemplul cel mai revoltător de cum nu trebuie să lucreze presa. Am să cer o investigare a *ziarlui Post* pentru că a publicat primul mizeria asta și am să solicit o retractare imediată.

Lily se agăță de partea din urmă.

– O retractare. Asta vreau. Am s-o obțin?

– Acum? Retorica se răci. Nu. Au mers prea departe. Se vor lupta ca să apere integritatea fundamentală a ziarului. Poate după niște ani...

– *Ani?* Cîți ani?

Avocatul se gîndi un minut.

– În termeni realiști? De acum pînă cînd un juriu audiază cazul? Trei ani. Treaba e că, dacă vrei să fii cu adevărat răzbunată, ai nevoie de un verdict mare. Despăgubirile simbolice nu ajung. Așa că vom pretinde, să zicem, patru milioane, însă trebuie să te avertizez că *Post* se va lupta din greu. Vor lupta murdar, și e mai bine să știi dinainte ce înseamnă asta. Vor alege cei mai duri avocați specialiști în Primul Amendament din țară. Îți vor pune viața sub microscop, și o vor face sub jurămînt. Vor lua declarații de la familia ta, de la prietenii tăi, colegi de școală, profesori, iubiți, foști iubiți, vecini – și asta e nimic în comparație cu ce vor face detectivii lor particulari. Vor obține înregistrări telefonice, adică pe cine și cine te-a sunat, situația cărților de credit. Îți vor analiza foaia matricolă și fișa medicală. Vor intervieva oameni pe care nu știai că îi cunoști, căutînd orice, chiar și cea mai mică

urmă a unei probe, care l-ar putea ajuta pe clientul lor să dovedească faptul că eşti o persoană cu reputație proastă. Că ai un *trecut* de persoană cu reputație proastă. Dacă acum crezi că ți-a fost violată intimitatea, asta-i nimic în comparație cu ce va urma.

– Grozav, mulțumesc!

– Să nu crezi că glumesc, o avertiză el cu şi mai multă tărie. Îi cunosc pe oamenii ăştia. Sînt nişte animale. Dacă există un detaliu, cît de mic, îl vor găsi. Vor încerca să dovedească faptul că ai o reputație atît de proastă încît, chiar dacă au greşit şi te-au calomniat, nu contează, pentru că nu ți-au afectat în mod real imaginea. Vor încerca să arate că viața ta este plină de minciuni.

Simțea cum o năpădeşte panica.

– Dar cu drepturile mele cum rămîne? De ce nu ține nimeni cont de ele?

– Nu despre asta este vorba. Primul Amendament garantează libertatea de exprimare.

– Dar eu ce garanții am? Mass-media nu are dreptul să-mi facă asta.

– Asta este baza acționării în justiție.

– Nu vreau decît o retractare. Nu-mi trebuie bani.

– Ei bine, ar fi cazul să-i ceri. Un caz de genul ăsta poate costa pînă la un milion de dolari.

Lily mai să se înece.

– Să mă coste un milion de dolari?

– Cu taxe legale, costuri de tribunal, consultanți, experți, detectivi particulari.

Lui Lily i se înmuiară genunchii.

– Dar nu am atîția bani.

– Puțini oameni au. O studie, inhală zgomotos, îşi împleti degetele. Uite ce e. În mod normal, eu nu accept cazuri decît dacă clientul este pe deplin solvabil – trebuie să trăiesc şi eu –

ştii, dar ce ţi se întîmplă ţie este o ruşine. Aşa că pot să fac următorul lucru. Am să mă ocup de caz pentru două sute cincizeci de mii, plus încă cincizeci pentru cheltuieli, plus douăzeci şi cinci la sută din ce recuperezi.

Ea înghiţi cu noduri. Rămase aşa un minut, apăsîndu-şi pieptul şi încercînd să nu tuşească, apoi spuse:

– Nnnn-am atîţia bani.

– Familia ta are.

Ea se trase înapoi.

– Am citit că există o afacere de familie, îi explică el.

– E o afacere productivă. Nu există bani lichizi care să zacă.

– Mai există şi pămîntul. S-ar putea obţine un împrumut bun în baza lui.

– Nu pot să le cer asta, spuse Lily.

Bani lichizi, împrumut, nu conta. Nu-i putea cere bani mamei ei. Nici nu şi-o imagina pe Maida dîndu-i. Ea era cea mai mare dezamăgire din viaţa Maidei – fiica ce o luase pe un drum greşit, cea care se juca cu focul şi se ardea. Nu conta că Lily ducea o viaţă cu adevărat cinstită şi onorabilă. Maida o vedea cu totul altfel.

Avocatul se aplecă în faţă, cu degetele tot împletite, puţin cam prea relaxat acum, puţin cam prea alunecos.

– Îţi înţeleg ezitarea...

– Ba nu, nu înţelegeţi, îl întrerupse ea mînioasă. Asta e viaţa *mea*. N-am mai luat un cent de la familia mea de cînd aveam optsprezece ani, şi n-am de gînd s-o fac acum.

– Îţi înţeleg ezitarea, repetă el pe un ton şi cu o privire care spuneau că ar fi mai înţelept din partea ei să-l lase să termine, dar dacă familia e bună la ceva, este ca să vină în ajutor la vreme de necaz. Am citit că nu te înţelegi cu familia ta, dar dacă ei dispun de bani care te pot scoate din mizeria asta, sfatul meu este să îi iei. Avocaţii buni nu sînt ieftini. N-ai să faci un tîrg mai bun decît cel pe care ţi-l ofer eu.

Dar Lily *nu putea* să-i ceară mamei ei bani. Şi chiar dacă ar fi avut ea însăşi bani, nu putea concepe să-i cheltuiască pe toţi pe povestea asta. Nu făcuse nimic rău!

Se ridică liniştită.

– Trebuie să mă gîndesc. Vă mulţumesc pentru promptitudine şi pentru timpul acordat. Se îndreptă spre uşă.

Avocatul o urmă, dar faţa lui era şi mai pătată cînd se întoarse spre el.

– N-am să-ţi mai fac oferta asta încă o dată, o avertiză. Dacă lucrurile se înfierbîntă şi se complică, am să te taxez mai mult.

Dădu din cap în semn că a înţeles.

Cu un picior în hol, se întoarse, iarăşi plăcut.

– Nu trebuie să iei o decizie acum. Oferta mea rămîne valabilă încă o zi sau două. Dă-mi voie să te avertizez, totuşi. Ai să primeşti telefoane de la alţi avocaţi, care se vor oferi să ia cazul numai pe bază de contingenţă, şi asta s-ar putea să te tenteze. Date fiind costurile pe care le va implica un caz ca ăsta dacă e lucrat aşa cum trebuie, nici un avocat bun nu va lucra pe bază de contingenţă.

– Mulţumesc, repetă ea şi, de îndată ce el luă piciorul, închise uşa.

Se duse la fereastră să vadă dacă avocatul o să se oprească să stea de vorbă cu presa, dar unul din hoardă o localiză pe ea mai întîi şi, dintr-o dată, feţele şi camerele se ridicară toate înspre ea. Tresărind, se dădu repede înapoi şi rămase îngheţată în mijlocul camerei, uitîndu-se în gol peste Commonwealth Avenue – pînă îşi dădu seama cu groază că un aparat de fotografiat la distanţă de la fereastra unei clădiri de acolo putea să o urmărească *oriunde* în apartamentul ei.

Închise repede obloanele de la camera de zi, apoi fugi şi făcu acelaşi lucru în dormitor. Şi iat-o acum într-un mic apartament întunecat, fără slujbă, fără libertate, fără

perspective de revenire rapidă a vreuneia dintre cele două, cu atît mai puțin a bunului ei nume. Se așeză în fotoliu, dar nu se putea concentra să citească. Se mută la pian și își trecu degetele peste clape, dar ele reproduseră melodii deprimante. Așa că puse un CD cu Beethoven – sumbru, poate, dar potrivit – și trecu din camera de zi în dormitor și apoi iar în camera de zi, neștiind ce să facă. În cele din urmă ajunse lîngă telefon.

Ridicînd receptorul, formă numărul mamei ei, închise și își încrucișă brațele la piept ca să nu mai încerce din nou – și nu era vorba despre bani. Nu voia bani, nu voia să dea în judecată, pentru că procesul pe care îl descrisese Maxwell Funder era odios. Trei ani de speculații publice, de povești care îi răstălmăceau viața – trei ani în care să se simtă folosită și expusă. N-ar fi putut supraviețui acestui lucru.

Nu. N-ar fi sunat-o pe Maida pentru bani. I-ar fi plăcut să sune pentru o vorbă bună. Maida era mama ei. Simțea nevoia să își îngroape capul la pieptul cuiva blînd și înțelegător pînă trecea furtuna. Simțea nevoia de ocrotire, de o ureche compătimitoare.

Dar Maida nu i-ar fi oferit nimic din toate astea. Așa că, în schimb, Lily o sună pe Sara Markowitz, o prietenă din perioada Juilliard, care preda la New England Conservatory. Se întîlneau și luau masa o dată la cîteva săptămîni.

Se simți ușurată cînd Sara ridică receptorul, și apoi și mai ușurată că, în ciuda articolelor calomnioase, Sara o susținea cu înfocare.

– Am fost foarte îngrijorată. Ce e cu *mizeria* asta? Acuzații false, o totală deformare a adevărului – treaba a scăpat de sub control. Mă sună chiar și *pe mine*, îmi pun întrebări intime, nu acceptă un nu ca răspuns, mă tot presează. Ce e cu Terry Sullivan? Unde se oprește reporterul și începe bîrfitorul? Și Justin Barr? El e și mai rău! Cunoșteai pe vreunul dintre ei înainte să înceapă asta?

– Pe Justin Barr, categoric nu.

– Bun. E un idiot fățarnic. Era prea urît ca să apară la televizor, așa că s-a apucat de radio. Are o față grasă și niște ochi ca de pasăre și îi place la nebunie să se audă vorbind – dar ce e cu Sullivan?

– Umbla după mine pentru un interviu despre munca mea. L-am tot refuzat, așa că, probabil, s-a supărat. Abia acum își dădu seama. Nu munca mea îl interesa. Cu siguranță, tot timpul l-a interesat cardinalul. Simțindu-se de două ori folosită, oftă adînc. Viața mea se năruie, nu știu de ce, și sînt pironită în apartamentul ăsta, fără să am unde să mă duc.

– Să ne întîlnim la Biba – ăă, nu.

Lily știa de ce se răzgîndise Sara. Biba era unul dintre restaurantele pe care ziarele le pomeniseră ca un exemplu al faptului că Lily trăia pe picior mare. Ea și Sara luau adesea cîte o salată acolo, ceea ce era amuzant, un răsfăț cu bani puțini. Dar, gata cu amuzamentul.

După un moment, Sara îi propuse:

– La Stephani's în treizeci de minute?

Acesta era un restaurant de pe Newbury Street. Lily nu cunoștea pe nimeni acolo. Părea nemaipomenit.

– Treizeci de minute e grozav.

Își puse blugii, o bluză și un blazer. Vîrîndu-și părul sub o șapcă de base-ball, își puse ochelarii de soare, luă liftul pînă la garaj, și ieși la lumina zilei cu un mers vioi, cît putea de nonșalant și obișnuit.

Presa o localiză imediat. Reporterii ieșiră viermuind de după tomberoane de gunoi, stîlpi de telefon, mașini parcate, împingîndu-i microfoane în față, urlînd ca să-i atragă atenția.

– Domnișoară Blake! Domnișoară Blake! Unde vă duceți?

– Ce a spus Funder?

– Aici CNN – puteți confirma că Funder vă reprezintă?

– Dați în judecată Winchester School?

Cu ochii ațintiți în față, își continuă drumul pe alee, dar

reporterii se călcau în picioare în efortul de a-i pune întrebări – iar grămada creştea cu fiecare pas. Le simţea înfierbîntarea şi surescitarea, valurile de respiraţie caldă, mirosul stătut al trupurilor. Puhoiul o înspăimînta.

– Căutaţi de lucru?

– Cum e cu condamnarea pentru furt?

– Essex Club continuă să vă plătească?

Cînd coti pe Fairfield, se ciocni cu reporterii care veneau în fugă pe după bloc. Nu putea înainta fără să împingă din drum trupuri şi echipamente, şi nu avea suficientă forţă fizică pentru asta, iar cînd se uită în urmă, şi acolo era un grup compact. Şi-i imagină strîngînd rîndurile şi zdrobind-o.

– E adevărat că v-aţi culcat cu Michael Crawford...

– ... că aţi fost dansatoare într-un bar din Times Square...

– Justin Barr a spus...

– ... i-aţi cerut scuze cardinalului?

Întrebările se succedau rapid, suprapunîndu-se şi înălţîndu-se strident, pînă cînd fu pe punctul de a intra în panică. Atunci îi văzu pe toţi, şi se văzu şi pe ea luptîndu-se să îşi croiască drum pe Newbury Street şi încercînd să ia masa cu Sara în timp ce ziariştii mişunau şi întrerupeau şi deranjau întregul restaurant. Iar ea nu putea face asta – nu Sarei, nu celorlalţi, nu sieşi. Ideea era să poată petrece puţin timp singură cu o prietenă.

Răsucindu-se, dădu din coate furioasă pînă cînd se formă un fel de potecă şi o luă înapoi pe alee. Reuşi să se strecoare în bloc pe uşa de lîngă garaj, pe care o închise bine în urma ei, iar cînd se ridică pe vîrfuri şi se uită pe ferestruica murdară din partea de sus a uşii văzu vulturii, dezumflaţi, întorcîndu-se cu spatele şi îndepărtîndu-se.

În siguranţă acum, tremura de furie. Trecînd ca o furtună prin garaj, luă liftul pînă la etajul ei, alergă în apartament, ridică receptorul şi sună la Stephanie's. Se strădui să pară cît mai calmă cînd spuse:

– Mă numesc Lily. Trebuia să mă întîlnesc cu o femeie pe nume Sara, în jur de unu şaizeci şi cinci, păr castaniu buclat, occc-chelari. Puteți să-mi spuneți dacă e acolo? După spusele femeii de la telefon, încă nu venise. Ei bine, o să ajungă dintr-o clipă în alta. Vreți să-i spuneți să o sune pe Lily?

Două minute mai tîrziu, sună telefonul.

– Doamne, Sara, îmi pare rău, spuse ea fără nici o introducere. N-am putut să ajung acolo, nu m-au lăsat să trec. M-au îngrămădit tot drumul pe alee, aşa că m-am întors. Ar fi fost o *obscenitate* să-i conduc la restaurant şi n-am fi avut pic de intimitate. Îmi pare tare rău că te-am tîrît pînă acolo.

– Cine e Sara? o întrerupse un glas masculin nazal.

– Cine e acolo? întrebă ea stupefiată.

– Tom Hardwick. Am citit despre tine în ziar şi, ştii, mă gîndesc că dacă tot nu te mai vezi cu cardinalul, s-ar putea să fii în căutare de pradă, nu-i aşa? În *Cityside* au dat o poză bună. Cu adevărat sexy. Am fost cu cineva, dar tocmai ne-am despărțit, aşa că, ştii, mă gîndesc că sînt liber şi eşti liberă şi tu. Ți-am luat numărul de la sora mea. Este secretara doctorului tău. Am numai douăzeci şi trei de ani, dar îmi plac la nebunie femeile mai în vîrstă...

Lily închise. Îngrețoşată, se uită lung la telefon, rugîndu-se să nu aibă tupeul s-o sune din nou. Dar o sunase deja o dată, aşa că nu ştia la ce să se aştepte acum şi, în plus, după ultimele cîteva zile se putea întîmpla orice. Absolut orice. Se pricepea la oameni la fel de puțin ca la şaisprezece ani, cînd se înhăitase cu Donny Kipling – dovedise cu prisosință asta.

Telefonul sună o dată, de două, de trei ori. Porni robotul. După ce se termină mesajul de salut auzi glasul Sarei, mai înalt decît de obicei.

– Lily? Ce s-a întîmplat?

Uşurată, ridică receptorul şi îi povesti. În timp ce vorbea, i se impuse realitatea situației.

– Sînt prizonieră aici, concluzionă ea, ameţită. Prizonieră.

– Atunci am să vin eu la tine, se oferi Sara. Vorbim acolo.

Dar Lily trebuia să se gîndească la faptul că era prizonieră. Trebuia să hotărască ce va face mai departe şi cum, şi trebuia să o facă singură. Aşa că îi mulţumi Sarei, îi promise că avea să o sune curînd, şi închise.

Restul zilei şi-l petrecu umblînd prin apartamentul micuţ, lăsînd acordurile violente ale unei bucăţi de Wagner să înece zbîrnîitul telefonului, simţindu-se pe rînd închisă în cuşcă, îngrozită şi amorţită. Şi absolut neputincioasă. Şi mînioasă. Foarte, foarte mînioasă. Pe Terry Sullivan, pe Paul Rizzo şi pe Justin Barr pentru faptul că se jucau cu viaţa ei. Mînioasă pe *Post*, pe *Cityside* şi pe postul de radio WROT-AM că permiteau acest lucru. Mînioasă chiar şi pe cardinal pentru că el se eliberase din cloaca asta, dar pe ea o lăsase pînă la gît în mizerie.

Nu mai putea rămîne în Boston. Asta era foarte clar. Chiar dacă povestea ar fi murit a doua zi, lumea avea să se holbeze la ea luni întregi. Nu putea suporta asta – nu îndura să ştie că milioane de străini cunoşteau amănunte intime din viaţa ei, nu putea permite să fie hrană pentru talk show-uri, nu putea accepta umilirea şi nedreptatea. Şi mai era şi problema slujbei. Cine ar angaja o femeie imorală? Nimeni nu oferea genul de muncă pe care îl voia ea, asta era sigur.

Colega ei de cameră din colegiu locuia în San Francisco. Vorbeau de mai multe ori pe an, dar Debbie era măritată şi avea trei copii. Îi era şi frică să o sune acum, darămite să apară în pragul ei şi să asmută media asupra unei noi momeli. Acelaşi lucru era valabil pentru prietenele din New York şi Albany. Dacă nu putea să stea la o prietenă, avea nevoie de un apartament, dar de unde bani? Ce reuşise să depună la bancă nu era mare lucru. Banii ăia aveau să se termine repede dacă nu îşi găsea de lucru.

Putea să se tundă scurt, să se facă blondă şi să plece în altă parte. Dar fără să cunoască pe nimeni? Ascunzîndu-se în spatele unei identităţi false şi minţindu-i pe toţi? Asta nu era viaţă. Putea să fie chelneriţă. Aşa se întreţinuse în colegiu. Putea s-o facă din nou. Era sătulă de reporteri şi cameramani. Nu mai suporta să fie subiect de senzaţie. Voia linişte şi intimitate. Voia să devină invizibilă.

Dar oamenii nu săpau găuri în care să dispară. Ei mergeau în locuri unde se puteau ascunde, locuri ca Lake Henry.

Nu Lake Henry, protestă ea; dar ideea îi rămase înfiptă în minte ca un piron. Avea acolo o casă în care să trăiască, un loc numai al ei. Era o căsuţă lîngă lac, moştenită de la bunica ei, un locşor izolat de lume printr-un drum lung şi murdar şi acri de copaci.

Nu, nu Lake Henry; dar era ca şi o gaură în pămînt, în care putea să se ascundă. Şi era un loc familiar. Căsuţa ei era bine întreţinută. Plătea o femeie din localitate să facă lunar curăţenie şi stătea acolo ori de cîte ori se ducea acasă.

Maidei n-o să-i convină. Nu o voia pe Lily acolo, nu ar fi vrut scandalul atît de aproape de casă, dar ce altceva putea face? Dintre opţiunile ei, să se ascundă acolo, pe lac, era singura soluţie logică. Acolo putea să se gîndească. Acolo putea urmări evoluţia scandalului şi decide dacă să se războiască cu mass-media şi cum. Acolo putea respira aer proaspăt. Putea să-şi petreacă timpul cu Poppy.

Telefonul sună. Se întoarse şi se uită lung la el. Cuprinsă de un dor ciudat, îşi imagină că era Maida care îi spunea da, să meargă la căsuţă. Şi-o imagină aducîndu-i specialitatea ei, friptură la tavă, aburindă, gătită la foc mic şi condimentată cu frunze de dafin şi salvie, cu garnitură de ciuperci proaspete, morcovi şi cîţiva cartofi roşii micuţi, pe care îi creştea în grădină Mary Joan Sweet, prietena Maidei. Şi-o imagină pe mama ei îndurerată la aflarea adevărului despre scandal

insistînd să stea în casa mare. Îşi imagină că vorbeau, plîngeau, deveneau prietene.

Visuri, oftă într-un tîrziu, revenind la realitate. Doar visuri.

Aşa că nu răspunse la telefon şi, ascultînd mesajul de pe robot, se bucură că n-o făcuse. Acesta, ca şi cele de mai înainte, nu era de la cineva cu care să vrea să vorbească. Renunțase să se mai întrebe cum de toată lumea aflase numărul ei. Se părea că „secret“ luase acelaşi drum ca şi „drepturile civile“. Putea să sune compania de telefoane ca să reclame, dar la ce bun? Putea să îl blesteme pe Mitch că îi dăduse numărul ei lui Terry, şi pe Terry că îl dăduse altora, dar n-ar fi ajutat-o cu nimic.

În plus, urma să plece. A doua zi nu mai avea să audă telefonul ăsta. Nu avea să mai facă duş în frumoasa ei cabină, să se plimbe prin Grădina Publică în drum spre şcoală sau să le cînte din inimă oamenilor cărora vocea ei le mergea la suflet. Nu avea să mai facă nimic din toate astea, din cauză că Terry Sullivan, Paul Rizzo şi Justin Barr îi distruseseră viața.

Îi mai rămăsese doar să fugă. Avea nevoie să îşi reia viața – o viață, *orice* viață. Pentru asta, avea nevoie de somn. Avea nevoie de libertate. Avea nevoie de un sfetnic, iar dacă spiritul bunicii ei era singurul prin preajmă disponibil, asta era grozav. Celia St. Marie fusese o sfîntă. Ea ar fi ştiut ce să facă. Ar fi învățat-o cum să caute dreptate.

Cînd se lăsă întunericul, Lily încărcă maşina, încuie uşile şi părăsi garajul. Se aştepta să găsească afară cîțiva încăpățînați, chiar şi unul sau doi care să o urmărească, dar îşi imagină că avea să îi piardă pe drum o dată ce ajungea în Pike. Într-adevăr, siluetele țîşniră din întuneric, tîrînd echipamentul, urlînd întrebări, făcîndu-i semn să coboare geamul; şi da, două faruri se aprinseră chiar în spatele ei. Totuşi, nu se aşteptase la cei care apărură în clipa în care coti la stînga pe Gloucester. Verificînd încă o dată încuietoarea,

coti rapid la dreapta pe Newbury. Spre groaza ei, o autodubă cu antenă satelit mare parcată la colț porni motorul şi se alătură urmăritorilor.

Lily acceleră încercînd să se piardă în trafic, dar strada era prea îngustă. Reporterii țineau aproape. Sperînd să scape de ei, viră la dreapta în Hereford, apoi iarăşi la dreapta – pe lumina galbenă a semaforului – la Commonwealth, crezînd că o să scape de urmăritori. Dar autoduba trecu pe roşu. Cînd un alt semafor o obligă să oprească, autoduba era bară la bară cu ea, iar un motociclist cu permisul de trecere al presei atîrnat la gît începu să îi bată în geam.

Cînd se făcu verde, acceleră puternic şi, dacă n-ar fi trîntit imediat piciorul pe frînă, ar fi lovit un reporter care ocolea maşina prin față ca să ajungă în partea şoferului.

Profund zguduită, îşi revizui planul. Conducînd încet şi cu grijă, înconjură blocul pînă ajunse în celălalt capăt al aleii, opus celui pe unde plecase, şi de acolo făcu slalom pe mai multe alei laterale înguste pînă ajunse la scara ei. Cînd coborî geamul ca să deschidă cu telecomanda uşa garajului, motociclistul apăru lîngă ea şi îşi scoase casca. Lumina de securitate declanşată de apropierea ei se reflectă în chelia omniprezentului Paul Rizzo.

– Îți garantez trecerea în siguranță dacă îmi acorzi exclusivitate privitor la unde te duci şi de ce.

– Nici o exclusivitate! se aprinse Lily. Merg în gg - garajul ăsta, care este proprietate *privată*. Dacă intri în timp ce uşa asta e deschisă, ccc-chem poliția. Apăsă pe telecomandă şi închise repede geamul. De îndată ce uşa garajului se ridicase suficient avansă, dar opri imediat după ce intrase şi se întoarse să vadă dacă cineva avea de gînd s-o urmeze.

Nu văzu pe nimeni. După ce se închise uşa, merse înainte spre locul ei de parcare.

Un timp, stătu pur şi simplu. Nu încercă să iasă din

maşină, nici măcar să descuie uşa. Se aştepta să o abordeze cineva care s-ar fi putut strecura înăuntru fără să-l observe. Văzînd că nu apare nimeni, se întoarse şi privi în jur. Garantat, maşinile erau locuri perfecte în care să te ascunzi, iar garajul era plin, dar nu vedea nici un suflet.

Ieşi din maşină, îşi încărcă braţele cu atît cît putea căra şi luă liftul pînă la etajul patru. Totuşi, în loc să se ducă la apartamentul ei, se opri la al lui Elizabeth. Cînd aceasta nu răspunse la uşă, se lăsă să alunece şi se aşeză pe pardoseală cu spatele lipit de perete. Nu ştia cînd avea să apară vecina ei, dar putea să aştepte. Tot nu avea altceva mai bun de făcut.

Nouă se făcu zece şi, sprijinindu-şi capul pe geanta de voiaj aţipi. De trei nopţi abia dacă apucase să-nchidă ochii şi era sfîrşită. O trezi atingerea unei mîini.

– Ce cauţi *aici*, afară? întrebă Elizabeth.

Lily se ridică.

– Am nevoie de tine. Îi explică ce se întîmplase puţin mai devreme. Nu pot să rămîn aici, Elizabeth, şi problema nu e doar apartamentul ăsta mic, întunecat. E vorba de toată povestea. Reporterii nu o vor lăsa să moară, iar eu nu mai am ce căuta aici. Dar nu pot să dispar fără să fiu urmărită.

Elizabeth ridică bătăios bărbia.

– Ştiu eu cum.

Lily îi susţinu privirea.

– Şi eu. Vrei să mă ajuţi?

De fapt, ele concepuseră două planuri diferite. Planul lui Lily era ca Elizabeth s-o scoată din oraş în luxosul ei SUV, apoi să ia un taxi pentru a se întoarce în Boston şi să folosească BMW-ul lui Lily o zi sau două pînă putea aranja Lily să-i returneze maşina. Planul lui Elizabeth începea la fel, dar îi propuse să folosească pentru restul drumului camioneta Ford pe care fratele ei o lăsase în garajul lui din Cambridge pentru perioada de un an cît preda la Bruxelles.

Întrucît planul lui Elizabeth permitea mai multă flexibilitate privitor la cînd şi cum să returneze Lily maşina împrumutată, îl aleseră pe acesta, şi merse ca pe roate: Lily se ascunse cu uşurinţă împreună cu lucrurile ei sub mormanul de afişe *Kagan guvernator* din spatele Lexus-ului, astfel încît era imposibil să dea de bănuit cuiva. Totuşi, se întrebă dacă Elizabeth nu mergea prea departe atunci cînd se opri ca să ia peste picior doi reporteri care patrulau pe alee.

Chiar credeau că Lily ar fi plecat atît de tîrziu? întrebă Elizabeth cu un sarcasm evident. Pentru ce? Un rendez-vous în miez de noapte cu cardinalul? Aiurea. Nu era timpul s-o scutească pe biata femeie? Şi unde se ducea *ea?* Să bea ceva la Lennox Lounge. Voiau să vină şi ei? Ar fi putut. Făcea ea cinste.

Lui Lily i se tăie respiraţia cînd auzi asta, dar Elizabeth ştia ce face. Reporterii n-ar fi dat curs invitaţiei ei pentru că ar fi considerat-o capcană. S-ar fi gîndit că vrea să-i ademenească în altă parte pentru ca prada lor să poată scăpa.

– Nu ne poţi prosti, spuse unul.

Elizabeth ieşi de pe alee şi ocoli blocul, îndreptîndu-se spre Cambridge nestingherită. Cînd ajunseră la casa lui Doug, trase drept la garaj şi stinse farurile.

– E cam rablagită, dar te poţi baza pe ea, îi spuse lui Lily în timp ce mutau lucrurile în camionetă. Să-ţi explic şmecheria. Apeşi de două ori pe acceleraţie, te opreşti, apoi încă o dată, şi pe urmă dai la cheie. Merge întotdeauna.

Lily nu îşi permitea să facă nazuri. Aşezîndu-se la volan, verifică unde erau comenzile, coborî geamul, apăsă de două ori pe acceleraţie, se opri, apoi încă o dată, şi răsuci cheia. Inima îi stătu auzind cum bolboroseşte motorul, dar în clipa următoare porni şi începu să toarcă, puţin cam zgomotos, totuşi, torcea.

Elizabeth era aplecată pe geam.

– Dacă era după mine, aş fi insistat să fii păstrată pentru

evenimentul Kagan. Sau te-aş fi lăsat să iei Lexus-ul meu. Dădu uşurel cu palma în camioneta veche. Asta nu ia pielea de pe mine. Vrei să-ți iau corespondența?

– Da. Lily îi dădu cheia de la cutia poştală.

– Unde să ți-o trimit?

– Ține-o la tine.

– Încotro te îndrepți?

Lily nu era sigură că poate să spună. Nu că nu avea încredere în Elizabeth – ba da, de fapt asta era, un motiv în plus să-l dispreţuiască pe Terry Sullivan. El o învățase că, dacă nu cunoştea foarte, foarte bine pe cineva, trebuia să fie în gardă.

Aşa că se mulțumi doar să zîmbească.

– Am să te anunț.

Ridică geamul şi flutură mîna în timp ce Elizabeth se dădea înapoi. Ieşind cu spatele din alee, aprinse farurile şi porni la drum.

Călătoria dură două ore. Îşi petrecu prima oră pîndind în oglinda retrovizoare să vadă dacă era urmărită. Vrînd să se asigure, chiar părăsi autostrada o dată, întoarse, merse înapoi pînă la următoarea ieşire, întoarse iar şi îşi continuă drumul spre nord. Nu o mai vîna nimeni.

Scăpase. Era unu la zero pentru ea, o mică victorie în lupta cu presa, devenită mare datorită contextului în care o obținuse. Gustul plăcut al izbînzii o însoți în a doua oră cînd trecu din Massachusetts în New Hampshire, ținînd-o tot spre nord, dar, cînd mai avea treizeci de minute pînă la Lake Henry, euforia cedă locul îndoielilor. Se întrebă dacă nu cumva fugea de o problemă şi dădea de alta, sărind din lac în puț, fără să mai pună la socoteală posibilitatea ca presa să o găsească şi aici. Dacă se întîmpla asta, habar n-avea ce avea să facă, ce aveau să facă locuitorii orăşelului, ce avea să facă *mama* ei.

Dar pasul era făcut. Se uită în oglinda retrovizoare cînd

ieşi de pe autostradă, şi iarăşi cînd trecu prin centrul orăşelului Lake Henry, dar pretutindeni era întuneric, lumea dormea, şi nu se vedea nici o maşină, nici cînd ieşi din Main Street în drumul care înconjura lacul. Luînd curbele atît de cunoscute, simți acea senzație de pace pe care lacul i-o dădea întotdeauna. Oh, da, existau îndoieli, dar legate de oameni. Nu de lac. Niciodată de lac.

Părăsi drumul în serpentină şi o luă pe unul mai îngust, care ducea spre mal la Thissen Cove. La cîteva zeci de metri de apă, coti din nou, de data asta intrînd pe o potecă desțelenită. Merse pe ea pînă la capăt, opri motorul, apoi farurile.

La prima vedere, lacul părea negru ca smoala. Treptat, ochii se acomodară cu întunericul şi începu să întrezărească forme. Vilişoara era o construcție mică din piatră şi lemn, chiar în stînga ei. În dreapta, se profilau siluetele înalte ale copacilor pe un cer care era doar o idee mai puțin întunecat.

Strecurîndu-se în linişte din maşină, rămase în picioare şi inspiră adînc. Pădurea mirosea a fîn, a frunze veştede, a stînci acoperite de muşchi şi a buşteni care ardeau în soba unui vecin. Erau mirosuri întîlnite în mod obişnuit în Lake Henry toamna, dar lui Lily îi evocau imagini din copilărie, amintiri plăcute legate de bunica ei. Traversă poienița dintre căsuță şi lac, călcînd pe acele de pin care se adunau de ani de zile şi pe rădăcini de copaci răsucite. Coborî o scară scurtă cu balustradă şi ajunse la marginea apei.

Lacul era liniştit. Ascultă plescăitul moale al apei lîngă mal şi foşnetul uşor al frunzelor în adierea nopții, țipătul îndepărtat al unei bufnițe. Reuşi să distingă straturile de nori de pe cer, dar, în timp ce le privea, se destrămară dînd la iveală petice de cer înstelat şi, după cîteva minute, o lună nouă... iar apoi... se înălță obsedantul, melodicul tremolo al unui cufundar.

Era întîmpinată cu bucurie la întoarcerea acasă. Simțea

asta la fel de clar cum simțea prezența bunicii ei și, dintr-o dată, contrastul dintre iadul pe care îl părăsise și frumusețea acestei căsuțe, a acestui lac, a acestui oraș fu atît de puternic încît știu că făcuse bine întorcîndu-se aici.

Simțindu-se mai puternică decît niciodată, se întoarse în mașină, scoase din poșetă cheia de la casă, urcă treptele spre veranda veche de lemn și intră.

John Kipling stătea absolut nemișcat în canoea sa. Același sentiment nedeslușit care nu îl lăsa să doarmă îl adusese aici în timpul nopții, în umbra lui Elbow Island, peste drum de Thissen Cove. O fi fost instinct sau bănuială, poate chiar o intuiție norocoasă. Noroc? La dracu', nu. Era bun-simț. Dacă viața ei în marele oraș devenise iadul pe care și-l imagina, unde altundeva să se ducă?

Totuși, nu știu sigur pînă cînd nu văzu lumina aprinzîndu-se. Șopti un „Sssigur!" satisfăcut.

Zîmbi, auzind un iodel ca răspuns. Numai cufundarii masculi scoteau iodele. Acesta nu era din perechea pe care o numea a lui, dar, ca între bărbați, pasărea îi înțelesese satisfacția. Kipling citise povestea din *Post* și știa din proprie experiență cît de înșelător putea fi Terry Sullivan. Discutase cu Poppy, care era înspăimîntată de ce îndura sora ei, și discutase cu cei din orășel, care aveau păreri diferite în această problemă. Se întrebă care era adevărul. Ăsta era jurnalistul din el. Acum, că Lily Blake se întorsese în orășel, chiar aici pe *terenul* lui, putea să intre în miezul problemei.

Zîmbind la gîndul ăsta, începu să vîslească spre casă.

Lily dormi adînc și se trezi dezorientată. Îi trebui un minut întreg ca să-și dea seama unde se află, și alte cîteva

secunde ca să-şi amintească de ce. Apoi totul reveni rapid – minciunile, ruşinea, mînia, pierderea. Închise bine ochii şi goni imaginile, dar toate făceau parte din ea acum, redefinindu-i viaţa într-un fel pe care nu şi-l imaginase vreodată. Începu să tremure uşor. Încercă să rămînă calmă, spunîndu-şi că acum era în siguranţă. Numai Elizabeth ştia că plecase din Boston şi absolut nimeni nu ştia unde era. Totuşi, tremurul rămase.

Gîndindu-se că imaginile n-ar mai fi fost atît de vii dacă s-ar fi ridicat să facă ceva, se dădu jos din pat şi coborî scara în spirală care ducea de la mansarda-dormitor – şi ţinu. Confortul fu instantaneu. Magia, fireşte, era între aceşti patru pereţi. Pentru Lily, căsuţa asta era plină de amintiri calde. Practic, de la naştere, îşi vizitase bunica aici.

Celia St. Marie nu se născuse în Lake Henry. Primii cincizeci de ani din viaţă şi-i petrecuse într-un orăşel îndepărtat din Maine. Rămasă văduvă de timpuriu, se întreţinuse pe ea şi pe Maida ţinînd contabilitatea pentru o fabrică de hîrtie. Cînd nu lucra, îi scotea pe cauţiune pe fraţii ei, nişte iresponsabili. Dar Maida se măritase bine. George Blake nu avea doar o afacere de familie înfloritoare de care se ocupa în locul bătrînului său tată, ci şi o inimă bună. La scurt timp după ce se însură cu Maida, cumpără o bucată de pămînt pentru Celia şi îi construi o vilişoară unde să-şi petreacă restul vieţii.

Nu era o casă mare. Celia nu voise aşa ceva. După ce trăise în cămăruţe îngrămădite, multe camere ar fi copleşit-o. Îi era suficient să aibă propria ei casă – ceva ce nu mai avusese.

Aşa că, atunci cînd George o întrebă, îi ceru o casă simplă. Se gîndea că, dacă era să stăpînească o casă cu vedere spre lac, avea să se bucure de spaţiul liber de afară şi de confortul şi intimitatea interiorului.

Lily asocia în mod clar confortul cu căsuţa, care era făcută de sus pînă jos din lemn de culoare închisă, cu o mulţime de bîrne vizibile, cu rafturi de cărţi în perete, şi cu scînduri

late. Nivelul de jos era o singură cameră, împărțită după tipul de mobilă. Zona camerei de zi era marcată de o canapea mare cu tapițerie înflorată de un roşu intens, două scaune tapițate cu un material portocaliu aprins, cu motive florale, două lampadare cu abajururi galbene, înflorate, şi o masă de cafea, pătată, învechită şi iubită. Zona sufrageriei conținea o masă de trestie, la care stăteau, ocazional, o duzină de nepoți, ai Celiei şi ai prietenelor ei.

Bucătăria era mică, dar surprinzător de modernă. O fi fost Celia St. Marie provincială, dar era deşteaptă. Venise în Lake Henry cu un cont mic de economii care creştea considerabil an de an, permițîndu-i libertatea financiară de a achiziționa tot ce-i era necesar şi de a-şi cumpăra lucruri care făceau ca vilişoara ei să fie absolut perfectă.

Dar nu numai economiile ei creşteau. Prezența Celiei se făcea tot mai puternic simțită devenind treptat o parte a comunității. Îşi făcu prieteni în oraş. Se înscrise în Clubul Grădinarilor şi în Societatea Istorică şi, în serile de luni, juca bingo la biserică. La cei şaptezeci de ani ai ei, purta şepci de base-ball şi bascheți roşii – pentru a-şi acoperi, zicea ea, părul care se rărea şi pentru a fi văzută pe întuneric. Însă Lily bănuia, ca de altfel toți, sau aproape toți care o cunoşteau, că pur şi simplu îşi permitea să fie ea însăşi. Cum altfel s-ar fi putut explica bibanul pe care îl prinsese într-un concurs pe lac, iar apoi îl împăiase şi îl atîrnase pe peretele bucătăriei? Sau, pe peretele din camera de zi, uriaşul macrame lucrat cu o finețe remarcabilă, meşteşug pe care îl deprinsese numai după ce se mutase în Lake Henry? Sau cuierul de pălării, în care erau agățate nu numai şepci de base-ball, ci şi o şapcă de student, una de golf şi o pălărie de dantelă, demodată, cu boruri late.

Cum altfel s-ar fi putut explica mansarda-dormitor cu patul din fier forjat şi nenumăratele colivii – unele în culori pastelate, dulci, atîrnînd de grinzi, alte două, diafane, montate

ca accesorii de iluminat pe acoperişul în pantă de deasupra patului, una de recuzită, în care ţinea şerveţele, iar alta supradimensionată pe care o folosea drept coş de hîrtii? Sau posterele electorale lipite pe pereţii de lemn, proclamînd sprijin pentru Teddy Kennedy, dreptul femeii de a alege şi Hillary Rodham Clinton?

În anii ei de aur, Celia St. Marie înflorise. Pentru prima dată în viaţa ei spusese ce gîndea, şi asta includea înfruntarea Maidei în problema lui Lily. Puţina încredere în sine pe care o avea Lily din copilărie venise din braţele veşnic deschise ale bunicii ei.

Trecuseră şase ani de la moartea Celiei, dar Lily încă îi simţea îmbrăţişarea, aşa cum stătea pe o treaptă a scării ce ducea spre mansardă. O ajuta faptul că îmbrăcase o cămaşă de noapte a Celiei. Era lungă şi foarte moale şi, incredibil, încă păstra un miros vag de iasomie.

Se întrebă ce ar fi gîndit bătrîna despre întîmplările din Boston. Se întrebă ce noutăţi fuseseră date publicităţii în ziua respectivă. Aici nu avea nici televizor, nici radio, şi nu pentru că Celia nu îşi putuse permite, ci pentru că alesese în mod deliberat să asculte cufundarii. Iar iarna, cînd cufundarii erau plecaţi, asculta discuri, LP-uri vechi, potrivite cu vîrsta ei.

Lily avea cam aceeaşi muzică pe compact-discuri. Erau afară, încuiate în maşina împrumutată, împreună cu CD-player-ul şi hainele ei. Avea să le ia mai tîrziu. Nu era nici o grabă. Stătea ascunsă. Nu avea altceva de făcut.

Se făcuse nouă dimineaţa. Razele palide ale soarelui se strecurau printre copaci şi cădeau pe podea, pe o cuvertură înflorită, pe un braţ de fotoliu. Era o privelişte caldă, familiară, o amintire a nopţilor din copilărie petrecute aici – trezirea devreme, picioare legănate peste balustradă, cîntatul încetişor, apoi mai tare pînă cînd se deştepta bunica. Lily se agăţă de acest sentiment cît de mult putu, apoi gîndurile legate de Boston răzbătură din nou, aducînd cu ele un fior rece.

În picioarele goale, coborî scara, se înfăşură în şalul croşetat întins pe canapea şi rămase un timp nemişcată, lăsîndu-se mîngîiată de căldura plăcută a soarelui. Dar răceala toamnei se făcea deja simţită. După ce avea să îşi ia lucrurile din maşină, trebuia să aducă lemne din magazie.

Afară, pe lac, un cufundar scoase un strigăt. Încîntată de sunetul familiar, Lily deschise uşa spre o lume care strălucea. Cu soarele dimineţii în spatele ei, lacul reflecta albastrul cerului de la apus. Copacii aceia ale căror frunze îşi schimbaseră deja culoarea se îmbrăcaseră în roşu aprins şi auriu, iar aerul era plin de miros de brad, pin, frunze veştede de arţar, plop şi mesteacăn. Dimineaţa era liniştită şi senină, atît de diferită de cele din ultimul timp.

Cufundarul strigă din nou, dar nu-l vedea. Riscînd să-i fie şi mai frig la picioare, o luă printre stîncile acoperite de muşchi, peste pămîntul aşternut cu un covor de ace de pin, şi coborî treptele către mal. S-ar fi dus să se aşeze pe doc, dar nu voia ca locuitorii din Lake Henry să ştie că venise. Aşa că se ghemui în unul dintre micile unghere formate de rădăcinile crescute la suprafaţă ale pinilor şi privi de acolo.

Lacul era liniştit. Din pădurea din spatele ei se auzea trilul unei păsări, iar dinspre lac şoapta apei pe stînci. Cînd cufundarul strigă din nou, se concentră asupra lui Elbow Island, aşteptă pînă cînd ochii i se acomodară cu umbrele de la marginea insulei, apoi îl văzu. Pe ei, de fapt. Erau două păsări acolo, uşor de identificat după ciocurile ascuţite şi ţinuta graţioasă a gîturilor şi capetelor. Se întrebă dacă mai erau şi alţii – poate generaţia din vară –, dar nu vedea destul de clar. Înviorată, îşi părăsi adăpostul şi alergă în casă după binoclul Celiei, apoi se întoarse. Era la capătul scării cînd văzu mica barcă cu motor care trăsese la doc.

Îngheţă. Bărbatul din barcă purta ochelari de soare cu lentile închise la culoare, dar nu era nici o îndoială că se uita

la ea. Acel păr şaten bătut de vînt, maxilarul atît de pătrat încît barba tunsă scurt nu îi putea ascunde forma, acea vioiciune atît de asemănătoare cu cea a vulturilor pe care îi lăsase în urmă, toate îi erau cunoscute – oh, da ştia cine este bărbatul ăla, îl cunoştea. Şi mai ştia că şi el o cunoştea *pe ea,* lucru care o făcu să se retragă repede din raza lui vizuală.

Înspăimîntată, disperată, *furioasă* că fusese descoperită atît de repede, şi încă de către un om pe care avea motive să îl urască de două ori, fugi în casă, trase un scaun de bucătărie la uşa din faţă şi înhăţă puşca Celiei din cîrligul de deasupra ei. Deschise iar uşa şi ieşi ca o furtună. John Kipling era deja pe la mijlocul pajiştii. Ochelarii de soare dispăruseră, însă era tot impunător. Masiv şi suplu, mergea ca un om care deţinea controlul.

Îl evitase întotdeauna cînd venea acasă, dar ştia unde fusese şi ce făcuse înainte de a se întoarce în Lake Henry. Poppy îi povestise.

– Asta-i prea de tot! strigă ea de pe verandă cu un glas care tremura de furie. O fi fost ea neajutorată în Boston, dar aici nu mai era în Boston. Ăsta e pămîntul meu! Îmi încalci proprietatea!

Bărbatul se opri din mers. Cu mişcări măsurate, puse pe pămînt, la nici trei metri de verandă, o pungă mare de hîrtie maro. Cînd se îndreptă de spate, ridică mîinile. Încetişor, nu chiar la largul lui, le coborî, se întoarse şi porni înapoi către barcă.

Era în picioarele goale şi purta o bluză sport, gri, şi pantaloni scurţi. În alte împrejurări i-ar fi admirat picioarele, însă acum abia le băgă în seamă.

– Stai! ordonă ea. Nu îl voia acolo, dar dacă tot venise, voia să ştie de ce. Punea el la cale ceva. Cei din presă întotdeauna urmăreau ceva, se convinsese de asta. Ce e în pungă?

El se opri şi se întoarse încet, cu un aer circumspect.

– Chestii proaspete – ouă, lapte, legume, fructe.

– De ce?

– Pentru că n-ai nimic înăuntru în afară de conserve.

– De unde ştii asta?

– Femeia care are grijă de casa ta e mătuşa asistentei mele.

– Şi ai întrebat-o? Şi ea *ți-a spus?* Altă trădare, altă teamă. Dar ăsta era Lake Henry. Nu se putea aştepta să fie altfel. Cui altcuiva i-a mmm-mai spus?

– Numai mie, răspunse el mai blînd, şi asta pentru că am întrebat-o. Am încercat să mă gîndesc unde m-aş duce eu dacă aş fi în locul tău. Mi-am imaginat că ai să vii aici. Vorbea calm, fără vreo urmă din îngîmfarea celui care le ştie pe toate.

– De unde ai ştiut că am venit?

– La unu noaptea lumina era aprinsă. E greu să-ți scape asta, cînd toate cele din jur sînt stinse.

– Dar nu puteai să vezi locul ăsta din drum.

– Nu. Eu locuiesc pe lac.

Poppy îi spusese şi asta, dar chiar şi fără Poppy, ar fi trebuit să ştie. Un Kipling pe lac, mai în jos de Ridge, fusese subiectul de discuție al orăşelului. Unde pe lac?

Ochii lui nu avea nimic evaziv. Totuşi, ezită, de parcă se gîndea la un alt răspuns. În cele din urmă, spuse:

– Wheaton Point.

Ei bine, cel puțin în privința asta nu mințise. O fi fost tentat, dar îşi dăduse seama, probabil, că ştia adevărul.

– De acolo nu aveai cum să vezi Thissen Cove, spuse ea, hotărîtă să nu-l lase s-o ia de proastă. Aşa că erai pe lac. La unu noaptea?

– Nu puteam să dorm.

– Iar acum vii aici cu daruri. Simți că i se face greață. Ascunzătoarea ei fusese violată şi încă de unul dintre cei mai răi duşmani. Ce vrei?

– Lasă puşca jos şi vom sta de vorbă.

Coborî arma, dar rămase în gardă.
– Ce vrei? repetă întrebarea.
John îşi strecură mîinile în buzunarele de la spate.
– Să te ajut.
Tînăra rîse spart, neîncrezătoare.
– Pe deasupra, eşti fratele cel mare al lui Dd-donny.
– Da, mă rog, asta n-a fost alegerea mea. Eram plecat cînd s-au întîmplat toate alea între voi.
– Şi dacă ai fi fost aici? I-ai fi luat apărarea fratelui tău, exact cum a făcut tatăl tău, exact cum au făcut mătuşile şi unchii şi verii tăi.
– Era un puşti care intrase în bucluc. Au încercat să-l ajute. Avea deja o condamnare pentru viol. Ar fi primit de două ori mai mult dacă nu spunea că tu l-ai pus. Asta e povestea pe care mi-au spus-o tata, mătuşile, unchii şi verii mei. Toţi îl credeau pe el. Au fost siguri că ăla era adevărul.
– S-au înşelat!
El inspiră adînc şi îşi îndreptă spatele.
– Ştiu. Mi-a spus. L-am văzut la spital cu o zi înainte să moară.
Donny Kipling făcuse închisoare pentru presupusul furt comis împreună cu Lily şi, doi ani mai tîrziu, făcuse iarăşi închisoare pentru o spargere. După alţi doi ani, avusese un accident de maşină în timp ce era urmărit de poliţie. Murise la o săptămînă după aceea, la vîrsta de douăzeci şi opt de ani. Trecuseră zece ani de atunci. Pe vremea aceea Lily era la New York, pregătindu-şi lucrarea de licenţă. Cînd îi spusese Poppy, Lily se întristase, nu pentru că ar mai fi simţit ceva pentru Donny, ci pentru că umilinţa experienţei trăite cu el păruse dintr-o dată cu atît mai inutilă.
– Îmi pare rău, spuse ea acum, în parte pentru că Donny fusese fratele lui John, dar şi pentru că acesta recunoscuse adevărul în faţa ei, lucru la care nu s-ar fi aşteptat.

Dar John părea pierdut în gînduri.

– A atras mereu dezastrul. Nu ştiu ce a mers prost. Pînă la zece ani a fost un băiat bun, perfect. Eu eram cel rău. Aşa că pe mine m-au trimis de acasă, iar Donny a rămas şi mi-a luat locul. Privirile li se întîlniră. Adevărul e că tata nu mai e acelaşi de cînd a murit Donny. E un om chinuit. Urăşte-l dacă vrei, dar şi-a primit pedeapsa cu vîrf şi îndesat.

Mă bucur, îi veni lui Lily să spună. Numai că îl zărise pe Gus Kipling în oraş, cu cîțiva ani în urmă. Arăta dărîmat şi bătrîn, da, ca un om suferind. Nu avea inima să îi dorească un rău şi mai mare.

John era altceva.

Lily se uită la mîncare.

– Atunci faci asta pentru că te simți vinovat?

John scoase un sunet care semăna mai mult a oftat decît a rîs.

– Mi-ai zis-o în față.

– N-am timp de joacă. Am venit aici să mă ascund. Tu m-ai descoperit. Acum va trebui să plec.

Imediat, deveni sobru.

– *Ba nu*. N-am să spun nimănui că eşti aici.

Lily îşi dădu ochii peste cap.

– De ce aş spune? întrebă el.

– Eşti ziarist. Sarcina ta e să transmiți ştirile. Asta e o ştire.

– Asta e între noi doi.

– Noi doi şi mai cine? *Post? Cityside?* Sau speri să dai lovitura şi să ajungi undeva mai sus, de pildă la un post național de radio? Sau scrii un articol şi îl dai la zeci de ziare.

John clătină din cap.

– Nu o să fie nici un articol despre mine în *Lake News* joi? îl întrebă.

– Nu.

Nu îl crezu nici o clipă, iar privirea îi reflecta gîndurile.

Cu ochii ațintiți la el, strînse mai bine șalul în jurul corpului. Pușca rămase în îndoitura brațului.

– Doamne, ești dură! exclamă el, respirînd zgomotos.

Lăsînd garda jos o clipă, strigă:

– Habar n-ai prin ce am trecut eu săptămîna trecută!

– Ba da, știu. Ochii lui era întunecați și mîhniți! Am trecut prin asta, Lily. Am văzut ce fac jurnaliștii. Urmă o pauză. Eu însumi am făcut-o.

– Am auzit.

– Bun. În ochii aceia apăru brusc provocarea. Atunci să punem cărțile pe masă. Ceea ce știi, poate – ceea ce ți-a spus Poppy probabil, sau Maida sau altcineva din oraș – e că am distrus o familie. Am scris un articol despre un politician din Connecticut care s-a înscris în cursa preelectorală pentru președinție și nu a dezvăluit că a fost odată încurcat cu o femeie măritată, o persoană publică. Relația se terminase de cîțiva ani, cînd s-a însurat și el, dar au rămas duhoarea adulterului și detaliile lascive care făceau ca ziarele să se vîndă ca pîinea caldă. Omul avea dușmani, iar mie mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu ei. Așa că povestea a luat proporții și, mulțumită dragii de ipocrizii, partidul i-a retras sprijinul. Cariera lui politică a luat sfîrșit, o dată cu căsnicia și cu relația lui cu copiii. N-au mai vrut să aibă de-a face cu el. Umilirea publică era prea dureroasă. John se opri. Sub ochi îi zvîcni un nerv. Am spus tot?

– Ai omis partea cu micuța consilieră blondă.

– N-am omis-o. S-a dovedit falsă. Nu a existat nici o legătură cu o consilieră blondă, dar faptul a ieșit la iveală mai tîrziu. La vremea aceea soția și copiii au înghițit povestea cu cîrlig, ață și plumbi cu tot.

– Ai lăsat pe dinafară partea cu sinuciderea tipului, adăugă ea, atentă să nu-l scutească de nimic.

Nervul zvîcni din nou.

– Da, mă rog, cu asta mă lupt acum. Dacă tu crezi că sinuciderea asta nu mi-a afectat viața, mai gîndește-te. Mă

urmărește din ziua în care s-a întîmplat. După aceea, cînd m-am întors la lucru, mă schimbasem. Nu mai puteam să scriu articolele dure pe care le voia ziarul, pentru că eram paralizat de o mulțime de „dar dacă...?"

Așa că am plecat. Dă-mi voie să-ți spun că mă gîndesc la sinuciderea aia, mă gîndesc mult. Este singurul lucru care mă influențează enorm în munca pe care o fac acum. Își făcu gura pungă, apoi și-o destinse. O privi în ochi. Știu prin ce ai trecut, Lily. Mai bine decît oricine din oraș.

Se uită lung la el, vrînd să-l creadă. Coborî din nou garda.

– N-am vrut să mă întorc aici. Dacă m-aș fi putut refugia oriunde în altă parte, aș fi făcut-o.

– Mi-am închipuit asta. Dar oamenii vor afla că ești aici chiar dacă nu suflu un cuvînt. Vor vedea lumină, ca și mine. Sau vor vedea fum ieșind pe horn. Sau te vor vedea pe verandă sau jos lîngă apă.

– Sau te vor vedea pe tine cumpărînd alimente și aducîndu-le aici, șarjă ea. Chiar în timp ce o spunea, fu uimită de felul în care începuse să gîndească. Cele mai nevinovate gesturi deveneau dintr-o dată suspecte.

Însă el clătină din cap.

– Trec tot timpul pe la Charlie's, cumpărînd chestii ca astea pentru tata. Charlie nici n-a clipit cînd am luat tot ce vezi azi-dimineață. Așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Dar Lake Henry e Lake Henry. N-ai să poți rămîne mult timp un secret.

– Asta-i în regulă, anunță ea, bravînd puțin. Nu voi rămîne mult aici. Îndată ce moare povestea, mă întorc la Boston.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare pe sub sprîncenele arcuite.

– Sau în altă parte, spuse ea, deși Boston rămîne prima alegere. Nu era drept să fie izgonită pentru totdeauna. Nu era *de crezut*. În plus, nu se vedea petrecîndu-și restul vieții în Lake Henry. Celia murise, Poppy era singura ei susținătoare

sigură şi, chiar lăsînd la o parte vechea poveste cu Donny, pentru ea erau prea multe amintiri dureroase aici.

Dar dacă nu aici, unde? se întrebă, brusc înspăimîntată.

– Oh, Doamne, murmură ea, începînd să se simtă iar copleşită de situaţie.

Citindu-i corect emoţiile de pe faţă, John spuse:

– Am în barcă ziarul *Post* de azi. Nu mai e atît de rău ca pînă acum.

Lily nu voia să ştie. Dar nu îşi putea permite să ignore.

– Ce spune?

– Că te-ai închis în apartamentul tău, răspunse el, arogant de data asta. Apoi povestea se mută la Maxwell Funder. E citat ad nauseam privitor la drepturile prevăzute în Primul Amendament, diferenţa dintre o persoană publică şi una particulară, natura cazurilor de calomnie. Sînt citaţi şi alţi avocaţi, aşa-zişi experţi. Speculaţii pe seama unei posibile acţionări în justiţie din partea ta. L-ai angajat pe Funder?

Ea clătină din cap.

El îşi scărpină o sprînceană.

– El susţine că da. Nu o spune direct. Doar dă de înţeles. Poate ar trebui să-l angajezi.

– Nu-mi permit. În plus, ce şanse am împotriva ziarului *Post*?

– Ce ai zice de şansele împotriva lui Terry Sullivan?

Lily înţepeni. Nu rostise numele ăsta în faţa lui John Kipling.

– Trebuie să mai ştii ceva despre mine, spuse el; toată tachinarea dispăruse acum. Îl cunosc pe Terry Sullivan. Am fost la colegiu împreună, apoi am lucrat cu el la *Post*. M-a văzut ca pe un concurent şi m-a lucrat bine.

– Cum?

– Micuţa consilieră blondă. Era legătura lui Terry. La vremea aceea, am fost surprins cînd mi-a dat numele ei în loc să îl folosească el însuşi, însă mi-a spus că este articolul meu şi că respectă treaba asta. Nu spun că el a pus-o să facă asta,

însă a ştiut tot timpul că femeia minţea. Asta înseamnă o înscenare deliberată. Nu mă înţelege greşit. Nu îl condamn pe el pentru răul pe care l-am cauzat. Blonda a fost doar o bucată din plăcintă. Dacă aş fi fost mai puţin nerăbdător şi aş fi verificat-o mai bine, nu i-aş fi publicat povestea. Nu, tot ce spun e că am un dinte împotriva lui Terry Sullivan. Aşa că tu şi cu mine avem asta în comun. Se întoarse să plece.

– Eu nu am un dinte împotriva lui, spuse Lily. E mai rău de atît. Dacă puşca asta ar fi fost încărcată şi tu erai el, te-aş fi împuşcat de cum te-am zărit.

Cu spatele la ea lăsă capul în jos. Cînd se întoarse, îi surprinse un zîmbet strîmb şi, preţ de o secundă, doar o secundă, simţi că se crease o legătură între ei.

Apoi se întoarse din nou şi plecă. Ajunsese la treptele ce coborau pe plajă cînd întoarse capul şi strigă:

– Am informaţii. Sună-mă dacă le vrei.

John porni motorul şi se desprinse de mal, dar emoţiile ce clocoteau în el deziceau ritmul leneş. Cu trei ani în urmă, întorcîndu-se în Lake Henry, avusese un plan. Tipărirea săptămînală a ziarului *Lake News* avea să plătească facturile, în timp ce scrierea unei cărţi avea să-i aducă faimă, bani şi justificarea faptului că părăsise Bostonul – şi încercase. Scrisese începutul unei *duzini* de cărţi. Numai că nici una nu îl interesase suficient încît să continue.

Aceasta, da. Aceasta avea potenţial. Cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît găsea mai multe implicaţii. Situaţia lui Lily era microcosmosul unui fenomen de proporţii şi tot mai îngrijorător. Mass-media scăpase de sub control. Drepturile individuale – în cazul ei, dreptul la intimitate – erau călcate în picioare. Vinovat de acelaşi păcat la vremea lui, John ştia cum gîndeau reporterii. Asta îl făcea omul perfect pentru a scrie cartea asta. Subiectul intra în miezul a ceea ce îngrijora, înfuria şi sîcîia atît de mulţi oameni.

Exista povestea lui Lily.

Şi exista povestea lui Terry Sullivan. Terry era un scriitor bun. De fapt, era un *mare* scriitor – un maestru al cuvintelor – şi o ştia. Era arogant şi ambiţios. Dar ambiţia singură nu explică genul de răutate care distruge oameni nevinovaţi. John cunoscuse destui reporteri pentru a şti să-i separe pe cei conştiincioşi de cei fanatici. Fanaticii mergeau deseori dincolo de profesionalism.

El însuşi era un exemplu perfect. Forţa care îl mînase era nevoia de a ieşi în evidenţă, şi asta i se trăgea din copilărie. Cînd era tînăr, se manifesta prin prostiile de la şcoală şi ciocniri minore cu legea. Cînd părăsise Lake Henry, forţa care îl îmboldea să se remarce luase calea – mai pozitivă – a competitivităţii în sport, în şcoală, în muncă. Aceasta din urmă culminase cu dezastrul de la *Post,* după care nevoia lui de a-şi face un nume fusese redusă la tăcere.

O dată cu perspectiva scrierii acestei cărţi, forţa mobilizatoare se întorsese. Da, voia să-şi facă un nume. Care jurnalist nu voia? Dar acum avea o conştiinţă. Cel puţin, conştiinţa presupunea el că se afla în spatele strîngerii de inimă pe care o simţea cînd şi-o imagina pe Lily Blake stînd acolo, pe verandă, în capotul ei lung de culoarea fildeşului, înfăşurată în şalul bunicii. Chiar înţelegea ce simţea Lily. Ce putea fi mai bine decît să poată s-o ajute să se răzbune şi, în acelaşi timp, să se reabiliteze pe sine, atît ca scriitor, cît şi ca om?

John îşi luase măsuri de precauţie cînd se apropiase de casa Celiei, conducînd şerpuit în lungul malului, ca şi cum s-ar fi uitat după cufundari, şi se întoarse la fel, manevrînd barca în genul nonşalant pe care i-l cunoşteau cei care locuiau pe mal. Trecu agale pe lîngă patru proprietăţi, apoi se îndreptă spre mijlocul lacului, prinzînd viteză.

Zece minute mai tîrziu îndreptă iarăşi barca spre mal şi o legă lîngă canoea lui, de peticul prăpădit de lemn pe care îl

numea doc. Într-o zi avea să-l facă bucăți și să pună în loc un doc frumos, din scînduri. În capăt avea să fie o platformă mare cu acoperiș care să asigure umbră pentru un birou, un scaun și o mașină de scris. Avea să scrie acolo în timp ce soarele se revărsa peste apă și cufundarii pluteau în apropiere.

Era o imagine gen Hemingway, se gîndi el, nu întru totul nepotrivită pentru un tip cunoscut a fi un văr îndepărtat de-al lui Rudyard Kipling.

După ce legă barca, scoase o a doua pungă cu alimente, o puse în camionetă, se așeză la volan și porni. Aerul era rece, dar tot ținea geamurile coborîte. Era încă o zi superbă de toamnă, încă o zi în care putea admira frunzișul ale cărui culori vii vor străluci abia peste o săptămînă sau două. Trecu pe lîngă drumurile particulare care duceau la Mully Point și Seizer Bay, apoi, mai departe, la Gemini Beach și Lemon Cove. După aceea venea Thissen Cove. Era foarte conștient de faptul că trecea pe lîngă aleea îngustă care ducea acolo și, preț de o secundă, se întrebă dacă Lily avea să fugă din nou.

Își asumase un risc calculat cînd se dusese acolo. Dar dacă expresia de pe fața ei însemna ceva, calculase bine. Nu avea unde să se ducă în altă parte, și era conștientă de asta.

Mulțumit, își continuă drumul în jurul lacului. Centrul orășelului zumzăia. Dacă oamenii nu își luau corespondența de la oficiul poștal, își cumpărau provizii de la Charlie's sau trăgeau în parcarea din spate. De la stînga la dreapta se înșiruiau secția de poliție, biserica și biblioteca. Secția de poliție era o structură lungă, cu un singur nivel, care mai găzduia și secretariatul primăriei, notariatul și serviciile sociale. Biblioteca, o clădire pătrată, își închiriase generosul etaj trei Consiliului Municipal. Societatea Istorică funcționa la subsolul bisericii, care se înălța dreaptă, venerabilă și mîndră. Toate aceste trei clădiri erau din lemn alb și aveau obloane negre.

Astăzi, Societatea Istorică găzduia tîrgul de plante și arbuști, ceea ce însemna că multele mașini și camioane care

se înşiruiau pînă la biserică nu aveau să plece repede. Tîrgurile de plante şi arbuşti în Lake Henry – ca şi alte tîrguri – erau totodată şi prilej de întîlnire. Mulţi oameni stăteau lîngă maşini, discutînd în grupuri, salutîndu-şi cu mîna prietenii, în timp ce cumpărau plante şi arbuşti.

John privi atent maşinile şi camioanele, localizînd un necunoscut sau doi: turişti în trecere? se întrebă el. Reporteri deghizaţi. Se uită prin mulţime după camere de televiziune şi aparate de fotografiat, dar nu văzu nimic. Nu azi. Nu încă.

Uşurat, ieşi din centrul oraşului spre bifurcaţia unde Ridge Road se despărţea de drumul principal. Despărţirea era simbolică. De acolo înainte şoseaua era altfel. Aceleaşi îngheţuri care crăpaseră restul drumurilor din oraş îşi făcuseră efectul, totuşi aceste crăpături păreau mai adînci, iar hîrtoapele rezultate mai mari. Pămîntul nu era mai uscat aici decît în partea de jos a lui Lake Henry, dar praful stîrnit de cauciucuri dădea un aspect obosit întregii privelişti. Aici mestecenii erau mai mult cărămizii decît galbeni, arţarii mai mult arămii decît portocalii. Pînă şi crăcile cucutei erau aplecate, de parcă aveau de susţinut o greutate prea mare.

O fi mirosit lacul a toamnă, o fi mirosit centrul oraşului a ce se frigea pe grătarul de la Charlie's, dar Ridge-ul mirosea inevitabil rău. Dacă nu era o problemă de instalaţii, era o problemă cu gunoiul sau cu focul. Ceva întotdeauna ardea – o curea de ventilator, o siguranţă, un motoraş neînsemnat care împuţea locul –, şi mirosul zăbovea din cauză că aici aerul nu circula bine. Cu lacul pe o parte şi dealul pe cealaltă, miasmele persistau.

Ridge-ul era în realitate o terasă lungă şi lată decupată în dealuri la cîteva sute de metri deasupra lacului. Un drum marca perimetrul lacului. Pe coasta dealului erau şiruri de case mici, cu trei camere şi acoperiş de tablă, construite la intrarea în noul secol de patronii morii pentru angajaţi. Pe atunci, nu fusese un loc urît. Familia Winslow, care deţinea

moara, era amabilă şi conştiincioasă. Menţinuse casele în stare bună, reparate şi zugrăvite, făcuse şi locuri de joacă pentru copii. Toate cele patru generaţii de Winslow fuseseră buni şi conştiincioşi. Pe la sfîrşitul anilor şaizeci, cînd libertatea devenise cuvîntul de ordine, ei fuseseră printre primii care le acordaseră angajaţilor o cotă din profit.

Ca parte a acestui plan – considerat extraordinar de altruist la acea vreme – vînduseră căsuţele celor care le ocupau cu un dolar bucata.

De atunci, Ridge-ul a decăzut. Mîndria care la început făcea lucrurile să meargă a luat treptat calea interesului şi banilor. Tot mai des, ferestrele sparte erau acoperite cu scînduri, scările rupte erau ocolite. Acoperişurile de tablă au ruginit, vopseaua s-a cojit, obloanele s-au desprins, maşinile n-au mai mers şi au rămas să zacă acolo unde căzuseră. După ce automatizarea a redus angajările la fabrică, căsuţele fuseseră preluate de muncitorii de la salubritate. Aceştia erau plătiţi să păstreze curăţenia în Lake Henry, dar cînd ajungeau acasă nu mai aveau energie. Locul ei era luat de o amestecătură urîtă de plictiseală, frustrare şi mînie faţă de viaţa lor limitată. Aşa că aceşti bărbaţi îndemînatici îşi foloseau aici forţele pentru ceva mai crud. Grosul eforturilor poliţiei din Lake Henry era cheltuit pe rezolvarea violenţei casnice din Ridge.

În Ridge era o carte. John ştia asta. Între trecut şi prezent erau mai multe cărţi. Dar nu una pe care s-o poată scrie el. Era prea implicat.

Urcînd acum panta, abia mai vedea şirurile de case dărăpănate, ascunse printre copaci ca puricii pe cîine. Pe o javră zdrenţăroasă. Şi rea. Abia trecuse de primii oameni care stăteau pe treptele strîmbe ale verandelor că se şi întoarseră să se holbeze.

John trădase Ridge-ul mutîndu-se lîngă lac. Nu conta că unul de-al lor îşi depăşise condiţia. Nu conta că încerca să-i ajute pe cei rămaşi. Nu conta că folosea ziarul pentru a-i prezenta într-o lumină mai bună. Faptul că îl vedeau le

reamintea de tot ce nu puteau fi ei. Cînd nu vezi, nici nu te gîndeşti, şi sentimentul era reciproc. John îşi implorase tatăl să se mute cu el, dar Gus Kipling respinsese ideea cu acelaşi dispreț pe care îl manifesta față de tot ce făcea fiul său. Aşa că John se resemnase şi îl vizita aici de două ori pe săptămînă sau mai des, dacă apărea o problemă şi îl suna Dulcey Hewitt.

Dulcey locuia lîngă Gus. Avea trei copii mici şi o răbdare de fier. Trebuia să aibă ca să îl suporte pe Gus, deşi John o plătea pentru asta.

Pregătindu-se de confruntare, John trase în fața casei tatălui său. Fusese şi a lui odată, dar amintirea durea. Acum casa era toată a lui Gus. Nici John, nici mama lui, nici fratele lui nu mai trăiau acolo. John mersese pînă-ntr-acolo încît îi schimbase aspectul, zugrăvind-o într-un albastru ca de oțel, îi adăugase de jur-împrejur o verandă şi plantase în curtea din față nişte arbuşti rezistenți care să nu moară din cauza neglijenței lui Gus.

Cu punga cu alimente sub braț, ieşi din camionetă, traversă veranda şi deschise uşa din față. Casa era o harababură, dar asta nu era ceva nou. Lui Gus îi plăcea dezordinea. Pe John îl uimea întotdeauna faptul că un om care abia mergea reuşea să facă atîta prăpăd într-un timp atît de scurt. Dulcey îşi cerea veşnic scuze în fața lui John pentru asta, întrucît Gus făcea să pară că nici nu călca pe acolo, cînd, de fapt, ea făcea ordine de două ori pe zi. Cel puțin, sub dezordine, casa era curată.

– Gus? strigă el. Lăsînd punga în bucătăria micuță, se uită în dormitor şi în baie. Întorcîndu-se în bucătărie, deschise uşa din spate şi simți o strîngere de inimă. Tatăl lui era chiar în fundul curții mici, o făptură sfrijită cu părul alb care îşi tîra picioarele prin iarba înaltă pînă la genunchi, cărînd o piatră pe care ştiința medicală spunea că n-ar mai fi fost în stare să o urnească.

– Dumnezeule! şopti John coborînd scările şi traversînd curtea. Cu glas tare, spuse: Ce faci, tată?

Gus lăsă piatra pe un zid neregulat din pietre similare, o împinse şi o trase pînă ajunse într-o poziţie, apoi în alta, în cele din urmă o ridică şi porni şchiopătînd înapoi prin iarba înaltă. Cînd John încercă să i-o ia, el o trase mai aproape şi schimbă direcţia.

– Eşti slăbit, îi reaminti John. Trebuie să-ţi laşi inima să se recupereze.

– Pen' ce? mîrîi Gus cu un glas spart. Se opri la un alt petic de perete şi depozită piatra cu un geamăt care ar fi fost de neconceput în tinereţea lui. Dacă nu pot să aşez pietre, mai bine crăp.

– Te-ai pensionat acum doi ani.

– *Tu* ai spus asta, băiete. Nu eu. Mi-ai zugrăvit casa. Ai cumpărat covoare şi canapea. Ai cumpărat un cuptor cu microunde. Un televizor. Un computer. Nu-mi trebuie nimic din toatea astea, mîrîi el. Tot ce vreau e piatra mea. Cu un efort, o răsuci pe cea pe care o cărase. O împinse la dreapta, apoi la stînga. Apoi înjură şi bombăni: Fir-ar a naibii, nu se potriveşte!

John îl urmărise pe tatăl său destul ca să ştie cum se construia un zid de piatră. Două rînduri de pietre determinau grosimea zidului. Pentru asigurarea stabilităţii, pietrarii adăugau din doi în doi metri o piatră mai mare, cît grosimea zidului.

– Pe vremuri se potriveau de prima dată, bodogănea Gus în surdină. Acum nu vrea deloc. Nici de prima dată, nici a noua oară. Ridică piciorul şi dădu un şut în zid. Reculul îl aruncă în fund pe iarbă.

John se grăbi să-l ajute să se ridice, dar fu un proces lent, la fel de dureros fizic pentru Gus pe cît era de dureros emoţional pentru John. El ţinea minte un bărbat rezistent, neobosit, care muncea de la răsăritul soarelui pînă la apus, alegînd exact piatra potrivită pentru o anume porţiune a zidului, poziţionînd-o, mutînd-o într-un loc mai bun, aranjînd-o cît mai bine posibil pentru a se potrivi cu restul atît ca mărime

cît şi ca aspect. Opera de pietrar a lui Gus era mai artistică decît avea dreptul să fie o construcție din piatră.

Acum ajunsese un bătrîn încărunțit, zbîrcit de soare, zăpadă şi certuri, spetit de anii de muncă fizică. Cîndva fusese chipeş, dar fața i se strîmbase cu vîrsta, lăsîndu-l cu un ochi aşezat mai sus şi mai deschis decît celălalt. Majoritatea oamenilor se dădeau înapoi din fața acestei hidoşenii. John era de părere că asta îl făcea să arate mai trist.

Dură un minut pînă cînd Gus reuşi să stea în picioare şi încă unul pînă îşi smulse cotul din strînsoarea lui John.

John se duse la piatra care nu se potrivea.

– Spune-mi unde vrei s-o pui.

– Tu nu poți să faci asta! tună Gus. E treaba *mea*.

John se dădu înapoi, în timp ce Gus se agita pe lîngă piatră, dar opintelile lui erau acum mai slabe, capul şi umerii lui mai încovoiați. Era clar supărat, nu numai pe piatră, ci şi pe viață în general. Doctorii numeau asta depresie limitativă şi spuneau că este ceva des întîlnit printre cei în vîrstă, dar asta nu îl ajuta pe John să-i fie mai uşor să-l privească. Gus era aşa de cîtva timp.

– Ce zici de o bere? întrebă el după ce privi un timp spatele lui Gus. Bătrînul era cu fața la zid şi nu părea să facă mare lucru decît să asude.

Acesta mîrîi:

– Am voie numai una pe zi. Dac-o beau acum, ce fac mai tîrziu?

– Azi poți să bei două, hotărî John. Se duse în casă şi se întoarse cu două sticle din frigider. Îi întinse una lui Gus şi se aşeză pe zid, în apropiere.

Bătrînul rămase în picioare în iarba înaltă. Dădu capul pe spate şi luă o înghițitură lungă. Arătă spre zid cu fundul sticlei.

– Poți să mergi pe ăsta, să ştii.

– Ştiu.

– Nu poți să mergi pe zidul oricui. Unele se dărîmă.

– Da.

– Păcat că n-ai prins şpilul meseriei ăsteia.

John nu i-ar fi putut prinde niciodată şpilul pentru că Gus nu voise să-l învețe. Era fie prea implicat, fie prea nerăbdător, fie prea grăbit. Aşa că John urmărise de la distanță, şi chiar şi aşa prinsese mult. Ştia după culoare locul fiecărei pietre, ştia că cele mai bune erau cele care aveau suprafețe plate şi unghiuri, ştia că suprafața de aşezare era importantă pentru stabilitate, după cum cea exterioară era importantă pentru aspect, ştia că niciodată, dar niciodată nu trebuie să cioplești o piatră.

– Asta e artă, decretă Gus. Ce faci tu la ziarul ăla nu e artă.

John lăsă să treacă de la el.

– Donny a lucrat vreodată cu tine? întrebă el. Doctorul îi sugerase să îl facă pe bătrîn să vorbească, iar subiectul Donny trebuia clarificat.

Gus scoase un sunet ambiguu şi luă încă un gît de bere.

– Spunea că i-ar fi plăcut să intre în afacere cu tine.

– Era pe moarte. Ce-ai fi vrut să spună?

– Că te urăşte din tot sufletul. În schimb, a zis că vrea să lucreze cu tine. Eu aş lua-o ca pe un compliment.

Gus îl privi strîmb:

– Ce pui la cale?

– Nimic.

– În viața ta n-ai făcut ceva degeaba.

– Nu-i adevărat.

– Întotdeauna ai urmărit ceva. Întotdeauna ai vrut să fii cel mai mare şi mai tare.

John lăsă ochii-n pămînt. Mai vorbiseră despre asta. Nu ajungeau nicăieri, sau nu unde ar fi vrut John. Calm, îi răspunse:

– Mă gîndesc mult la Donny. Asta-i tot.

– La ce bun? E mort.

– Da, sigur, dar îmi pare rău.

– Nu prea cred.

– Fiindcă ne ciondăneam mereu? Ei bine, regret şi asta.

Bătrînul mîrîi, nemulțumit. Asta-şi plînsul unui copil la cîteva case distanță erau singurele zgomote ale unor ființe. Nici păsările nu cîntau acolo. Parcă ar fi simțit că ar fi primit mai curînd un glonț, decît o coajă de pîine.

– Ai auzit povestea asta cu Lily Blake? întrebă John.

Gus bolborosi ceva care se voia negare, dar John nu se lăsă dus. Pentru un om care afirma că nu se uită la televizor, nu o dată Gus se trădase printr-un comentariu care presupunea ceva mai multe informații.

– Ți-o aminteşti cînd era mică? insistă John.

– Chiar dacă mi-aş aminti-o, nu ți-aş spune *ție*.

– De ce?

– Nu ştiu ce ai face cu asta.

– De ce trebuie să fii mereu atît de negativist? Poate că vreau s-o ajut. Ți-a trecut vreodată prin cap asta?

– Nu.

– În cei trei ani de cînd m-am întors aici, m-am folosit eu de cineva? Am abuzat eu de cineva?

– Leopardu' nu-şi schimbă petele.

– Dă-mi o şansă.

– Aşteaptă tu.

– Doamne, nu cedezi deloc! John îşi mută privirea. După cîteva secunde, puse sticla pe o piatră şi se dădu jos de pe zid. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, spuse: Ar fi tare plăcut ca, într-o bună zi, să am o conversație civilizată cu tine.

Plecă fără să mai aştepte ca Gus să-l trateze cu o altă răutate sau cu o altă tăcere, şi se opri abia în camionetă. Maxilarele lui rămaseră încleştate pînă lăsă în urmă Ridge-ul, pînă intră pe geam aerul proaspăt, iar mînia lăsă loc tristeții.

Gus avea optzeci şi unu de ani. Stînd afară în iarba aceea, deloc sigur pe picioare, cu părul alb răvăşit, cu corpul încovoiat şi fragil sub cămaşa prea mare şi urîtă, cu privirea plină de mînie, arăta cu adevărat foarte bătrîn.

John nu voia să-l țină minte așa. Voia să vadă altceva în ochii aceia, voia să audă alte vorbe din gura lui. Dar nu știa cum să facă să se întîmple asta.

7

Casa lui Poppy Blake, ca și vilișoara lui Lily, era mică, înconjurată de copaci, și se afla pe un petic de pămînt de lîngă lac, dar asemănările se sfîrșeau aici. Pămîntul lui Poppy era pe malul de vest, o bucată ruptă din proprietatea părinților și dăruită ei după accident, în speranța de a o ține aproape de casă. Poppy acceptase pămîntul, dar refuzase drumul direct pe care Maida și George l-ar fi tăiat prin proprietate de la casa lor pînă la a ei. Așa că singurul acces era din drumul principal, pe o alee îngustă, dar pavată.

Casa în sine avea trei aripi legate între ele pe un singur nivel. În aripa din stînga era dormitorul, în cea din dreapta bucătăria și o cameră de recuperare, dar Poppy își petrecea majoritatea timpului în partea centrală. În acesta erau o serie de birouri dispuse în arc, cu fața la ferestrele care dădeau spre lac. Într-un capăt al arcului era un computer, în celălalt un spațiu liber pentru scris. În mijloc, cu vedere spre doc, lac și frunzișul toamnei, se afla un pupitru cu o mulțime de butoane conectate la telefonul care era obiectul muncii lui Poppy.

– Reședința Boudreau, spuse ea în căști ca răspuns la o lumină care licărea.

– Poppy, sînt Vivie. Vivian Abbott era secretara primăriei. Unde sînt soții Boudreau?

– În drum spre tine, îi spuse Poppy. N-au ajuns încă?

– Nu, și eu plec în două minute. Dacă nu ajung pînă atunci, va trebui să le înregistrez declarația sîmbăta viitoare. Eu le-am spus, de la nouă la unsprezece. Oh, stai așa! Au sosit! Mulțumesc, Poppy!

De îndată ce Vivian închise, altă luminiță începu să clipească.

– Societatea Istorică, spuse Poppy.

– Sînt Edgar Cook. Peggy a mea vrea să știe cît ține tîrgul.

– Pînă la patru.

– Aha. Așa i-am spus și eu, numai că nu m-a crezut. Mulțumesc, Poppy.

– Cu plăcere. Altă lumină licări, de data asta pe telefonul principal, linia ei particulară. Alo? spuse ea, încă zîmbind cu gîndul la Edgar.

– Poppy Blake?

Zîmbetul ei se stinse. Recunoștea glasul.

– Depinde.

Terry Sullivan scoase un sunet care ar fi putut să fie un chicotit dacă n-ar fi fost atît de încordat.

– Deja te cunosc după glas, iubire. Sora ta e pe acolo? întrebă el cu nonșalanță. Ca și cum Lily chiar era acolo, or ea nu era. Ca și cum Poppy ar fi dat-o la telefon dacă era, ceea ce n-ar fi făcut. Ca și cum Poppy chiar știa unde era ea, or ea nu știa, cel puțin nu sigur.

– Este? i-o întoarse Poppy.

– Eu am întrebat primul.

– Dar tu ești cel deștept. Din cîte știu *eu,* e la Boston. Nici nu rosti bine cuvintele, că răspunsul îi răsări în fața ochilor – pentru că, fără să țină seama de asemănarea fizică, silueta suplă care apăru dintr-o dată pe puntea ei, îmbrăcată într-o jachetă veche de vînătoare, pantaloni scurți și largi, bascheți și o șapcă de base-ball nu avea cum să fie Celia St. Marie.

Poppy își îndreptă spatele și-i făcu semn lui Lily să intre.

– A încercat să plece aseară, reluă Terry. N-a reușit. Sau ne-a lăsat să credem asta. Încercam doar să-mi imaginez ce aș face eu dacă aș fi în locul ei.

Cum Lily nu se mișcă, Poppy îi făcu semn cu ambele

mîini şi îi arătă cu degetul uşa dinspre punte. În receptor, spuse:

– Şi ți-ai imaginat că ar fi venit aici? De ce ar fi făcut-o?

– Din lipsă de altceva.

– Ce lipsă? Îşi puse degetul la buze. Lily deschise foarte încet uşa.

– Unde altundeva s-ar fi dus?

– Manhattan? Albany? *Eu* nu ştiu, spuse Poppy, dar numai glasul îi era uimit. Surîzînd, întinse un braț şi o îmbrățişă strîns pe Lily.

– Mi-ai fi spus dacă era acolo? întrebă Terry.

– N-ar fi fost nevoie. Îi schiță cu buzele numele pentru Lily, în ai cărei ochi se citi imediat groaza. Lui Terry, îi spuse: Ți-ai fi dat seama din glasul meu. Noi cei de pe aici nu ne pricepem să mințim. Detestăm minciuna.

– M-am interesat la prietenele ei din Manhattan, Universitatea din New York, Juilliard – am o listă. Nu e acolo.

– Te-ai interesat pe la prietenele ei din teatru? A fost pe Broadway, cu oameni din toată țara. Dacă eram în locul ei, m-aş fi dus la una dintre ele.

– Ăsta-i un fir?

– Nu. N-am nume.

– Mi le-ai fi dat dacă le-ai fi avut?

– Nu.

– M-ai anunța dacă ar apărea acolo?

– Nu.

Acel chicotit aspru se auzi din nou.

– Bravo ție.

– Îți pierzi timpul, i-o reteză Poppy şi întrerupse legătura. Aveam eu o presimțire, spuse ea îmbrățişînd-o acum cu ambele brațe pe Lily, dar nu-i plăcea ce simțea.

O considerase întotdeauna pe Lily vulnerabilă, fragilă chiar, deşi îşi dădea seama că nu o văzuse în momentele ei cele mai bune – era de înțeles ca Lily să fie încordată ori de cîte ori se întorcea în Lake Henry. Însă acum fragilitatea ei

era tangibilă. Lily era mai slabă decît şi-o amintea Poppy, şi tremura. În plus, avea cearcăne pe care nu i le văzuse ultima dată cînd se întîlniseră, de Paşte, în urmă cu cinci luni.

– Nu arăți prea bine, spuse Poppy. Frumoasă – ceea ce era adevărat –, dar obosită.

Ochii lui Lily se umplură de lacrimi.

Poppy o trase iar lîngă ea şi o ținu în brațe mai mult de data asta, gîndindu-se că „frumoasă" era puțin spus. Fizic cele două surori semănau foarte mult – acelaşi păr negru, aceeaşi față ovală, aceeaşi constituție suplă –, dar Poppy era cea pe care ți-ai fi dorit-o ca prietenă, iar Lily femeia fatală. Poate că sînii făceau diferența. Lily era mai dotată acolo, dar era şi mai liniştită, mai demnă, mai misterioasă. Cu Poppy oamenii ştiau cum stăteau. Cu Lily nu erau niciodată prea siguri. Acel element de mister dădea o notă în plus farmecului ei.

Poppy îşi petrecuse copilăria ținîndu-se după Lily peste tot, suferind cînd Lily se bîlbîia, mîndrindu-se cînd cănta. Nu fusese întotdeauna de acord cu ceea ce făcea Lily – faptul că umbla cu Donny Kipling fusese de-a dreptul o tîmpenie –, dar ştia sigur că n-ar fi făcut nimic rău. Nu era ea de vină că se bîlbîia, după cum nu era vinovată nici de standardele imposibile pe care le instituise Maida pentru prima ei născută. În viața lui Lily existau multe lucruri moştenite pe nedrept, şi nedreptatea se menținea.

Lily părea să sublinieze ceea ce gîndea cu o respirație agitată. La asta se adăuga privirea îndurerată pe care i-o aruncă lui Poppy cînd se dădu înapoi.

– Cum ai reuşit să scapi? întrebă Poppy.

– O prietenă, o maşină împrumutată. Terry crede că sînt aici?

– Nu încă.

– Vor veni şi aici, spuse Lily cu o expresie hăituită. Mai devreme sau mai tîrziu.

– Mai devreme, aprobă Poppy. Detesta s-o descurajeze,

dar trebuia să-i spună. Echipele de cameramani au venit deja. Şi cîţiva reporteri.

Lily se prăbuşi într-un scaun.

– Pun întrebări?

– Încearcă. Nimeni nu vorbeşte.

– Vor vorbi. Mai devreme sau mai tîrziu. Cineva va oferi bani. Altcineva îi va accepta. Cu palmele lipite, strînse între coapse, se legăna înainte şi înapoi. John Kipling a văzut aseară lumină la mine. A tras la doc azi-dimineaţă. Susţine că nu va povesti nimănui. Să-l cred?

Lui Poppy îi plăcea John. Ştia că în adolescenţă fusese un zurbagiu, iar mai tîrziu, la Boston, un jurnalist fără milă, dar nu îl cunoscuse personal decît după ce se întorsese în Lake Henry. În acei trei ani nu văzuse la el decît decenţă.

– În locul tău, eu l-aş crede. În plus, ai de ales?

– Nu. Mă vor vîna oriunde m-aş duce. Măcar aici am unde să stau. Ce mă fac cu Stella? O să vină săptămîna viitoare să vadă ce mai e cu casa.

– Am să mă ocup eu de Stella.

– Casa e un rai. O simt pe Celia acolo.

Poppy dădu din cap. Se uită la şapcă, la jachetă, la bascheţi, toate atît de caracteristice Celiei.

Lily se privi şi ea.

– Nu mi-am adus prea multe lucruri. Nu ştiam cît am să stau aici. Ridică ochii. John mi-a spus de ziarul de azi. Încă se mai ocupă de asta, Poppy. Nimic nu-i opreşte. Mă simt neajutorată. De parcă n-aş avea şi eu drepturi.

– Ba ai. Pentru asta avem tribunale. Trebuie să vorbeşti cu un avocat.

– E clar că n-ai văzut ziarul de azi. *Am vorbit* cu un avocat.

– Şi? Nu a fost de acord că e un caz de calomnie?

– Ba da, dar problema e procesul. Va scoate la iveală totul. Va fi mai rău înainte să fie mai bine şi va costa o avere.

Chipul lui Lily se întunecă. Mi-a spus să împrumut bani de la mama. Se strîmbă.

Poppy s-ar fi strîmbat şi ea, dacă nu s-ar fi simţit potopită de vinovăţie. *Ei* Maida îi dăduse atît de multe – pămînt, o camionetă echipată cu tot ce era nevoie ca să urce şi să coboare din ea singură şi s-o conducă tot singură – şi îi trimitea mereu haine, flori şi mai multă mîncare decît putea să mănînce.

Problemele lui Poppy erau fizice. Maida se descurca în materie de treburi fizice. Emoţiile erau altceva.

Lily îşi scoase şapca şi îşi scutură părul. Se încruntă la cozorocul şepcii.

– Mai e ss-supărată?

Lui Poppy i se frînse inima auzind bîlbîiala. Acum apărea clar numai în momente de stres, dar îşi amintea de vremea cînd era practic un lucru constant, însoţit de schimonoseli ale feţei greu de privit. Ce durere trebuie să fi simţit Lily cînd i se întîmpla asta în faţa prietenilor, a colegilor de şcoală, a *băieţilor!* Era doar un copil, un copil la care nu doar că se holbau toţi, ci şi îşi băteau joc de ea.

Maida ar fi putut s-o ajute, însă întotdeauna păruse paralizată atunci cînd era vorba despre Lily. Iar Lily? Draga de ea, venea acasă în vacanţe şi la evenimente deosebite, veşnic sperînd că lucrurile aveau să se schimbe. Poppy nu era sigură de asta. Maida era o femeie dificilă, şi nu numai cu Lily. Era dură cu lucrătorii din livadă, dură cu cei care produceau cidrul. Chiar şi cu Rose fusese dură. Dacă Poppy şi-ar fi putut folosi picioarele şi ar fi avut înălţimea şi resursele fizice s-o înfrunte pe Maida, ar fi scos puţin bun-simţ de la femeia asta.

– N-am mai vorbit cu ea de ieri, îi răspunse într-un tîrziu Poppy. Fii mulţumită că e vremea recoltei. E ocupată. Ai de gînd să te duci acolo?

Lily îşi mută privirea spre lac.

– Nu m-am hotărît. Crezi că ar trebui?

– Numai dacă ţi-e dor de ceartă.

Ochii lui Lily erau rugători acum.

– Poate dacă i-aş explica... i-aş povesti şi versiunea mea...

Poppy îşi dori să fie atît de simplu. Maida era o femeie complexă în care, timp de cincizeci şi şapte de ani, se acumulaseră straturi peste straturi de emoţii.

– Dar dacă aude de la altcineva? Se va simţi rănită.

– Eu n-am să-i spun, promise Poppy.

– Dar John mi-a spus că lumea o să afle, o să vadă lumină sau fum, şi are dreptate. Se uită la pupitrul cu butoane. Spune-mi că nu vorbesc toţi despre mine.

– Nu pot. E o noutate. Dar să nu îţi închipui că te critică. Refuză să stea de vorbă cu presa.

– John e presa. Cu el stau de vorbă. Oftă, gata să-i dea din nou lacrimile. Credeam că am să pot veni aici şi să fiu invizibilă un timp. Pînă văd ce se întîmplă în Boston. Pînă mă hotărăsc ce să fac. Dar acum el ştie că sînt aici.

– Dacă a promis că nu va spune, o să se ţină de cuvînt, o asigură Poppy.

– De ce nu? Ce interes are?

– Respectul de sine.

– Mi-a adus alimente.

– O ofrandă de pace?

– Sau un cal troian.

Poppy o privi lung.

– Tu n-ai fost niciodată cinică.

Lily îşi trecu o mînă prin păr.

– Ciudat cît de repede se schimbă lucrurile!

Lui Poppy îi veni să-şi îmbrăţişeze din nou sora, dar Lily părea izolată, distantă. Aşa că se mulţumi să spună:

– Nu poţi să pleci, Lily. În momentul de faţă, ăsta e cel mai sigur loc pentru tine.

– Poate. Am să stau pe lîngă casă. Să văd cum evoluează lucrurile.

– Rămîi aici, sugeră Poppy, cu drag.

Lily oftă şi clătină din cap.

– Nu. Căsuța e a mea. Tot restul mi-a fost luat. Am nevoie de asta.

– Pot să te ajut cu ceva?

Expresia feței lui Lily deveni brusc tăioasă.

– Da. Mai fă ceva legat de Terry. Lasă-l să încerce să-i localizeze pe toți cei cu care am lucrat în spectacole. Nici măcar nu mai știu cum îi chema.

– Vrei s-o sun pe mama?

– Nu.

O lumină pîlpîi pe panoul telefonic și Poppy își potrivi microfonul.

– Departamentul de Poliție din Lake Henry. Acest apel este înregistrat.

– Sînt Harvey Ellman. Mă documentez pentru un articol pentru *Newsweek* și am nevoie de informații despre cazierul lui Lily Blake. Îmi puteți trimite prin fax un raport?

Poppy susținu privirea surorii sale.

– Lily Blake nu are cazier.

– A existat o condamnare pentru furt.

– Nu. Nici o condamnare. Cazul a fost continuat apoi clasat.

– Mie nu asta mi s-a spus.

– Vi s-au dat informații greșite.

– Cine sînteți *dumneavoastră?* întrebă bărbatul nerăbdător.

– Sînt ofițerul dispecer, așa că știu ce vorbesc. Nu sînteți primul care sună privitor la asta.

– Aș vrea să vorbesc cu șeful poliției.

– Îmi pare rău. Vorbiți cu mine sau nu vorbiți cu nimeni. Repet, pentru înregistrare, sînteți Harvey Gellman...

– Ellman.

Poppy îl repetă pe litere.

– De la *Newsweek*. Bun. Am să-i spun șefului de ce ați sunat. Îi rînji lui Lily. Avem o înregistrare a acestei convorbiri, dar voi păstra la îndemînă numele dumneavoastră astfel încît

să ştim pe cine să învinuim dacă faptele prezentate în articolul dumneavoastră sînt incorecte. Vedeți dumneavoastră, Lily Blake e foarte iubită în orăşelul acesta. Dacă tipăriți minciuni, va trebui să vă tragem la răspundere. Şi avem un for ca să facem asta, lucru valabil şi pentru alți ziarişti care sună. Trebuie şi noi să ne apărăm aici, nu-i aşa?

Lily plecă de la Poppy simțindu-se ceva mai bine. Avea un aliat puternic. Ea răspundea la telefon pentru majoritatea locuitorilor influenți din Lake Henry, ceea ce îi dădea posibilitatea să o ajute. De asemenea, insistase ca Lily să ia telefonul ei celular, întrucît casa Celiei nu avea telefon.

Purtînd iar şapca de base-ball şi ochelarii de soare, Lily se întoarse acasă cu maşina împrumutată pe acelaşi drum pe care venise – ocolind celălalt capăt al lacului, dinspre centrul oraşului. Lake Henry îi remarca pe străini. Sigur, mai treceau şi alte maşini cu numere de Massachusetts, dar bănuia că lumea din oraş începea să se întrebe dacă avea să se întoarcă. Cu cît ştiau mai puțin, cu atît mai bine.

Îşi ținu respirația cînd coti în drumul spre Thissen Cove, aproape aşteptîndu-se să găsească în fața casei o maşină străină. Cu o mînă pe telefon, era pregătită s-o sune pe Poppy, care avea să-l sune pe Willie Jake, şeful poliției, care avea să vină în grabă cu maşina lui de teren şi să-l aresteze pe intrus pentru încălcarea proprietății. Dar încălcarea proprietății era un delict minor, ceea ce însemna că respectivul contravenient avea să fie liber în cîteva ore şi să înceapă să dea tuturor telefoane anunțînd prezența lui Lily, ceea ce avea să aducă în Lake Henry un viespar de reporteri, ultimul lucru pe care şi-l dorea Lily.

Fireşte, era foarte posibil ca John Kipling să fi dat deja telefoanele alea.

Dar lîngă casă nu era nici o maşină. Lily se uită cu atenție în jur. Ba chiar întoarse maşina şi parcă cu spatele, pregătită

pentru o plecare în viteză. Apoi coborî şi, atentă acum la pădurea din jur, alergă spre uşă.

Nu era nimeni prin preajmă. După ce dădu o raită pe la toate ferestrele, uitîndu-se cu grijă afară, le deschise pentru a lăsa să pătrundă aerul călduţ de amiază. Cînd fu sigură că nimeni nu stătea la pîndă în apropiere, deschise uşa dinspre lac. În zare se vedea o barcă – un model clasic care semăna cu unul din colecţia premiată a lui Marlon Dewey –, dar era departe şi se îndepărta cu fiece clipă. Nici o ameninţare acolo. Şi nici urmă de John Kipling.

Totul în zare era limpede precum cristalul şi senin. Inspirînd adînc, îşi îngădui să se relaxeze şi, îndată ce făcu asta, epuizarea o doborî.

În cîteva minute dormea dusă pe marele pat de fier.

În timp ce Lily dormea, John era ocupat, muncind atît pentru propria sa linişte cît şi pentru altceva. Niciodată nu se simţea bine cînd pleca de la Gus. Întotdeauna îl năpădeau frustrarea, remuşcările, vinovăţia. Azi era mai rău ca de obicei, pentru că Gus era clar în declin, iar John ştia că n-ar fi trebuit să plece aşa. Dar alături de toate celelalte sentimente pe care le avea pentru tatăl său, exista şi mînia. Toată copilăria lui, Gus îl ţinuse la distanţă, iar apoi îl trimisese de acasă. Sigur, s-ar fi putut foarte bine să sfîrşească precum fratele său dacă rămînea. Totuşi, durerea acelei alungări timpurii încă rodea – nu că ar mai fi putut face ceva acum în privinţa asta. Era o poveste veche. Dar, ocupîndu-şi mintea cu altceva, nu o mai băga în seamă.

Cu intenţia de a culege bîrfe pentru *Lake News,* se întoarse din Ridge în centrul oraşului, opri la tîrgul de plante şi arbuşti şi se amestecă printre localnici. Se discuta despre piesa pe care actorii din Lake Henry o aleseseră pentru drama

de iarnă, despre două poeme pe care bibliotecara orașului le vînduse revistei *Yankee* și despre faptul că pisica aceleiași bibliotecare fătase șase pisoi în spatele rafturilor de biografii. Apropiindu-se de un cărucior mare din lemn plin cu dovleci, John prinse discuția despre recolta neobișnuit de mare a sezonului, dar nu avu timp să își ia notițe pentru că oamenii se întoarseră spre el, bombardîndu-l cu întrebări.

– Poppy spune că îl angajează pe avocatul ăla, începu Alf Buzzell. Era regizorul acelei drame de iarnă, avea șaizeci de ani și era trezorierul Societății Istorice. Crezi că va fi un proces mare, televizat?

– Mă depășește, spuse John.

– Nu știu dacă mi-ar plăcea asta, remarcă omul, lăsîndu-l pe John să se întrebe dacă îl deranja faptul că orașul avea să fie adus în atenția publică sau concurența pe care avea să le-o facă actorilor din Lake Henry.

– Cum au aflat de bîlbîială? întrebă bibliotecara. Leila Higgins avea treizeci și ceva de ani. La școală fusese cu un an mai mare ca Lily, și chiar de pe atunci un șoarece de bibliotecă. Deși acum era măritată, nu făcea nici un secret din faptul că fusese o adolescentă necurtată. Cînd vorbea despre anii aceia, în ochi avea o privire rănită, exact ca acum cînd întreba de Lily.

– Trebuie că au văzut fișele medicale, răspunse John.

– Dar cum? Cine ar fi lăsat publicul să vadă fișele?

John nu știa sigur. Își propuse să se intereseze de asta.

– Probabil că în dosarul de la tribunal se menționa bîlbîiala.

– Dar cine ar fi lăsat publicul să vadă dosarul? insistă Leila.

Era încă un lucru de care John își propuse să se ocupe.

Stăpînul căruciorului cu dovleci rosti:

– Mă tot întreb dacă va veni aici.

La fel ca ceilalți, nici el nu simți nevoia să precizeze

vreun nume. Exista o singură „ea“ despre care vorbeau cei din oraş. John nu se prefăcu a nu înțelege.

Însă cum nu era întrebare, nu trebuia să dea un răspuns. Mulțumit că e scutit de un răspuns evaziv, îşi trecu mîna peste un dovleac rotund.

– Ăsta-i o frumusețe, spuse el admirativ.

Între mirosul de ienupăr, argilă groasă şi dovleac copt, toamna se făcea tot mai clar simțită. Merita să mai zăbovească, şi ar fi făcut asta, dar nu chiar acum. Vîrîndu-şi carnetul de însemnări în buzunarul de la piept al cămăşii de flanelă, traversă parcarea către magazinul general, pentru că ştia că Charlie avea să facă pauză de prînz.

Charlie Owens era de-o vîrstă cu el. Crescuse într-o familie bogată de pe lac, dar în şcoală fusese prieten cu John, ceea ce însemna că şi Charlie fusese un băiat rău. Locul lor fusese Insula Nimănui, plasată chiar în mijlocul lacului. La doisprezece ani vîsleau pînă acolo ca să fumeze; la treisprezece ani se îmbătaseră acolo; la paisprezece ani îşi pierduseră virginitatea acolo, unul după altul, cu o fată foarte dornică, foarte inimoasă, cu doi ani mai mare.

Charlie se întorsese acasă direct de la colegiu, mulțumită dublului stimulent reprezentat de o afacere de familie stagnantă şi de iubirea unei femei cu idei, energie, şi dorința de a o revigora. La magazinul general el era omul din față, cel care ştia cum să comunice cu localnicii, dar Annette era cea responsabilă cu modernizarea magazinului. Ea mărise sectorul de produse de băcănie, introducînd un raion pentru delicatese şi unul destinat produselor de panificație, adusese la zi sectorul articolelor de uz casnic şi înființase un raion de ambarcațiuni care îi atrăgea pe începătorii în ale canotajului. Tot ea era creierul din spatele cafenelei, o cameră luminoasă, închisă cu geam, din capătul îndepărtat al magazinului.

John se îndreptă acum într-acolo. Trecînd prin fața bucătăriei, îşi înclină capul şi îi făcu cu ochiul lui Annette, care era acolo, amestecînd în ceva care mirosea minunat a

marinată de pește. În cafenea, se așeză în separeul său preferat de la fereastră, un loc care dădea spre un pîlc de mesteceni albi. Cu soarele amiezii în înaltul cerului, scoarța lor era și mai albă, iar frunzele de toamnă mai galbene ca niciodată.

Nu era de mult acolo cînd Charlie puse pe masă o tavă cu marinată de pește, desigur, plus sandvișuri și cafea, toate pentru două persoane. După ce goli tava, se așeză în fața lui de John și zîmbi.

– Credeam că nu mai ajungi aici.

John sorbi din cafea. Gustul ei înlătură imediat cocleala rămasă în urma berii.

– O dimineață grea? întrebă el, ținînd în mîini ceașca de cafea caldă.

– Aglomerată, răspunse Charlie, dar nu arăta deloc obosit. Părul rar îi albise și deja avea mersul tîrșîit al lui Charlie senior, dar în ochii și zîmbetul lui era o liniște care atesta că ceva mergea bine în viața lui. Nevasta lui îl adora, la fel și cei cinci copii ai lor, dintre care trei lucrau în magazin. Poate că îl tachina John pe Charlie că părul alb i-l scoseseră copiii, însă chiar îl invidia pentru bucuria vieții lui.

– N-am să te întreb ce se vorbește acolo, afară, mustăci Charlie. Și aici înăuntru se vorbește. Orașul e obsedat de treaba asta.

– Ce îți amintești despre ea?

Charlie mîncă o bucată mare de pește, timp în care se decise.

– Vocea. La șapte ani cînta în biserică. În afara bisericii era invizibilă. O ființă liniștită.

– Se bîlbîia, îi aminti John. Asta ar explica de ce era liniștită.

– Nu cînd cînta. Cînta duminica în biserică, iar de la zece sau unsprezece ani, cînta joia aici. Eu eram plecat cînd a început asta, dar din ce am auzit de la tata, ea făcea ca locul să fie veșnic plin. Chiar de pe atunci se folosea camera mare din spate pentru muzică live, deși nu era decît o magazie cu

pereți de scîndură, cu bănci așezate în jurul sobei pîntecoase, și o estradă înălțată într-un capăt.

– Cînta în fiecare săptămînă?

– Aproape, răspunse Charlie și mai luă o îmbucătură de pește. Nici nu înghiți bine și arătă cu furculița spre castronul lui John. Mănîncă. E prins de copiii mei – plătică și biban din lac.

John se conformă. Marinata era delicioasă.

– Însă au fost multe certuri din cauza faptului că Lily cînta aici. George era de acord, dar Maida nu. În ceea ce o privea, dacă a cînta în biserică era calea sigură spre izbăvire, cîntatul aici era calea sigură spre iad.

– Atunci de ce au lăsat-o să cînte?

– George a insistat. La fel și logopedul lui Lily. Amîndoi au spus că are nevoie de ceva care s-o facă să se simtă bine.

John încercă să-și imagineze povestea.

– O cîntăreață de zece ani este precoce și adorabilă. Dar la paisprezece sau cincisprezece ani? Era provocatoare?

– Dumnezeule, nu! N-ar fi lăsat Maida să se ajungă pînă-ntr-acolo. Indiferent de vreme, indiferent de vîrstă, fata era încheiată la nasturi de la gît pînă la glezne.

– Asta poate fi provocator, sublinie John. Încerca să își imagineze interesul lui Donny.

Charlie se ocupă un minut de marinata lui. Apoi puse jos furculița.

– Ei bine, Lily nu era. Ea doar stătea acolo și cînta, fără fîțîieli, fără priviri ademenitoare, dar cu cel mai blînd și mai modest zîmbet la sfîrșit. Închidea ochii atunci cînd cînta cuvinte de dragoste, de parcă fie era în țara viselor, fie îi era o frică teribilă că în orice clipă ar fi putut apărea mama ei s-o gonească de pe scenă. Numai că Maida n-a făcut asta. Numai din principiu, n-ar fi venit să asculte. N-a venit la magazin *luni întregi* după ce Lily a plecat la New York. Din punctul ei de vedere, noi eram cei care o corupseseră pe fată.

– Nu Donny? întrebă John.

Charlie se şterse la gură cu un şervețel de hîrtie.

– Ăla a fost un caz de nimic. Ca şi ăsta. Tu crezi că a avut o legătură cu cardinalul?

– Nu.

– Bun. Oricine a cunoscut-o pe Lily ştie că nu e capabilă să facă ceva rău. Fratele tău – el a fost altă poveste. Dar nu i-am spus asta tipului care a trecut pe aici azi-dimineață.

John simți o furnicătură.

– Care tip?

Charlie scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o întinse.

– Spunea că este producător la o televiziune din New York. După părerea mea, arăta prea tînăr.

Conform cărții de vizită, omul lucra la *Dateline NBC*.

– Ăştia sînt tineri, spuse John. Se pare că postul ăsta are o jumătate de duzină de producători. O mare parte din ce fac ei este muncă murdară, precum scormonitul prin Lake Henry şi încercarea de a hotărî dacă să publice ceva sau nu.

– Eu i-am spus că nu are ce. I-am spus că aici nu există nici o poveste şi, chiar dacă ar exista, de la noi nu va scoate nimic.

Însă John ştia cum lucra mass-media. Chiar puțin mai înainte văzuse străini la tîrgul de plante. Toată lumea presupunea că cei de la şes care erau în trecere prin oraş într-o zi de sîmbătă aveau să se oprească, mai ales în sezonul copacilor cu frunze arămii. În absența unei camere de luat vederi, nu aveau cum să diferențieze un admirator al peisajului de un reporter.

– Cum arăta?

– Ca noi, spuse Charlie, dar adăugă atotcunoscător: Am sunat clopoțelul „Atenție la mine“ şi i-am anunțat pe toți cei de aici cine este, aşa că n-a mai fost nevoie să se prezinte. După aceea l-am dus la tîrgul de plante şi l-am prezentat celor de acolo, astfel încît lumea să ştie că avem în oraş pe cineva de la *Dateline NBC*. Apoi i-am strîns mîna, i-am urat noroc şi l-am lăsat în plata lui.

John ştia de ce îi plăcea Charlie.

– Ai făcut bine.

– Aşa mă gîndeam şi eu, chicoti Charlie. Luă şi ultima înghițitură, apoi puse furculița jos şi se lăsă pe speteaza scaunului cu un zîmbet satisfăcut.

John nu înțelegea cum de Charlie nu era de două ori mai gras. Înainte ca el să poată termina ce avea în față, prietenul său dăduse gata a doua porție de marinată şi una de cartofi prăjiți pe care o adusese la masă o dată cu cea de a doua farfurie cu peşte. Fericit ca o ciocîrlie, se întoarse la treabă în magazin, lăsîndu-l pe John cu senzația că s-a ghiftuit.

Simțind nevoia să digere ce mîncase, John se întoarse în mulțimea de peste drum. Se uită după străini care ar fi putut fi din mass-media, îi avertiză pe oameni că s-ar putea să fie reporteri prin preajmă, ba chiar se duse şi trase cu urechea la discuțiile care se purtau între fețele necunoscute şi localnici, care ar fi putut fi interviuri. Dar nu auzi nimic ieşit din comun.

Aşa că traversă parcarea înspre secția de poliție ca să stea de vorbă cu şeful, care tocmai se întîmpla să stea pe banca de pe veranda din față, urmărind ce se petrece cu un picior ridicat pe balustradă şi cu o scobitoare în gură. Willie Jake avea aproape şaptezeci de ani. Era de douăzeci şi cinci de ani şeful poliției şi alți douăzeci înainte de asta fusese adjunctul şefului poliției. Nimeni nu se plîngea că o lăsase mai moale. Puțini vedeau măcar asta. John era unul dintre cei care vedeau, dar numai din cauză că fusese plecat din oraş destul de mult ca să îşi dea seama de diferență – şi poate pentru că obligațiile unui şef de poliție erau atît de diferite la Boston.

Willie Jake fusese întotdeauna înalt. Nu mai putea el să alerge prea mult, şi avea o guşă pe care nu o avusese pe vremea cînd John hoinărea prin lume, dar încă mergea drept şi cu autoritate, încă îşi purta uniforma destul de țanțoş ca să

facă impresie. Ceea ce pierduse prin ani în viteza fizică, adunase în agilitatea mintală.

– Vezi ceva interesant? întrebă John.

– Oarecum, răspunse şeful cu voce joasă şi mută scobitoarea în partea cealaltă. Nu îşi lua ochii de la mulțime. Sînt cîțiva necunoscuți amestecați acolo. Mi-i fixez în minte. Dacă or să apară altundeva în oraş, am să-mi amintesc.

John nu se îndoia de asta.

Willie Jake îşi propti mai bine piciorul de balustradă.

– Crezi că a fost încurcată cu cardinalu'?

– Nu.

Şeful îi aruncă o privire rapidă.

– De ce nu?

– L-am cunoscut pe tipul care a stîrnit toată zarva. Are obiceiul să inventeze. Dar tu? întrebă John, pentru că îl avea trecut în agendă. Tu crezi că a fost încurcată cu cardinalul?

Willie Jake îşi rodea scobitoarea, uitîndu-se iarăşi la orăşel.

– Greu de spus. Greu de ştiut cît s-a schimbat de cînd a plecat de aici.

– Îți aminteşti afacerea cu fratele meu?

Altă privire în direcția lui, de data asta mai pătrunzătoare.

– Eu am instrumentat cazul.

– Donny mi-a spus că ea nu a avut nici o vină. O mărturisire pe patul de moarte.

– Nu asta a declarat la vremea cînd s-a întîmplat. Am avut un caz bun. Fata s-a lăudat unei prietene că umbla cu Donny Kipling.

– S-a lăudat?

– Mă rog, i-a povestit, iar cînd s-au plimbat cu maşina aia se pare că s-a distrat de minune. Putea să se dea jos şi să plece dacă nu i-ar fi plăcut ce făcea el, însă n-a zis nici pîs.

– Nu mai făcuse nimic rău înainte de asta.

– Asta nu înseamnă nimic. Era coaptă să acționeze.

– De ce?

– Maida.

– Ce-i cu Maida?

– Era severă. Copiii se revoltă împotriva celor severi.

– Dar George era prin preajmă, şi el nu era aşa. N-a avut Lily o relație bună cu el? George Blake era în fişele lui John a patra generație în Lake Henry. Din ce strînsese John în interviuri, era un om blînd.

– Nu contează ce fel de relație avea Lily cu el. Maida se ocupa de copii.

– Nu-ți place Maida, nu-i aşa?

Willie Jake ridică din umeri.

– Acum îmi place. Atunci nu-mi prea plăcea. Puțini oameni din oraş o plăceau. Cînd s-a măritat cu George, nu era rea. Pe urmă a devenit îngîmfată. Cred că nici ea nu ne prea plăcea pe noi. Îi aruncă lui John o privire. Totuşi, nu i-am spus asta reporterului din Rhode Island care a trecut pe-aici azi-dimineață. Nu i-am spus nimic. Nu-mi plac intruşii care îşi vîră nasul prin oraşul meu. I-am spus asta. L-am prevenit că am să stau cu ochii pe el. I-am promis că am să-l bag la răcoare dacă se duce unde n-are ce căuta. Oraşul ăsta e plin de indicatoare. Indicatoare cu vînatul interzis, pescuitul interzis, încălcarea proprietății interzisă. Eu adaug *bătutul la cap* interzis. N-am să permit ca veneticii să încerce să-i facă pe oamenii buni să vorbească despre vecinii lor. Noi discutăm unul despre altul, şi asta e în regulă, dar n-o să le spunem străinilor ce ştim. Nu înțeleg ce e cu voi, ăştia. Credeți că puteți scrie ce vreți. Voi hotărîți ce este ştire şi ce nu. Nu contează dacă nu e adevărat.

– Hei, spuse John cu mîna pe piept, nu eu sînt tipul cel rău în treaba asta. În locul tău, aş încerca să aflu cine a lăsat să transpire afacerea cu arestarea.

Willie Jake se încruntă. Scuipă scobitoarea.

– Emma a făcut-o. Emma era soția lui. Răspundea adesea la telefonul din birou. A spus că a sunat cineva de la procuratura din Concahd care voia să pună în ordine dosarele.

l-am sunat eu. Nu erau ei. Ei nu făceau ordine printre dosare, dar primiseră un telefon în legătură cu Lily Blake. Funcționarul care a răspuns era un tinerel şi chiar a crezut că cel de la telefon este un psihiatru care avea nevoie de informații despre trecutul pacientei lui. Ghicesc eu bine că presa a făcut asta.

Ghiceşti bine că a fost Terry Sullivan, se gîndi John.

Willie Jake îşi lăsă piciorul jos şi se îndreptă în scaun, uitîndu-se brusc la John ca pe vremuri, de parcă John era un vierme acoperit cu mizerie.

– De ce faceți voi lucruri din astea?

John ridică mîinile.

– Hei, nu *eu* am făcut-o.

Şeful se ridică de pe bancă.

– În fine, nu e bine. Ceva nu e bine în țara asta. Lumea nu mai ştie ce e ăla respect. Nu e ca în oraşul ăsta mic al nostru, Lake Henry. Aici nu e secretoşenie. Toți ştim ce face fiecare, dar nu folosim treaba asta împotriva celuilalt. Cei de afară tot aşa sînt? Nu există respect. Îşi aținti un deget spre John. Îți spun, las-o moartă. Nu contează dacă Lily a fost nevinovată sau vinovată atunci demult. Nu contează că Maida a fost prea inflexibilă. Asta e treaba familiei Blake, a nimănui altcuiva.

Dar cu siguranță e un subiect bun pentru carte, se gîndi John în timp ce dădea mîna cu şeful poliției, pregătindu-se să plece.

9

Lily dormi pînă la patru după-amiază. Se sculă lihnită de foame şi îşi făcu o omletă şi o salată, pe care le mîncă pe veranda care dădea spre lac. Chiar dacă nu avea încredere în John Kipling, cu siguranță îi era recunoscătoare pentru mîncare. Lucrurile proaspete erau oricînd mai bune decît conservele, iar tot ce adusese el era proaspăt, din Lake Henry.

Ouă de la ferma de păsări a familiei Kreuger; zarzavaturi pentru salată de la ferma familiei Strotherman; lapte de la vacile aflate la trei kilometri mai la deal, pasteurizat, omogenizat, îmbuteliat şi dat la vînzare la magazinul lui Charlie în cîteva ore – ăsta era motivul pentru care totul avea un gust atît de bun. Nu că aerul n-ar fi jucat şi el un rol. Parfumul toamnei era un ingredient grozav.

Mîncă pînă la ultima firimitură, astîmpărîndu-şi foamea, dar nu şi mintea. Se tot gîndea la faptul că John are informații şi se întreba ce înțelege el prin asta. Pe lac, nici urmă de barca lui, şi asta o linişti întrucîtva.

Aşadar, ştia Maida că venise? Bănuia? Sau, cel puțin, îşi punea întrebări?

Se tot gîndea că ar trebui să-i telefoneze, dar hotărî să n-o facă. Se gîndi din nou şi decise la fel. Cu telefonul în mînă, coborî pe malul lacului, se ghemui într-un locşor izolat format de rădăcinile de pini, rămase absolut nemişcată în mirosul pămîntului reavăn şi mai medită un timp. Pe lac se vedeau numai două bărci, dar erau departe şi se îndreptau în direcția opusă. Singura mişcare în golf venea de la o pereche de rațe care înotau pe lîngă mal şi de la foiala veverițelor prin tufe.

Soarele cobora după dealurile de la apus, dînd contururi brazilor de pe creste, proiectînd umbre pe coasta dealurilor, şi ea tot acolo era. Pămîntul reținea căldura mai bine decît ea, ținîndu-i de cald cînd aerul începu să se răcorească. În amurg, auzea clipocitul apei făcut de o barcă ce se îndepărta, fragmente de glasuri venind de mai jos de pe mal, strigătul unui cufundar.

Abia localiză pasărea în reflecția purpurie a Elbow Island şi strigătul se auzi din nou. Era prelung, persistent, cu o notă descrescătoare la sfîrşit care îi dădea o nuanță primitivă. Adormise multe nopți cu sunetul acela, atît aici cît şi dincolo de lac, pentru că strigătul cufundarilor se auzea pînă departe. În copilărie, cînd dormea la Celia, o fascina ideea că mama ei auzea acelaşi strigăt ca şi ea.

Se întrebă dacă Maida îl auzea acum. Dacă stătea poate pe veranda casei mari de piatră de pe deal, gîndindu-se că Lily stătea jos, aici. Maida n-ar fi putut să vadă din casă dacă în vilişoară era lumină. În cale se interpunea Elbow Island şi, dincolo de ea, Big Island.

Ziua, Lily putea să vadă merii înşiruiţi pe coasta dealului. Vara frunzele lor aveau o culoare verde mai dulce decît verdele brazilor sau al stejarilor, iar toamna erau mai degrabă kaki decît ruginii, dar cu toate astea impresionante. Acru după acru, cîteva sute cu totul, pomii acopereau coasta dealului. Merii erau bine îngrijiţi, şi livada era exploatată cu înţelepciune. Chiar şi casa veche în care se fabrica cidrul era o încîntare pentru ochi.

Maida mai vorbea şi acum despre ziua în care văzuse pentru prima dată proprietatea soţului ei. La vremea aceea ea avea douăzeci de ani şi a fost la fel de uluită de pămînt după cum era de bărbat. Pînă la acea întîlnire, lucrase ca funcţionară la o companie care vindea buşteni şi locuise în apartamentul înghesuit al mamei ei dintr-un orăşel în care pînă şi cele mai mici plăceri erau puţine şi rare. Şansa întîlnirii cu George Blake, care venise să cumpere echipament vechi de la şeful ei, fusese biletul ei spre fericire. Cu cincisprezece ani mai mare ca ea, era unicul moştenitor al pămîntului tatălui său. El îi oferi o casă care nu numai că îţi tăia respiraţia de frumoasă ce era, ci era şi mare, spaţioasă, chiar idilică. Cum să nu fi fost încîntată? Căsătoria cu el fusese cea mai simplă alegere din viaţa ei.

Aşa suna povestea pe care o auzise Lily pe cînd era doar un copil – un basm care mergea dincolo de căsătoria în sine. În acel prim an, Maida fusese în al nouălea cer. Îi plăcea la nebunie că nu mai trebuie să muncească, se bucura să petreacă zilele de toamnă gustînd cidru şi făcînd din cele mai frumoase mere ale soţului ei plăcinte delicioase, foarte apreciate la vînzările organizate de biserică. În acea primă iarnă, îi plăcuse să citească lîngă foc sau să patineze pe lac, deseori cu George,

care pînă în martie nu prea avea ce face. O încîntau livezile primăvara, cînd merii erau în floare şi zumzetul albinelor umplea aerul. Adora să stea pe verandă la soare, uitîndu-se peste pajiştea care se întindea pînă la lac. În mai, cînd pămîntul era cald, se ocupa de stînjenei şi de crini, de zambile şi trandafiri, îngrijindu-le zilnic, curățindu-le de buruieni, udîndu-le şi răsfățîndu-le, încît grădina ei era cea mai frumoasă din oraş.

Cea mai frumoasă grădină, cea mai bună plăcintă cu mere, cei mai buni copii. Lily învățase de la o vîrstă fragedă că, pentru Maida, acele lucruri contau. Încă mai vedea zîmbetul de pe fața mamei sale cînd vorbea despre premiul primit în acel an. O dată cu intrarea în lumea femeilor prospere prin intermediul Clubului de grădinărit, Maida îşi făcu prietene printre reprezentantele elitei. Le invită acasă la ea să-i vadă aranjamentele florale şi le puse masa în timp ce erau acolo. Ajunse direct pe lista celor care erau cineva în Lake Henry, de la patronii mari, pînă la reprezentantul local în legislatura statului. Era în zilele ei de glorie.

Apoi începu al doilea an, şi ceva merse prost. Lily n-a ştiut niciodată sigur ce anume, întrucît Maida întotdeauna se oprea cu povestea în acel punct. Ştia doar că ploile grele din acea primăvară afectaseră puternic recolta de mere din anul respectiv, fapt care se reflecta în bugetul familiei. Şi mai ştia că, în acel an, Maida rămăsese însărcinată cu ea.

Aşa că ce o acrise pe Maida – grija banilor sau sarcina? La vremea cînd Lily crescuse destul de mare ca să fie curioasă, Maida devenise destul de arțăgoasă încît să nu îndrăznească să insiste, iar cînd avu curajul să rişte, se temu prea tare de răspuns.

Şi acum, cînd stătea acolo, ghemuită, se temea, numai că acum avea un motiv, ceva nou. John avea dreptate. Era doar o problemă de timp ca cineva de pe lac să vadă semne de viață la casa Celiei. Pe urmă avea să umble vorba că Lily s-a întors, şi avea să afle şi Maida. Lily nu voia ca ea să afle

de la altcineva. S-ar fi simțit foarte jignită, şi asta n-ar fi ajutat-o cîtuşi de puțin pe Lily. Nici pe Poppy, care în mod sigur avea să fie luată la întrebări şi să încaseze cel puțin o parte din papară.

Repede, înainte s-o părăsească puținul curaj, se întoarse în casă, făcu ordine, se schimbă şi plecă la volanul maşinii împrumutate. Acum era noapte. Din loc în loc, razele lunii se filtrau printre copaci, dar altfel farurile ei erau singurele de pe drum.

Inima ei o luă la galop cînd se apropie de zidul de piatră care marca intrarea de la Livezile Blake. Încetinind, coti cu grijă şi o luă pe drumul cu pietriş care urca încadrat de o parte şi de alta de meri. După aproape un kilometru, terenul se deschise şi casa se contură nedesluşit în întuneric. Numai o parte a primului etaj era luminată, dar Lily cunoştea cu ochii închişi fiecare ungher al casei.

Parcînd sub adăpostul pentru maşini, urcă scările de piatră, deschise uşa de plasă şi se strecură în holul mare de la intrare. Dinspre bibliotecă răzbătea muzică clasică, liniştită, semn sigur că Maida era acolo. Inspirînd adînc, Lily ridică ochii spre scara în spirală, pe lîngă picturile în ulei cu flori, către balconul cu balustradă de mahon. Scara părea mai uzată decît şi-o amintea ea de la Paştele trecut, dar eleganța holului rămînea impresionantă.

În stînga ei era sufrageria mare, cu masa şi scaunele Chippendale. Cotind în direcția opusă, intră în camera de zi. Aici ardea o singură veioză, aruncînd o lumină caldă pe canapele şi pe scaunele cu tapițerie elegantă, pe mesele de mahon, pe covorul oriental. Maida avea gust. În privința asta, Lily nu-i găsea nici un cusur. Dacă unii din Lake Henry considerau că Maida decorase casa de piatră cu mai multă eleganță decît se cuvenea, Lily trebuia să recunoască faptul că o făcuse bine.

Cînd privirea îi căzu pe pianul din colț, simți o strîngere de inimă. Îi fusese dor de pianul ei la Boston, şi avea atîtea

amintiri legate de el! Aici învățase să cînte. Se simțise puternică și competentă stînd în fața clapelor de fildeș, pe banca aceea cu picioare în formă de gheare. Aici descoperise că are voce.

– Mi s-a părut că aud o mașină, spuse Maida cu un glas liniștit.

Ochii lui Lily zburară spre capătul îndepărtat al camerei. Mama ei stătea în ușa bibliotecii, cu lumina venind din spate, cu mîinile pe lîngă corp, cu umerii drepți. Neștiind ce să spună, Lily rămase mută.

– Mi-am închipuit eu că ai să te întorci, continuă Maida. Poppy a fost evazivă cînd am întrebat-o.

– Poppy nu-mi cc-cunoștea planurile, spuse Lily, înciudată chiar și de mica ezitare, dar Maida îi abătuse atenția. Timpul nu schimbase asta, și nici situația actuală nu era de vreun ajutor. Însă de ce îi era cel mai frică lui Lily era mînia, dar încă nu se simțea. Apărînd-o mai departe pe Poppy, adăugă:

– N-am putut să-i spun la telefon. Nu aveam încredere în linii. Cineva îmi intercepta convorbirile.

– Cine ar face asta? Ai raportat? Nu e ilegal să asculți convorbirile cuiva fără ca persoana respectivă să știe? Poate era poliția. Avea vreun motiv s-o facă?

Lily clătină din cap. Își încrucișă brațele la piept și încercă să găsească ceva de spus, dar tot ce îi veni în minte era că Maida arăta extraordinar de bine. La treizeci de ani arătase de treizeci de ani. La patruzeci arătase de patruzeci. Acum, la cincizeci și șapte, după ce cu trei ani în urmă își pierduse bărbatul și preluase afacerea familiei, ceva părea să lucreze în favoarea ei. De fapt, arăta mai tînără. Era înaltă și suplă. Avea părul negru scurt, tuns cu stil. Purta blugi și un jerseu foarte asemănător cu al lui Lily.

Lily nu prea o văzuse îmbrăcată așa.

– Arăți bine, mamă.

Maida mormăi ceva și se retrase în bibliotecă. Lily o privi cum se așază pe scaun, își scoate ochelarii pentru citit și

se întoarce spre computerul de pe birou. O ignora, procedeu tipic la ea cînd nu ştia cum să rezolve o situaţie.

Lily se gîndi să plece. În trecut, aceasta fusese singura ei scăpare. Deşi, pe atunci, avea ce să facă şi unde să se ducă. Acum nu avea nici una, nici alta. În schimb, simţea nevoia să stea de vorbă cu mama ei.

Traversă încet camera de zi şi rămase în uşa bibliotecii. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi din lemn de arţar, care erau pline la rîndul lor cu clasici legaţi în piele, volume foarte vechi, şi cărţi mai contemporane cu coperte în culori vii. Toate astea făceau parte din basmul Maidei. Ea vedea o notă de aristocraţie în asta. Cărţile erau scoase şi şterse de praf în fiecare primăvară, dar Lily ştia că în realitate puţine fuseseră deschise şi citite. Era o bibliotecă cu care voia doar să epateze.

Biroul era altă problemă. Lily şi-l amintea pe tatăl ei lucrînd acolo nopţi în şir. Era un bărbat scund şi îndesat, care se simţea mult mai bine în salopetă, culegînd mere, decît în faţa dosarelor pe care le frunzărea, hotărît să menţină afacerea familiei pe linia de plutire. Computerul venise abia după moartea lui. La vremea aceea, Lily fusese impresionată. Nu o crezuse pe Maida în stare să-l folosească. Dar era drept că nici nu o considerase capabilă să conducă afacerea, şi nu era singura. Toată lumea presupusese că blîndul, comodul şi vînjosul George o să trăiască veşnic.

Acum Maida acţionă mouse-ul, studie ecranul, răsfoi hîrtiile din dreapta ei pînă găsi ce voia, apoi tastă ceva.

– Facturi, murmură ea, părînd resemnată. Am ajuns să mă pricep la jonglerii, plătesc puţin aici, puţin acolo. Credeam că o să fie mai bine cînd sezonul e bun şi producţia creşte, dar producţia mai mare uzează echipamentul. Presa are nevoie de piese, de ţevi, de unităţi de refrigerare – toate îşi arată vîrsta în acelaşi timp. Aşa că, asta e, şi apoi mai vin şi perioadele de criză, dai înapoi şi o iei de la capăt, şi tot aşa. Se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la Lily cu o privire scrutătoare. Tatăl tău m-a lăsat cu o harababură care îmi dă

de lucru din zori şi pînă noaptea, şi mai e şi telefonul. Plouă cu apeluri de la oameni care se interesează de tine – unii din oraş, alții din alte oraşe, oameni din oraşe mari în care nici n-am fost şi nici n-aş vrea să mă duc. Eu n-am nevoie de telefoanele astea, Lily. Mai ales nu în perioada recoltei.

– Îmi pare rău, spuse Lily, negăsind altceva.

– Poppy preia majoritatea din ele, dar cîteva scapă. Ştii ce întreabă lumea? Ştii ce ştiu ei? Unde îți faci cumpărăturile, ce cumperi – le-ai spus *tu* toate astea? Lily nici nu clătină bine din cap că Maida continuă: Afacerea cu bîlbîiala, afacerea cu neisprăvitul ăla de Donny Kipling – ştii tu ce *stînjenitoare* sînt astea pentru mine?

Lily simți un puseu de mînie, dar acesta fu înăbuşit repede de bunul-simț. Dacă Maida trebuia să-şi verse năduful, era mai bine s-o facă acum şi să termine.

– Ştii? repetă Maida.

– Pentru mine e mai rău.

– Cu asta te alegi cînd te joci cu focul, comentă mama ei cu un rîs sec. Ai vrut să fii pe scenă. Ai vrut să fii animatoare. Dar genul ăsta de viață atrage scandalul. Oamenii te văd pe scenă şi, dintr-o dată, eşti persoană publică. Devii ținta colportorilor de zvonuri, a bîrfitorilor. Am citit revista *People*. Asta are o legătură amoroasă, ailaltă are o legătură amoroasă. Dacă eşti în lumea aia, toți presupun că eşti libertină, Lily, şi tu le-ai alimentat presupunerile. Ce-a fost în *mintea* ta? Nopți în tête-à-tête cu cardinalul, îmbrățişări şi sărutări – nu ți-a trecut prin cap că oamenii ar putea să-şi facă o idee greşită? Cel puțin, *presupun* că e o idee greşită.

Se opri, dar continuă să se uite la Lily cu o privire care cerea imperios un răspuns.

Surprinsă şi de-a dreptul încîntată că i se acorda prezumția de nevinovăție, Lily spuse repede:

– Este o impresie greşită. Nu s-a întîmplat nimic. Părintele Fran e un prieten bun. Sîntem prieteni de ani de zile. Ştii asta.

– Nu ştiam că intri şi ieşi din reşedința lui după bunul tău plac.

– Nu este adevărat. Niciodată după bunul meu plac.

– Şi de ce ai declarat lucrurile alea? De ce ai afirmat că îl iubeşti?

– Pentru că aşa este. E un prieten apropiat. Asta i-am spus reporterului. El mi-a scos vorbele din context. A făcut-o iar şi iar. N-am început eu toată povestea asta, mamă.

– Atunci de ce s-a întîmplat?

– Pentru că un reporter, un ziar, au vrut să-şi vîndă tirajul, strigă Lily. Mass-media are nevoie de scandal, un reporter a inventat unul, iar ceilalți s-au repezit şi ei. Dacă s-ar fi întîmplat undeva vreo crimă feroce, n-ar mai fi fost nevoiți să scormonească asta, dar lucrurile erau liniştite, şi cînd pp-părintele Fran a fost numit cardinal, imaginația cuiva s-a pus pe lucru.

– Tu ai permis să se întîmple asta, declară Maida.

Lily încremeni.

– Ce puteam să fac? Am negat toate alegațiile. Am cerut o retractare. Am vorbit cu un avocat.

– Şi?

– Ce?

– Avocatul. Ce a făcut?

– N-am putut să-l angajez.

– De ce?

– A vrut un sfert de milion de dolari.

Asta o reduse la tăcere pe Maida. Îşi mută privirea la monitor, apoi la hîrtii. Gura i se pleoştise, colțurile coborîseră.

Lily era pe cale să spună că n-ar fi luat bani de la Maida chiar dacă i-ar fi avut cînd auzi un zgomot. Se întoarse şi o văzu pe nepoata ei în vîrstă de zece ani, Hannah, copilul cel mare al lui Rose, venind spre ea în picioarele goale. Un tricou uriaş îi ascundea corpul dolofan. Părul lung, şaten, mai mult ieşit din coada de cal decît prins, îi încadra fața rotundă şi serioasă.

Lily nu îşi cunoştea prea bine nepoatele, dar Hannah fusese prima născută dintre ele şi ocupa un loc aparte în inima ei. Zîmbi larg.

– Bună, Hannah!

Fetiţa se opri la distanţă de un braţ.

– Bună, mătuşă Lily.

Lily se duse la ea şi o cuprinse în braţe. Îmbrăţişarea pe care o primi în schimb fu ezitantă, dar tot era mai bună decît nimic.

– Ce mai faci? întrebă ea, cu braţul în jurul fetei.

– Bine. Cînd te-ai întors?

– Aseară tîrziu. Azi am dormit aproape toată ziua. Ce cauţi aici atît de tîrziu?

– Doarme la mine, interveni Maida pe un ton rece. Cum a fost filmul, Hannah?

– Plictisitor.

– Parcă am închiriat două.

Lily simţi sub mînă o ridicare din umeri. Micuţa spuse:

– Am auzit glasuri.

– Mătuşa ta şi cu mine avem de discutat. Întoarce-te sus şi uită-te la celălalt.

Hannah îi aruncă o privire rapidă lui Lily înainte de a se retrage.

– Nu uita să-l derulezi pe primul, strigă Maida după ea.

Lily o urmări cum dispare în hol. Apoi se întoarse spre Maida.

– Doarme des aici?

– În nopţile de sîmbătă, cînd Rose şi Art vor să iasă.

– Unde sînt Emma şi Ruth? Erau surorile mai mici ale lui Hannah, în vîrstă de şapte şi, respectiv, şase ani, cu siguranţă prea mici ca să stea singure.

– Au baby-sitter. E mai uşor pentru ea dacă Hannah e aici. Cu un glas mai coborît, întrebă: De ce au dat de înţeles ziarele că l-ai angajat pe avocatul ăla?

De teamă să nu le audă Hannah, vorbi şi Lily mai încet:

– Avocatul e cel care a dat de înțeles asta. Dar nu numai banii m-au speriat. Mi-a spus că un proces ar dura ani de zile şi or să-mi scormonească viața mai mult decît au făcut-o deja.

Maida se rezemă în scaun şi îşi lipi degetele de buze.

– Nu pot trăi trei ani cu coşmarul ăsta.

– Există o alternativă? întrebă Maida.

– Povestea e o minciună. Toată lumea va şti asta o dată ce cardinalul obține o retractare.

– Şi ai să-ți recapeți slujba de profesoară? Nu cred. Defăimarea rămîne chiar şi după ce faptele se lămuresc. Te-ai pus într-o postură vulnerabilă. O femeie singură, avînd o prietenie strînsă cu cardinalul?

Lily se simți acuzată de persoana a cărei lipsă de încredere o durea cel mai tare. Ripostă cu mai multă forță decît ar fi îndrăznit odinioară, dar acum era adultă, şi Maida greşea.

– N-a fost atît de strînsă. Niciodată nu l-am vizitat doar de dragul de a-l vizita. Discutam la petreceri, dar întotdeauna erau şi alții în jur. Uneori mai rămîneam după evenimentele de la reşedința lui şi cîntam la pian, iar alteori mă suna să mă întrebe ce fac, dacă trecea o lună sau două fără să ne întîlnim cumva. N-a fost nimic diferit de relațiile cu alți prieteni.

– Dar el e preot.

– E un prieten.

– Oamenii nu îi *ating* pe preoți.

– *Toată lumea* îl atinge pe Fran Rossetti.

– Şi e ... e ... aşa o lipsă de respect să-i spui pe numele mic!

– Toți prietenii lui îi spun Fran. El ne-a cerut s-o facem. Dar nu i-am spus niciodată aşa în public.

– Dacă erai măritată nu s-ar fi întîmplat asta. Ani de zile te-am bătut la cap să te măriți şi am avut dreptate. Un soț ți-ar fi oferit stabilitate. Şi copiii la fel. Dacă m-ai fi ascultat, ai fi fost mai liniştită.

– Şi care ar fi fost diferența? ripostă Lily. Dacă o poveste e bazată pe minciuni, şi alta ar fi. Terry Sullivan voia un

scandal. L-ar fi inventat chiar dacă eram măritată; numai că atunci aş fi fost numită adulteră sau mamă denaturată.

– Cînd te-ai jigărit aşa? întrebă Maida. Şi Poppy spusese cam acelaşi lucru, dar mai mult ca o remarcă. Maida era critică, şi Lily se făcu lividă.

– De cînd minciunile altora îmi sfîşie viaţa!

– Trebuia să te fi măritat, repetă Maida, dar nota plată din glasul ei spunea că nu mai e pornită pe ceartă. Să înţeleg că stai în casa mamei?

Lily nu se deranjă să spună că vilişoara este a ei din punct de vedere legal. Obosită, se mulţumi să dea din cap.

– Cît timp?

– Nu ştiu.

– Ai să-i aduci aici, să ştii!

– Nu, dacă nu veţi lăsa să răsufle. Hannah o să vorbească?

– Nu.

– O să-i spună lui Rose, se temu Lily. Rose îi va spune lui Art. Art îi va spune mamei lui şi ea va răspîndi vestea prin moară. Nu era o reacţie paranoică. Lake Henry chiar aşa funcţiona.

Dar Maida insistă:

– Hannah nu-i va spune lui Rose. Ea nu-i spune nimic lui Rose. Eu mi-aş face griji de alţii care or să bage de seamă că eşti în casa mamei. Aşa se va duce vorba, şi presa va veni, fără doar şi poate. E cinstit faţă de noi?

– Şi unde vrei să mă duc?

Maida ridică o mînă, supărată iar.

– Ei bine, nu ştiu. Tot ce ştiu e că nu-i vreau aici. Tu nu-i vrei pe cap trei ani? De ce i-am vrea noi trei *săptămîni?* Îşi vor băga nasul peste tot chiar mai rău decît au făcut-o deja, şi asta nu e drept. Nu eşti singura implicată, Lily. Dacă îi aduci aici, va continua la infinit. De ce îmi faci asta? Ce *vrei* de la mine?

Lily nu se mai putu stăpîni. O podidiră lacrimile.

– Sprijin! izbucni ea. Înţelegere. Compătimire. Un cuvînt

de bun venit. Aici e casa mea, iar tu eşti mama mea. De ce nu poţi să-mi oferi atîta lucru? S-ar fi putut opri aici, dar era prea copleşită de emoţiile din ultimele zile. Ce am făcut... oare ce am făcut de te-am supărat atît de tare? Oamenii mă plac, mamă. Sînt o pp-persoană de treabă. Am prieteni care mă plac, colegi care mă plac, elevi care mă plac, chiar şi un cardinal mă place şi mă consideră dd-demnă să mă numească prietena lui. *Tu* de ce nu poţi?

Maida părea descumpănită, dar Lily nu se putea opri. Continuă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji:

– Bîlbîiala mea te-a făcut să-ţi fie jenă cu mine. Dovedea că nu sînt perfectă, că unul dintre copiii tăi nu este perfect. Dar am vrut eu să fiu bîlbîită? Crezi că mie îmi place? Am făcut o gg-greşeală – *o* singură greşeală cu Donny Kipling. Am mai fost eu o povară pentru tine de atunci? Ţi-am mai cerut ceva? Nu! Iar acum îţi cer înţelegere. E chiar atît de mult? Crezi că eu am vrut să se întîmple asta? Am stat trează nopţi întregi tremurînd de furie – tremura şi acum – pentru că m-am străduit din greu să-mi fac o viaţă bb-bună, şi ei mi-au luat-o, şi *nu ştiu de ce!* Nu ştiu dd-de ce mi-a făcut Terry Sullivan asta sau de ce a fost *Post* de acord cu aşa ceva, şi nu ştiu nici de ce propria mea mamă nu simte pentru *mine* măcar compasiune.

Răsucindu-se pe călcîie, ieşi ca o furtună din casă.

Plînse tot drumul pînă acasă, furioasă cînd pe insensibilitatea Maidei, cînd pe propria ei izbucnire. Parcă maşina fără să se mai deranjeze s-o întoarcă, aproape dorindu-şi să găsească un reporter pîndind printre copaci. L-ar fi luat ea în primire! Avea chef de ceartă. Dar nimeni nu se repezi să-i ţină calea în timp ce cobora spre lac. Mînia o duse direct pe vechiul doc de lemn, unde se aşeză, sfidînd Lake Henry s-o vadă.

Dar nu era nimeni prin preajmă. Noaptea era neagră, apa liniştită. Spumegă un timp, apoi se domoli. Cînd auzi

strigătul cufundarului, se gîndi la Celia, la draga de Celia, care o iubise aşa cum o mamă trebuia să iubească un copil. Dacă n-ar fi fost Celia, Lily ar fi continuat să creadă că nu poate fi iubită.

Asta o învățase Maida. Cel puțin, asta înțelesese Lily din nemulțumirea permanentă a Maidei cînd era vorba despre ea. Părintele Fran spusese că nu era aşa. El spusese că mamele îşi iubesc întotdeauna copiii, dar uneori împrejurările le împiedică să arate acest lucru. Tot ce ştia Lily era că nemulțumirea fusese constantă. Lily nu putea face nimic bine. George se arătase mai înțelegător, însă el nu observase nevoile emoționale mai mărunte pe care le are o fată în creştere, nevoi care continuau să fie neîmplinite.

Celia umpluse golul. Ea îi trezise lui Lily încrederea în sine pe care nici măcar aplauzele celei mai apreciative audiențe nu i-o puteau oferi. Ea o învățase pe Lily să lupte pentru a-şi împlini visele.

La ce visa Lily acum, ascunsă de întunericul lacului, învăluită de aerul răcoros, ascultînd strigătul primitiv al unui cufundar reverberîndu-se în noapte?

Îşi voia viața înapoi – munca, libertatea, intimitatea.

Cînd se trezi, duminică dimineață, visul era mai viu ca niciodată. Aşteptă pînă la nouă, apoi făcu gestul de necrezut – îl sună pe John Kipling. El ştia că este acolo, cunoştea situația, cunoştea modul de acțiune al reporterilor. În plus, el o invitase să-l sune. Şi apoi, dat fiind faptul că ea era folosită pe scară mare de către mass-media, nu vedea nici un rău în a se folosi de John în felul ăsta mărunt.

– Sînt Lily. Mă întrebam dacă ai văzut ziarul de dimineață.

– Tocmai l-am luat.

– E ceva în el?

– O mică prezentare pe prima pagină. Rămîi pe fir. Am să verific interiorul.

În timp ce pe fir se auzea un foşnet de ziar, ea stătea

lîngă fereastra dinspre lac, înfăşurată în şalul Celiei şi ţinînd strîns telefonul mobil.

– Gata. Nu-i prea rău. Pe prima pagină este o recapitulare a evenimentelor săptămînii. Cea mai mare parte din ce e în interior are legătură cu alţii.

– Care alţii?

– Istorie.

– Istorie?

– Scandaluri sentimentale.

Stomacul ei se strînse.

– Ce vv-vrei să spui?

– Se ocupă de personalităţi proeminente care au avut legături amoroase mult mediatizate, dar asta este bine, cred. Dacă se îndepărtează de tine, înseamnă că nu mai au ce spune.

Lily nu considera treaba asta chiar atît de bună.

– Dar mă bagă în aceeaşi oală cu oamenii ăia!

– Da, dar cine are cît de cît creier ştie că nu e aceeaşi situaţie. Nu există comparaţie între cardinalul Rossetti şi un preşedinte afemeiat prins cu mîna în borcanul cu bombonele sau un înalt diplomat prins în pat cu o spioană, sau un star de la Hollywood care nu-şi poate ţine prohabul închis.

– Poate că cei care citesc asta n-au pp-pic de minte.

– De regulă, oamenii sînt mai deştepţi decît îi credem noi, continuă John pe un ton mai calm. Lucrul ăsta putea să fie chiar liniştitor, dacă el n-ar fi fost ziarist. Aceşti oameni ştiau cum să manipuleze. Lily învăţase asta pe pielea ei. Da, e dezgustător că se răscoleşte trecutul pentru cazuri ca ăsta. Şi, da, există aluzia că acele cazuri sînt ca ăsta. Dar comparaţia va atrage riposta. Oamenii vor citi şi îşi vor da seama că afirmaţiile legate de tine şi de cardinal sînt nimicuri în comparaţie cu astea.

– Problema e că, de regulă, comparaţiile au efect dacă sînt făcute destul de des, punctă Lily, respirînd anevoios. Oamenii vor uita detaliile afirmaţiilor făcute împotriva mea.

Vor uita că nu sînt credibile. Treaba va căpăta o mai mare greutate.

– Atunci trebuie să ripostezi.

– *Cum?* strigă ea.

După o pauză, el spuse:

– O cale e prin tribunal. Ziarele vor auzi asta.

Lily lăsă capul în jos, închise ochii şi îşi apăsă tîmpla cu pumnul.

– La fel şi restul lumii. Tt-trebuie să acţionez, şopti ea şi închise.

10

Cea mai mare parte a duminicii şi-o petrecu detestînd neajutorarea pe care o simţea. Reexamină ideea de a intenta un proces, ba chiar îşi imagină o scenă triumfătoare în faţa unei săli de tribunal după ce juriul decisese în favoarea ei. Aceasta presupunea răzbunarea totală, cu genul de megasoluţionare care avea să-i facă pe reprezentanţii mass-media să se gîndească bine înainte de a ruina fără milă viaţa oamenilor. Îşi imagină o întoarcere victorioasă la Boston, care includea concedierea directorului de la Winchester School pentru faptul că plecase urechea la prostiile publicate în ziare şi îl cuprindea şi pe patronul de la Essex Club implorînd-o, pur şi simplu implorînd-o să se întoarcă la treabă. Îi vedea distruşi pe cei care o vînaseră fără milă: pe Terry Sullivan pierzîndu-şi slujba, pe Paul Rizzo făcîndu-şi praf motocicleta şi pe Justin Barr gonit din oraş.

Inevitabil, realitatea reveni în clipa în care se gîndi la preţul emoţional al intentării procesului. Lucrurile aveau să se înrăutăţească înainte de a se îmbunătăţi. Nu era pregătită pentru asta.

Ce altceva să facă? Sîmbătă dimineaţă John spusese că are informaţii. Nu mai pomenise despre asta duminică, dar

poate că închisese ea prea repede. Se întrebă care erau informațiile lui, dacă putea avea încredere în el că o să i le împărtășească, dacă nu cumva avea să se întoarcă la o sută optzeci de grade și s-o folosească la fel cum o folosise Terry Sullivan.

Neținînd cont de problema încrederii, știa că John citește ziarele în fiecare dimineață. Fără televizor și radio, temîndu-se să telefoneze la Boston ca nu cumva apelul să ducă la numărul lui Poppy, fiindu-i silă să ia legătura cu Maida, își luă inima în dinți și, luni la prima oră, îl sună iar pe John.

– Tu ești veriga mea de legătură cu exteriorul, spuse ea încercînd să glumească. Ce mai e azi prin lume?

– Nimic pe prima pagină, răspunse John. Povestea continuă pe pagina cinci. Vaticanul a respins bănuielile care planau asupra cardinalului și a condamnat iresponsabilitatea ziarului. *Post*-ul a răspuns cerîndu-și scuze cardinalului.

Speranța veni atît de rapid încît Lily abia mai putu respira.

– Au recunoscut că povestea nu este adevărată?

– Nu. Dar și-au cerut scuze cardinalului...

– Și? întrebă Lily. Trebuia să mai fie ceva.

– Asta-i tot. A fost o știre scurtă.

Speranțele ei șovăiau.

– De mine s-a pomenit?

– Doar la început de tot.

Neliniștită acum, înghiți în sec.

– Vrei să-mi citești, te rog?

Cu un glas egal, John se conformă:

– „După ce a întreprins propria investigație, Vaticanul a anunțat că proaspăt numitul cardinal Francis Rossetti a fost găsit nevinovat de toate acuzațiile potrivit cărora ar fi avut o relație nepotrivită cu Lily Blake, cîntăreață la un club de noapte. Ancheta Vaticanului a implicat multe interviuri, atît cu persoanele apropiate cardinalului, cît și cu cardinalul însuși. O declarație emisă de la Roma aseară cita «absența totală a

unor dovezi care să sugereze că afirmațiile făcute săptămîna trecută conțin chiar și o iotă de adevăr». Declarația continua cu condamnarea atmosferei de «jurnalism de carnaval» care se observă în prezent în țara asta și care amenință să facă «un rău ireparabil chiar și oamenilor cu un caracter impecabil, precum cardinalul Rossetti»".

Lily își ținu răsuflarea, așteptînd.

– Mai vrei? întrebă John.

– Te rog.

– „Un purtător de cuvînt al Arhiepiscopiei Bostonului a lăudat promptitudinea și meticulozitatea investigației Vaticanului. «Această acțiune oportună îi permite cardinalului să își reia munca în folosul celor necăjiți și celor rătăciți», a declarat acesta".

John făcu o pauză.

Lily așteptă.

– „Abordat de *Post*", citi John mai departe, „cardinalul a reiterat cele de mai sus. «Desfășurăm o muncă prețioasă», a subliniat el. «Ar fi fost o nefericire ca această muncă să aibă de suferit de pe urma unor false acuzații și a reporterilor iresponsabili»".

John făcu altă pauză.

– Asta-i *tot?* întrebă Lily.

– Mai e o frază. „Ziarul *Post* își cere scuze în mod oficial cardinalului și arhiepiscopiei."

Lily așteptă să treacă la ultima frază. Cînd tăcerea se prelungi, spaima ei crescu.

– Asta e tot?

– Da.

– Mie nu mi se cer scuze?

– Nu.

Era consternată. Apoi se enervă.

– Dar eu sînt cea care a avut cel mai mult de suferit. Eu sînt cea care a rămas fără slujbă. Eu sînt cea care nu poate ieși în pp-public fără a fi urmărită ca o pisică în călduri. Și eu

merit scuze. Cum e cu exonerarea mea? Maxilarele îi erau încleştate, inima îi bătea ca o tobă. Era extrem de mînioasă. Cine a scris articolul ăla?

– Nu Terry, răspunse John. David Hendricks. E un reporter cu vechime.

– Terry e un laş. Cum e cu celelalte ziare?

– Spun acelaşi lucru. Articole mici. Atîta tot.

– Să fie ăsta sfîrşitul?

– Posibil.

Orbită de furie, Lily reuşi să spună numai un „mulțumesc“ înainte de a închide telefonul. Apoi o sună pe Poppy şi o rugă să-i facă legătura cu Cassie Byrnes.

Ca multe dintre orăşelele învecinate, Lake Henry avea o formă de guvernămînt reprezentată printr-o întrunire la nivel de oraş. În fiecare martie, timp de două seri, biserica se umplea de localnici adunați să voteze problemele importante pentru viața oraşului în anul în curs. Din doi în doi ani, era ales un moderator. El stabilea agenda întrunirii şi era considerat persoana cea mai puternică din oraş.

Nu era aşa şi în Lake Henry, unde întrunirea orăşenească era mai mult un eveniment social menit să mai alunge monotonia sezonului ploios decît un organ care făcea politică. În realitate, pe măsură ce se iveau, detaliile vieții de zi cu zi a oraşului erau rezolvate de şeful poliției, dirigintele poştei şi funcționarul primăriei. Totuşi, problemele cele mai importante la sfîrşit de mileniu aveau legătură cu ecologia. De acestea se ocupa Comitetul oraşului.

Comitetul luase ființă în anii 1920, cînd creşterea afluenței rezidenților de vară îi irita pe locuitorii permanenți. Membrii comitetului s-au concentrat asupra conservării frumuseții lacului şi a pămîntului. De-a lungul anilor, pe măsură ce interesele ecologice căpătau importanță, creştea şi puterea comitetului.

Numărul membrilor era nelimitat. Oricine putea face

parte din el. Singura condiție obligatorie era participarea la întrunirile lunare. Cînd era convocată o întrunire de urgență, de obicei ca reacție la o acțiune întreprinsă de legislatura statului pe care localnicii o considerau o încălcare a drepturilor lor, membrii erau obligați să participe, în afară de cazul în care aveau motive întemeiate să n-o facă. De obicei, erau aproximativ treizeci de membri. În fiecare ianuarie aceştia sărbătoreau noul an alegînd din rîndurile lor un conducător.

Cassie Byrnes era pentru a patra oară preşedintă a Comitetului din Lake Henry. Era prima femeie care deținea această funcție şi, la cei treizeci şi cinci de ani pe care îi avea, era şi cea mai tînără, dar alegerea ei fusese unanimă. Născută şi crescută în Lake Henry, părăsise oraşul numai ca să urmeze colegiul şi facultatea de drept. Se întorsese în oraş şi renunțase la statutul de necăsătorită. În cei zece ani de cînd revenise, devenise un fel de activistă locală.

Lily o aştepta pe verandă. Lacul era cețos astăzi, dar liniştit. Asta o ajuta să îşi țină în frîu nervozitatea. Cînd auzi zgomotul unui motor, se duse în fața casei. Aştepta acolo cînd Cassie sosi într-o maşină la fel de uzată ca cea împrumutată de ea. În spate, îngrămădite între ceea ce păreau a fi nişte jachete groase, o crosă de hochei şi o pungă cu hrană rece, erau două scaune pentru copii.

Cassie era o mamă care muncea pe brînci, dar singurul lucru obosit la ea era părul blond, buclat. Strecurîndu-şi pe umăr cureaua unei genți de piele ca o tolbă, coborî din maşină absolut calmă. Purta blugi şi o bluză albă de mătase peste care îşi trăsese un blazer, la gît avea o eşarfă înflorată, iar în picioare cizme.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse Lily.

Cassie zîmbi.

– Ne întrebam dacă ai să te întorci. Speculația este a doua natură a concetățenilor noştri. Totuşi, nimeni nu ştie că sînt aici. Secretul tău e în siguranță atîta timp cît vrei să-l păstrezi. Întinse mîna. A trecut mult timp.

Lily îi luă mîna. Cassie fusese cu un an mai mare decît ea la şcoală şi de departe mai populară. Strîngerea ei de mînă de acum era fermă şi încrezătoare. Lily speră ca şi priceperea ei în ale legii să fie la fel.

Ar fi putut să stea de vorbă pe verandă înconjurate de ceața care le asigura confidențialitate, dar era prea răcoare şi umezeală ca să stea mult afară. Aşa că Lily o conduse în casă şi îi oferi o cafea. Se aşezară în camera de zi, Lily în fotoliu, Cassie pe canapea.

– Ai urmărit povestea? începu Lily.

– Oh, da. Ar fi fost greu să n-o urmăresc, fiind vorba despre cineva de aici.

– Ai văzut ziarele de azi?

– Da. Vaticanul l-a absolvit pe cardinal de orice bănuială, iar *Post* şi-a cerut scuze în fața lui, dar nu şi a ta, spuse Cassie cu o rapiditate care o încurajă pe Lily. Nu mă miră. Presa are bani să-şi aleagă avocații. Ei le spun redactorilor şefi ce prevede legea, iar aceştia nu fac un pas dincolo de asta. *Post*-ul a publicat scuze, dar nu o retractare. Dacă omul nostru, cardinalul, nu pretinde una, nici nu o vor publica. Sau s-ar putea să apară pe la sfîrşitul săptămînii. Există statute care reglementează retractările, unde trebuie să fie formulate, cît de mari să fie. Ar trebui să mă uit în statutele din Massachusetts ca să văd cum merge treaba acolo.

Lui Lily nu-i păsa de statute. Ea vorbea despre purul bun-simț.

– Dar cum de n-am fost şi eu inclusă în scuze? Dacă am fost parte într-o presupusă aventură sexuală, iar cealaltă parte a fost exonerată şi i s-au cerut scuze în public, eu cum am fost ignorată? Cum pot fi acuzațiile scrise pe prima pagină, iar scuzele undeva pe la coadă, în interior?

– Aşa lucrează presa, comentă Cassie cu o notă de dezgust.

Supărată, Lily lăsă capul în jos. Înghiți cu greu, încercînd să-şi organizeze gîndurile. Cînd fu gata, ridică privirea.

– Ce mi s-a făcut mie este greşit din punct de vedere moral. Asta nu se va schimba. Dar şi legile au fost încălcate. Despre asta am vrut să vorbesc cu tine.

– Nu lucrezi cu Maxwell Funder?

– Nu. El voia cazul pentru publicitate, dar şi pentru bani. Îi spuse lui Cassie cifra pe care o avansase Funder.

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

– Nici asta nu mă miră. Lucrează la o firmă mare. Există oameni care pot să plătească un aşa onorariu. Ţi-a spus ceva şi despre cît trebuie să mai dai în plus? Lily abia apucă să dea din cap cînd Cassie continuă: Costurile de tribunal nu sînt mari într-un caz ca ăsta. Cel puţin nu aici, la noi.

Asta era un lucru nou.

– Pot să mă folosesc de tribunalele din New Hampshire? întrebă Lily.

– De ce nu? Ziarele cu pricina se vînd şi aici. Asta înseamnă că ai fost tot atît de mult calomniată în New Hampshire cît ai fost în Massachusetts sau New York.

Lily prinse curaj.

– Calomnie, asta este. Au spus despre mine lucruri care sînt minciuni şi, ce n-au spus, au dat de înţeles.

– Ce au dat de înţeles va fi mai greu de dovedit. Scoase din geantă un carneţel şi un stilou. Să începem cu ce au spus.

– Au spus că am avut o legătură amoroasă cu cardinalul. Asta nu e adevărat.

– Au spus sau au dat de înţeles?

– Au dat de înţeles, dar puternic.

– Ăsta e un poate. Ce alte acuzaţii directe ţi-au adus?

– Că am declarat că am o legătură cu cardinalul. Că am spus că sînt îndrăgostită de el. Că l-am urmat la Boston.

– Şi n-ai spus lucrurile astea?

– Nu în felul în care le-au sugerat ei, se apără Lily, furioasă şi stînjenită în acelaşi timp. Noi discutam despre o femeie ipotetică ce povestea că are o relaţie amoroasă cu cardinalul. Terry a scris ca şi cum *eu* eram aia. Am spus că îl iubesc pe

cardinal la fel cum îl iubesc mulți oameni. A fost ceva generic. Şi, cronologic, chiar am venit la Boston, dar nu în scopul de a-l urma.

Cassie era încruntată.

– Toate astea sînt interpretabile. Ai spus vorbele astea. El le-a scos din context. Poate pretinde că a fost o interpretare greşită, dar neintenționat, din partea lui. Cazul nu va avea succes la tribunal decît dacă putem dovedi intenția. Îl cunoşti?

– Nu, răspunse Lily, frustrată acum. M-a abordat pentru un articol pe care îl făcea despre interpreți, dar eu l-am tot refuzat. Prima dată cînd am stat de vorbă cu adevărat a fost la club, cu o seară înainte ca el să lanseze povestea. M-a tras de limbă, Cassie. Dar mai e şi restul din ce au tipărit. Nu eu le-am spus unde îmi fac cumpărăturile sau unde mă duc în vacanță, şi nici despre incidentul de aici cînd aveam şaisprezece ani. Acuzațiile alea au fost retrase. Dosarul trebuia să fie închis.

Cît vorbise Lily, Cassie îşi lovise uşor buza de jos cu încheieturile degetelor. Acum făcu o însemnare în carnet.

– Cineva a lăsat asta să transpire. Procurorul general de aici ar trebui să ancheteze acest aspect. În ceea ce priveşte restul – unde îți faci cumpărăturile şi te duci în vacanță – informațiile astea pot fi puse la dispoziția publicului. N-ar trebui să fie, dar sînt. Şi-apoi, oricine accesează internetul le poate obține.

Lily era descurajată.

– Atunci, nu pot să fac nimic?

– Nu în privința asta.

– Dar au încălcat şi legea. Cineva mi-a ascultat convorbirile telefonice.

– Ştii sigur?

– Nu, dar am auzit un clic cînd vorbeam cu sora mea şi ceva din conversația aia a apărut în ziar în dimineața următoare.

Cassie notă ceva în carnet.

– Pentru asta înaintăm o plîngere la biroul procurorului general din Massachusetts.

Lily remarcă pluralul şi vorbi şi mai ezitant:

– N-am prea mulți bani. Am să-ți dau ce am.

– Ține-ți banii, replică Cassie. Vom vorbi despre asta cînd am să dau de cheltuieli. Întoarse o foaie nouă. Vreau să ştiu totul despre relația ta cu cardinalul, tot ce ai discutat cu Terry Sullivan, tot ce ți s-a întîmplat de cînd a apărut povestea în ziar.

Lily vorbi o oră. De emoție, glasul îi urca şi îi cobora, dar nu se bîlbîi nici măcar o dată. Deşi Cassie interveni ocazional cu cîte o întrebare, în principal ascultă şi îşi luă notițe. În cele din urmă, termină. Cassie stătea tăcută, revăzîndu-şi însemnările. Cînd nu mai suportă aşteptarea, Lily întrebă:

– Ce crezi?

– Cred că într-adevăr e un caz de calomnie.

– Dar?

– Dar există mai multe aspecte controversate. Unul major este dacă poți fi considerată persoană publică. Dacă precedentele legale spun că eşti, cazul de calomnie devine mai greu de dovedit. În cazul ăsta, intenția devine problema principală. În orice eventualitate, primul pas este să trimitem la *Post* o cerere de retractare. Aşa cere legea, înainte să intentăm proces. Va trebui să-i dăm ziarului ocazia de a publica o retractare – şi în cazul nostru scuze – înainte să mergem la tribunal.

– Cît timp le dăm? întrebă Lily. Nu uitase că Funder o avertizase că treaba se putea tărăgăna şi că o aştepta o experiență personală cumplită.

– O săptămînă. N-au nevoie de mai mult. Vrei să mă ocup de asta?

O săptămînă n-ar fi fost rău. Lily era destul de furioasă ca să înceapă lupta. Bănuia că, dacă *Post* îi refuza sau îi ignora cererea, mînia avea s-o ducă mai departe. În plus, se simțea

puternică avînd-o pe Cassie alături, iar gîndul că nedreptățile se puteau îndrepta o întărea. Cum subliniase Poppy, era vorba de viața ei, de munca ei, de numele ei. Dacă ea nu lupta pentru asta, nimeni n-avea s-o facă.

– Da, spuse ea calmă. Vreau să te ocupi de asta.

În timp ce Lily și Cassie stăteau de vorbă, John se legăna în scaun, cu picioarele pe birou, cu ceașca de cafea în mîini, privind lacul cețos, și se întreba de ce *Post* o ignorase pe Lily. Pentru el nu era nici o problemă; cartea lui avea să meargă oricum. Dar cu cît se gîndea mai mult, cu atît îi creștea supărarea. Într-un impuls, ridică receptorul și formă un număr cunoscut.

– Brian Wallace, mormăi un glas absent la celălalt capăt al firului. Brian fusese redactorul șef al lui John la *Post*. Continua să fie și al lui Terry Sullivan.

– Salut, Brian. Sînt Kip.

Glasul se învioră. Cei doi fuseseră prieteni.

– Ce mai faci, Kip?

– Bine. Tu?

– Ocupat. Nu se mai termină niciodată. Am momente cînd cred că ai făcut bine că ai renunțat la rîșnitul zilnic. Așadar, acum ești acolo în provincie. Cine știe dacă nu va apărea chiar sub nasul tău vreo poveste barosană?

– E sub nasul *tău*. S-a întîmplat în Boston.

– Dar tipa e din orașul tău. Terry spune că faci pe discretul cu noi.

– Terry voia informații pe care nu le aveam. Și, chiar dacă aș fi știut ceva, nu i-aș fi spus lui, adăugă John, știind că Brian avea să înțeleagă. Terry își făcea dușmani și în stînga și în dreapta.

– Hm! Ești tăios. Și? Vrei să-mi dai informațiile mie?

– Ce e de dat?

– Ea nu-i acolo?

– Dacă e, se ascunde bine. Nimeni de pe aici n-a văzut-o.

Nici una dintre afirmații nu era minciună. Inducere în eroare poate, dar Brian Wallace îi fusese profesor bun. Urmărim și noi povestea. Numărul de azi a fost interesant. Nu se întîmplă des ca ziarul să publice scuze.

– Biserica era supărată foc.

– Acum toți cei de aici sînt supărați foc. Se întreabă de ce n-a primit și Lily scuze?

Brian scoase un sunet aspru.

– Lily Blake ar trebui să ne ceară *ea* scuze nouă. Dacă nu spunea lucrurile alea, acum n-am fi fost într-o postură jenantă.

Nevrînd să se dea de gol că vorbise cu Lily, John începu să tatoneze terenul.

– Chiar crezi că a declarat lucrurile alea? Sau le-a fabricat Terry?

– N-aș fi dat drumul articolului dacă o făcea el.

– Știi sigur că n-a făcut-o?

Urmă o scurtă pauză, apoi un glas mai rece:

– Asta-i o acuzație?

– Las-o moartă, Brian. Cu mine vorbești. Știu ce s-a petrecut acolo în culise o dată sau de două ori. Am lucrat cu Terry. Am fost și coleg de școală cu tipul ăsta. N-ar fi pentru prima dată cînd a fabricat o poveste.

– Ai grijă, John. Afirmații ca asta pot fi calomnioase.

– Și ce a scris el despre Lily nu e? Nu te îngrijorează că o să vă dea în judecată?

– Nu.

Părea atît de sigur încît John se supără mai tare decît era înainte.

– De ce nu? Povestea a fost falsă. Tu însuți ai recunoscut-o. Nu-ți spune asta că Terry a redat greșit totul?

– Doamne, John, crezi sincer că noi am fi publicat o poveste ca asta fără să avem un motiv bun s-o credem? Crezi sincer că *eu* aș fi publicat-o bazîndu-mă pe afirmațiile lui Terry? Știu ce a făcut în trecut, așa că l-am urmărit

îndeaproape. Îmi vorbea de săptămîni întregi de relația aia, chiar de la primele zvonuri despre avansarea lui Rossetti, iar eu i-am spus că nu m-aş atinge de treaba asta nici în ruptul capului, în afară de cazul în care aduce mai mult decît dovezi circumstanțiale. Şi le-a adus. Am o înregistrare. O casetă, John. Lily Blake a spus lucrurile alea, nu-i nici o îndoială în privința asta. Aşa că poate că e nebună. Poate a făcut o pasiune pentru tip. Poate a fantazat atît de mult şi de puternic despre el încît a început să creadă că e adevărat. Dar chiar a spus lucrurile alea. Am auzit eu însumi.

John nu se aşteptase la asta. Schimbă macazul.

– Ea ştia că era înregistrată?

– Ni s-a spus că ştia. Dar, hei, sîntem precauți. Aşa că n-am ieşit în public cu asta. Nu sîntem proşti, Kip. Caseta asta n-ar fi admisă la proces. Dar justifică faptul că am publicat povestea. Ascultînd-o, am avut motiv să credem povestea. Nu există rea intenție din partea noastră. Cucoana e scrîntită.

Poppy ştiuse despre scuzele cerute cardinalului cu mult înainte ca Lily să sune ca să intre în legătură cu Cassie. Auzise de asta de la trei prietene separate, care toate auziseră la televizor şi erau şocate că scuzele nu o incluseseră pe Lily. Între apelurile de la aceste prietene, rezolvă şi altele venind de la reporteri. Numele apelanților erau cunoscute, glasurile lor imperioase. Voiau să ştie reacția oraşului natal al lui Lily la această ultimă întorsătură a evenimentelor.

Îi spuse celui care îl căuta pe Charlie Owens:

– Noi am crezut tot timpul în Lily.

Celui care voia cu Armand Bayne îi făcu legătura cu casa acestuia, încrezătoare că avea să se descurce uşor cu reporterul.

Celui care sună pentru a vorbi cu Maida îi spuse:

– Sîntem uşurați că Lily a fost exonerată.

Nu era nici pe departe adevărat, dar Maida era la fabrica de cidru şi nu avea cum să preia apelul, şi Poppy îşi imagină

că, dacă ziarele aveau să publice comentarii, acele comentarii puteau să accentueze şi nevinovăţia lui Lily.

Telefonul sună pentru Willie Jake. Apăsă pe butonul lui şi spuse în căşti:

– Departamentul de poliţie din Lake Henry. Acest apel este înregistrat.

– Cu William Jacobs, vă rog, spuse un glas pe care nu-l mai auzise. Era minunat de profund şi foarte masculin.

Willie Jake trecuse pe acolo, dar era în drum spre Charlie's, să ia masa.

– Nu e aici. Pot să vă ajut eu?

– Depinde, spuse bărbatul, pe un ton hîtru. Mă numesc Griffin Hughes. Sînt corespondent voluntar şi încropesc un articol despre intimitate pentru *Vanity Fair*. Mă concentrez pe ce se întîmplă cînd intimitatea e violată – efectele secundare pentru cei implicaţi. M-am gîndit că situaţia lui Lily Blake s-ar potrivi bine. Lake Henry este oraşul ei natal. Mi-a trecut prin cap că cei de acolo s-ar putea să aibă păreri despre ce i s-a întîmplat.

– Ai al naibii de mare dreptate, avem, spuse Poppy cu simţire, lăsînd politeţea la o parte.

El chicoti şi continuă pe acelaşi ton detaşat:

– Mă gîndeam să încep cu şeful poliţiei, dar, din cîte se pare, şi dispecera lui s-ar putea să mă ajute. Deci. Ce părere ai?

Încercînd să pară la fel de degajată ca el, Poppy începu:

– Părerea mea este că trebuie să fiu nebună să-mi împart gîndurile cu tine, pentru că tot ce spun ar putea fi răsucit şi denaturat. Dacă ce i s-a întîmplat lui Lily ne-a învăţat ceva, apoi asta e! Tu şi colegii tăi din mass-media sînteţi nişte scîrbe.

– Hei, nu mă băga în aceeaşi oală cu ceilalţi, o corectă el cu blîndeţe. Eu nu lucrez pentru nici un ziar. În plus, sînt de partea lui Lily.

– Şi nu cauţi să fii plătit pentru povestea ta?

– Ba sigur că da. Dar Lily este numai una dintre

persoanele pe care le cercetez, şi nu este prima. Lucrez la acest proiect de cîteva săptămîni. Majoritatea subiecților mei au avut de suferit de pe urma scurgerii de informații medicale, aşa că situația lui Lily e diferită. Fac articolul ăsta la noroc. Revista s-ar putea să-l respingă cînd e gata, dar eu cred că e un articol important.

Tipul părea foarte cumsecade şi foarte rezonabil. Nu avea nimic din aroganța sau insistența pe care le auzise la alte persoane din presă. Şi-l imagină ca fiind un bărbat de înălțime şi greutate medie, cu un zîmbet prietenos şi cu simțul decenței. Cu siguranță se prefăcea.

– Ce fel de nume e Griffin Hughes? întrebă ea cu dispreț. Nu sună real.

– Spune-i asta tatălui meu, veni răspunsul. Şi tatălui lui. Eu sînt al treilea.

– Încerci să mă tragi pe sfoară. Vorbeşti în mod deliberat prietenos şi amabil.

– Şi deschis.

– Şi asta, dar eu nu te cred.

– Îmi pare rău, spuse el, părînd sincer. Curios, întrebă: Eşti de fel din Lake Henry?

– Ce legătură are asta?

– N-ai accent.

– Puțini de vîrsta mea de pe aici au. Ne-am petrecut timpul în lumea mare şi largă. Nu sîntem nişte țărănoi, i-o trînti ea cu mai multă asprime decît intenționase.

– Şşst, o potoli el cu blîndețe. Nu e nevoie să mă convingi. Eu sînt de partea ta... ăă... Cum spuneai că te cheamă?

– N-am spus cum mă cheamă. Vezi, încerci să mă duci de nas.

– Ba nu. Încerc doar să îmi închipui că sîntem prieteni. Eşti dintr-o bucată. Îmi plac oamenii ca tine. Îmi place să ştiu cum stau.

– Poppy, spuse ea. Mă numesc Poppy. Sînt sora lui Lily

Blake şi sînt furioasă pentru tot ce i s-a întîmplat. La fel şi restul oraşului. Poţi să tipăreşti asta.

– Nu tipăresc nimic, încă. Deocamdată adun informaţii. Locuieşti într-un oraş mic, în care toată lumea ştie ce faci şi cînd. Nu e nimic privat acolo. Aşa că s-ar putea să nu simţi nevoia de intimitate pe care o simt cei care locuiesc în oraşe mari.

– Tocmai am spus că sîntem supăraţi.

– Da, dar sînteţi supăraţi din cauza celor întîmplate lui Lily sau din cauză că oameni ca mine se bagă în viaţa voastră?

– Ambele.

Griffin Hughes oftă. Pe un ton scăzut şi egal, încheie:

– În regulă. Mi-am epuizat discursul de salut. Am să-l caut pe şeful poliţiei altă dată. Ai grijă de tine, Poppy.

– Şi tu, răspunse Poppy, întrerupînd legătura cu o senzaţie de uşurare. S-ar fi putut să-i placă să mai asculte glasul acela... şi atunci numai Dumnezeu ştia ce ar fi ajuns să spună.

11

John nu-şi putea lua mintea de la casetă. Existenţa ei dădea o cu totul altă întorsătură poveştii. Dar era luni, ceea ce însemna că *Lake News* din săptămîna aceea devenise prioritatea numărul unu. Machetase paginile şi scanase fotografiile. Acum mai avea de adăugat conţinut.

Articolul de bază era despre trei familii care se mutaseră de curînd din oraşe mari în Lake Henry. Familia Taplin – Rachel şi Bill cu fiica lor de patru luni, Tara – venise din New York. Familia Smith – Lynne şi Gary şi cei patru copii adolescenţi ai lor, Allyson, Robyn, Matt şi Charley – venise din Massachusetts. Familia Jamison – Addie şi Joe şi cele două laboratoare de ciocolată ale lor, plus trei copii adulţi care îi vizitau în timpul vacanţelor – era din Baltimore. Cele trei cupluri aveau vîrste diferite, variind între treizeci şi

şaptezeci de ani, dar aveau în comun căutarea unei vieți mai bune.

John intervievase fiecare familie în săptămîna precedentă şi schițase articolul acasă, duminică. Trăgîndu-şi scaunul mai aproape, începu să compună pe computer. Scrisul îi era întrerupt de telefoanele obişnuite cu privire la anunțuri de servicii şi reclame. Cînd întreruperile deveniră obositoare, coborî şi o rugă pe Jenny să răspundă la telefon.

Îi explică de două ori ce trebuie să facă. Se asigură că avea pe birou formularele corespunzătoare. Sublinie cu galben cele mai importante întrebări pe care trebuia să le pună. Văzîndu-i fața îngrozită, o reluă de la capăt pentru a treia oară. Cu răbdare, o asigură că era pregătită pentru asta, că era un exercițiu bun şi că ştia, era absolut convins că avea să se descurce bine.

Închizînd uşa biroului său, se întoarse la computer, dar, în loc să scrie despre farmecul vieții într-un oraş mic, se pomeni accesînd arhivele *Post*-ului. Mereu se iscaseră neînțelegeri cînd Terry Sullivan fabrica poveşti. John localiză rapid şi printă patru astfel de articole îndoielnice care apăruseră în ultimii ani, perioadă în care lucrase el însuşi la ziar. Apoi îl sună pe Steve Baker, un vechi amic care încă mai era reporter acolo.

– Hei, salut! spuse cu plăcere Steve cînd auzi glasul lui John. Trebuie că-ți ard urechile. Eşti subiectul de discuție al redacției. Cu toții ne întrebăm ce ştii despre Lily Blake.

– Nu prea multe, răspunse John. A plecat de aici cînd avea optsprezece ani şi eu părăsisem orăşelul cu zece ani înaintea ei. Iar eu mă întreb ce ştiți voi toți despre Terry Sullivan. E încă una dintre perlele lui Terry? A inventat-o?

– Asta depinde de cine întreabă, ezită Steve. Povestea oficială este că Lily l-a indus în eroare pe Terry. Cumulat cu tot restul materialului pe care l-a adunat el, ce i-a spus fata suna adevărat.

– Asta-i povestea oficială. A ta care e?

Urmă o pauză, apoi Steve rosti cu glasul coborît:

– A construit luni întregi povestea asta.

– Urmărind-o pe Lily?

– Şi pe Rossetti. Cînd a fost numit arhiepiscop de Boston, toată lumea ştia că urma să fie înălţat în grad. Singura întrebare era cînd. Comunitatea catolică se aştepta să se întîmple foarte curînd. O dată s-a răspîndit vestea că numirea avea să vină în jurul celei de a treia aniversări a sosirii lui în Boston. Terry s-a pus pe treabă. Asta se întîmpla acum şase luni. A plecat la vînătoare. S-a legat de tot ce putea găsi. A încercat să se concentreze pe alte femei, numai că n-a transpirat nimic.

– Brian a propus articolul sau a fost numai ideea lui Terry?

– A lui Terry.

– Are ceva împotriva cardinalului?

– Terry nu are nevoie de ceva ca să atace un subiect. E foarte rău cînd îi miroase a articol bun. Îl voia pe ăsta pentru rubrica vedetelor. Brian s-a opus.

Asta era în concordanţă cu ce îi spusese Brian lui John.

– Bun. Dar ziarul susţine că munca lui Terry a fost pe cinstite. Care sînt bîrfele din redacţie?

– La naiba, Kip! Eu nu sînt chiar obiectiv. Terry mi-a furat destule articole bune.

– Bîrfele? îl îndemnă John, cînd pauza se prelungi. Ştia cum avea să se sfîrşească asta. Terry Sullivan era un reporter îndîrjit care îşi făcea duşmani pe viaţă.

Steve îşi păstră glasul coborît, dar acum era vehement:

– A hotărît că există o poveste, numai că n-a găsit nimic incriminant. Era în criză de timp şi, cum tot restul căzuse, a scris un articol care era pe jumătate speculaţie, pe jumătate imaginaţie. Cei mai mulţi dintre noi l-au cunoscut pe Rossetti. E un tip decent, cinstit şi principial cum rar găseşti. Hei, eu zic asta şi nici măcar nu sînt catolic.

– Dar Lily Blake e citată ca spunînd că era adevărat.

– Mda. Ştim noi cum e cu treaba asta. Dacă ştii cum să pui întrebarea, capeţi ce răspuns vrei.

– Ştii ceva despre casetă?

Glasul lui Steve rămase coborît, dar nota lui monotonă era grăitoare. Şi despre casetă existau semne de întrebare.

– Care casetă? Dacă exista vreo casetă, ai fi citit despre ea pe pagina întîi. Ai văzut tu ceva?

– Şi dacă a înregistrat caseta fără ştirea ei?

– Asta e un delict. Dacă ziarul a ştiut despre asta şi n-a făcut nimic, se face vinovat de complicitate. Aşa că aici *Post* e într-un mare rahat potenţial. Şi – continuă Steve în surdină – rahatul se îngroaşă dacă *Post* a publicat un articol potenţial calomnios pe baza deţinerii unei casete obţinute ilegal. Aşa că ziarul nu vrea să pomenească de nici o casetă. Aş spune că asta îi dă lui Terry Sullivan genul de protecţie care îi place.

John era de acord. La fel şi alţi doi buni prieteni din mass-media pe care îi sună. Apoi o sună pe Ellen Henderson, o fostă colegă a lui şi a lui Terry. Urmaseră un colegiu mic, unde toţi studenţii se cunoşteau între ei. Întregul personal al Oficiului de Dezvoltare studiase acolo într-o perioadă sau alta. De asta ştia John că Ellen era acolo. Ea îl căutase în urmă cu mai multe luni pentru bani. La vremea aceea, John invocase sărăcia. Acum îşi dorea să n-o fi făcut.

– Facem o înţelegere, o luă el direct. Trimite-mi un formular de donaţie şi am să fac ce pot.

– În schimbul a ce? întrebă Ellen amuzată, dar şi cu afecţiune.

– Informaţii despre Terry Sullivan.

– Ah. Glasul ei deveni mai puţin afectuos. Colegul nostru preferat. Vrei să ştii ce a făcut *el* cînd l-am sunat să-i cer bani pentru fondul anual? A spus că tot ce ştie acum a învăţat înainte sau după colegiu, aşa că nu ne datorează nimic. Mi se pare că uită ceva.

La fel credea şi John.

– Îmi amintesc de cîteva tangenţe pe care le-a avut cu

plagiatul. Cel puțin, îmi amintesc că *noi* am discutat despre asta. Mai ții minte Premiul Ramura de Salcie?

Sigur că John îl ținea minte. Îi era acordat unui student din anul terminal pentru măiestria în proza de ficțiune.

Ellen continuă:

– Îmi amintesc că mai concurau și alții pentru el.

– Eu nu.

Ellen oftă.

– Ei bine, eu da. Mi-am dorit premiul ăla. Dar pot numi și alți cîțiva care au muncit pentru el, și îl meritau mai mult decît mine. Îl meritau mai mult decît Terry. Au fost multe discuții cînd l-a primit el. L-a periat luni întregi pe șeful catedrei de engleză. Se zvonea că și unii profesori au fost la fel de supărați ca și studenții cînd a primit Terry premiul ăla.

– Îmi trebuie mai mult decît zvonuri, o întrerupse John.

După un moment de tăcere, Ellie spuse, părînd încîntată:

– Cred că pot să te servesc. Cît spuneai că vrei să donezi pentru fondul anual?

John închise și scoase un extras cu situația sa financiară, ca să se asigure că își permitea donația pe care o făcuse. Își petrecuse copilăria asistînd la certuri legate de bani și își propusese ca, adult fiind, să trăiască în limita mijloacelor sale. Voia să fie solvabil.

Donația pe care o făcuse nu avea să-l ruineze, presupunînd că celelalte cercetări nu impuneau cheltuieli majore. Două lucruri îl făceau să creadă că nu. Primul, Terry rareori mergea într-un loc fără să-i jignească pe oameni. Al doilea, John era exact opusul.

Jack Mabbet era un fost agent FBI. Cu zece ani în urmă fusese implicat în investigarea unui renumit gangster care acționa în South End în Boston. Terry Sullivan scrisese o serie de articole critice la adresa investigației în general și a lui Jack Mabbet în particular. Pe vremea aceea Jack avea patruzeci și cinci de ani, o nevastă și patru copii, și toți

suferiseră din cauza batjocurii publice. Gangsterul fusese adus în fața completului de judecată și condamnat, fără nici o singură menționare a lui Jack Mabbet ca potențial agent FBI corupt. Cazul luase drumul arhivei fără să se pomenească de Jack.

La scurt timp după aceea Jack demisionă din FBI. Nu conta că superiorii lui aveau încredere totală în el; simțea îndoiala colegilor lui. Și mai rău, familia lui ajunsese să fie cunoscută prin faptul că erau rude cu „omul ăla" din cazul ăla! Așa că au vîndut căsuța pe care o cumpăraseră în Revere și s-au mutat în Roanoke, Virginia, unde el deveni detectiv particular. Firma lui era specializată în investigarea trecutului unor persoane, la cererea patronilor care angajau personal nou, și strîngerea probelor necesare pentru corporații care aveau în vedere fuzionarea sau preluarea altor firme.

John ajunsese să îl cunoască pe Jack Mabbet scriind articole despre alte cazuri la care lucrase Jack, și avea cel mai mare respect pentru el. Se certase cu Terry cînd se tipăreau articolele incriminatoare, se certase și cu redactorii șefi, dar situația era ca multe altele din presă. Terry nu făcuse nici o acuzație calomnioasă. El făcea numai aluzii. Cita tipi răi, cărora le plăcea la nebunie ideea de a face să cadă o dată cu ei unul sau doi tipi buni. Folosise insinuările ca să-i facă lui Jack Mabbet ce îi făcea în prezent lui Lily.

John își imagină că Jack avea să fie de partea ei.

– Bine-nțeles că am să te ajut, se oferi Jack înainte ca John să apuce să spună și altceva decît că cerceta dedesubturile cazului Rossetti-Blake și că voia informații despre Terry. Ce îți trebuie?

– Ce pot căpăta?

– Legal? Mai nimic. Exact ca Sullivan în cazul ăla. Eu lucrez în mod regulat cu angrosiștii de informații. Au bănci de date pline cu informații puse la dispoziția publicului larg. Înainte să pună mîna ei pe ele, informațiile se găsesc răspîndite în tot locul. Ei le adună și le pun într-un loc. Investigatorii

companiilor de asigurări le folosesc. Concurenții în afaceri le folosesc. Părțile în divorț le folosesc. Pentru cineva ca mine, sînt un vis. Aşadar, ce vrei? întrebă el, evident încîntat. Activitatea cărților de credit? Situația telefoanelor? Bilanțurile bancare? Polițe de asigurare de viață, fişa medicală, cazierul de conducător auto? Pot să-ți spun cîte amenzi de parcare a avut în ultimii zece ani. Dă-mi cinci minute.

John ştia de angrosiştii de informații, dar faptul că auzea vorbindu-se pe şleau despre asta era înspăimîntător.

– Dumnezeule! Aş fi zis că publicul american protestează cu furie împotriva circulației libere a informațiilor.

– Chiar aşa şi face. Cel puțin, unii oameni o fac. Există zeci de proiecte de lege în Congres care cer stoparea circulației. Răsar tot felul de norme. Unele companii de baze de date sînt chiar de acord să le respecte atît cît pot. Informațiile sînt la dispoziția oricui. Iar detectivii particulari sînt privilegiați. Noi putem culege ce vrem şi le putem folosi după cum vrem. Sîntem şaizeci de mii de detectivi particulari în țara asta. Unele state nici măcar nu cer ca detectivii particulari să aibă autorizație. Asta e. Eu? Eu sînt complet autorizat. Am resurse berechet şi nici un pic de iubire pentru Terry Sullivan. Vrei informații despre jigodia asta, ți le dau. Gratis.

Erau vorbe magice. Dar John voia să fie implicat. Asta era povestea lui, răzbunarea lui tot atît de mult ca a lui Lily. Aşa că îi ceru lui Jack să îl învețe cum să obțină singur informațiile. Cînd acesta se arătă dezamăgit, John adăugă că mai erau de cercetat şi Paul Rizzo şi Justin Barr. Jack se putea ocupa de asta. Terry era al lui John.

Ce căuta? Orice şi totul. Ştia surprinzător de puține lucruri despre Terry, dat fiind că fuseseră prieteni – un termen relativ – timp de aproape douăzeci şi cinci de ani. Voia greşeli mici şi gafe de proporții. Voia lucruri care nu se potriveau. În mod ideal, voia motivul pentru care Terry îl vînase pe Francis

Rossetti cu genul de răzbunare descris de oameni ca Steve Baker.

Steve respinsese posibilitatea ca Terry să fi avut un dinte împotriva cardinalului, şi John ştia că Terry ar fi negat asta. Aşa că ridică receptorul şi îl sună direct pe Rossetti – sau încercă s-o facă. Reuşi să dea doar de secretarul lui personal, un om destul de cumsecade, foarte versat în a da răspunsuri evazive, care îi spuse că prelatul îl cunoştea pe Terry numai în contextul scandalului de presă şi că, anterior problemei prezente, între cei doi nu existase nici o divergență de opinii sau de altă natură.

John abia închisese cînd sună Armand ca să-l întrebe de ziarul săptămînii, dar surescitarea din glasul său sugera că se gîndeşte la ceva anume.

John încă îi descria în linii mari articolul de fond despre refugiații din Lake Henry, cînd Armand întrebă:

– Ce bagi despre Lily Blake?

– Nu prea multe.

– De ce *nu?* mugi răguşit Armand. E un moment de zile mari. Avem pe terenul nostru o poveste națională.

– Nu e pe terenul nostru. Povestea e în Boston.

– Ştii la ce mă refer, bombăni bătrînul. La ce dracu' ne trebuie nouă să scriem despre nou-veniți cînd avem o băştinaşă ale cărei nume şi chip sînt cunoscute în toată țara, de toată *lumea?*

– Toată lumea a văzut-o acolo. Nu mai e nevoie să o vedem şi noi aici.

Armand insistă.

– Dar e de-a noastră. O cunoaştem. Doamne, John, asta e şansa noastră : să le-o luăm înainte tipilor de la ziarele mari.

John se ridică din scaun. Îşi puse o mînă în şold şi se uită la ceața de afară.

– Nu cred.

– De ce *nu?*

– Tocmai pentru că e de-a noastră. Asta implică o anumită compasiune. Principalul curent media comite un asasinat. Eu nu vreau să mă cobor la nivelul acelor ziarişti.

– Nu-ți cer asta, dar nici nu putem *ignora* pur şi simplu povestea. Noi tipărim ştiri, iar fata asta *este* o ştire.

– *Post* a spus că afirmațiile au fost false. Nu mai există nici o poveste.

– Asta e o poveste în sine.

John cedă puțin:

– Bine. Am să scriu ceva pe o pagină din interior. Menționez povestea şi scuzele față de cardinal.

Era mulțumit cu asta. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît găsea că este un lucru bun. De fapt, începu să îşi imagineze un mic articol despre scuze pe prima pagină. Lily merita asta.

Dar Armand avea altceva în minte. Cu un ton care era puțin cam prea entuziasmat ca să fie autentic, adăugă:

– Am o idee mai bună. Asta se va lega cu articolul tău de fond despre motivul pentru care se mută oamenii cu cîrdurile în oraşe mici. Îmi voi concentra articolul pe natura iertătoare a locurilor precum Lake Henry. Voi vorbi despre cît de pripiți şi gata să acuze sînt ceilalți. Voi vorbi despre faptul că Lake Henry este mai tolerant față de greşeli şi mai iertător cu ai lui.

– Asta presupune că Lily Blake e vinovată. Ştii tu sigur că e?

Armand deveni mai țîfnos:

– Trebuie să fie vinovată de *ceva*. Altfel nu s-ar fi ajuns atît de departe.

– Îmi pare rău, Armand. Nu le facem asta alor noştri.

– Nu trebuie să fie ceva rău, o întoarse Armand. Vom oferi doar puțină istorie locală, vom spune puținul pe care numai noi îl ştim...

John i-o reteză:

– N-am să fac asta.

– Am spus că *eu* am s-o fac.

– Dacă o faci, am plecat, îl avertiză John. Dacă voiam să

fac porcării, rămîneam în Boston. Alimentează tu farsa asta cu poveşti despre Lily şi ai să te trezeşti cu demisia mea în brațe atît de repede încît nici n-ai să ştii ce te-a lovit.

Furios, trînti receptorul.

Uimit de intensitatea sentimentelor sale, se plimbă pînă în capătul celălalt al camerei, apoi se întoarse, deschise larg fereastra dinspre lac şi scoase capul afară. Redacțiile ziarelor aveau ceva care duhnea. Fumul stătut aparținea trecutului, ca şi mirosul de pastă albă de lipit. Dar rămăsese mirosul de cafea rece, de sandvişuri cu ardei şi ceapă înfulecate la birourile din separeuri deschise, de transpirație şi păr nespălat cînd un articol impunea lucratul pînă noaptea tîrziu şi sculatul în zori.

Dar toate astea rămăseseră în urmă. Aici nu exista nimic din ele. Totuşi, simțea mirosul.

Bănuia că o parte din ce îi mirosea era propriul simț al vinovăției. Nu o fi vrut el să scrie despre Lily Blake pentru ziar, dar avea un sertar plin cu informații, şi teancul creştea zi de zi. Machetarea ziarului săptămînii nu fusese tot ce făcuse ieri. Îşi petrecuse ore întregi aşternînd gînduri pe hîrtie, organizînd idei, cîntărind abordările pe care le putea introduce în cartea sa.

Cufundîndu-se în scaun, deschise acel sertar şi scoase însemnările despre Lily, împreună cu un dosar pe care îl întocmise mai înainte despre tatăl ei. George abia murise cînd se întorsese el în oraş. La vremea aceea, îl văzuse ca un exemplu al familiilor de altădată, care îşi cîştigau existența de pe urma pămîntului pe care îl aveau în localitate. Exista aici o posibilă carte, de aici dosarul, dar ideea îşi pierduse de timpuriu prospețimea. Acum dosarul avea potențial dintr-un unghi diferit.

Din cît se spunea, George Blake fusese un om blajin, mai înțelegător decît soția lui în toate privințele. Şi apoi mai era şi Lily, care depăşise o bîlbîială istovitoare şi îşi crease singură o viață reuşită. Aşadar, era înțelegătoare ca George sau ambițioasă ca Maida?

Cartea lui avea să se concentreze asupra subiectului central – puterea media de a distruge –, dar avea nevoie de amănunte şi profunzime pentru a-şi atinge ținta. Terry era motivul. Acelaşi lucru şi cu Lily. Trecutul explica lucrurile.

Al lui sigur le explica. Părăsise Lake Henry la cincisprezece ani şi trecuseră ani întregi fără să-l vadă pe Gus, dar niciodată nu se simțise liber față de el. Cînd era copil şi Gus îi spunea că nu avea să facă nimic în viață, fusese hotărît să-i dovedească faptul că avea dreptate. Ca adult, amintindu-şi de acele cuvinte, era hotărît să îi demonstreze că se înşelase.

Era înspăimîntător cum îi afectase Gus viața! Trebuie să fi existat un Gus şi în viața lui Terry. Trebuia să existe unul şi în a lui Lily. John era curios, cum sînt toți jurnaliştii. Voia să ştie cum aceşti doi oameni atît de diferiți, motivați în feluri total opuse, ajunseseră să îşi încrucişeze drumurile.

Obsedat, îl sună pe Richard Jacobi. Richard era redactor executiv la o editură mică, dar bună din New York. John îl cunoscuse printr-un prieten comun din Boston.

Richard era într-o şedință, dar asistentul lui îi spuse să-i lase un mesaj pe celular. Îi lăsă un mesaj scurt, conținînd un salut prietenos, numărul său de telefon şi rugămintea de a fi sunat.

12

Lily îşi petrecu restul zilei de luni ba ghemuită într-un fotoliu lîngă sobă, ba cu picioarele adunate sub ea într-un scaun de pe verandă. Era tot supărată dar, pentru prima dată, o mai linişte faptul că avea un punct de sprijin. Acum avea un avocat, ceea ce însemna că nu mai este complet singură. La o oră după întîlnirea lor, Cassie o sunase şi îi citise propunerea cererii de retractare. La scurt timp după aceea, cererea fusese trimisă prin fax *Post*-ului.

Lily şi-i imagină pe cei de la ziar primind-o, convocînd

o şedinţă, discutînd-o. Îi plăcea ideea că un mănunchi de egoişti dintr-o redacţie nesimţitoare era nevoit să ia în considerare faptul că ea era o făptură umană, nu un preş de şters picioarele. Tot ce mai trebuia era un suflet sensibil care să insiste pentru publicarea unei retractări, şi problema era rezolvată. Îşi imagină cu o plăcere perversă un Michael Eddy ruşinat, un Daniel Curry plin de regrete, o Elizabeth Davis cu nasul pe sus. Şi-l imagină cu şi mai mare plăcere pe Terry Sullivan făcîndu-se de rîs, aşa cum încercase s-o facă pe *ea*.

Aşadar, cînd avea să se întoarcă în Boston? Se gîndi mult la asta, stînd pe veranda de lîngă lac, şi realiză că n-o s-o facă prea curînd. Îi era dor de Grădina Publică, îi era dor de pianul ei, de apartament, de maşină şi de prietenii ei. Dar încă nu avea nici o slujbă, încă nu avea nici un chef de atenţia presei, iar o întoarcere pripită ar fi reaprins povestea.

Mai bine să mai aştepte cîteva zile, poate chiar o săptămînă sau două. Cu cît era mai departe de scandal, cu atît mai bine. În plus, era plăcut în Lake Henry. Găsea alinare în liniştea căsuţei Celiei, în seninătatea lacului. Şi mai era şi discuţia neterminată cu Maida. O dată ce *Post* publica retractarea, Lily voia să vorbească cu ea. Existau lucruri care se cereau spuse.

Ceaţa rămase la suprafaţa apei majoritatea zilei, lăsînd în aer mireasma de frunze umede. Un cîrd de raţe sălbatice ieşi din ceaţă ca să înoate pe lîngă doc. În altă parte, se ivi un cufundar. Îi auzi strigătul atunci şi mai tîrziu, cînd umezeala o goni în casă şi soba dogorea. Îşi imagină că strigătul cufundarului vorbea de tărie, pentru că asta simţea ea. Tărie şi speranţă.

Marţi dimineaţă se trezi simţindu-se energizată. Aşteptă doar atît cît să-i dea timp lui John să cumpere ziarul, apoi îl sună pentru veşti.

– Sox a cîştigat, spuse el.

Lily se întîlnise o dată faţă în faţă cu John şi vorbise cu el

la telefon de două ori. De fiecare dată, păruse inteligent şi perspicace. Aşa că, fie avea un simţ al umorului absolut ciudat, fie veştile nu erau bune.

Instinctul îi sugera varianta a doua. Speranţele ei păliră.

– Oh. Nu există nici o retractare?

– Nu.

– Atunci, ce?

– Tîmpenii. Nu merită citite.

Începea să se simtă dezamăgită.

– Ce tîmpenii?

– Ştii cum lucrează ei, Lily. Au dat povestea greşit de la bun început, aşa că acum încearcă să se acopere.

– Eşti evaziv, spuse ea. Ce ss-spune?

– Nu-i un articol în sine. E un punct de vedere al lui Douglas Drake. E un editorialist pe care-l folosesc ăia.

– Da. Îl citise pe Douglas Drake. Editorialele lui erau bine scrise şi apreciate. Nu era întotdeauna de acord cu el, dar comitetul redacţional de la *Post* era, dacă se lua după articolul editorial nesemnat care, de obicei, urma după cîteva zile la rînd.

– Drake testează terenul, explică John. E obligat de ştabi să spună ce gîndesc ei, dar n-au curajul să semneze. Bazîndu-se pe reacţia cititorilor la editorialul lui, vin cu al lor propriu.

Asta nu suna a bine pentru Lily. Încercă să se calmeze.

– El ce spune?

– Atribuie tot scandalul pasiunii tale pentru cardinal.

Lily era îngrozită.

– Mă condamnă *pe mine?*

– Ţi-am spus. Le trebuie un ţap ispăşitor.

– Dar de ce *eu?* Se opri. Ura întrebarea asta. New York ce spune?

– Că Boston atribuie toată treaba pasiunii tale pentru cardinal.

– Şi Paul Rizzo?

John pufni:

– Rizzo e încă înțepenit în mocirlă, dezvăluind alte scandaluri sexuale. Încă încearcă să le lege pe alea de ceva care acum e tăgăduit.

Marea energie cu care se trezise Lily dispăruse. Lăsă capul în jos.

– Lily? întrebă el cu blîndețe.

– Da? şopti ea.

– Ca să ştii tot, Justin Barr a adoptat punctul de vedere al *Post*-ului. Am ascultat acum cîteva minute. Pune scandalul pe seama faptului că eşti dezechilibrată. Însă au fost şi foarte multe telefoane de dezaprobare a acestei poziții şi de simpatie pentru tine, dar şi invers.

Asta era o consolare mică. Lily închise, simțindu-se înfrîntă. Apoi, două lucruri îi ridicară moralul.

Primul, sună Cassie. După ce văzuse ziarul, nu era atît de furioasă pe cît era de hotărîtă.

– Nu te lăsa doborîtă de asta, Lily. Nu mă aşteptam la un răspuns rapid la scrisoarea noastră. Vor mulge subiectul cît pot ca să aibă ziarul vînzare, dar cu cît vor aştepta mai mult – şi cu cît vor tipări mai mult poveşti cum este cea de azi – cu atît creşte miza calomniei. Şi nu-ți face griji despre articolul de azi. Doug Drake e un lacheu. E un lucru bine ştiut. Dacă e nevoie, putem dovedi şi asta.

Al doilea, via Poppy, veni un telefon de la cardinal. Vorbind cu el pentru prima dată de la începutul scandalului, Lily simți un amestec de emoții, variind de la uşurare la afecțiune şi – surprinzător – la mînie.

– Ce mai faci, Lily? o întrebă cu glasul ăla grozav al lui. Da, într-adevăr, unele femei îl găseau sexy. Lily îl considerase întotdeauna... *plin*, ca o revărsare de sensibilitate şi compasiune.

Afecțiunea pentru el învinse.

– Mai bine. Mă simt mai stăpînă pe mine.

– Nu pot să-ți spun cît de rău îmi pare de toată povestea asta. Ai fost prinsă la mijloc în ceva care n-a fost opera ta.

– Nici a dumneavoastră.

– Dar eu eram mai bine echipat să lupt. Niciodată n-am înțeles întru totul ce resurse are arhiepiscopia pînă n-am avut nevoie de avocați, de purtători de cuvînt şi de oameni care să mă susțină. Atunci au ieşit la iveală. Şi încă lucrează, Lily. Scuzele ziarului trebuia să te cuprindă şi pe tine. Dacă eu sînt nevinovat de acele acuzații, e de la sine înțeles că şi tu eşti.

În cîteva secunde Lily îşi aminti toate acuzațiile şi se îngrozi din nou. Cuvintele țîşniră năvalnic:

– Niciodată n-am spus vorbele acelea aşa cum le-a scris el. N-am vrut să vorbesc deloc despre dumneavoastră, dar el a legat o conversație şi a strecurat în ea anumite lucruri. O ținea întruna că femeile vă găsesc atrăgător, iar eu tot spuneam că asta e o absurditate, ținînd cont de faptul că sînteți preot.

În glasul cardinalului era înțelegere, ba chiar şi o fărîmă de umor.

– Ştiu, Lily, ştiu. N-ai fost niciodată altfel decît respectuoasă cu mine.

– Cum puteam *să nu fiu?* Sînteți *preot*.

– Spune-i asta micuței roşcate care a tăbărît pe mine anul trecut la balul guvernatorului. Cînd Lily icni, el chicoti. Şi, da, – umorul lui dispăru – presupun că or fi şi preoți care înşală, la fel cum există soți care o fac. Eu n-am făcut-o şi nu o voi face niciodată. Şi întotdeauna am considerat că şi tu eşti la fel. Dezechilibrată? Nici o şansă. Te consiliez de ani de zile. Ştiu cît de sănătoasă la minte eşti. Bunul Dumnezeu ştie că tu mi-ai dat *mie* tărie – deşi, desigur, dacă le-aş spune *lor* asta, ar răstălmăci-o, dîndu-i altă interpretare.

– De ce fac asta?! strigă ea. Cine le dă dreptul? Şi de ce *eu?* Ura întrebarea asta, dar ea venise o dată cu restul. Fran Rossetti o atrăsese. Poate că plinătatea glasului lui sugera cunoştințe nemărginite – mai mult, sugera că, dacă exista un Dumnezeu, acest om era într-adevăr unul dintre mesagerii Lui. Avea el un fel de a ajunge la sufletele oamenilor şi de a

şterge praful din micile cotloane murdare cu cele mai blînde mîini.

De aceea, Lily, care rareori ridica glasul, întrebă aproape strigînd:

– De ce toate astea acum? De ce Donny Kipling? De ce mama şi bîlbîiala mea? Am făcut ceva rău, părinte Fran? De ce mi se *întîmplă* toate astea?

– Asta nu ştiu sigur, răspunse el, dar poate pentru că Dumnezeu ştie că poţi să faci faţă. Dumnezeu ştie că poţi învăţa din ele. Unii oameni nu pot. Unii nu sînt destul de puternici. Iisus a fost. Şi tu eşti.

Lui Lily îi veni să-i spună că ea nu este Iisus, că nu vrea deloc să fie martiră şi că nu ţine să fie crucificată – ăsta considera ea că era cuvîntul care descria cel mai bine ce i se făcea. Însă, oricît de sinceră învăţase să fie cu părintele Fran, existau anumite limite peste care n-ar fi trecut niciodată.

– Ah! glumi el. Uite, iarăşi am uitat că tu nu eşti sigură de nici o religie, darămite de a mea. Însă am vorbit serios. *Eşti puternică,* Lily.

– Şi nevinovată, îi reaminti ea, atît de mînioasă încît era ea însăşi uimită – uimită din cauză că mînia ei era îndreptată asupra lui. Dacă ar fi fost cu adevărat un om cu „O“ mare, s-ar fi pronunţat în public, cu glas tare, în apărarea ei. Dacă ar fi avut un dram de cavalerism, cum ar fi spus sora ei Poppy, ar fi pus pe primul loc răzbunarea ei, nu a lui.

– Eşti şi deşteaptă, continuă el. Ştii că autocompătimirea nu rezolvă nimic.

Inspirînd adînc, Lily îşi înăbuşi supărarea. Zîmbind ruşinată, zise:

– Ar fi trebuit să ştiu că veţi spune asta.

– Ar fi trebuit. Sînt previzibil. Ştii, glumi el, întotdeauna am vrut să te aduc mai aproape de casă. De ani de zile te împing centimetru cu centimetru. Manhattan, Albany, Boston, Lake Henry. Ai văzut-o pe mama ta?

Lily începu să rîdă.

– Şi aici aţi fost previzibil. Nu vă ascundeţi după deget. Zîmbetul ei păli. Mama n-a fost deloc încîntată să mă vadă. Se pare că sînt blestemul vieţii ei.

– Aţi stat de vorbă?

– Nu despre lucruri importante.

– Ai nevoie să faci asta.

– Ştiu. Dar e greu.

– Cu mine vorbeşti.

– Dumneavoastră nu sînteţi mama. Vorbesc cu prietenii mei, dar nici ei nu sînt ea. De ce sînt mamele atît de dure?

– Dumnezeu le face aşa, spuse cardinalul. Pe umerii cui altcuiva ar putea lăsa El poverile lumii fără să se frîngă sub greutate?

– S-ar părea că eu sînt cea care le duc pe umeri.

– Poate că aşa gîndeşti acum. Stai să vezi cînd ai să fii mamă.

O spusese de parcă era doar o problemă de timp – ceva ce Lily crezuse cîndva. Acum nu prea mai era sigură. Avea treizeci şi patru de ani. Dumnezeu le menise pe femei să aibă copii în jurul vîrstei de nouăsprezece ani, cel puţin după spusele ginecologului ei. Cardinalul susţinea că Dumnezeu îşi modernizase gîndirea de cînd terminase ginecologul ei studiile şi că El avea încredere că mintea femeii putea compensa micile neajunsuri ale unui corp ceva mai bătrîn.

Clericii de modă veche credeau că scopul căsătoriei e procreerea. Lily nu, dar asta era o altă barieră pe care nu o trecea.

– Nu te lăsa, Lily, spuse cardinalul.

Trecură cîteva clipe pînă să-şi dea ea seama că se referea la Maida.

– Vreau să lămureşti lucrurile cu ea. Ai să încerci?

– Nu prea am de ales, afirmă ea liniştită. Cred că am să mai stau aici un timp, pînă se liniştesc lucrurile.

– Trebuie să fie frumos acolo în perioada asta a anului.

– Da. Pe fereastră, vedea galbenul unui anin de la

marginea pădurii. Era flancat de arțari stacojii. De jur-împrejurul lor se lăfăia verdele intens al cucutei. Toate astea, chiar şi pe ceață.

– Şi ai casa ta. Mai ai nevoie de ceva?

Răzbunare, se gîndi ea, dar nu-i mai spuse asta cardinalului, căci ştia că ar fi pornit o dispută privitoare la Sfînta Treime. Cardinalul pleda pentru iertare. Nu i-ar fi aprobat gîndurile de răzbunare.

John Kipling, poate. Se gîndi la asta în timp ce dimineața se sfîrşea. Pe la mijlocul după-amiezei se simțea plictisită şi fără astîmpăr. Trebuia să facă ceva. Aşa că îşi puse blugii şi o cămaşă simplă din flanelă, aşa cum purta jumătate din oraş, îşi vîrî părul sub şapca cu Red Sox, îşi înfăşură gîtul cu un fular de lînă să nu i se vadă bărbia, îşi puse pe nas ochelarii de soare uriaşi ai Celiei şi plecă în oraş la volanul maşinii.

Ceața atîrna greu deasupra drumului încadrat de frunziş şi casele adunate laolaltă în timp ce se apropia de centrul oraşului. Aerul era rece şi umed, aşa că puțini oameni zăboveau pe afară. Asta o ajuta să treacă neobservată, se gîndi Lily în timp ce trecea pe lîngă Charlie's, în plină zi, pentru prima dată de la întoarcerea ei.

Coti la oficiul poştal, o luă spre casa galbenă, în stil victorian, care adăpostea sediul ziarului, şi parcă alături de camioneta care bănuia că îi aparține lui John.

Nu avu nici un dubiu care era uşa ziarului. După ce sună, intră în bucătărie. Mergînd fără zgomot, se luă după un glas care venea din partea din față a casei. Acolo, la un birou, stătea o tînără. Era cu receptorul la ureche şi se încrunta, derutată, în timp ce studia ceva din fața ei. Abia cînd se întoarse să se uite la Lily aceasta îşi dădu seama că era mai mult fată decît femeie şi „foarte" gravidă.

După cîteva secunde, auzi paşi pe scări şi apăru John. El îi aruncă o privire jenată, apoi se aplecă peste birou să vadă

ce se chinuia fata să facă. Luîndu-i receptorul, termină de preluat informațiile pentru ceea ce părea un anunț.

– Gata, îi spuse, punînd receptorul în furcă. Te-ai descurcat grozav cu asta.

Cînd îi răspunse păru şi mai tînără decît arăta.

– Dar a trebuit să termini tu.

– Ba nu. Tu ai făcut aproape tot ce era nevoie.

– Trebuie să plec, spuse fata. Buck vine la trei.

– Parcă stabilisem ca marțea să lucrezi pînă la cinci.

– El a spus că vine la trei.

John oftă. Îşi frecă ceafa.

– Bine. Pune totul în ordine. Am să preiau eu de aici.

Măturînd biroul cu ambele mîini, fata adună hîrtiile. Apoi se împinse afară din scaun şi, cu o agilitate surprinzătoare, dată fiind burta ei voluminoasă, trecu pe lîngă Lily. Lily se întoarse să se uite după ea. Paşii se estompară, uşa se trînti, fata dispăruse. Privi biroul cu teancul de hîrtii adunate de-a valma, apoi fața amărîtă a lui John.

Era o față frumoasă, îşi dădu seama ea – pielea bronzată, barba tunsă scurt, destul de bătută de vînt ca să sugereze timpul petrecut în aer liber. Exista doar o asemănare vagă cu Donny, deşi pe Donny şi-l amintea cum fusese la douăzeci şi unu de ani, iar acest bărbat era matur. Ochii lui o atrăgeau, mai ales. Erau de un căprui închis, blînzi chiar şi cînd se enerva.

– Îmi dau silința, spuse el cu un glas controlat. Fata are nevoie de o calificare după ce se naşte copilul, dacă nu-i vine lui Buck mintea la cap, dar mă îndoiesc profund.

Lily fusese plecată atîta timp din Lake Henry încît nu mai ținea minte distribuția.

– Buck, vărul tău? întrebă ea, scoțîndu-şi fularul.

John dădu din cap.

– O jigodie.

– Copilul e al lui?

John dădu din nou din cap, apoi mormăi:

– Sărmana fată! Se uită la Lily. Colțul gurii îi zvîcni.

Asta da deghizare! Nu că ai fi avut nevoie de ea cu Jenny. E prea tînără ca să te știe, iar cînd se uită la televizor nu o interesează știrile. Se uită la ceas.

– E o oră nepotrivită?

– Da. Se corectă în secunda următoare: Nu. Nu e. Am venit în Lake Henry pentru că nu voiam un program rigid. Ziarul trebuie să fie la tipografie mîine la prînz. Dacă o să întîrzie puțin, n-o să moară nimeni.

Se auzi ușa bucătăriei, apoi pași. Lily se întoarse repede, temîndu-se că s-ar fi putut să fie cineva care o poate recunoaște, cînd John veni din spatele ei și o atinse pe braț.

– Ia-o pe scările din față. Pînă sus de tot. Vin și eu într-o secundă.

Ea plecă repede și în liniște, cotind pe palierul de la etajul al doilea, urcînd mai departe către al treilea. Primul lucru care o izbi fu mărimea, apoi luminozitatea locului, chiar și pe timp noros. Erau trei birouri, fiecare cu un computer, toate deschise. Deși, mai interesanți erau pereții. Pe unul erau hărți uzate ale lacului și fotografii învechite ale orașului, înrămate în lemn și respirînd venerație. Pe un altul atîrnau fotografii mai noi, mai bogate în nuanțe, făcute chiar pe lac, instantanee ale cufundarilor în mare parte. Un al treilea era alb-negru, și era încărcat.

Scoțîndu-și ochelarii de soare, Lily se apropie de acesta și simți un fior de gheață. Aici erau ziariști la lucru, fotografii făcute pe vremea cînd John era în Boston, dacă drapelul de pe perete era vreun indiciu. Era greu de crezut că o fotografie poate prinde atîta concentrare și intensitate, dar erau fețe cu aceeași ardoare pe care o văzuse în coșmarurile ei. Fața lui Terry Sullivan îi sări în ochi dintr-o fotografie, alte fețe cunoscute din altele, deși nu le putea plasa. În una era o femeie atrăgătoare, dar cel mai mult îl văzu pe John. Arăta altfel decît acum, iar diferența mergea dincolo de barbă și bronz. În fotografiile alb-negru era la fel ca ceilalți – crispat, sever, înfricoșător, hotărît lucru, un om de evitat.

– Înspăimîntător, nu-i aşa? se auzi John de lîngă uşă. Îşi putea imagina gîndurile lui Lily cînd privea acel perete anume. Şi fotografia lui din faţă şi profil, ca la deţinuţi? Un dezastru, dacă îşi propusese să-i cîştige încrederea. Dacă ar fi ştiut că vine, poate că ar fi regîndit decorul.

Văzîndu-i privirea speriată, îi păru de două ori mai rău că nu o făcuse. Îşi scoase ochelarii mari de soare, iar ochii ei reflectau teama. Acum era complet îmbrăcată – nu în cămaşă de noapte de data asta –, dar cu părul vîrît sub şapcă şi cu blugii strînşi pe picioarele subţiri rămînea tot fragilă.

Se uită la plicul mare din mîna lui.

– Eseuri şi poeme de la academie, spuse el, aruncînd plicul pe birou. Mereu încerc să tipăresc cîteva. Va trebui să mă uit prin ele mai tîrziu şi să aleg.

Ochii ei se îndreptară spre celelalte două birouri.

– Unde sînt ajutoarele tale?

– Nu e decît Jenny.

– Atunci de ce trei birouri?

– Birouri diferite pentru posturi diferite. Redacţie, producţie, vînzări. Am un corespondent în fiecare oraş pe care îl acoperim şi corespondenţi voluntari care mai aduc cîte ceva, dar nici unul nu lucrează aici. Nu fac destul ca să justifice asta.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, părăsi peretele cu *Post* şi veni să se uite mai de aproape la fotografiile cufundarilor.

– Tu le-ai făcut?

– Pe toate, confirmă el cu mîndrie. Stătuse ore întregi pentru multe dintre acele instantanee, aşteptînd să le cîştige încrederea ca să poată vîsli mai aproape, apoi pîndind cu aparatul la ochi momentul potrivit să declanşeze. Unele sînt de anul trecut, dar cele mai multe sînt noi.

– Tu le-ai developat?

– Da. Asta e unul dintre privilegiile slujbei – o cameră obscură jos în pivniţă.

Lily se uită pe rînd la fotografii. Erau cu totul aproape o

duzină, făcute la ore diferite, pe vreme diferită. Cu excepția uneia cu un cufundar în cuib, toate erau instantanee pe apă – un adult ciugulindu-și penele, o pereche lăsînd o urmă netedă, lichidă, o familie de adulți cu puii lor. Una era cu un pui ieșit din ou abia de cîteva ore. Alta era cu doi pui pe spatele unui părinte care înota.

Cum Lily părea să fie captivată, John veni și el să se uite mai bine.

– E aceeași pereche de cufundari? întrebă ea.

– Așa cred. Arătă liniile scurte și albe care încercuiau gîtul unei păsări ce apărea din două în două fotografii. Doi ani diferiți, dar aceeași mică întrerupere în linia de aici. Îmi imaginez că are o cicatrice care a împiedicat penele să crească uniform. E însemnat.

– E mascul?

– Cred. E mai mare. Altfel, e greu de spus. Împart sarcinile părintești, fac cu schimbul la cuib și la pescuitul hranei. Reveni. De fapt, știu sigur că ăsta e mascul. Arătă spre una dintre fotografii. Asta a fost făcută anul trecut în aprilie, prima perioadă din an cînd mă uit după cufundari. Vezi întreruperea aia mică în linia de la gît? De regulă, masculii se întorc cu o săptămînă sau două înaintea femelelor. Vin să caute un loc pentru cuibărit. Deși nu sînt sigur că femela e aceeași în ambii ani. Cufundarii sînt monogami pe tot parcursul sezonului de înmulțire, dar nu știu sigur dacă se împerechează pe viață.

Se uită în jos la vîrful șepcii ei. Nu-i ajungea nici pînă la bărbie. La ceafă și prin gaura de la spate a șepcii scăpaseră șuvițe de păr negru și lucios. Cozorocul îl împiedica să-i vadă ochii, însă vocea i-o putea auzi cu ușurință, chiar dacă vorbea încet.

– Cînd eram adolescentă, spuse ea, lumea era îngrijorată de scăderea populației cufundarilor.

Cînd era John adolescent, nu-i păsa nici un pic de

cufundari. La vremea cînd se manifesta această preocupare, el era plecat din Lake Henry, dar citise despre asta.

– Scăderea a continuat. Îngrijorarea a crescut. Pînă la urmă oamenii şi-au dat seama că bărcile mari şi schiurile nautice fac prăpăd. Prea mult zgomot pentru cufundari – îşi părăseau speriaţi cuiburile şi ouăle se pierdeau. Prea mult sediment agitat – cufundarii au nevoie de apă limpede ca să vadă peştii pe care îi mănîncă. Prea multe valuri stîrnite – ouăle au fost luate de apă direct din cuiburi. Aşa că schiul nautic a fost interzis şi viteza bărcilor limitată. Şi, ce să vezi, populaţia a sporit!

Cînd Lily îşi dădu capul pe spate şi se uită în sus, ceva înlăuntrul lui zvîcni. Avea ochii la fel de catifelaţi ca şi glasul. Nu se aşteptase la asta.

Înghiţi nodul din gît şi spuse:

– Soluţiile vieţii ar trebui să fie întotdeauna simple.

– Sînt creaturi minunate.

– Da. Nu îşi putea lua ochii de la ea. Avea o figură adorabilă.

– Fotografiile sînt foarte frumoase.

Inima lui bătu mai repede.

– Mulţumesc.

Ochii ei căpătară o expresie neajutorată.

– Spuneai că ai informaţii. Ce înseamnă asta?

Preţ de un minut, absurd, John se simţi ca un băiat căruia îi picase cu tronc o fată care se îndrăgostise de altcineva şi îi cerea lui sfaturi. Ca cineva care tocmai fusese lovit. Nu era vorba de trădare, exact. Mai degrabă dezamăgire.

Dar venise să-i ceară ajutorul. Aşa că, vitejeşte, spuse:

– Terry Sullivan are un trecut de poveşti inventate. Treaba n-a fost niciodată dovedită, pentru că e viclean. Cîştigă pe căi întortocheate încrederea cuiva dintr-o funcţie mai înaltă, cineva care poate să-l protejeze. Dar există o grămadă de alţi „cineva“ în funcţii mai mici care ştiu exact ce face el.

– Ştiu şi de ce?

– Ambiție. Cruzime. Lăcomie.
– Răutate?
– La asta mă gîndesc acum, afirmă John. Știa încotro bate. „Răutatea“ era cuvîntul magic, cînd era vorba de lege. Treaba evidentă e că a copt tot scandalul ca pe o vendetă personală. Tu nu-l cunoşti dinainte, aşa că scandalul nu te-a vizat pe tine. Secretarul personal al lui Rossetti spune că *ei* nu se cunoşteau. Aşa că va trebui să abordez povestea dintr-un alt unghi. Deocamdată, tot ce am este o listă în continuă creştere a dăților cînd Terry Sullivan a manifestat o desconsiderare crasă față de adevăr, cum se spune.
– Ar trebui să dovedesc răutatea la proces.
– Probabil.
– N-aş putea trece prin ani de chin şi totuşi să pierd.
– Posibil. John oftă. Ştiai că există o înregistrare?
Privirea ei uimită îi spuse că habar n-avea.
– A înregistrat conversația voastră fără să-ți spună. Asta este ilegal. E ceva de adăugat la arsenal.
Lily arăta zdrobită.
– Banda va arăta că am spus într-adevăr lucrurile alea, numai că nu le-am spus aşa cum le-a scris el.
John se gîndea că o credea sută la sută, cînd îi zise:
– M-am întîlnit cu Cassie Byrnes.
Asta îl surprinse.
– Zău?
– Am cerut o retractare. Asta a fost ieri. Azi a apărut ziarul, dar n-au publicat nici o retractare. Cassie spune să nu intru în panică, însă m-am săturat să nu fac nimic.
Sună telefonul. John l-ar fi putut ignora, dacă n-ar fi fost perioada fierbinte a săptămînii. Ridică la cel mai apropiat birou, care întîmplător era biroul redacțional de lîngă lac.
Cel care suna era proprietarul unui atelier meşteşugăresc dintr-un oraş învecinat, care voia să-şi facă reclamă înainte

de Crăciun. John trase o foaie de hîrtie şi notă informaţiile de care avea nevoie. Cînd închise telefonul, Lily îl privea. Ceva se zbătu în el, iarăşi. Se uită la ceas.

– Te-ai săturat să nu faci nimic?

– Da.

– Ai cîteva minute?

– Oarecum.

Zîmbind, întinse mîna după plicul de la Academia Lake Henry. Cu mîna liberă, o ghidă pe Lily pe după birou şi o aşeză pe scaunul lui. Deschizînd plicul, îi scutură conţinutul.

– Alege trei.

Ea se uită la hîrtii, apoi la el – şi se simţi străbătut de un fior. Îşi imagină că din cauza şepcii. Era un suporter înrăit al echipei Red Sox.

Văzînd că tace, începu să turuie:

– O să găseşti chestii de la toate clasele, de la a şaptea la a douăsprezecea, unele bătute la maşină, altele scrise de mînă. Uneori aleg trei care diferă total ca stil, formă şi conţinut – ca de pildă un poem, un eseu şi o scrisoare către editor. Alteori, aleg trei pe aceeaşi temă. Aşa că poţi să faci ce vrei, ce ţi se pare ţie că e mai interesant.

Părea deja prinsă de idee.

John zîmbi.

– Eşti profesoară. Dă-i drumul.

Fără să mai adauge ceva, luă foaia cu informaţii, se instală la biroul de vînzări şi începu să formuleze un anunţ. Dar mintea nu-i era la asta. Se tot gîndea cum apăruse Lily în biroul lui întrebînd de informaţii, se tot gîndea că, dacă o ajuta, putea să-şi ia adio de la carte. Însă se simţea vinovat pentru ceea ce făcuse fratele lui, Donny, şi pentru ceea ce făcuse profesia lui, sub înfăţişarea lui Terry Sullivan; şi mai erau şi acei ochi blînzi şi catifelaţi care îi creau o senzaţie plăcută cînd îi întîlneau pe ai lui.

Aşa că spuse:

– Mai e şi o altă cale.

Ea ridică privirea, cu sprîncenele arcuite.

– Să te lupţi cu Terry fără să mergi în tribunal, explică John. Ai putea să-l învingi cu propriile lui arme. Să-i răspunzi cu aceeaşi monedă.

– Cum?

– Discreditîndu-l. Faci în public afirmaţii despre el, care luate una cîte una, poate n-au nici o greutate, dar în ansamblu alcătuiesc o imagine urîtă.

– Nu ştiu care sînt afirmaţiile alea.

– Ştiu eu.

– Şi mi le-ai împărtăşi?

Acum e-acum.

– Aş putea.

– În schimbul a ce?

John se gîndi la asta un minut. Nu vedea de ce n-ar fi mers treaba pentru amîndoi.

– A versiunii tale.

Îi păru imediat rău că o spusese. Umerii ei îşi schimbară extrem de subtil poziţia, iar ochii se măriră aproape imperceptibil.

– Ai spus că n-o să scrii despre mine.

– N-am s-o fac fără acordul tău.

Lily se uită în jos la hîrtii. Trei erau uşor separate de celelalte. Acum le împinse cu totul la o parte şi se ridică.

– Ţi-am ales trei. Îşi puse ochelarii de soare.

Se ridică şi el.

– Nimic fără acordul tău. Ştia că acum era sigură că şi el ar putea fi un alt Terry Sullivan. Neîncrederea ei era evidentă. O luase prea repede. Dar faptul era consumat.

Cu grijă, îşi înfăşură fularul la gît. Porni spre uşă, oprindu-se să se mai uite o dată la peretele cu fotografiile cufundarilor. El o văzu inspirînd adînc, chiar calmîndu-se puţin. Dar nu se întoarse.

– Lily?

– Aş prefera să dovedesc răutatea, mai spuse ea, apoi ieşi.

13

Pentru Poppy, ziua de marţi a fost liniştită, mulţumită în parte vremii. Cînd zilele erau friguroase, umede sau cînd ningea, mulţi dintre clienţii ei stăteau acasă. Ceaţa deasă de la sfîrşitul lui septembrie, care păstra temperaturile la patru grade noaptea şi paisprezece grade ziua, avea cam acelaşi efect.

Liniştea avea legătură şi cu rărirea telefoanelor primite de la reporteri, fapt care nu o mira deloc. Învinuirea lui Lily pentru scandal fusese o alegere ridicolă. Toată lumea din oraş ştia asta, ba chiar o mînă de indignaţi o sunaseră pe Poppy ca să i-o spună. Lily Blake dezechilibrată? Asta era ultima picătură, o lovitură majoră dată puţinei credibilităţi pe care o avea cazul, o ofensă adusă sensibilităţii celor care cunoşteau familia Blake. Poppy bănuia că şi presa ştie asta şi, din decenţă, dădea înapoi ca să evite să se mai pună într-o postură jenantă.

Sigur, mai erau încă telefoane ocazionale din partea unora care cereau cu jumătate de gură reacţia la ultima întorsătură a poveştii. Dar nici o astfel de cerere nu venea de la ziarele importante şi, pînă la sfîrşitul după-amiezei, singurele telefoane care aveau cît de cît legătură cu acest caz veniră de la Leila Higgins, bibliotecara din Lake Henry, şi de la dirigintele poştei, Nathaniel Roy. Amîndoi văzuseră un Ford cafeniu cu număr de Massachusetts parcat în faţa biroului *Lake News* şi voiau să ştie al cui era.

Poppy ştia, deşi habar n-avea ce căutase sora ei acolo. Aşa că îl sună pe Kip şi îl luă direct:

– Ai avut un musafir.

– De unde ştii *tu?*

– M-au sunat Leila și Nat. în legătură cu mașina. Nu știau a cui e. De ce a trecut pe la tine?

– A vrut să mă salute, bombăni el.

– Pe tine? Mai încercă.

– M-a ajutat la muncă.

În regulă. Era marți. Era ocupat pînă peste cap. Pe el mai că îl credea, dar ce motiv să fi avut Lily?

– De ce?

– Se plictisea.

– Și și-a închipuit că ăla e locul cel mai animat?

– Întreab-o *pe ea,* Poppy.

– Asta am să fac, îl asigură Poppy. Puse capăt convorbirii, întrebîndu-se ce-avea de era întors pe dos, și încercă s-o sune pe Lily, dar celularul ei era închis. Încercă de mai multe ori, dar între timp se făcu seară și sosiră prietenele ei.

Sigrid Dunn avea calificare de artizan și se specializase în împletituri reprezentînd cufundari mari și în coacerea pîinii de casă; adusese o pîine caldă și o sticlă de Merlot. Marianne Hersey era patroana unei librării mici din orașul învecinat și avea o geantă etanșă pentru caserole, din care scoase *coq au vin* fierbinte și o sticlă de Chablis. Heather Malone era mamă cu normă întreagă și se dedica creșterii celor doi copii mici și legumelor; nu venise nici ea cu mîna goală, ci adusese o salată uriașă, punctată cu boabe de porumb dulce și un savuros pinot gri. Cassie Byrnes – avocat, mamă și soție – se prezentă cu prăjituri de la o patiserie italiană din Concord, cumpărate după o înfățișare la tribunalul federal în acea după-amiază. Poppy puse la dispoziție cidru de mere și un ibric de cafea, împreună cu tot ce trebuia pentru a se mînca restul.

Se întîlneau în fiecare marți și își spuneau Comitetul de Ospitalitate din Lake Henry, și chiar erau ospitaliere. Cînd în oraș se mutau familii noi sau cele vechi sufereau traume, ele veneau repede la fața locului și vedeau ce puteau face pentru a ajuta. Dar, cum Lake Henry era mic, astel de evenimente nu aveau loc suficient de des pentru a suplini întîlnirile

săptămînale. Aşa că, de regulă, Comitetul de Ospitalitate se relaxa şi se distra, cinci prietene care îşi împărtăşeau noutăţile, gîndurile şi rîdeau împreună. Cu ocazia asta puteau fi de-a dreptul gălăgioase, mulţumită vinului.

În această seară ajunseră repede în acel stadiu. Poppy, în primul rînd, avea nevoie de un debuşeu după o săptămînă de griji pentru Lily şi, cum nu le putea spune prietenelor că sora ei se întorsese, se alina auzindu-le că îi iau partea lui Lily. Asta duse la o discuţie despre cei din oraş care nu se implicau, şi de ce n-o făceau, ceea ce duse la o discuţie despre cele mai năzuroase personaje din istoria oraşului, ceea ce duse la rîsete dezlănţuite.

Poppy se simţea deja ameţită cînd sună telefonul. Marianne se duse în cealaltă cameră să răspundă, dar se întoarse repede.

– E pentru şeful poliţiei. Cînd am spus că Willie Jake nu e disponibil, te-a cerut pe tine. Griffin Hughes?

Lui Poppy îi rămase rîsul în gît. Tuşi, îşi dădu doi pumni în piept, ridică o mînă şi inspiră adînc. Apoi se duse să răspundă ea.

– Griffin Hughes, spuse ea fără preambul, chiar credeai că şeful poliţiei e aici la ora asta?

– E numai şapte treizeci, răspunse el cu glasul acela jos şi plăcut. Îl ţinea minte destul de clar – şi era destul de încîntată să îl audă iar – ca să vrea să îl repeadă.

– Aici e Lake Henry, tună ea. Noi nu lucrăm douăsprezece ore pe zi, ca voi.

– Nici noi nu lucrăm, replică el cu blîndeţe. Cel puţin nu eu. Mă gîndeam că poate îl prind după cină. Mi-am imaginat că numărul ăsta este conectat la casa lui sau casa lui este conectată la secţie. Nu aşa se face în oraşele mici?

– Nu în Lake Henry, îl informă Poppy, dorindu-şi ca interlocutorul ei să nu pară atît de sincer.

– Dar *tu* ce faci acolo atît de tîrziu?

– Aici locuiesc.

– La secția de poliție?

Ea rîse cu o ușurință surprinzătoare.

– Nu. În propria mea casă. Eu sînt centrala din Lake Henry.

– Fără glumă? Părea fermecat. Ca Lily Tomlin?

Poppy își frecă palma de brațul scaunului cu rotile.

– Nu... chiar. Dar va trebui să treci de mine ca să ajungi la majoritatea celorlalți din oraș, iar eu nu m-am răzgîndit. Tot nu vorbesc. Nu-i păsa cît de sincer părea. *Mai ales* după ultima poveste, completă ea și se lăsă purtată de vin. Ce se *întîmplă* acolo? O numiți pe sora mea dezechilibrată? O învinuiți *pe ea* pentru scandal? Nu e numai stupid, e imoral. Și *eronat*.

– De acord. Imoral și eronat. Asta e esența articolului meu. Dar nu pot doar *să spun* că e greșit, trebuie să demonstrez că este. Am nevoie să știu cum a fost afectată viața lui Lily. Am încercat s-o sun la Boston. Nu răspunde.

– Numărul ei e secret!

– Toate ziarele îl au.

– Aha! strigă Poppy, în timp ce în bucătărie izbucniră rîsete fără legătură cu conversația. *Lucrezi* pentru ele.

– Nu lucrez pentru ele. *Mă folosesc* de ele. Scuză-mă, am sunat într-un moment nepotrivit? E o petrecere la tine?

– Au venit cîteva prietene la cină. Pe aici, așa se face. Știi tu, izolarea și tot tacîmul. Plictiseala și tot tacîmul. Socializarea văgăunii și tot tacîmul.

– Sari peste cal, Poppy, o avertiză el cu un glas amuzat, dar profund, atît de profund și plăcut! E și Lily acolo cu voi?

– Ți-aș spune dacă ar fi?

– Ai primit vești de la ea?

– Ți-aș spune dacă aș fi primit?

– Ce mi-ai spune?

Poppy se gîndi cîteva secunde, apoi rîse.

– Am să-ți povestesc despre James Everell Henry.

– Cine e ăsta?

– *A fost*. A fost un magnat al construcţiilor care a trăit în colţul ăsta uitat de lume pe la începutul secolului. A venit aici cu cei trei fii ai lui şi a construit un sat din nimic – cale ferată, depozit de cherestea, fabrică de cherestea –, tot ce îi trebuia să taie buştenii şi să-i vîndă pe piaţă. A cumpărat pămînt în dreapta şi în stînga pînă a avut acri şi acri de pădure, şi a prefăcut-o în buşteni, fără să se gîndească o clipă la efectul pe care asta avea să îl aibă asupra ţinutului.

– James Everell Henry.

– Corect, spuse Poppy. Apoi efectul activităţii lui a început să se vadă. Maşinile lui erau o ameninţare, răzuiau zone întregi, apoi scoteau scîntei şi provocau incendii pe cîmpurile cu fîn, care mistuiau pădurile învecinate. Fără copacii ăia care să susţină pămîntul, ploile de primăvară au provocat alunecări de teren şi inundaţii, iar între un incendiu şi o inundaţie, imperiul lui Henry a început să se clatine. Cam pe atunci, localnicii s-au luminat la minte. Au recumpărat din pămîntul lui atît cît să poată forma fundaţii de conservare şi au votat ordonanţe pentru protejarea restului. În cele din urmă, Henry a fost silit să închidă. A murit liniştit cîţiva ani mai tîrziu, după ce averea lui se dusese.

Urmă o tăcere, apoi un „Da?“ amuzat.

– Pînă în acest punct, oraşul ăsta se numea Neweston. La scurt timp după moartea lui, a fost rebotezat Lake Henry.

– Aţi onorat un tip care v-a defrişat dealurile?

– A fost un tip important. S-ar putea spune că a fost părintele mişcării ecologice locale.

– S-ar putea spune, aprobă Griffin, dar părea nedumerit. Există un mesaj aici?

– Bine-nţeles că există, spuse Poppy. Din perversitate vin chestiile pozitive.

Altă tăcere, apoi:

– Şi un mesaj mai adînc în asta?

– Dorinţa de independenţă. New Hampshire e renumit pentru asta. Lake Henry o trăieşte pînă la capăt. Spune-ne să

mîncăm *A*, noi vom mînca *B*. Spune-ne să purtăm *C*, noi vom purta *D*.

– Vi se cere să vorbiți despre unul de-al vostru, voi trageți fermoarul la gură.

– Bingo! Era încîntată că se prinsese. Era la mintea cocoșului ca un bărbat cu un glas baritonal cultivat să fie isteț.

Acel glas baritonal cultivat spuse:

– Dar treaba e că încerc să fiu de ajutor. Dacă voi vă trageți toți fermoarul la gură, cazul meu e mai slab.

Poppy nu se lăsă trasă pe sfoară, glas baritonal cultivat sau nu.

– Ai și un nume de alint?

– Nume de alint?

– Griffin Hughes e foarte oficial. Nu ți se spune Griff sau cumva?

– Griffin.

– Ce zici de Junior? Nu ești a treia generație de Griffin Hughes?

– Ba da, dar numele mijlociu s-a schimbat de trei ori, așa că nu sînt nici măcar un Junior.

– Cum ți se spunea cînd erai adolescent?

– Morcoveață.

– Morcoveață?

– Am părul roșcat.

– Glumești, spuse Poppy. Ea își imaginase un păr negru, sexy, care să meargă la vocea aceea profundă, sexy. E lung? întrebă ea, apoi se întoarse la auzul unui zgomot. În prag erau patru fețe, cu expresii curioase.

– Părul meu? se miră Griffin. Nu. Adică, e mai lung – mult mai lung – decît tunsoarea perie, dar mi se văd urechile.

Ea își ușui prietenele. *Ce dracu'?* își zise în gînd, văzînd că nici nu se clintesc.

– Ies în afară? îl întrebă ea pe Griffin.

– Despre ce e vorba? interveni Cassie.

– Nu, spuse Griffin. Tipii pe care îi cheamă Griffin Hughes au urechiuşe frumoase. Dar se aude ceva. Cine a vorbit puțin mai înainte?

– Prietena mea, Cassie. Poppy se uită sfidătoare la grup. Ce înălțime ai?

– *Cine* e? se băgă şi Heather.

– Unu şaptezeci şi cinci. Şaptezeci de kilograme. Ochi albaştri.

– Albastru închis sau albastru deschis?

– Albastru închis cînd fac sex, albastru deschis alteori.

Poppy se pierdu pentru o clipă.

– Era nevoie de asta?

– Tu ai întrebat.

Ea se rățoi.

– Nu despre sex.

Grupul din uşă începu să ciripească.

– E rîndul meu, i-o întoarse Griffin. Înălțimea, greutatea, ochii?

– Nu mi-ai spus vîrsta.

– Treizeci.

– Atunci sînt mai bătrînă decît tine.

– Cu cît?

Îi răspunse cu afectare:

– O doamnă nu vorbeşte despre vîrsta ei.

– Sau despre greutatea ei. Aşadar, cum e cu înălțimea şi ochii?

– Astea sînt informații de ordin personal.

– Stai aşa. Eu ți-am spus.

– Asta a fost alegerea ta. Eu aleg altfel. Uite cum facem. Am să-i spun lui Willie Jake că l-ai sunat. Ba chiar am să-i dau numărul tău, poate vrea să te sune el.

– Crezi că va vrea? întrebă Griffin.

– Nu.

– Atunci am să-mi țin numărul pentru mine.

– Aha! strigă ea. Ție îți convine să ne bați la cap, dar nu şi invers. E corect?

– Poppy, spuse el cu un glas foarte matur, ai spus că nu o să mă sune. Aşa că am să încerc altă dată. Întoarce-te la prietenele tale.

Întrerupînd legătura, Poppy se simți uşor dezamăgită, dar prietenele ei nu-i lăsară timp nici să respire.

– Cine a fost? începu Cassie.

Poppy pufni şi îşi îndreptă scaunul cu rotile în direcția lor, făcîndu-le să se dea înapoi.

– Un scriitor.

– Ce iese în afară? întrebă Heather, dîndu-se la o parte că s-o lase să treacă.

– Urechile lui nu.

Sigrid venea la cîțiva centimetri în urma scaunului.

– Cum ați ajuns să vorbiți despre urechi?

Poppy se întoarse spre ele.

– Încerca să mă ducă de nas. Aşa fac ei, să ştiți, îți dau mici nimicuri picante, bucățele de momeală, sperînd că ai să muşti. Doamne Dumnezeule, dacă e un lucru pe care ar trebui să-l învățăm din ce i s-a întîmplat lui Lily, acela e să nu suflăm *o vorbă* tipilor ăştia.

– Aşadar, cîți ani are? continuă Marianne. Cînd Poppy îi aruncă o privire exasperată, adăugă: Dacă pe tine nu te interesează, pe mine da.

– El spune că are treizeci.

Marianne se apropia de patruzeci. Clătină din cap, dezumflată.

– Părea mai bătrîn.

Poppy dădu din cap.

– Îhî. Şi mai spunea că are unu şaptezeci şi cinci, şaptezeci de kilograme, ochi albaştri şi păr roşcat. Ce persoană dă astfel de informații unui străin? Eu în mod sigur n-aş face-o.

Urmă un moment de tăcere. Poppy se gîndea că existau

şi alte motive din care n-ar fi dat astfel de informaţii cînd, pe un ton trist, Marianne comentă:

– Păcat. Avea o voce grozavă.

Poppy oftă.

– Asta da, aprobă ea şi schimbă subiectul.

Lily stătea pe punte în întuneric, cu picioarele încrucişate. Avea din nou fularul la gît, plus un fes de lînă, un hanorac, bocanci de alpinism şi mănuşi groase – toate ca să-i fie cald, nu pentru deghizare. În regulă. Exagerase. Dar nu-i plăcea să tremure. O dată cu risipirea ceţii, aerul se uscase, dar era rece. În lumina lunii, respiraţia ei desena mici şuviţe albe.

Dar n-ar fi stat în casă pentru nimic în lume. Era o noapte minunată. Suprafaţa apei era netedă ca oglinda reflectînd luna, Steaua Nordului, chiar şi galbenul unui mesteacăn de la marginea lui Elbow Island. Cum cufundarii tăceau, se auzea şi cel mai mic clipocit al apei la mal. Acest sunet împrumuta ceva hipnotic liniştii momentului.

O mişcare pe apă, la vest, îi atrase privirea şi, la început, se gîndi că era o pasăre. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă, dar ce auzea ea nu era cufundar. Erau o padelă şi o canoe, mai distincte cu fiecare bătaie ritmică.

Îşi îmbrăţişă genunchii şi rămase nemişcată, urmărind canoea cum taie apa. Cînd barca ajunse la zece metri de doc, încetă să se mişte şi rămase stabilă, o carenă, dirijînd acum canoea. Lunecă în lungul docului, cu o singură bufnitură surdă.

– Asta e telepatie, spuse John, apucînd marginea docului. Sari înăuntru.

Telepatie? Nu chiar. Lily se gîndea la undele clare ale lacului, nu la John. Dar între timp se calmase, aşa că se simţea în siguranţă şi stăpînă pe situaţie.

Ridicîndu-se, se duse la marginea docului. Îşi coborî picioarele spre podeaua canoei şi sări elastic, aşa cum făcuse de zeci de ori în adolescenţă. Nici nu se aşeză bine în faţa lui

John, că acesta împinse canoea de lîngă doc, dădu cu spatele și întoarse.

– Unde mergem? îl întrebă în timp ce el vîslea în sensul din care venise.

– Să vedem cufundarii.

Ea simți o undă de emoție.

– Pe cei din fotografii?

– Da. Vor pleca în curînd. Vizitele mele sînt numărate. Glasul lui deveni ironic. Crezi că ți-e destul de cald?

Se uită cum era îmbrăcat. În blugi, pulover și o vestă matlasată, cu fermoarul neîncheiat. Pe cap și în mîini nu avea nimic. Se întrebă cum avea să-i fie peste douăzeci de minute.

– Nu-ți împrumut mănușile mele, anunță ea. Cu fața spre direcția de înaintare, simțea aerul nopții pe piele, în timp ce canoea despica apa, îndepărtîndu-se de mal. Era mulțumită că se îmbrăcase călduros. Așa, aerul era înviorător, dar nu rece. Își umplu plămînii cu el, inspirînd adînc și regulat. John vîslea în continuare, făcînd barca să înainteze în liniște, evitînd orice zgomot sau efort inutil. Lily zîmbi. Oricît de mult iubea Bostonul, acolo nu avea toate astea. Nici în Albany sau în Manhattan. În ultimii șaisprezece ani, vizitele ei fuseseră scurte și agitate. Își dădu seama că îi fusese dor de tihna lacului.

Și îi trecu prin minte că John știa asta și că încerca să-i facă pe plac, într-o altă tentativă de a-i afla povestea. Dacă era așa, îl aștepta o mare dezamăgire – *mai ales* dacă strica liniștea nopții cu glasul lui. Asta ar fi fost un sacrilegiu, un semn sigur de lipsă de sensibilitate, care ar fi pus capac motivelor ascunse.

Însă el nu rosti un cuvînt. În afară de șuieratul respirației lui în timp ce vîslea și de lunecarea vîslei prin apă, se deplasau în tăcere. Casele răzlețe de pe lac ofereau fragmente de lumină blîndă în lungul malului, însă ea și John erau singurii care se aflau afară. Lily chiar se simțea în siguranță.

Trecură pe lîngă o mînă de insule mici, apoi John se opri

şi lăsă canoea să alunece spre alta. Era o insulă mică, puţin mai lungă de doisprezece metri şi, judecînd după cum se profila pe cerul negru, acoperită cu pini şi cucută. Canoea încetini. John o opri cu padela.

Aici apa se lovea de desişuri joase, care reverberau clipocitul ocazional. John îşi lipi gura de urechea ei.

– Cuibul e acolo, îi spuse arătînd spre un punct, dar Lily nu distinse mai mult de un cocoloş de iarbă. Tipul cel mare a ales locul la sfîrşitul lui aprilie. Perechea lui a ajuns aici pe la mijlocul lui mai. La mijlocul lui iunie, a apărut un ou. A doua zi, a apărut al doilea.

– Cum ai făcut fotografiile fără să-i sperii pe cufundari şi să-i alungi din cuib? întrebă în şoaptă Lily. Nu trebui să se întoarcă. Capul lui era chiar lîngă al ei.

– Cu grijă şi cu un obiectiv foarte lung. Am stat o dată trei ore aici aşteptînd ca un părinte să-l schimbe pe celălalt. Dacă stai mult şi suficient de liniştit, cred că eşti un copac. Cel din cuib îl strigă pe celălalt. Nu lasă ouăle expuse mai mult de un minut, cît îşi schimbă locurile. E un adevărat spectacol. Cel care iese din schimb alunecă în apă să se hrănească sau să îşi curețe penele sau să doarmă. Celălalt se mişcă greoi pe mal către cuib, întoarce ouăle, aranjează aşternutul din cuib şi se aşază. Insectele zboară peste tot în jur, şi el stă. Se rostogolesc tunete, lovesc fulgere şi el stă. Dacă se apropie un animal de pradă începe să țipe şi îşi agită grozav aripile a amenințare, dar altfel e o statuie. Ca două statui, de fapt, cînd lacul e nemişcat şi siluetele se reflectă clar pe apă.

Lily îşi aminti fotografia.

– Stau pe ouă douăzeci şi nouă de zile, aproximativ, continuă John. Apoi, un ou se crapă şi iese puiul. O zi mai tîrziu, apare şi celălalt. Puii intră în apă după cîteva ore, de îndată ce li s-au uscat penele. S-ar putea să nu mai atingă pămîntul timp de trei ani, pînă cînd cuibăresc ei înşişi.

– Serios?

– Îhî. Nouăzeci şi nouă la sută din viață şi-o petrec în apă.

Lily nu ştiuse asta.

– Acolo sînt în elementul lor, explică John. Se pot apăra mai bine decît pe pămînt.

La capătul insulei se produse o mişcare. O pasăre, apoi a doua plutiră într-un fascicul de raze de lună. Venise şi a treia, apoi a patra.

Lily îşi ținu respirația.

Glasul lui John coborî şi mai mult.

– Cei din față sînt părinții, cei din spate cei doi pui.

Cu ochii la pasări, întoarse capul doar atît cît să-i poată auzi şoapta.

– Puii sînt aproape la fel de mari ca părinții.

– Cresc repede.

– Pot zbura?

– Nu încă. Peste o lună. Părinții pleacă primii. Acum se pregătesc. A început să li se schimbe penajul. Există o năpîrlire parțială, înaintea migrației de toamnă, şi una totală înaintea migrației de primăvară. Cînd se întîmplă asta, de regulă în martie, nu pot zbura deloc. Apoi le apar penele de împerechere. Astea sînt cele strălucitoare, cele pe care le pierd acum. Cînd îşi vor lua zborul şi vor pleca, vor arăta cam ca puii lor.

Cufundarii înotau la marginea insulei, intrînd şi ieşind din bătaia razelor de lună.

Lily întrebă:

– Dacă ei pleacă primii, cine are grijă ca puii să ajungă în siguranță?

– Marele Spirit al Lacului, glumi John. Fii fără grijă. Asta se întîmplă de mai bine de două zeci de milioane de ani.

– Nu! Nu-i venea să creadă.

– Ba da.

– Dar oamenii n-au fost aici nici un sfert din acest timp.

– Nici lacurile, aşa cum le ştim noi. Poate că asta e

fascinant la aceste pasări. Au fost martore la o mulțime de schimbări pe planeta asta.

Unul dintre cufundari slobozi un vaiet prelung, arcuit.

Lily icni.

– Aşteaptă, şopti John.

De la est, veni un strigăt de răspuns, clar, dar îndepărtat.

– Un lac mai încolo, şopti John.

Cufundarul din Lake Henry îşi repetă chemarea, iar pasărea cealaltă îi răspunse din nou. Abia se stinse sunetul cînd veni un al treilea strigăt. Acesta era şi mai îndepărtat, tot dinspre est, probabil de la două lacuri depărtare. Dar era distinct.

Timp de aproape zece minute, cele trei păsări comunicară prin strigăte. Lily mai auzise corul nopții, dar niciodată cînd era pe lac, şi niciodată cînd era atît de aproape de ele. Era absolut straniu, absolut mirific.

După ce cufundarii terminară şi liniştea nopții se reinstaură, Lily scoase un suspin slab. John rămase la fel de tăcut, pînă cînd cufundarii înotară spre spatele insulei şi îi pierdură din vedere.

Tot fără un cuvînt, el ridică padela şi, cu o combinație surdă de lovituri laterale, întoarse canoea. Cînd erau din nou în mişcare către casa Celiei, Lily deveni melancolică. Nici ea nu ştia de ce. Ceea ce tocmai văsuseră şi auziseră o încîntase enorm – dar asta era! Frumusețea nopții, lacul şi cufundarii erau o tapiserie bogată, țesută strîns. Prin contrast, viața ei – viața spre care John o ducea înapoi acum – era doar o ață. Se simțea mică şi lipsită de importanță. Izolată. Pierdută.

Îndoindu-şi picioarele, îşi trase mai bine fesul pe cap, îşi ridică fularul şi îşi strînse hainele în jurul trupului, dar tot îi era frig. John tăcea. Se simțea foarte singură.

Cînd ajunseră la docul ei, el sări din canoe înainte ca ea să apuce să se ridice. John legă barca şi întinse mîna. Prin mănuşi, nu putea simți acea mînă, nu ştia dacă este caldă sau rece, aspră sau moale, dar o luă şi o ținu strîns cît timp o ajută

să iasă din canoe. Era pe cale să-i mulțumească pentru faptul că o scosese pe lac, cînd el o luă pe după talie cu o mînă blîndă şi începu s-o conducă spre casă –, iar atunci simți mîna *aceea*. Oh, o simți. Chiar prin hanorac, chiar prin cămaşa de flanelă şi tricoul de sub ea. Se întrebă ce însemna asta. Era doar o mînă.

Dar îi dădea o senzație plăcută. O senzație de blîndețe şi sprijin. De tovărăşie.

Părea să fi trecut un secol de cînd nu mai cunoscuse tovărăşia. Greu de crezut că doar cu o săptămînă şi ceva în urmă mergea pe Commonwealth Avenue cu Terry Sullivan, pe cale să spună lucruri care aveau să îi schimbe pentru totdeauna viața.

John se opri la piciorul scării de la verandă. Ea urcă o treaptă şi se întoarse.

– Mm-mulțumesc, îi spuse, dispreţuindu-şi nervozitatea, dar nu ştia la ce să se aştepte sau în cine să se încreadă, nu ştia dacă îi era cu adevărat prieten sau duşman.

Ochii lui îi susținură privirea. În lumina oblică a lunii, părea ciudat de rugător.

– Eu îți mulțumesc. De obicei ies singur. Acum a fost mai plăcut.

Lily dădu din cap, îşi înfundă mîinile în buzunare şi îşi lipi brațele de corp. *Intră în casă, proasto!* strigă un glăscior lăuntric, dar rămase acolo, ținută în loc de ochii care erau la acelaşi nivel cu ai ei. Voia să-l considere prieten, dar nu ştia dacă el avea să respecte asta.

– Viața e complexă, spuse ea în cele din urmă.

John zîmbi.

– De ce crezi tu că iubesc cufundarii? Ei reprezintă simplitatea.

Îl aprobă din cap.

– Douăzeci de milioane de ani. Toți pe bază de instinct?

– Instinct animalic. E ciudat că ne mîndrim că sîntem cu o treaptă mai sus.

Înclină iarăşi din cap şi îşi mută privirea, gîndindu-se că el chiar înțelegea, şi ce minunat era lucrul ăsta. Atunci John îi atinse obrazul şi ochii ei se pierdură din nou în ai lui. Mîna îi cobora deja şi se întorsese să plece, dar ea simți ceva în urma acelei atingeri – o legătură, o furnicătură, poate un germene de încredere.

Putea să fie adevărat. Sau înşelător. Sau iluzoriu. Chiar inspirat de propriile dorințe. Nu avea cum să ştie care dintre variantele astea făcea ca totul să fie absolut înspăimîntător.

14

Miercuri dimineață, la prima oră, John era iar pe lac. Mintea îi era mai plină decît în ultimii trei ani la un loc, ceea ce făcea ca vîslitul să fie acum mai mult un exercițiu de reducere a stresului decît de urmărire a cufundarilor. Acum, cînd ceața zorilor se ridica, viața pe lac era mută, aproape ireală. Se lăsă pătruns de acea încremenire şi se concentră asupra limpezirii gîndurilor care nu-i dădeau pace.

Dar ele aveau propria voință. Se agățară de Lily tot drumul dus şi întors, şi rămaseră la ea şi cînd se duse în oraş după ziare. Amintirea ei din prima seară cînd o văzuse în acel halat lung, curgător, era înlocuită de cea din seara trecută, înfofolită toată, dar inocentă şi expusă. Îi plăcea senzația provocată de atingerea pielii ei. În fanteziile de mai tîrziu, îi atinsese mai mult decît obrazul. Se simțea atras de ea. Asta complica lucrurile.

Voia să scrie o carte despre ea, însă ea avea nevoie de intimitate. Asta îi situa în tabere opuse. Faptul că era atras fizic de ea accentua conflictul.

Nu conta. Întors acasă, se instală lîngă telefon, aşteptînd să-l sune.

– Nimic astăzi, spuse el ca răspuns la întrebarea inevitabilă.

– Nimic pe prima pagină?

– Nimic nicăieri, pe nici una dintre pagini.

În pauza care urmă, şi-o imagină încruntată, gîndindu-se la retractarea pe care o voia, încercînd să hotărască dacă absenţa ştirilor era o veste bună sau o veste proastă. În cele din urmă, optimistă cu precauţie, îl întrebă:

– Asta e bine, nu-i aşa?

John îi spuse că probabil era, pentru că nu vedea ce rost ar fi avut să o supere. Da, într-adevăr, absenţa veştilor despre Rossetti - Blake însemna, poate, că povestea îşi pierduse interesul – şi, da, într-adevăr, dacă *Post* avea de gînd să dea o retractare, treaba avea să fie făcută cît mai discret cu putinţă, de preferinţă cînd nimeni nu mai căuta ceva în plus despre subiectul ăsta.

Dar John ştia cum lucrau ziarele. Greşelile erau rareori recunoscute, iar retractările erau publicate numai în urma presiunilor. În practica obişnuită, o dată ce o poveste îşi epuiza doza de interes, era abandonată.

John avea sentimente amestecate privitor la ce se întîmpla acum. Lily voia retractarea, o voia şi el pentru ea, însă era în avantajul lui ca povestea să moară. Cu cît se tărăgăna mai mult, cu atît mai adînc ar fi putut săpa un reporter răzleţ. John voia săpăturile pentru sine.

În ziua aceea nu reuşi să facă nimic. *Lake News* îl acapară în întregime din clipa în care ajunse la birou pînă cînd trimise la tipografie ultima pagină. Asta se întîmpla la două după-amiaza, depăşind termenul de la prînz pe care, de obicei, încerca să-l respecte, dar nici o pagubă. Tipograful era un amic de-al lui. Întîrzierea îl costa pe John o masă la Charlie's. Era un tîrg cinstit.

Cu şase ore libere, înainte ca ziarul terminat să fie gata de a fi ridicat în Elkland, patruzeci de mile la nord, John opri

la Charlie's pentru provizii şi se duse să-l vadă pe Gus. Simțea în coşul pieptului aceeaşi greutate care îl încerca întotdeauna cînd se apropia de Ridge, aceeaşi tristețe că pînă şi în perioada frunzişului locul arăta tot sterp, aceeaşi revoltă că mirosea a gunoi, şi nu a dovleci, cidru sau pin. Şi simți aceeaşi strîngere de inimă cînd intră în casa tatălui său.

Orice dovadă a curățeniei făcute de Dulcey în aceea dimineață dispăruse. Masa din fața canapelei era împinsă strîmb, iar abajurul unei veioze stătea pieziş. Pe canapea erau împrăştiate rămăşițele ziarului de dimineață. Pe podea zăcea o farfurie cu resturi de ou şi pîine prăjită – probabil urmele micului dejun.

– Tată? strigă el, ca întotdeauna. Ridicînd farfuria, se duse cu ea la bucătărie. Gus era acolo, o siluetă cocoşată la masă. Apăsa o furculiță cu mîini noduroase şi crăpate. Ce faci? întrebă cu blîndețe John.

Părul alb şi dezordonat al lui Gus tremură un pic, dar nu ridică privirea.

– O îndrept. Ea le îndoaie.

– Dulcey?

– Cine altcineva mai vine aici? lătră Gus.

Lui John nu i se părea că furculița ar fi îndoită. Dar nu îl contrazise. Puse farfuria în chiuvetă, care de altfel era curată. Deconcertant de curată.

– Ai mîncat ceva la prînz?

– Nu mi-a fost foame.

John bănui că nu avusese putere să-şi pregătească ceva şi simți o altă strîngere de inimă. Băgă înghețata în congelator, şi laptele, smîntîna, ouăle şi un pui de la rotisor, tăiat în sferturi, în frigider. Scoase o jumătate de pîine pe care o cumpărase week-end-ul trecut, desfăcu o conservă de ton şi o amestecă cu maioneză. După ce făcu trei sandvişuri, puse unul în frigider pentru mai tîrziu. Pe celelalte două le aranjă pe-o farfurie, turnă lapte în două pahare şi se aşeză să mănînce cu tatăl său.

– Ziarul tocmai a plecat la tipar, spuse el pe ton de

conversație. E un număr bun, cred. Luă o îmbucătură mare din sandvişul său, nu atît de foame, cît să-i sugereze lui Gus că trebuie să mănînce şi el.

Gus continuă să se lupte cu furculița.

– Articolul de fond este despre noile familii care se mută în oraş.

– N-avem nevoie de ele.

– Ele au nevoie de noi. Asta e poanta articolului. Văzînd că Gus nu răspunde, John adăugă: E vorba despre calitatea vieții. E un termen bombastic în ziua de azi.

Gus pufni.

– Aici sus?

– Ridge-ul e mai bun decît o mahala urbană, spuse John, dar ştia că n-are rost să continue ideea. În mod inevitabil, asta l-ar fi făcut pe Gus să-l numească snob de oraş mare care crede că ştie tot. Înțelept, schimbă subiectul. Nu m-am înțeles cu Armand privitor la cît să scriu despre Lily Blake.

Gus puse furculița pe masă şi se uită lung la mîncare.

– Despre Lily Blake şi cardinalul din Boston, îi reaminti John.

– Ar trebui să ştiu?

– O mulțime de lume de pe-aici ştie, întrucît Lily e din oraş.

Gus ridică încet ochii, cu insolență.

John îi susținu privirea un minut, apoi arătă spre sandviş.

– Mănîncă. Muşcă încă o dată din al lui, mestecă, înghiți. Apoi, pentru că tatăl lui nu muşca momeala, schimbă tactica. O făcea pentru sine, ştia, dar simțea nevoia s-o facă. A fost nevinovată în afacerea cu Donny. Ştii asta, nu-i aşa?

Gus îşi coborî ochii la sandviş. Era singurul semn că da, ştia, şi nu era mîndru de asta. Cel puțin, John interpretă ca pe-un semn faptul că îşi ferea ochii. Nu voia să creadă că tatăl său nu are pic de conştiință.

– Deseori m-am întrebat dacă lucrurile n-ar fi stat altfel dacă eram aici, spuse John.

– Ne-ai fi salvat pe toți și nu ne-am mai fi purtat ca niște proști? întrebă Gus.

– Nu. Poate l-aș fi salvat pe Donny de la ce simțea nevoia să facă. A fost băiat bun pînă să plec eu. Cînd eu eram rău, el era bun. Ce s-a întîmplat după plecarea mea?

Gus luă sandvișul. O bucată de ton căzu înapoi în farfurie. Întoarse pîinea și studie locul gol.

John continuă:

– Poate, dacă nu plecam, ar fi rămas pe mai departe băiat bun.

– Dar tu te-ai dus la dracu'. Așa că am salvat unul.

– De ce eu? De ce nu Donny?

– Trebuia să aibă și ea unul.

Ea. Mama lui John – care trăia și era bine mersi, recăsătorită și fericită, și care locuia în Carolina de Nord.

– Dar de ce eu? întrebă el.

– Întreab-o pe ea.

– Am întrebat-o. De milioane de ori. Acum se înțelegea bine cu mama sa, dar pe vremuri relația lor fusese încordată. Bănuise întotdeauna că Dorothy ar fi preferat să-l ia pe fiul ei cel mic – bănuise adesea că Gus hotărîse invers tocmai pentru că știa asta. Plînsese îndelung și dureros pentru Donny. Dar niciodată nu-i răspunsese lui John la întrebare. Mi-a spus mereu să te întreb pe tine. O fac acum.

Gus îi aruncă o privire piezișă, cu un ochi mai jos decît celălalt.

– Ea a fost cea care a vrut să divorțeze. I-am spus bine, sigur, dă-i înainte. Doar lasă-mi-l pe cel bun, și ea mi l-a lăsat.

Cel bun.

– N-ai spus asta.

– Ba da, sigur.

John era destul de rănit ca să lovească și el.

– S-ar părea că n-ai prea avut intuiție.

Gus se ridică în picioare și, o fracțiune de secundă, se clătină, dar acea fracțiune fu destul de lungă ca John să aibă

remuşcări. În clipa următoare fu în picioare şi îşi împinse tatăl la loc pe scaun. Fusese înspăimîntător de uşor.

Asigurîndu-se că Gus avea să rămînă aşezat, se întoarse la scaunul său.

– Scuze. Ăsta e un subiect dureros pentru mine. Întotdeauna m-am simţit îndepărtat. Exilat. Pedepsit.

– Ai fost, mormăi Gus.

John muşcă din sandviş şi mestecă furios. Cînd înghiţi, îşi dădea seama deja că nu avea să ajungă mai departe cu discuţia decît de obicei. Aşa că, din nou, schimbă subiectul:

– L-ai cunoscut destul de bine pe George Blake, nu-i aşa?

– Nu. Am lucrat pentru el numai o dată.

John ştia sigur că fusese mult mai mult. Gus făcuse zidăria atît la casa mare a lui Blake cît şi la a Celiei. Îl văzuse cu ochii lui. Urmărise lucrările, deşi de la distanţă.

– Ce părere aveai despre el?

– Despre cine?

– Despre George.

– Pe George nu l-am cunoscut. Cu Maida am tratat. O cusurgioaică, bombăni el, apoi ridică glasul: Rece ca un biban de colo din lac. Cu un mîrîit, întoarse capul şi se uită urît la curte. Cucoana aia are ceva ciudat.

John întrebă neglijent:

– Ce anume?

Ochii lui Gus îi întîlniră pe ai lui.

– De unde dracu' să ştiu eu? Eu nu-mi înţeleg propria viaţă, darămite pe-a altora. Dar femeia aia a fost ciudată din clipa în care a venit în oraş. Prea zîmbitoare. Prea semeaţă. Întotdeauna aşteptînd ceva. Nu-i de mirare că fata ei a dat de bucluc. Ochii lui se îngustară privindu-l pe John. O să se întoarcă.

– Lily? Crezi?

Gus îl imită:

– Crezi? Da' tu ce crezi, deşteptule? Tu, care ai primit

educație de oraş mare. Tu ar trebui să ştii. *Tu* crezi că se va întoarce?

Îi venea să-i spună că Lily se întorsese deja. Ar fi vrut să-i împărtăşească vestea ca pe un gest de bunăvoință, o dovadă de încredere.

Numai că nu exista nici urmă de încredere. Trei ani de vizite regulate, şi John tot nu ştia de ce îl găsea mereu cu capsa pusă. Nu ştia cum un om îşi putuse îndepărta fiul fără să-i pese ce avea să se întîmple cu el, dar Gus exact asta făcuse. Nu îl sunase şi nu-i scrisese nici măcar o dată – nici de ziua lui, nici de Crăciun. Dorothy, care îi scria lui Donny şi-l vizita, îl numise pe Gus retardat sentimental, şi John crezuse. În adîncul ființei, visase că tatăl lui se gîndea mult la el.

Nu înțelegea cum poate fi cineva atît de mînios şi nesimțitor ca Gus. Îşi imaginase că înlăuntrul lui trebuia să existe ceva mai blînd – crezuse că, dacă se vedeau suficient de des, acel ceva avea să iasă la suprafață, sperase că, dacă îşi putea dovedi valoarea Gus avea să se destăinuie.

Aşa că, atunci cînd auzise că Gus se prăbuşea, se întorsese în Lake Henry. Îşi închipuise o reconciliere, o întîlnire a minților, o destindere. Se imagina discutînd cu Gus despre Donny, despre Dorothy, despre cele mai lungi şi frumoase ziduri construite de Gus, şi despre articolele pe care le scrisese John şi de care era cel mai mîndru. În schimb găsise un om la fel de tare şi neclintit ca acele ziduri de piatră lungi şi frumoase pe care le construia.

John nu reuşea să-şi dea seama dacă Gus îl place cîtuşi de puțin. Fără simpatie nu avea cum să existe respect, iar fără respect, dacă John împărtăşea secretul întoarcerii lui Lily, Gus putea foarte bine să se răsucească la o sută optzeci de grade şi să-l spună primei persoane pe care o vedea. Aceasta ar fi fost Dulcey, care i-ar fi spus soțului ei, care i-ar fi spus femeii care îi ținea contabilitatea la atelierul de tîmplărie şi care făcea acelaşi lucru pentru o jumătate din celelalte întreprinderi mici

din oraş – iar femeia *aia* era cea mai mare bîrfitoare de pe acolo.

Nu-i putea face asta lui Lily.

Dirigintele poştei era altă poveste. Nathaniel Roy îl plăcea şi îl respecta pe John. Dăduse clar de înțeles acest lucru la scurt timp după întoarcerea lui în Lake Henry, iar şuetele lor zilnice de la poştă deveniseră mai lungi şi mai deschise. John observase adesea că Nat punea mai mult preț pe ce avea de spus el tocmai datorită anilor pe care îi petrecuse departe de Lake Henry. Dat fiind faptul că, în fața celorlalți, John îşi minimaliza trecutul, cu Nat putea să fie mai mult el însuşi. Deşi Nat avea şaptezeci şi cinci de ani, erau buni prieteni.

Avînd nevoie acum de o față prietenoasă ca să umple golul lăsat de Gus, John se întoarse în oraş să-şi ia corespondența.

Poşta era o clădire drăguță, de cărămidă, cu un singur nivel. Intrînd în ea, erai învăluit de mirosul prospectelor publicitare şi de cel mult mai slab, abia sesizabil, al tutunului pipei de cireş de care Nat jurase să se lase cu ani în urmă.

Nat ridică privirea de pe revista pe care o citea şi imediat se lumină la față – o adevărată performanță pentru un om al cărui zîmbet era extrem de scump la vedere. Era lung şi deşirat, yankeu din cap pînă-n picioare, de la părul rar şi cărunt, pînă la vesta largă, pantalonii de tweed şi pantofii de pînză uzați. Îşi rodea continuu pipa neaprinsă şi rareori stîlcea cuvintele cînd vorbea.

– N-ai mare lucru, spuse el pe lîngă coada pipei, înmînîndu-i lui John un pachet mic legat cu elastic. Cîteva facturi, cîteva anunțuri, noul catalog L.L. Bean. Şi o ilustrată de la mama ta. E cu bărbățelul în Florida. S-ar părea că îşi cumpără o casă.

John ştia că erau în căutarea unei case. Trase ilustrata şi o citi. Mama lui îi descria o vilişoară în Naples, la patru cvartale de plajă.

– Sună bine.

– E entuziasmată. O doamnă cumsecade. Chiar şi atunci cînd lucrurile mergeau prost, era mereu politicoasă, mereu zîmbitoare. Scuză-mă că spun asta, dar nimeni n-a înțeles niciodată ce-o fi văzut ea la Gus.

– Pe atunci era mai înalt, spuse John. Foarte arătos.

Nat îşi scoase pipa din gură.

– Frumusețea se duce. Ce mai rămîne pe urmă? Ea a venit de departe. Asta n-a fost semn bun.

– Şi Maida Blake a venit de departe, îi atrase atenția John. Ea şi George au fost căsătoriți mai bine de treizeci de ani. Crezi că au fost fericiți?

– De fapt, spuse Nat după ce chibzui un moment, cred. Fireşte, George n-a fost niciodată aşa arătos ca Gus, aşa că Maida n-a pierdut nimic cînd a îmbătrînit şi s-a lățit. Totuşi, trebuie să mă înclin în fața ei. Cînd a murit George, ea a preluat controlul. Şi a făcut-o foarte bine. Vîrîndu-şi pipa în colțul gurii, se aplecă într-o parte, scoase o revistă *People,* ultimul număr, a altcuiva, o deschise la o pagină, şi o împinse spre John.

John parcurse în grabă articolul. Era despre Lily şi cardinal, scris înaintea scuzelor cerute cardinalului.

– E renumită, spuse Nat. Nu cred că Maidei îi place asta. Nu a fost niciodată de acord ca Lily să plece la New York. Din punctul ei de vedere, ăsta era cel mai mare bîrlog de depravare din această lume. Nu că i-aş putea găsi fetei vreo vină că a vrut să plece. A primit o scuturătură groaznică în afacerea aia cu fratele tău. Se aplecă mai mult spre John şi coborî glasul, de parcă mai erau şi alții prin preajmă. Crezi că se va întoarce aici?

John se simți tentat să-i spună, dar se abținu, şi nu pentru că n-ar fi avut încredere. Îl testase pe Nat de cîteva ori. Ştia să-şi țină gura dacă i se cerea. Dar altceva îl reținea.

– S-ar putea. Văzu o şansă. Îi scrie vreodată Maidei?

– Nu. Dar nu e mai puțin adevărat că nici Maida nu-i

scrie niciodată. Nu e genul ei. Cînd s-a mutat aici, n-a ținut deloc corespondența cu vechiul oraş natal.

– Care era ăla?

– Linsworth, Maine. Un oraş mic, la nord-est de aici. Celia obişnuia să trimită şi să primească scrisori, dar nu cît te-ai aştepta, şi după un timp s-a sfîrşit şi asta. Au rupt legăturile. Se încruntă. Aşa că poate au lăsat în urmă tot ce era neplăcut. Poate au vrut s-o ia de la capăt. Un nou început, cum se spune.

– Nu aveau rude acolo?

– Dacă aveau, n-au scris. Pe atunci eu eram nou în meserie, şi oamenii mă întrebau cine sînt – Maida şi Celia – aşa că am fost cu ochii în patru. Dar n-a venit nici o scrisoare de la nimeni pe numele St. Marie. Glasul i se ascuți. Nu că i-am spus asta tipului care adulmeca ieri pe aici. Un amărît de reporter din Worcester, care încerca să arate ca unul de-ai noştri, care încerca să pară că e de-al nostru, care încerca să dea impresia că e de partea lui Lily, dar nu era. I-am mirosit viclenia – punea întrebare după întrebare. M-am tot întrebat de ce a venit la mine. Pentru că eu distribui corespondența? De parcă i-aş fi spus ce văd. Asta ar fi fost un lucru rău. O violare a încrederii pe care mi-o acordă guvernul. Aproape un delict federal, ca şi violarea corespondenței.

John rînji strîmb.

Nat îşi scoase pipa din gură şi îi îndreptă coada spre John.

– Tu eşti altfel. Ție îți pasă. Una e ca *noi* să ştim cine sîntem şi de unde venim şi e cu totul altceva ca *ei* să ştie asta. Noi ne placem unii pe alții şi, chiar dacă nu, recunoaştem că sîntem cu toții alături în povestea asta. Oamenii din afară nu înțeleg asta. Nu ştiu nici cît negru sub unghie ce e aia comunitate.

Dacă John n-ar fi depăşit termenul de la prînz al ziarului, ar fi fost în drum spre Elkland cînd sună Richard Jacobi.

Totuşi, cum avea două ore de pierdut, se întorsese la birou şi recitea dosarele, făcîndu-şi însemnări, gîndindu-se la posibilităţi şi probabilităţi, cînd sună telefonul.

Richard era interesat. După cîteva întrebări, era foarte interesat. Alte cîteva întrebări şi era atît de interesat încît îi oferi lui John o sumă mare de bani ca să încheie tîrgul pe loc. Nu era nevoie de un agent, spuse el. Viteza şi surpriza erau esenţiale. Pot să-ţi scot cartea în şase săptămîni, pot să ţi-o public bine, *ştii* reputaţia acestei edituri, insistă el.

Ce ştia John era că editura era un David printre Goliaţi. Era mică, dar flămîndă. Cînd ţintea lista best-seller-urilor, deseori nimerea şi se îndrepta spre o altă carte mare. Avansul oferit era suficient de generos ca să sugereze că aceasta poate fi cartea lui.

John închise după zece minute simţind că nu mai putea respira. Richard voia un rezumat şi capitolele introductive cît mai repede cu putinţă. Asta însemna că trebuie să-şi organizeze repede gîndurile.

15

În timp ce John cîntărea opţiunile pentru intriga cărţii, Lily părăsi casa şi, la volanul maşinii, ocoli capătul liniştit al lacului. Trecu de drumul îngust care ducea la casa lui Poppy, luînd-o pe cel lat, care urca dealul către casa Maidei, dar curînd coti în altul. La capătul acestuia locuia Rose cu soţul ei, Art Winslow, şi cele trei fete ale lor.

Casa avea o vechime de doar doisprezece ani, fiind construită ca dar de nuntă de părinţii lui Art ca să completeze pămîntul dăruit de părinţii lui Rose. Că Rose îi alesese modelul era evident pentru oricine o cunoştea ca fiind clona Maidei, adică oricine o cunoştea cît de cît. Casa aceasta era o versiune mai mică a celei de pe deal – aceeaşi pietrărie, aceeaşi verandă, aceleaşi streşini. Trecînd peste asta, Lily o considera o casă

frumoasă. Era frumoasă mai ales acum, cînd felinarele cu gaz aerian încadrau aleea şi luminau veranda.

Lily îşi plănuise vizita astfel încît să ajungă după ce copiii erau în pat. Nu ştia dacă Rose aflase de întoarcerea ei, dacă îi spusese Hannah, sau poate Maida. Nu ştia dacă avea să aibă parte de o scenă. Niciodată diplomată, Rose fusese întotdeauna purtătoarea de cuvînt a celor mai negative gînduri ale Maidei.

N-ar fi vrut să facă vizita asta, dar exista pericolul ca Rose să afle de la altcineva că era în Lake Henry. Lily considera că venind personal făcea un lucru decent, înfruntarea leoaicei în propriul ei bîrlog, cum se spune.

Bătu uşor la uşa din faţă. Un minut mai tîrziu se auziră nişte paşi apăsaţi. Nu se miră cînd uşa grea de stejar fu deschisă de cumnatul ei.

Art Winslow susţinea că se îndrăgostise de Rose din prima zi a clasei întîi. Pe atunci era un băiat dulce, devenit acum un bărbat dulce. Era mult mai blînd decît Rose, dar era totuşi un Winslow, iar familia lui stăpînea moara, şi asta îi conferea un plus de autoritate. Acasă, însă, se mulţumea să ocupe locul doi, ceea ce era singurul motiv pentru care, după părerea lui Lily, căsnicia mergea. Art era întruchiparea uriaşului blînd.

N-o fi fost Lily surprinsă să-l vadă, dar el fu clar uluit de apariţia ei, fapt care răspundea la una dintre întrebările ei. Hannah nu vorbise.

Lily zîmbi, ridică o mînă şi o flutură.

– Ne întrebam dacă ai să te întorci, spuse el prietenos ca întotdeauna. Intră. Rosie! strigă el peste umăr, apoi îi explică lui Lily: E cu fetele.

– Credeam că dorm. Pp-poate ar trebui să plec şi să revin altă dată.

– Nu, nu. Va vrea să te vadă. La fel şi fetele.

Art Winslow era amabil. Era bun cu Rose, bun cu fetele, bun la moară. Dar nimeni nu-l acuzase vreodată că ar fi ager

la minte. Posibilitatea ca Lily să nu vrea ca toată lumea să ştie că se întorsese nu-i trecu prin cap.

Aşa că, renunţînd la aluzii, îl preveni:

– În clipa de faţă mă ascund. Urăsc să le cer fetelor să ţină un secret.

– Ele *adoră* să păstreze secrete, insistă Art, şi Lily ştia că Hannah, una, chiar reuşea.

Lumina din hol se aprinse brusc. La capătul îndepărtat stătea Rose, cu mîna pe comutator. În clipa în care dădu cu ochii de Lily şi rămase complet nemişcată, Lily se opri ca fulgerată. Acelaşi păr negru, aceeaşi piele palidă, aceleaşi şolduri înguste şi sînii plini – uitîndu-se la Rose parcă se vedea pe sine în oglindă. Chit că părul lui Rose era mai lung, tuns drept şi dat după o ureche, şi şoldurile ei erau îmbrăcate în pantaloni largi, făcuţi la croitor, ţinuta de seară standard pentru tineretul înstărit din Lake Henry. Totuşi, asemănarea era izbitoare.

– Bună, spuse Rose, venind lîngă soţul ei. Fiica risipitoare se întoarce. Întregul oraş speculează. Cînd ai sosit?

Lily fu tentată să mintă. Apoi se gîndi la Hannah, chiar şi la Maida şi răspunse:

– Sîmbătă.

– Sîmbătă, şi abia acum vii aici? Azi e miercuri. Cine mai ştie că te-ai întors?

– Mă ascund.

– Mama ştie?

– Da.

– Poppy?

– Da.

Rose slobozi un oftat şi rosti un jignit „Mulţumesc mult“.

– Le-am văzut o singură dată, argumentă Lily. N-am vrut să le oblig pe fete să mintă dacă le întreba cineva. M-am gîndit că acum dorm.

– Te-ai gîndit prost, murmură Rose repede şi se întoarse. Bine-nţeles, la uşă erau trei feţe. Veniţi s-o salutaţi pe mătuşa Lily.

Fetele veniră în fugă – Ruth, care avea şase ani, prima, urmată îndeaproape de Emma, care avea şapte ani. Erau nişte fetițe adorabile, cu părul negru buclat şi cămăşuțe de noapte înflorate care le ajungeau pînă la degetele micuțe de la picioare. Hannah, în acelaşi gen de tricou prea mare pe care îl purtase la Maida, arăta dolofană şi urîțică pe lîngă ele. Rămase în urmă, chiar şi după ce terminară cu îmbrățişările, şi veni în față numai cînd Lily întinse în mod deliberat brațul.

– Mă bucur să te văd, Hannah. Îmi place tricoul tău. Studie pisica de pe fața tricoului. N-ai pisică, nu-i aşa?

Hannah clătină din cap.

– Doamne fereşte! interveni Rose. Am destul de furcă s-o țin *pe ea* îngrijită. Pisică îi lipseşte!

– Pisica se îngrijeşte singură, spuse Hannah.

– Pisicile năpîrlesc. Vrei să fii plină de păr de pisică?

Hannah nu spuse nimic. Lui Lily îi părea rău că pomenise de asta.

Art le îndemnă pe cele mici:

– Arătați-i mătuşii Lily dinții.

Ele deschiseră larg gura ca să arate golurile, al lui Ruthie în față, al Emmei într-o parte.

– Impresionant! exclamă Lily. Strînse mîna lui Hannah. Pentru tine e plictisitor. Ai trecut prin asta.

Rose oftă.

– Dinții ei au ieşit strîmbi. În curînd va purta proteză.

– Am avut şi eu proteză, îi povesti Lily lui Hannah, care ridică sprîncenele interesată.

– Eu nu, spuse Rose. Nici Art. Apropo de dinți... Se uită la cele mici şi arătă scara. Mergeți la spălat pe dinți. Tata o să vă urmărească. Eu trebuie să discut cu mătuşa Lily.

– Dar Hannah? țipă Ruth.

– Hannah are dinți *mari* de spălat, strigă Emma.

– Hannah n-are nevoie de supraveghere, le-o reteză Rose. Ea are zece ani. Nu pot să țip la ea pentru toate. Dinții ei sînt responsabilitatea ei. Dacă vrea dinți maro, n-are decît.

– Eu mă spăl întotdeauna pe dinți, spuse Hannah, dar ar fi putut la fel de bine să nu se ostenească, pentru că Rose se uita la Art, transmițîndu-i pe muteşte ordine privitoare la ce era de făcut cu cele mici.

În clipa următoare Art le mîna pe scări. Hannah rămase lîngă Lily.

– Ți-ai terminat temele? întrebă Rose şi, cînd fata dădu din cap, o expedie direct: Atunci, du-te sus şi citeşte. Am de vorbit cu mătuşa ta.

Lily o îmbrățişă.

– Du-te, o îndemnă ea blînd. Ne vedem altădată. Se uită după fată cum urca în silă scările, sesizînd o durere acolo, întrebîndu-se dacă cineva vedea sau îi păsa.

Rose se rezemă de perete, acolo în hol.

– Trebuia să-mi fi dat seama că te-ai întors. Mama e în toane proaste. E în toane proaste de cînd a început toată treaba asta. Titluri în ziare, poze, telefoane – e cumplit pentru noi, Lily. A fost îngrozită cînd ai plecat de aici şi te-ai dus la New York. Ştia că nu o să iasă nimic bun din asta, dar nici în cele mai groaznice coşmaruri nu şi-a imaginat că o să fie atît de rău. Acum refuză să iasă în oraş.

– Refuză?

– Mă rog, se gîndeşte de două ori. E convinsă că toată lumea vorbeşte şi se uită după ea şi asta o face să fie nervoasă, iar cînd e nervoasă, îşi varsă focul pe mine.

Lui Lily îi era greu să creadă asta. Rose fusese întotdeauna mîndria şi bucuria Maidei.

– La cine *altcineva* să țipe? continuă Rose. La Poppy nu poate, aşa că rămîn eu. Eu sînt cea care e aici tot timpul. Eu sînt cea care are grijă de ea.

– E independentă din punct de vedere economic.

Rose rîse ironic.

– Nu atît cît crede ea. Eu îi duc întotdeauna prînzul acasă sau îi fac cumpărături din oraş. Bine, ea conduce afacerea, dar n-a fost crescută să facă asta.

– Îi dă o ocupație.

– Nu mai e tînără. Ar trebui să se relaxeze. Ar trebui să călătorească. Se auzi telefonul sunînd. Ar trebui să se bucure de nepoții ei.

– N-a fost Hannah acolo acum cîteva nopți?

Rose îi aruncă o privire.

– Hannah nu-i un copil care să-ți placă. O să mă omoare.

– Cum aşa?

– Puturoasă. Telefonul sună din nou. Încăpățînată. *Grasă.*

– Nu e grasă.

– Este, în felul ei.

– Curînd o să crească mai înaltă. Atunci va slăbi. Are o figură frumoasă.

Telefonul sună din nou.

– *Răspunzi odată, Art?* țipă Rose, apoi se întoarse spre Lily. De ce te-ai întors?

Lily ştia că nota tăioasă pe care o auzea putea să fi rămas de la țipăt, dar sigur suna a indignare. Indignată la rîndul ei, spuse:

– Am o casă aici.

– Cît stai?

– Cît e nevoie.

– Şi dacă presa te urmăreşte aici? Mama va avea un acces de nebunie.

– N-am făcut nimic rău, Rose.

– Dacă ea înnebuneşte, eu voi fi cea care va avea de suferit. Se uită în jur cînd soțul ei coborî tropăind scara.

– Era Maida, o informă el. Doi dintre quebecheeni lucrau de noapte în poiană cînd mărunțitorul de pămînt în consolă s-a dat pe spate şi s-a răsturnat. A chemat deja ambulanța. Ar fi bine să mă duc acolo.

– Sînt răniți grav? întrebă Rose.

El îşi lua deja haina din dulap.

– Unul, poate. Dar e speriată.

– Vreau să merg şi eu, spuse Rose încet şi, pentru prima dată, Lily văzu că îi păsa.

– Stau eu cu fetele, se oferi Lily.

– Sînt în pat, zise Art, întinzîndu-i lui Rose puloverul. Nici măcar nu vor şti că am plecat.

– Ne descurcăm, îl linişti Lily şi închise uşor uşa în urma lor. Simţindu-se stingheră, prea străină ca să vrea să cutreiere prin casa surorii ei, traversă holul şi se aşeză pe treapta de jos a scării. Cu bărbia în mîini, ascultă, dar nu se auzea nimic nici de sus, nici de afară. Fireşte, nu avea de ce să se audă o sirenă, drumurile erau deja pustii. Îşi imagina că echipa de pe ambulanţă abia acum era alertată de pagere şi urca în maşină.

La auzul unui chicotit îndepărtat, se gîndi să urce la etaj şi să verifice. Dar era un sunet fericit. Acolo nu se ştia de accidente. Prezenţa ei în loc de a lui Art sau a lui Rose le-ar fi putut deranja mai mult. Mai bine să le lase în voia lor.

Apoi, treptele scîrţîiră şi ea ridică privirea. Pe treapta de sus stătea Hannah, cu un aer ezitant şi încurcat. Cînd Lily îi făcu semn să coboare, sfiala dispăru. Coborî treptele cu paşi sprinţari şi se aşeză lîngă Lily.

La început, nici una nu vorbi. În cele din urmă, cu o şoaptă moale şi un zîmbet extrem de timid, Hannah spuse:

– Mă bucur că eşti aici.

Preţ de o fracţiune de secundă, uitîndu-se la acel chip – da, un chip frumos – şi Lily se bucură.

Cum se întîmplă în cazul accidentelor, acesta era nici prea-prea, nici foarte-foarte. Nici unul dintre muncitori nu era grav rănit, deşi amîndoi aveau suficiente fracturi şi contuzii ca să nu se mai poată conta pe ei pînă la sfîrşitul recoltării. Întrucît livada scotea două treimi din venitul ei anual în lunile octombrie şi noiembrie, pierderea era serioasă. Ca să complice problema, unul dintre muncitori era printre angajaţii de bază ai fabricii de cidru.

Ştiind asta, Lily se sculă a doua zi în zori, îşi puse hainele

cele mai călduroase şi ocoli din nou lacul la volanul maşinii. De data asta urcă în întregime aleea lată, coti la dreapta după casa cea mare şi urmă curba.

Fabrica de cidru era o clădire scundă de piatră, îmbrăcată în iederă şi înconjurată de cucută, chiar frumoasă pentru un loc în care se muncea din greu. Interiorul fusese reclădit cu douăzeci de ani în urmă, ca să consolideze structura şi să permită adăugarea de echipament nou. În afara unui grup de refrigerare mai mare şi mai eficient şi a unui sistem mai rapid de îmbuteliere, procesul de fabricare a cidrului nu se schimbase prea mult de cînd familia Blake îmbuteliase primul litru de cidru în acelaşi loc, în urmă cu patru generații.

În clipa în care Lily se strecură în fabrică, fu învăluită în mirosul dulce de mere. Cînd era copil venea des aici, intrigată de cum funcționa presa de cidru şi dornică să ajute. La şaisprezece ani, cînd era destul de mare ca să dea o mînă de ajutor, era prea ocupată cu şcoala şi cu muzica. Pe lîngă asta, tatăl ei considera că livada era treabă de bărbat.

Şi-l imagină, cu un şorț de cauciuc şi cizme înalte de cauciuc, pescuind un măr de calitate inferioară din bazinul de spălare şi aruncîndu-l, apoi împingîndu-le pe celelalte cu lopata de lemn prin apă către elevatorul care le ducea sus la tocător. Alt muncitor, care stătea pe o platformă la un metru şi jumătate de la podea, le trăgea pe banda transportoare, de unde intrau în tocător. Alți doi muncitori stăteau pe platforme similare, întinzînd site şi cîrpe şi straturi de terci de mere unul peste altul pînă se adunau unsprezece, ținea minte asta.

– Vai de mine! rosti un glas în spatele ei şi, întorcîndu-se, Lily văzu fața uimită a lui Oralee Moore. Oralee era văduva şefului de echipă al lui George. Dată fiind părerea lui George despre femei, era o ironie că Oralee devenise acum şeful de echipă al Maidei. Înaltă şi solidă, cu pielea cenuşie şi păr cărunt sîrmos, trebuie că se apropia de şaptezeci de ani, dar era îmbrăcată la fel ca Lily, gata de muncă.

Lui Lily îi plăcea Oralee. Chiar şi în perioadele cele mai

rele de altădată, femeia avusese întotdeauna un zîmbet blînd pentru ea, o privire compătimitoare. Acum i le oferea pe amîndouă, dar privirea lui Lily trecu repede pe lîngă ea spre tînărul care intra în fabrică, pe urmele ei.

În clipa aceea, Lily îşi dădu seama ce făcuse. Venise aici să muncească din multe motive, cel mai important fiind acela că Maida avea nevoie de ajutor, dar fusese o reacţie instinctivă, la care nu se gîndise. Oralee nu era un motiv de îngrijorare; ea era loială şi discretă. Dar tînărul din spatele ei era numai unul dintre cei mulţi care aveau să o vadă aici în cursul zilei. Unii locuiau în dormitorul comun. Alţii locuiau în oraş. Aceştia aveau să se ducă acasă după muncă şi să împrăştie vorba. Secretul ei avea să fie demascat.

După un prim moment de panică, se relaxă brusc, puţin mirată să constate că nu-i părea rău. Tot mai simţi un nod în stomac cînd îşi aminti cum fusese vînată de presă, dar la Boston trebuise s-o înfrunte singură. Nu mai era la Boston. Era în Lake Henry. Aici se născuse şi crescuse şi, dacă oraşul o tratase prost cîndva, acum era timpul să îşi răscumpere greşeala. Ea una se săturase să se ascundă.

În plus, faptul era consumat.

– Cum se simt André şi Jacques? întrebă ea, referindu-se la răniţi.

Gura lui Oralee se strîmbă.

– Vor fi acasă în două zile şi vor lenevi cu mîinile în sîn în dormitor, încîntaţi să stea degeaba şi să fie plătiţi. Îi făcu semn tînărului să intre în fabrică. El e Bub. E din Ridge.

Bub era înalt, solid, şi nu avea mai mult de optsprezece ani. Refuza cu atîta încăpăţînare să se uite la Lily, încît îşi dădu seama că ştia precis cine era ea. Încredinţată că Oralee avea să-i spună tînărului tot ce mai avea nevoie să ştie, ieşi afară s-o aştepte pe Maida.

Era o dimineaţă foarte rece. Un strat fin de alb, ceva între rouă şi chiciură, acoperea iarba de pe coama dealului. Lily se rezemă de zidul de piatră acoperit de iederă, îşi trase

mînecile peste mîini, apoi le vîrî sub brațe. Fiecare inspirație aducea un rest de toamnă înviorător. Fiecare exhalație era un mănunchi de alb.

Se întrebă ce mai apăruse azi în *Post*. Cînd plecase de acasă era prea devreme ca să-l sune pe John. Se întrebă dacă acum era treaz, dacă era pe lac sau în drum spre oraş. În drum spre oraş, hotărî ea. Era curioasă dacă publicase piesele alese de ea. Fusese amuzant să le aleagă, gîndindu-se la bucuria pe care aveau s-o simtă cei trei studenți văzîndu-şi opera tipărită. Presupunea că ăsta era reversul meseriei lui John, un lucru pozitiv pentru variație.

Atunci, în cîmpul ei vizual apăru Maida, venind dinspre casa principală cu capul plecat. Lily se îndreptă, dar mama ei părea cufundată în gînduri. Erau aproape față în față cînd, în sfîrşit, ridică privirea. Uluită, se opri.

– Duci lipsă de oameni, spuse Lily. Cînd Maida nu răspunse, adăugă: Pot să ajut eu.

Maida tot nu spuse nimic şi Lily se temu că, de fapt, ajutorul ei era refuzat. Asta ar fi fost pedeapsa supremă, insulta supremă.

Verdictul rămase incert cînd Maida porni mai departe. Abia atunci cînd ținu uşa deschisă pentru Lily, ştiu că acceptase.

Utilajele erau deja încălzite – cuva de agitare, banda transportoare, tocătorul, presa – huruind în vechiul ritm familiar. Lily se gîndi din nou la tatăl ei. Era greu să n-o facă, el făcea parte integrantă din scenă. Acum Maida purta şorțul de cauciuc, dar prezența ei era aproape distonantă. Totuşi, părea deplin stăpînă pe situație.

Lily îşi schimbă jacheta cu un impermeabil cu glugă, îşi trase o pereche de cizme cu cîteva numere mai mari şi mănuşi lungi de cauciuc şi urcă pe platforma de lîngă presă, în fața lui Bub. Nu-i spuse că nu mai făcuse niciodată asta, pentru că, în copilărie, urmărise de sute de ori procesul şi era ca şi cum ar fi muncit personal.

Asta nu însemna că nu simțea o undă de neliniște. Dar simțea și nerăbdare. Aștepta de mult să facă asta. Pentru ea nu era numai o muncă, era și o joacă.

În cîteva minute, sita cea mai de jos era la locul ei, învelită cu o cîrpă cu colțurile atîrnînd, și primele mere trecură prin tocător și ajunseră în pîlnia mare de deasupra lor. Bub deschise clapeta dozatorului și pe cîrpă căzu cantitatea potrivită de terci, cu un plescăit ce o făcu pe Lily să rîdă. Împături colțul stîng peste terci, așteptă pînă cînd Bub împături colțul lui stîng, apoi împături colțul drept, după care Bub împături și el colțul drept din partea lui. În timp ce el netezea și îndrepta cîrpa, ea luă sita următoare și o puse deasupra pachetului format. Bub întinse pe deasupra o altă cîrpă, apoi trase de maneta clapetei și căzu următoarea porție de terci. Împăturiră alternativ cele patru colțuri ale cîrpei, îndreptară pachetul, puseră altă sită și altă cîrpă, și lăsară să cadă încă o porție de terci.

Teancul de site și cîrpe creștea. Cînd fură unsprezece cu totul, avînd deasupra o sită goală, traseră lateral teancul pe transportorul cu role și îl centrară sub platanul de fier al presei. Bub puse deasupra sitei de sus bucăți groase de lemn pentru a mări strîngerea, iar Maida trase de maneta care făcea platanul de jos să urce. Într-o clipită sucul se strecura prin pînză și curgea pe la capetele sitelor în rezervorul de dedesubt.

Atunci Lily se îndreptă de spate, se uită în jur mirată și mulțumită și slobozi un oftat. Reușise! Se simțea fericită!

Maida era întoarsă cu spatele, culegînd merele stricate din cuva de spălare, dar Oralee văzuse. Îi zîmbi înțelegător, apoi îi făcu semn să se întoarcă la treabă și procesul o luă de la început.

La un moment dat, Maida porni pompa care transporta cidrul de la rezervor la stația mare de refrigerare, apoi se folosi de walkie-talkie ca să mai ceară mere, iar ceva mai tîrziu luă un furtun și spălă podeaua de beton, trimițînd resturile de mere și suc la canalizarea centrală.

Fabrica era curată. George ținuse mult la curățenie, iar Maida îi urma exemplul. Însă, oricît s-ar fi spălat podeaua, mirosul de mere proaspete și suc dulce persista. Era îmbibat în pereții de beton, în podea, în mașini. Lily îl inspiră adînc. Era ușor amețitor, evocînd lucruri bune – ceea ce era extraordinar, dacă se gîndea la asta. Căci, în cea mai mare parte, amintirile despre Lake Henry pe care le purtase cu ea de cînd plecase erau negative. Dar acum își amintea lucruri plăcute, cum stătea cu Poppy și Rose chiar în sala asta, ghemuite în colțul de lîngă stația de refrigerare, rozînd mere strecurate pe furiș de George.

Cînd Maida anunță pauza de la mijlocul dimineții, Lily era prea ambalată ca să fie obosită. Își spălă impermeabilul, mănușile și cizmele și le atîrnă pe frînghie să se usuce, apoi porni spre casa principală. Ar fi putut folosi baia din fabrică, dar acolo nu ar fi găsit ziarul de dimineață.

Acesta era împăturit cu grijă pe masa mare de lucru din bucătăria Maidei, un șarpe care zăcea încolăcit și tăcut, fără clopoței care să spună dacă era veninos sau nu. Simțind un nod în gît, Lily parcurse în fugă jumătatea de sus a primei pagini. Nu era nimic acolo, și nici în jumătatea de jos. Dar înăuntru?

În loc să deschidă ziarul să vadă, se duse la telefon și, preț de un minut, rămase cu mîna întinsă, șovăind. *Sun-o pe Cassie,* îi ordona logica. Cassie era consultantul ei legal. Ea era cea care trimisese cererea de retractare și, de bună seamă, aștepta un răspuns.

Însă nu știa cum de îi zburase din memorie numărul lui Cassie. Dar îl știa pe al lui John. Încercă mai întîi acasă, dar nu răspunse nimeni. Repede, sună la biroul *Lake News*. Telefonul sună de cîteva ori în gol. Dezamăgită, era pe cale să închidă, cînd îi auzi vocea. Era foarte oficial.

– *Lake News*. Kipling la telefon.

– Bună! spuse ea, ușor precipitat.

Glasul lui se încălzi.

– Bună! Mi-a lipsit azi-dimineață telefonul tău.

– Am plecat devreme. Mama avea nevoie de ajutor. Îi lipseşte un om în fabrică.

– Am auzit de accident.

Lily zîmbi.

– N-am să te întreb cum. Precaută, spuse: Nu m-am uitat prin ziar.

– Nu te deranja. Nici azi nu e nimic în el.

Ea se dezumflă.

– Nimic-nimic?

– Nimic-nimic.

Apoi se mînie.

– Îmi datorează, totuşi, scuze.

– Cassie va trebui să le scoată cu forța de la ei.

– Crezi că au plecat de la apartamentul meu?

– Probabil. Aseară a fost o crimă. Un activist din Partidul Republican din localitate a fost găsit înjunghiat mortal în casa lui din Back Bay. Toți au luat-o razna cu presupunerile, acuză pe rînd două foste soții, o amantă, un partener de afaceri nemulțumit şi Mafia. E mult material de acoperit. Ziarele vor avea nevoie de fiecare angajat.

– Deci, dacă mă întorc la Boston, sînt iarăşi nimeni? întrebă ea, vrînd să pară degajată, dar el n-avea timp de pierdut.

– Greu de spus. Te grăbeşti să te întorci?

– Acolo e viața mea. Apartamentul meu, hainele mele, pianul meu, maşina mea. Dar erau toate îndepărtate, mai mult vorbe decît necesități, mai ales cînd Maida intră în bucătărie. Arăta dezaprobatoare, ceea ce nu era nimic nou. Lily nu avea nici o îndoială că mama ei ştie cu cine vorbea ea, şi se întrebă dacă asculta de mult timp.

– Mai bine o sun pe Cassie, îi spuse ea lui John, şi apelul ăsta îl ceru prin Poppy, în timp ce Maida umplea ceainicul.

Răspunse asistentul lui Cassie, dar Cassie veni imediat la telefon.

– Le mai dăm o săptămînă, spuse ea înainte ca Lily să întrebe. O săptămînă. Apoi facem pasul următor.

– Care-i ăla?

– Deschidem acțiune judiciară pentru calomnie.

Acțiune judiciară însemna proces, care avea să dureze o veşnicie. Dintr-un început lui Lily nu-i plăcuse ideea. Acum, pentru prima dată, cu numele ei absent din ziarele din Boston două zile la rînd, se întrebă ce s-ar întîmpla dacă două zile s-ar face trei, apoi cinci, apoi zece. Se întrebă dacă oamenii aveau să uite. Dacă da, poate ar fi mai bine să lase toată treaba să moară.

Dar dacă îi era dat ca lumea să se holbeze la ea de fiecare dată cînd ieşea din apartament, sau să fie urmărită de fiecare dată cînd se ducea la lucru, dacă nu chiar împiedicată să-şi găsească de lucru, nu se putea întoarce la Boston. Alegerea ei era să deschidă acțiune judiciară, să înceapă incognito o nouă viață altundeva sau să rămînă aici.

În cazul ăsta, era bine că muncitorii de la livadă o vedeau şi răspîndeau vorba că se întorsese. Avea nevoie să ştie cum stătea.

16

Anna Winslow era capul fabricii de textile din localitate, o afacere de familie. Îi cedase de mult fiului ei, Art, munca de zi cu zi la fabrică, dar îşi păstrase un loc în consiliul de administrație şi un mic birou lîngă al lui. Textilele Winslow erau viața ei. Se implicase prima dată în conducerea fabricii cînd soțul ei, Phipps, începuse să-şi facă de cap cu țesătoare tinere pe timpul companiei, şi rămăsese implicată din pură dragoste pentru acel loc. Nu avea ambiții. Se mulțumea să-l lase pe Phipps să se încununeze cu faima pentru gîndire progresistă, deşi ea era forța majoră din spatele lui.

Phipps era pensionar acum. Din cînd în cînd trecea ca păunul prin fabrică şi se dădea mare pentru a simula că el era la comandă. Totuşi, în cea mai mare parte, îşi petrecea zilele lucrînd cu pînze şi uleiuri, realizînd picturi monstruoase ce îi plăceau numai lui şi care umpleau acum un uriaş hambar în spatele casei. Anna se gîndea să mai construiască un hambar pentru producția excedentară de tablouri. Nu se aştepta să vîndă vreodată unul, dar pictorul Phipps era mai bun decît curtezanul Phipps.

Art era mult mai mult fiul Annei decît al lui Phipps. Deşi avea numai treizeci şi unu de ani, crescuse în fabrică şi îi cunoştea bine rostul. Anna avea încredere că ştia cînd să înlocuiască un utilaj sau să retragă din fabricație un model depăşit. Avea încredere în felul lui de a se purta cu angajații şi cu acționarii şi era convinsă că, dacă cineva putea salva o fabrică de textile mică într-o eră a conglomeratelor, acela era Art. Nu trebuia să-l supravegheze ca să ştie că făcea ceea ce trebuie.

Astfel, era liberă să savureze zgomotul războaielor de țesut, mirosul lînii, refracția luminii prin ferestrele din acoperiş şi curgerea năvalnică a rîului pe sub piatra învechită de vreme. Rareori trecea o zi să nu fie văzută mergînd printre războaie, vorbind cu țesătoarele sau aplecîndu-se peste umărul unui designer. Proiectase ea însăşi modelul multor țesături, ba chiar învățase s-o facă pe computer.

Era o femeie rotundă, dar avea un fler la îmbrăcăminte care îi neutraliza dimensiunile. Ştia să se îmbrace, şi numai cu materiale de calitate, servind drept expoziție mobilă a produselor fabricii. Art vorbea despre schema procesului de fabricație şi tabele de cost. Anna vorbea despre stil fără să scoată un cuvînt. Avea genul de farmec care parafa înțelegeri, în mod frecvent la masă, căci Annei îi plăceau mesele. Cu Phipps ascuns în hambar, era veşnic în căutarea unui tovarăş de masă. De două ori pe săptămînă puteau fi cumpărători din oraş; în altă zi era un angajat care îşi sărbătorea ziua de naştere.

În această joi, nu era nimeni. De asta, atunci cînd John o sună ca s-o invite în oraş, fu încîntată să accepte.

– Joia e ziua care îmi place cel mai puțin, îi spuse ea de îndată ce se aşezară în separeul lui de la Charlie's. E o zi de mijloc, nu interesantă ca începutul de săptămînă, nici învăluitoare ca sfîrşitul de săptămînă. Mă bucur *mult* că ai sunat. Ochii îi străluceau. Se aplecă spre el, fremătînd de emoție. Am primit vestea chiar înainte de a pleca de la birou. Coborî glasul. Lily Blake s-a întors.

John era uimit. O avertizase pe Lily că avea să se ducă vorba, dar încă nu auzise nimic.

– De unde ştii?

Anna rînji.

– O țesătoare de-a noastă, Minna DuMont. Bărbatul ei lucrează la livadă. A văzut-o azi-dimineață pe Lily în fabrica de cidru. *Lucra cu Maida,* repetă ea, minunîndu-se. Am sunat-o pe nora mea să-mi confirme, şi aşa este. Lucra cu Maida. Poți să-ți imaginezi?

– A avut loc un accident...

– Ştiu, şi Maida avea nevoie de ajutor, dar ea şi Lily n-au fost niciodată genul care să lucreze cot la cot. N-au stat alături nici măcar la nunta lui Art cu Rose. Nu se înțelegeau demult.

John nu era omul care să caute la dinți calul de dar. Anna doar că nu îl implora să întrebe. Aşteptă cît să le ia Charlie comanda, apoi întrebă:

– Cît de bine cunoşteai familia Blake înainte ca Art să se însoare cu Rose?

– Ne învîrteam în aceleaşi cercuri de ani de zile... deşi Dumnezeu ştie de ce, adăugă Anna în surdină, cînd Phipps şi George, Domnul să-l odihnească, erau atît de diferiți. Dar Lake Henry e mic, şi ei aveau livada, iar noi aveam fabrica. Pe vremuri, Maida primea multe vizite. Casa era frumoasă, iar mîncarea delicioasă. Pe Lily n-am văzut-o prea des. Era ținută în umbră, în afară de biserică. Cînd cînta, avea o voce

de înger. Dar cînd vorbea? Sărăcuța, tare se mai bîlbîia. Maida era îngrozită.

– Îngrozită pentru Lily sau pentru ea?

Obrajii plini ai Annei se îmbujorară.

– Ambele, mă tem. Era convinsă că lumea o condamna pe ea pentru bîlbîială.

E posibil s-o fi făcut, se gîndea John cînd Anna spuse:

– E o problemă pur fizică. Ştiai asta?

Nu ştia. Nu ştia mai nimic despre bîlbîială, în afară de faptul că persoana care asculta suferea la fel de mult ca bîlbîitul însuşi. Bîlbîita însăşi.

– E o treabă legată de coordonarea muşchilor vorbirii, continuă Anna. Asta nu înseamnă că nu sînt şi emoțiile implicate. Tensiunea înrăutățeşte lucrurile. Ea distrage persoana în cauză, care nu se poate concentra să-şi controleze bîlbîiala. Dar rădăcina e fizică.

– Lily a fost dintotdeauna bîlbîită?

– Dintotdeauna. A vorbit tîrziu, n-a spus multe pînă la patru sau cinci ani, şi nici chiar atunci nu spunea multe, probabil pentru că îi era greu. Aşa că nu şi-au dat seama de problemă la început, iar apoi s-au gîndit că era ceva care avea să treacă de la sine, dar, cu cît o puneau mai mult să vorbească, cu atît problema se înrăutățea. Ți se rupea inima cînd o vedeai, şi cînd Maida se răstea la ea că se bîlbîie... Anna oftă şi se rezemă de speteaza scaunului.

– Se *răstea?* întrebă John.

– Se răstea, o amenința cu degetul, o punea să-şi ceară scuze tuturor celor din jur.

John se crispă.

– De ce n-au dus-o la doctor?

– Pînă la urmă, au făcut-o. Anna îl privi în ochi. Maidei nu i-a prea plăcut nici asta.

– De ce?

– Confirma existența unei probleme.

– Dar dacă toată lumea ştia deja...

– Terapia a oficializat problema. Terapia a făcut-o să fie *serioasă*. Maida voia ca odraslele Blake să fie perfecte şi, dintr-o dată, una din ele nu era, în mod public şi evident. Nu-i de mirare că e atît de supărată de afacerea asta de la Boston. Aceeaşi odraslă Blake e *din nou* imperfectă într-un mod public şi foarte evident... nu că i-aş fi spus ceva din toate astea acelui reporter, adăugă ea cu o notă tăioasă. Ridică privirea şi etală un zîmbet larg cînd Charlie sosi cu mîncarea.

– Care reporter? întrebă John după ce Charlie se retrase.

– Sullivan. Sună aproape zilnic de cînd a izbucnit scandalul.

– *Încă* mai sună? John era uluit şi vag alarmat. Terry ar fi trebuit să lase baltă povestea o dată ce ziarul a publicat scuzele pentru cardinal. Dacă tot mai suna, însemna că urmăreşte ceva.

– Încă mai sună, confirmă Anna. Mă trage de limbă, îndrugîndu-mi o serie de alte mărunţişuri, de pildă că mă găseşte atît de fascinantă încît pur şi simplu nu poate abandona subiectul. Aduce vorba de fabrică şi sugerează că ar putea scrie *trei* articole despre ea, dar eu îi cunosc pe cei ca el. Am trăit prea mulţi ani cu un om cu vorba mieroasă ca să nu recunosc o minciună cînd o aud. Încearcă să mă facă să las garda jos. Încearcă să mă facă să-l trădez pe unul de-ai mei. Îşi flutură uşor furculiţa. Încearcă să strecoare mici întrebări.

– Despre Lily?

– Şi Maida. Caută viermi sub pietre, dar, Doamne sfinte, nu există unul dintre noi care să nu aibă în viaţă ceva de care nu este mîndru, o mică pată. Lăsă furculiţa să atîrne, îşi puse coatele pe masă, şi zîmbi. Care e a ta?

John avea o mulţime de pete mici şi destule mari, dar în clipa aceea, cînd dădu la o parte îngrijorarea legată de Terry, una de mult uitată îi apăru în minte.

– Faptul că l-am făcut pe tata ticălos. Aveam doisprezece ani. El m-a numit fată, pentru că vocea nu mi se schimbase. Nu e lucru mai rău decît să-i spui unui băiat de doisprezece

ani că e fată. Aşa că eu l-am numit ticălos. A amuţit, s-a încordat şi a ieşit din casă. Nu s-a întors trei zile. Pe atunci nu ştiam că, *A*, el chiar era un ticălos, şi, *B*, că mama mea folosise cuvîntul într-o ceartă cu o zi înainte.

– Tu o auziseşi?

– Nu. A fost o pură coincidenţă, dar la momentul nepotrivit. Îi zîmbi şi el Annei. Care e pata ta?

Ochii ei licăriră.

– Am cusut fermoarele de la pantalonii lui Phipps. Pînă la ultima pereche din dulapul lui. Era o adevărată privelişte să-l vezi cum se luptă cu ei, unul după altul.

John nu trebui să întrebe de ce.

– Cine le-a descusut?

– Nu eu, spuse ea cu mîndrie. Mi-am imaginat că, dacă meseria lui era să lucreze cu ţesături, putea s-o facă şi singur – ceea ce a şi făcut, cu oarece remuşcări. Reţine – îndreptă furculiţa spre inima lui John –, dacă sufli cuiva că ţi-am spus asta, am să pun o vorbă proastă pe lîngă Armand, care te va tăia apoi de la prima anuală. Ei bine, *ăsta-i* un mieros la vorbă cum n-a existat vreodată altul.

– *Armand?*

– Tu n-ai de unde să ştii. Nu eşti femeie. Înfipse furculiţa într-o bucată de şuncă. Dar m-ai înţeles în privinţa celuilalt. Cu toţii avem pete. Dacă n-am avea, cuvîntul „secret“ n-ar exista – ca să nu mai spun că, şi dacă spui cuiva, n-ar fi chiar atît de rău. Noi ne placem unul pe celălalt. Ne respectăm. Reporterul ăla? Băgă şunca în gură şi flutură furculiţa goală în imitarea unui lent clătinat din cap.

Singurul lucru pe care John şi-l putea imagina era că Terry încearcă să consolideze vinovăţia lui Lily. Dar încălca teritoriul pe care John îl considera al său, mai ales acum că el şi Richard Jacobi încheiaseră un tîrg. Era într-o stare de spirit bătăioasă cînd se întoarse la birou după prînz, dar, înainte să apuce să decidă ce ceva face, sună Armand.

Glasul lui hîrşîit era însufleţit de emoţie.

– Lily Blake s-a întors în oraş. Cred că ar trebui să te duci personal acolo şi să-i iei un interviu în exclusivitate.

Mintea lui John lucra repede.

– Ziarul tocmai a ieşit. Abia peste o săptămînă o să apară altul.

– Da, mă rog, am scos un supliment special cînd oraşul ăsta republican a devenit democrat la alegerile trecute. Aşa că o să scoatem un supliment special şi acum.

– Nu cred că povestea asta este chiar acelaşi lucru.

– Care-i problema? Spun că am să plătesc pentru asta.

– Dar eu sînt cel care răspunde de controlul calităţii, insistă John. Ce să scrii într-un supliment special? Vrei să fac un rezumat la ce au publicat ceilalţi săptămîna trecută? Ce e *nou* în povestea asta?

– Nu m-ai auzit? tună Armand. Ea *s-a întors.* Asta e noutatea. Doamne, John, ăsta e jurnalism elementar. Lumea din oraş va vrea să ştie de ce, pentru cît timp, ce face, unde stă.

– Toată lumea va şti toate astea înainte să se încheie ziua, punctă John calm. Singurul lucru pe care îl vei realiza cu un supliment e să înregistrezi puncte în faţa presei principale.

– Şi ce e rău în *asta?* Dacă nu vrei tu s-o intervievezi, o să vrea altcineva. Ei, hai, John, scheună el. Care e problema ta? Ea e fata *noastră.* Asta e povestea *noastră.*

– Corect. Ea e fata noastră, iar noi îi protejăm pe ai noştri. Povestea noastră ar trebui să fie că nu există nici o poveste, fiindcă aşa stătea treaba cînd am auzit eu ultima oară.

John închise, simţindu-se duplicitar în două privinţe. Una îl implica pe Armand şi faptul că într-adevăr ar fi putut ieşi un articol bun pentru *Lake News.* A doua o implica pe Lily şi avea de a face mai mult cu intenţiile viitoare decît cu ce ar fi putut scrie imediat. Chiar îi plăcea Lily. Cu cît afla mai multe

despre ea, cu atît mai mult o admira. Cu cît o admira mai mult, cu atît mai prost se simțea pentru cartea lui. Unii ar fi spus că o exploata. El prefera să creadă că pur şi simplu o studia, dar şi într-un caz, şi în celălalt, se simțea vag neliniştit.

Aşa că adoptă starea de spirit bătăioasă care nu dispăruse cu totul şi o concentră asupra lui Terry Sullivan. Pe o parte a computerului trecu lista cu ponturile pe care i le dăduse Jack Mabbett. Pe partea cealaltă îşi trecu dosarul în creştere. După mai multe clicuri şi o jumătate de duzină de răspunsuri tastate, era conectat la o bază de date care, folosind adresa actuală a lui Terry, scuipă numărul carnetului lui de asigurări sociale, chiria lunară, două numere de conturi în bancă, numerele a patru cărți de credit şi zece alte locuri reşedință răspîndite în patru state, pe parcursul unei perioade de douăzeci şi trei de ani.

John studie cele zece locuri reşedință. Cele trei mai recente erau în zona oraşului Boston, ceea ce însemna un total de patru mutări în cei doisprezece ani de cînd Terry lucra la ziar. John nu ştia dacă lui unul i-ar fi plăcut să-şi care lucrurile prin atîtea apartamente, dar patru în doisprezece ani nu era ceva care să bată la ochi. Însă şapte din cei unsprezece ani precedenți erau puțin mai ciudați. Îi studie pe rînd.

Primele două erau apartamente din colegiu. John recunoscu adresa din Pennsylvania. Asta însemna doi ani. Rămîneau nouă.

Următoarele două apartamente erau în Connecticut – unul în Hartford, celălalt într-o suburbie învecinată. Astea acopereau cei patru ani imediat următori colegiului, cînd Terry fusese colaborator la mai multe ziare locale.

Se mutase în Rhode Island cînd i se oferise primul post de angajat permanent. În timpul celor cinci ani pe care îi petrecuse acolo, locuise la trei adrese diferite, fiecare la o distanță de Providence care permitea naveta.

John îşi roti scaunul şi se uită afară la lac. Rezemat de spetează, încercă să găsească toate motivele care l-ar fi putut

determina să se mute atît de des. Aşa cum îl cunoştea el pe Terry, probabil că nu reuşise să se înțeleagă cu proprietarii, vecinii, colegii de cameră. Omul ăla putea trece de la fermecător la insuportabil într-o clipită.

Psihopat? Posibil. Schizofrenic? Posibil. Şi tot posibil era ca, din punct de vedere mental, să fie absolut sănătos, dar împins de la spate de nişte demoni proprii.

John se întreba care puteau fi acei demoni şi unde se încadrau unsprezece apartamente în douăzeci şi trei de ani, plus ura față de cardinal, cînd sună telefonul.

– *Lake News*. Kipling la telefon.

– Kip! Era Poppy. Nu eram sigură dacă te-ai întors. Te caută Terry Sullivan. Vrei să-ți fac legătura?

Preț de o fracțiune de secundă John se simți vinovat, de parcă Terry ştia exact ce făcea şi gîndea el în momentul ăsta. Apoi îşi dădu seama că nu avea cum să fie aşa şi, chiar dacă ar fi fost, Terry făcuse acelaşi lucru cu Lily.

Odată ce conştientiză asta, mînia îi reveni.

– Fă-mi legătura, o îndemnă el pe Poppy. După cîteva secunde, mai degajat, rosti:

– Ce e, Terry?

– Am auzit că s-a întors.

John îşi alese cu grijă cuvintele. Imaginîndu-şi că ar fi fost naiv din partea lui să întrebe „cine?“, replică:

– Eu n-am auzit asta. Cine e sursa ta?

– Am o duzină de surse, nişte oameni de aici, nişte oameni acolo. Poți să confirmi, da sau nu?

– Nu pot să confirm, spuse John, pentru că ăsta era adevărul. Ar fi trădat-o pe Lily dacă o făcea. De ce întrebi? Povestea s-a sfîrşit. S-a dovedit că ați greşit.

– Ba nu. Ziarul s-a dat bătut la presiunea Bisericii. Eu rămîn la povestea mea.

John era neîncrezător.

– La ce e de rămas? Tot ce ai avut au fost dovezi circumstanțiale, şi alea subțirele în cel mai bun caz. Există

vreun motiv pentru asta? Ai un dinte împotriva lui Rossetti?

– Nu am nevoie de asta ca să-mi miroasă a ceva dubios. Rossetti e slăbiciunea damelor. El şi Lily Blake erau prea apropiaţi ca treaba să fie nevinovată.

– Ai găsit dintr-o dată un martor ocular care să afirme că nu era?

– Nu, dar caut.

– Baţi la cap oameni precum Anna Winslow, dar ea nu-ţi va spune că Lily Blake avea o legătură amoroasă cu cardinalul Rossetti.

– Ştiai că a fost măritată?

– Bine-nţeles. Fiul ei e însurat cu sora lui Lily.

– Nu Anna, i-o tăie Terry. *Lily* a fost măritată.

John nu auzise de asta. Nici altcineva din oraş, inclusiv – ar fi pariat pe asta – familia lui Lily. Prea multe alte secrete fuseseră deja publicate. Dacă Lily ar fi fost măritată, Poppy i-ar fi spus.

Rămase tăcut o secundă prea mult.

– Nu ştiai, exultă Terry. Poftim, eşti chiar acolo, în oraşul ei natal, şi nu ştiai! A fost ceva rapid, făcut în vara de după primul ei an la colegiu. Tipul era în ultimul an, amîndoi studiau în Mexic. La o lună după ce s-au întors, Lily a anulat căsătoria. De data asta, John, am dovada.

– Şi ce-ai să faci cu ea? se răsti John, dezgustat. Ziarul publică asta?

– Nu...

– Pentru că povestea s-a încheiat, i-o reteză John. Pentru că *tu* ai făcut de rîs ziarul o dată şi ei nu te mai lasă s-o faci iarăşi. Pentru că un mariaj de scurtă durată contractat cu mulţi ani în urmă nu are nici o relevanţă acum!

– Asta rămîne de văzut, îl contrazise Terry, şi John simţi subit un val de ură puternică.

– Nici... să nu... încerci, îl avertiză el, aplecîndu-se pe scaun. I-ai făcut destul rău. Prima dată a fost o minciună, o

calomnie care poate fi dovedită. Fă-o şi de data asta, şi am să vin eu însumi după tine.

– Tu? rîse Terry. Asta-i bună! Tu n-ai curaj să vii după mine sau după altcineva. Eşti invidios, asta-i problema ta. Sînt un scriitor mai bun decît ai să fii tu vreodată. Eu sap şi tu şezi. Eu găsesc şi ţie îţi curg balele. Eu sînt aici şi tu eşti acolo. Ştii ceva? Cred că ea ar putea fi chiar acolo în oraşul tău natal, şi tu nici măcar să nu ştii! Ai avut cîndva fler, John, dar l-ai pierdut. L-ai pierdut de tot.

John aşteptă.

– Altceva?

– Neee. Asta-i tot. Aproape pentru sine, dar cu o notă de exasperare şi dezgust, Terry îngînă: Asta e pierdere de timp. Pierdere de bani! Închise.

John îşi petrecu noaptea gîndindu-se la Lily. În zori, simţi nevoia s-o vadă. Ştiind că avea să plece devreme dacă lucra iar cu Maida, se îmbrăcă la repezeală cu ce nimeri, înşfăcă o vestă matlasată şi porni maşina. Cinci minute mai tîrziu cotea în drumul spre Thissen Cove. Fu uşurat să vadă maşina obosită trasă lîngă căsuţă.

Soarele nu se înălţase încă suficient de sus pentru a da căldură. Punîndu-şi vesta, o luă peste covorul de ace de pin spre verandă. Urcă treptele dintr-un singur pas şi bătu la uşă. La fereastra laterală se văzu mişcare, apoi uşa se deschise.

Preţ de un minut, nu putu vorbi. Lily arăta palidă, înspăimîntată şi destul de ciufulită, destul de somnoroasă ca să fie evident că o trezise. Era în cămaşă de noapte şi ţinea o mînă pe piept. Mă rog, nu chiar pe piept. Mai degrabă la gît. Pe pieptul ei nu s-ar fi rătăcit o mînă cu... cu... cu sînii ăia.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea cu o şoaptă înspăimîntată.

El îşi drese glasul.

– Ăă, nu. Adică, nu ştiu. N-am văzut ziarul. Îşi înghiţi nodul din gît. Pot să intru un minut?

Ea dispăru din vedere şi reveni înfăşurată într-un şal.

După ce intrară, închise uşa şi se duse la tejgheaua bucătăriei. Băgă un filtru demodat sub robinet, îl umplu cu apă, puse coşul înăuntru şi începu să măsoarea cafea cu linguriţa.

Picioarele goale de sub cămaşa lungă de noapte o făceau să arate şi mai fragilă.

Simţindu-se ciudat de inoportun, John rămase în picioare, cu mîinile pe spătarul unui scaun de lîngă masa de bucătărie. Fiecare dintre cele patru scaune era vopsit în altă culoare. Al lui era verde închis.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc. Mi-am imaginat că ai să te duci iar la fabrica de cidru. Voiam să te prind înainte să pleci.

Ea punea cafea în continuare.

– Oralee trebuie să se ducă la dentist, aşa că nu începem pînă la nouă.

– La ce oră te-ai dus ieri?

– La patru. Puse capacul la cutia de cafea.

– Trebuie să fii obosită.

– Da, dar într-un fel plăcut. Puse filtrul pe plită şi aprinse flacăra dedesubt. Strîngînd şalul la piept, se întoarse. Mi-a luat mintea de la altele. Privirea ei i-o susţinu pe a lui. Ce s-a întîmplat?

– Ieri m-a sunat Terry Sullivan. A spus că ai fost măritată cîndva.

Nici nu clipi. Singura reacţie vizibilă fu o încordare uşoară a mîinilor pe şal.

– Chiar că nu e treaba mea... începu el, dar ea i-o reteză:

– O să tipărească asta?

– Mă îndoiesc. Nu cred că ziarul mai vrea, după ce s-a întîmplat cu povestea mare. M-am gîndit să-l sun pe redactorul lui şef, dar dacă mă oboseam să-i spun că nu e adevărat, s-ar fi putut ca abia atunci să-l fac curios.

– E adevărat, confirmă ea. Continuînd să-i susţină privirea, se strecură în scaunul cel mai apropiat – unul purpuriu. O văzu trăgînd aer în piept, apoi înălţîndu-şi o idee

bărbia. Studiam arta în Mexic după anul întîi. Brad era în ultimul an. Am crezut că sînt îndrăgostită. Fusesem atît de singură în acel prim an la colegiu, încît mi s-a părut lucrul perfect. Ne distraserăm în acele şase săptămîni. Căsătoria a fost şi ea o distracţie. Dar s-a sfîrşit în ziua în care ne-am întors. El s-a trezit şi a spus că nu putea să fie însurat cu mine pentru că iubea pe altcineva.

John simţi jignirea, împreună cu o jenă mai generală. Simţind nevoia să depăşească acest moment o ajută:

– Aşa că ai anulat-o.

– Am plătit un avocat să facă asta, dar n-a fost nevoie. Căsătoria nu fusese legală. Brad a ştiut tot timpul asta. M-am simţit ca o proastă.

– Ştie cineva de aici?

Ea clătină din cap. Cînd o şuviţă de păr îi rămase pe gură, o îndepărtă.

– Am făcut-o cu două zile înainte de încheierea semestrului de vară. El a spus că trebuie să păstrăm secretul un timp. Mie mi-a convenit. Îmi era frică de ce ar fi spus părinţii mei despre grabă. Pe urmă n-a mai contat.

Se opri, părînd să-şi ţină răsuflarea, aşteptînd. Nu trebuia să fii un geniu ca să auzi întrebarea pe care nu o punea.

– N-am să spun nimănui, jură el, dar ea nu păru liniştită. Aşa că, fără mîndrie, îi spuse: Donny nu a fost singurul Kipling care a furat o maşină – dar a fost singurul care a făcut-o mai mult decît o dată şi singurul care a fost prins. Cînd aveam paisprezece ani, îmi plăcea volanul. Tata nu voia să mă lase să-i conduc camioneta nici măcar cu el în cabină. Aşa că am furat una chiar din centrul oraşului.

Lily se arătă precaut curioasă.

– A cui?

– A lui Willie Jake. Cînd ochii ei se măriră, el rîse. Era în parte plăcere, în parte uşurare. Lily arăta adorabil. Da. Mîndria şi bucuria lui, un mic Mustang sport. Obişnuia să-l lase parcat în faţa secţiei, cît timp îşi făcea rondurile cu jeepul.

– În *față?* Cum ai furat-o fără să te vadă cineva?

– Mai ții minte incendiul de la academie? Nu, probabil erai prea mică, dar a fost un incendiu mare în unul dintre dormitoare – cineva care fuma a aruncat țigara cînd a venit pedagoga. Țigara n-a ieșit pe geam, dormitorul era o casă veche de lemn, iar toți care ar fi putut sesiza fumul erau fie la parter, fie la orele de sport de după-amiază. Casa a luat foc ca iasca. Centrul orașului s-a golit – toată lumea de acolo se asigura că nici un băiat nu era în casa în flăcări. Mustangul era acolo, cu cheile în contact. Am făcut cu el tot ocolul lacului, apoi am luat-o în sus spre țesătorie.

– Cei de *acolo* nu te-au văzut?

– Am așteptat după colțul de lîngă secție pînă n-a mai fost nimeni în preajma celorlalte mașini. Apoi am intrat în parcare, am încuiat mașinuța și dus am fost. Îl privea ca pe un nebun. Ei bine, unde ar mai fi fost provocarea dacă aș fi lăsat-o la capătul lacului? Un psihiatru ar zice că am vrut să fiu prins și probabil că ar avea dreptate, dar n-am fost prins. Willie Jake era furios. A interogat zeci dintre noi, dar n-a aflat niciodată cine a condus mașina aia. M-am furișat într-o noapte și am îngropat cheile în zidul vechi din spatele casei lui. Din cîte știu, nu le-a găsit. De acum într-o sută de ani, un măturător de stradă va vedea că piatra aia e ușor ieșită în afară și va scormoni.

Serioasă, Lily spuse:

– Așadar, tu ai furat o mașină și n-ai fost prins, iar eu n-am furat o mașină și am fost prinsă.

– Da, aprobă John. Asta îți dă ceva de spus lui Willie Jake.

– Fapta trebuie să se fi prescris.

– Dar credibilitatea mea ar avea de suferit dacă treaba iese la iveală. Așa că, dacă eu spun cuiva despre căsătoria ta, tu poți să ieși cu asta ca o dovadă că nu pot fi crezut.

– Dar Terry? El va spune?

– Nimic, nu atît de curînd după scuze. Se va da la fund un timp.

– Şi pe urmă?

– Depinde. Dacă avem lucruri murdare despre el, îl vom neutraliza.

– Asta sună a şantaj.

– Oh, nu. Va putea să spună ce vrea. Nu-l va asculta nimeni. Asta e tot.

Lui John îi suna bine. Lily părea că se gîndeşte. Cînd cafeaua începu să se umfle, micşoră flacăra şi rămase lîngă plită, cu braţele în jurul taliei şi capul plecat.

John nu se grăbi să rupă tăcerea. În cîteva minute aroma cafelei începu să umple camera. El avea un filtru modern pe care îl umplea cu boabe proaspăt rîşnite înainte de fiecare folosire, dar cafeaua lui nu mirosea niciodată aşa.

Nici nu avea gustul ăsta, hotărî el după cinci minute cînd ea îi turnă o ceaşcă.

După alte cinci minute, mai bău una. Cînd părăsi vilişoara ca să se îndrepte spre oraş, se simţea treaz de-a binelea, dar potolit. Spiritul Celiei era într-adevăr unul iubitor de pace.

Abia cînd era pe drum, ocolind lacul, se simţi din nou vinovat. Căsătoria timpurie a lui Lily vorbea despre sete de dragoste şi afecţiune – posibil aceeaşi nevoie care făcuse ca prietenia ei cu cardinalul Rossetti să fie atît de puternică, aceeaşi nevoie care o adusese înapoi în Lake Henry şi o făcea să încerce să dreagă lucrurile cu mama ei. Acea căsătorie timpurie ajuta la conturarea imaginii despre ea.

Dar dacă includea asta într-o carte despre încălcarea dreptului la intimitate, avea să invadeze şi mai mult intimitatea lui Lily.

17

Lily nu avea încredere în John. Făcuse prea multe erori de judecată în ceea ce privea oamenii ca să mai aibă încredere în propriul discernămînt. Îi plăcea cum arăta şi îi plăcea cum

vorbea. Îi plăcea faptul că îi povestea despre el lucruri pe care nu le mai ştia nimeni. Îi plăcea pentru că ştia multe despre cufundari şi că o aprecia pe *ea* că-i plăceau cufundarii, dar nu voia să rişte. Cînd îl sună la treizeci de minute după ce plecase de la ea, o făcu doar pentru veştile din ziar.

– Nimic, spuse el pe un ton din care răzbătea frustrarea.

Se simţi uşurată că în ziar nu scria nimic despre căsătorie. N-ar fi vrut să fie nevoită să se explice în faţa Maidei, care ar fi fost rănită şi mînioasă. Îşi petrecuseră toată ziua de ieri împreună fără neînţelegeri. Era un record. Sigur, puţinul pe care îl spuseseră fusese despre muncă, dar tot era ceva, şi Lily nu voia în ruptul capului să clatine barca tocmai acum.

Din păcate, lipsa veştilor însemna că nu existau nici un fel de scuze sau retractare.

– Nicăieri?

– Nicăieri.

– Au lăsat baltă povestea, făcîndu-mă pe mine să apar ca personaj negativ. După trei zile, asta nu mai era o întrebare.

– Încearcă şi ei. De fapt, sînt două scrisori către redactorul şef în care sînt acuzaţi că tocmai asta fac, aşa că ai suporteri acolo. Ziarele publică scrisorile ca să-şi mai micşoreze vinovăţia – ştii tu, să arate ce tipi corecţi sînt ei.

Lily nu credea deloc că erau corecţi. După ce îi mulţumi lui John şi îi spuse la revedere, se gîndi s-o sune pe Cassie. Dar nici ea nu putea face nimic în plus încă vreo cîteva zile. Pe lîngă asta, Lily trebuia să ajungă la Maida.

Aşa că lăsă totul baltă, ocoli lacul spre fabrica de cidru şi lăsă ca mirosul terciului de mere proaspete, cerinţele muncii şi ritmul maşinilor să izoleze povestea în acel compartiment îndepărtat al minţii ei. Totuşi, ea ieşi năvalnic la iveală cînd Maida anunţă pauza de la sfîrşitul dimineţii. De data asta, întorcîndu-se în casa principală, Lily îl sună pe Dan Curry.

– Lily, spuse el, părînd încîntat să-i audă glasul, George şi cu mine tocmai vorbeam despre tine. Ce mai faci?

Ea simţi o undă de nostalgie. De multe ori se oprise la

club să ridice un cec şi stătuse la o cafea cu cornuri cu George şi Dan.

– Bine. Voi ce faceți?

– Bine amîndoi, răspunse el vesel. Avem rezervări în fiecare seară, chiar dacă spectacolul scandalului a dispărut. Cînd îi văd pe membri uitîndu-se nostalgici la pian, ştiu că le e dor de tine. Înlocuitorul tău n-a avut succes. A trebuit să-l punem pe liber după două nopți. Tipul pur şi simplu nu ştia cîntecele. Eşti greu de înlocuit, Lily Blake.

Asta era o veste bună. Dar cea nu atît de bună persista.

– S-ar părea că ziarele nu au de gînd să-mi ceară scuze aşa cum au făcut cu cardinalul. El... oamenii lui mai lucrează la asta? Cardinalul promisese că aveau să lucreze. Dumnezeu ştia, pentru *el* obținuseră scuze destul de repede.

– La naiba, spuse Dan, nu ştiu.

– Pînă o fac, eu arăt rău.

– Nu, o contrazise el într-un fel jovial. Nimeni dintre cei care te cunosc nu crede că arăți rău.

– Poate nu fizic, dar moral? Toți oamenii ăia cred că eu am provocat scandalul spunînd lucrurile alea?

– N-am discutat despre asta cu ei. Ei ştiu părerea mea.

Chiar că ştiau. Dan era de partea ei, ceea ce însemna că societatea generală a membrilor îl putea învinui pe el că o angajase de la început.

Încercînd apele, Lily spuse:

– Cu fiecare zi care trece fără nimic altceva în ziar, mă gîndesc să mă întorc. Crezi că oamenii vor uita?

– Oamenii care contează au uitat deja. Povestea e terminată definitiv.

Lui Lily îi plăcuse întotdeauna Dan, dar nu era proastă. Ştia că unul dintre motivele pentru care era bun la administrarea clubului era că le putea spune membrilor ce voiau ei să audă. Avea senzația că la fel făcea şi cu ea acum. O trata cu bunăvoință.

Aşa că întrebă mai la obiect:

– Cînd crezi că am să mă pot întoarce la treabă?

– Aici? Vocea lui era atît de mirată – de parcă gîndul ăsta nu-i trecuse niciodată prin cap – încît inima ei se strînse. Oh, e încă prematur. Ai plecat doar de o săptămînă.

– Dar dacă afirmațiile sînt false?

– Nu e vorba numai de afirmațiile alea. Mai sînt şi altele.

– Dar sînt minciuni.

– Trebuie să lăsăm treaba să moară, Lily. N-ar fi de nici un folos să grăbim lucrurile.

Liniştită, ea spuse:

– Asta e ss-slujba mea, Dan. Cu banii ăştia îmi plătesc chiria.

Dan oftă. Glasul lui deveni dintr-o dată sec.

– Ştiu. Dar adevărul e că, dacă te întorci aici, tot scandalul va reînvia. Nu pot să le fac asta membrilor. Am angajat alt înlocuitor. Acesta este cu adevărat foarte bun.

Lily simți lovitura. Vorbele lui aveau o hotărîre care o prevenea că nu are rost să îşi mai răcească gura. El era patronul clubului. Decizia lui era luată.

– Înțeleg.

– Am trimis un cec la apartamentul tău pentru ceea ce îți datorez, dar, dacă nu eşti acolo...

– Îl voi primi. Mulțumesc.

– Zău că îmi pare rău, Lily. Asta a fost o decizie pur de afaceri. Mă simt prost. Tu n-ai vrut să iasă asta din comentariile alea.

Afirmația lui o jigni. Brusc, o apucă furia. Pronunțînd fiecare cuvînt într-un fel care avea mai puțină legătură cu controlarea bîlbîitului decît cu punerea la punct a cuiva care, conform speranțelor ei, ar fi trebuit să fie mai loial, spuse:

– Ca să ştii şi tu, n-am făcut comentariile alea aşa cum s-a scris. N-am fost niciodată îndrăgostită de cardinal. N-am fi ajuns niciodată să fim prieteni dacă el n-ar fi fost atît de pornit să-mi salveze sufletul. Ca să ştii şi tu, *el* a fost forța din spatele prieteniei. Eu nu sînt catolică! Nu sînt credincioasă! Niciodată

nu m-aş fi gîndit să mă apropii de el dacă nu s-ar fi apropiat mai întîi el de mine!

Puse capăt convorbirii înainte ca Dan să apuce să-şi ceară scuze şi, cu inima bubuind, formă numărul lui Elizabeth Davis. Presupunea că vecina ei era încă acasă, dormind după o noapte tîrzie. Într-adevăr, glasul de la celălalt capăt al firului era somnoros.

– Bună, Elizabeth. Sînt Lily.

Somnolența dispăru, făcînd loc la ceea ce suna ca o emoție autentică.

– Lily! Hei, îmi pare bine că te aud! Eşti bine?

– Sînt furioasă, răspunse Lily, simțind nevoia să se elibereze. Ziarele m-au lăsat în aer, slujba mea de la Essex Club e dusă acum definitiv şi îmi vreau maşina mea! Respiră adînc şi întrebă mai liniştită: Cum sînt treburile pe acolo?

– Ai primit corespondență! ciripi Elizabeth. Tonul era ironic, dar mesajul nu.

– Multă?

– Cam cît încape într-o pungă mare de supermarket. În majoritate nimicuri – reclame şi cataloage. Un teanc de facturi. E ceva de la Justin Barr. S-o deschid?

– Da. Auzi zgomotul hîrtiei rupte, apoi un moment de tăcere.

– Hopa! Îți oferă bani să te duci la emisiunea lui.

– Ce ipocrit! Susține mereu că nu plăteşte!

– Mda, mă rog, ce mai e nou? murmură Elizabeth. Ai scrisori, Lily. Începu să citească adresele expeditorilor. Unele erau de la prieteni, altele de la străini. Vrei să auzi?

– Dacă nu te deranjează.

Sara Markowitz scrisese o scrisoare care îi încălzea inima. Asemeni colegei ei de cameră din colegiu procedaseră mai mulți profesori şi elevi de la Winchester School, şi prieteni din New York. Lily se simți încurajată de ele, pînă apărură cele negative. Cele care răneau.

Elizabeth tocmai terminase de citit una deosebit de răutăcioasă, apoi adăugă:

– Fiindcă tot sîntem la lucrurile neplăcute, ai putea să auzi şi asta. Asociația de locatari s-a întrunit aseară. Reporterii tot mai trec pe aici, încercînd să afle unde eşti şi cum eşti. Sigur, nu e presa centrală, doar nişte pisălogi locali, şi nu mai staționează afară zi şi noapte, ci numai la orele de vîrf, cînd cred că ai putea să vii sau să pleci. Din păcate, tot atunci vin şi pleacă cei mai mulți dintre colocatari. Ei urăsc notorietatea.

– Tony Cohn.

– Cel mai gălăgios, dar sînt şi alții. Eu, eu sînt de părere că orice publicitate e publicitate bună, însă eu sînt minoritatea. Grupul ăla... pfii! Foarte conservator. Au pus presa proastă la inimă şi fac tămbălău. Ei nu cred că e drept ca un chiriaş – un simplu chiriaş – să le cauzeze probleme.

– Acest simplu chiriaş probabil că plăteşte lunar pentru dreptul de a fi acolo mai mult decît unii dintre ei!

– Ştiu asta. Eu sînt de partea ta, Lily. N-am spus că au dreptate. Îți spun doar ce susțin ei. Vor să ştie ce e adevărat şi ce nu, cum stă situația, dacă ai de gînd să te lupți. Ştiu că nu eşti aici şi vor să ştie cînd ai să te întorci.

– Te-au întrebat *pe tine?*

– Mă tem că da, recunoscu Elizabeth. Am făcut greşeala să-ți țin partea puțin cam prea vehement, aşa că toți cred că ştiu ceva. Ei bine, ştiu şi nu ştiu, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Lily înțelegea, dar nu conta. Ceea ce conta, atunci cînd închise, era senzația că n-ar fi fost bine venită dacă s-ar fi întors. Sigur, nu-şi vedea des vecinii – şi nici nu-i mai păsa ce gîndea Tony Cohn –, dar oare voia să fie privită lung? Să fie fulgerată cu privirea? Vorbită pe la spate? Jignită? Dacă dădea ziarele în judecată şi cîştiga, lucrurile s-ar fi putut schimba. Dar verdictul urma să fie dat peste nişte ani şi avea să implice publicitate negativă, pe care acei vecini o urau. Se întrebă dacă o retractare publică mai rapidă ar fi contat – sau dacă

toate acuzațiile de care pomenise Dan Curry vor rămîne o pată permanentă.

Maida intră în bucătărie și puse ceainicul pe foc. Își făcu de lucru cu cutia cu pliculețe de ceai, stînd cu spatele la Lily și prefăcîndu-se că ignoră dilema.

Dar Lily avea nevoie de ajutor. Disperată, își vîrî mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

– Essex Club a angajat pe altcineva. Nu mă pot întoarce acolo.

Maida scoase din mașina de spălat vase un teanc de farfurii fierbinți și le puse pe tejghea.

– Dumnezeu lucrează pe căi neștiute de oameni.

– De ce spui asta? strigă Lily, rănită de înțepătură. Știa exact ce voia Maida să spună și se întreba de ce nu putea fi înțeleasă măcar o dată.

– Pentru că nu era un loc bun de muncă, așa că e bine că s-a terminat cu slujba acolo, spuse Maida. Nu-mi pasă ce spui tu, un club e un club. Pentru numele lui Dumnezeu, ziarele te-au numit cîntăreață de cabaret! Asta nu-i o imagine frumoasă.

– Ziarele m-au mai numit și femeia cardinalului, și nu sînt. Nu știa cum s-o facă pe Maida să înțeleagă. Am avut o viață bună, mamă. Îmi petreceam zilele predîndu-le copiilor și serile făcînd ce îmi place enorm, adică să cînt la pian și vocal. N-a fost nimic murdar. Nu a fost depravare. N-am făcut nn-nimic rău.

Maida scoase un rîset lătrat.

– Ultimele vorbe sînt renumite. Cîți dintre noi n-am spus *asta* cîndva? Începu să scoată din mașină cănile fierbinți.

– Cînd ai spus-o tu?

Maida rămase dreaptă un minut. Apoi, reținută, spuse:

– Eu m-am *bălăcit* în autocompătimire cînd a murit tatăl tău. În cele din urmă se întoarse și se uită la Lily. Nu știam ce să fac cu afacerea. Din ea ne cîștigam existența. Dar alegerea

era fie să învăț să muncesc, fie să vînd. Am ales să învăț. Alegerile *tale* care sînt?

Lily nu își conturase alegerile. Părăsise Bostonul presupunînd că avea să se întoarcă. Da, contractul ei de închiriere încă mai era valabil. Putea să rămînă în apartament pînă la sfîrșitul lui iunie, indiferent ce ar fi spus oricine din clădire. Dar fără slujbă?

Terry Sullivan avea o slujbă. Semnătura lui era chiar în ziarul de azi, sub un articol despre crima din Back Bay, care captase în mod convenabil atenția publicului. El o dăduse în bară mult mai rău decît o dăduse ea vreodată, dar nu fusese concediat. Asta nu era cinstit.

Ceainicul începu să fluiere. Poate că Lily s-ar fi întors și ar fi ieșit din cameră dacă Maida n-ar fi făcut un spectacol din a pune pe masă două cești, două lingurițe, două brioșe – și chiar și atunci era destul de supărată ca să iasă. Avea nevoie de înțelegere. Avea nevoie de încurajare. Maida avea obiceiul de a-i refuza aceste lucruri.

O ceașcă de ceai și o brioșă nu însemnau înțelegere și încurajare. Dar erau mai bune decît nimic. Așa că rămase.

Lui Lily chiar îi plăcea să lucreze la fabrica de cidru. Deși mecanică, munca cerea atenție, ceea ce însemna că restul orelor dimineții trecu destul de repede. Totuși, cînd veni ora prînzului, sări în mașină, îndreptîndu-se spre oraș. De data asta nu se mai deranjă să-și pună pălărie, fular și ochelari de soare. Nu mai era nevoie să se deghizeze. Orașul știa că se întorsese. Într-adevăr, în timp ce mergea pe Main Street, mai multe capete se întoarseră după ea. Destul de mînioasă, destul de sfidătoare, zîmbi și îi salută cu mîna.

Trecu pe lîngă Charlie's, coti la poștă și merse direct spre casa galbenă în stil victorian. Abia trăsese frîna de mînă cînd John ieși din casă. Cu capul plecat, căuta printre chei. Ridică privirea, uimit să o vadă, apoi se uită repede spre drum.

Ea coborî geamul și strigă:

– Toată lumea ştie! Cînd se apropie, îi spuse mai încet: Am nevoie de ajutor. Putem sta de vorbă?

El înconjură maşina, se strecură în scaunul de lîngă ea şi închise portiera. Apoi se întoarse cu fața la ea, întinzînd un braț peste speteaza scaunului.

– Sînt numai al tău.

Poate că ar fi zîmbit dacă n-ar fi fost atît de pornită.

– Vreau să lupt. Cum s-o fac?

El îşi ridică bărbia.

– Să te lupți cu Terry? Murdar?

– Cassie o face curat, dar asta o să ia timp. Trebuie să fac ceva acum, sau cel puțin să am impresia că fac. Ce-mi rămîne de făcut?

John se gîndi un minut la asta, studiind-o cu ochi surprinzător de calzi.

– Depinde. Vorbeşti de răzbunare?

– Să-i zicem dreptate.

El zîmbi strîmb.

– Sînt cam acelaşi lucru.

– Dreptate sună mai frumos.

– Cît de tare vrei asta?

– Tare.

Rămase pe gînduri încă un minut, dar nu o deranja întîrzierea. Se simțea bine cu el aici, de parcă în sfîrşit *făcea* ceva.

– Uite cum stă treaba, începu el. Indiferent că o numeşti dreptate sau răzbunare, există o cale corectă şi una greşită de a o face. Vrei satisfacție pe loc? Pot să-ți dau o listă a articolelor dubioase scrise de Terry Sullivan pentru ziar, tu convoci o conferință de presă, le prezinți şi, bingo, l-ai făcut de rîs în public.

– Asta ai face tu?

El clătină din cap.

– Eu cred că fabricarea poveştilor este vîrful aisbergului. În colegiu au existat patru exemple de presupus plagiat. Au

fost investigate, dar niciodată dovedite. Sursa mea are rapoarte care atestă acest fapt. Alte surse pot veni cu alte exemple. Evident, cu cît săpăm mai mult, cu atît construim un caz mai solid. Dar săpăturile iau timp. Tu trebuie să hotărăşti cît de rapidă trebuie să fie satisfacţia.

– Nu foarte rapidă. Dar nici să aştept mult. Treaba asta e... umilitoare. Umilitoare era puţin spus, dar asta simţea ea în acel moment. Terry m-a fraierit făcîndu-mă să am încredere în el. Nu pot fi singura care a căzut în plasă.

– Nu. Aş paria că au existat şi altele. Şi aş mai paria că e ceva în neregulă cu viaţa lui personală. Se mută din apartament în apartament de mai multe ori decît oricine pe care îl cunosc. Poate că nu plăteşte chiria şi este evacuat. Poate că nu întreţine apartamentul şi pierde contractul de închiriere. Poate că îşi „plimbă" vecinele – dacă înţelegi ce vreau să spun – şi o şterge cît mai ţine. Vreau să ştiu de ce se mută atît de des.

– Eu vreau să ştiu ce-a avut cu mine, spuse Lily.

– Eu vreau să ştiu ce-a avut cu cardinalul, adăugă John şi Lily ştiu atunci că gîndeau la fel. Da, ţelul ei era să-l discrediteze pe Terry aşa cum o discreditase el pe ea, dar şi ideea de a înţelege motivele lui i se părea o cale bună de pornire.

Făcea un tîrg cu diavolul pentru asta?

Dacă da, era un diavol frumos – maxilar pătrat, mustaţă şi barbă tunse îngrijit, păr care îi cădea pe frunte şi arăta grozav. În zori fusese mai ciufulit, dar tot atît de atrăgător. Se întrebă dacă el îşi dădea seama.

Ochii lui erau o cacao caldă. Nu seducători. Doar calzi. Invitau la încredere. Înşelători? Ea îl ruga s-o ajute, ruga media să pedepsească media. Ultima dată îi oferise ajutorul lui în schimbul poveştii ei, dar îl refuzase făţiş. Parcă trecuse un veac de atunci.

– Preţul e acelaşi?

El îşi coborî braţul şi îşi studie mîinile. Avea degete lungi

şi subţiri, antebraţe uşor păroase, cămaşa de flanelă suflecată pînă la coate, cu poalele peste blugii decoloraţi.

Apoi o privi în ochi.

– Da.

Gata cu ochii calzi.

– Povestea mea.

El dădu din cap.

– În exclusivitate.

– Pentru ziar?

– Nu. Vreau să fac o carte despre mass-media versus dreptul la intimitate al individului. Ce ţi s-a întîmplat ţie este un exemplu de lucruri care o iau razna.

Nu îl putea contrazice. Poate că o carte nu era ceva foarte rău. Asta sugera ceva mai... bogat în idei.

– Eu sînt singurul exemplu din cartea ta?

– Cred că experienţa ta ilustrează o problemă larg răspîndită.

– Asta e un da.

După o pauză, el recunoscu.

– Da. Cazul tău ar fi punctul central. Disfuncţia mass-media e un subiect fierbinte în momentul de faţă. Aş putea să-mi public cartea pînă la vară.

– Ştii sigur asta?

– Am un editor care vrea s-o facă.

Aha! Deja vorbise cu un editor. Era ambiţios. Asta era o descoperire în defavoarea lui. Fusese înţeleaptă să nu se încreadă prea mult în el, prea uşor.

Aşadar, cam pe-atunci avea să fie mutarea. Pînă la vară mai erau nouă luni. Nouă luni era mai bine decît cele treizeci şi şase pe care le putea lua sistemul legal.

– Cartea ar putea fi o lansare importantă, reluă el. Editorul ăsta are faima de a da lovitura la best-seller-uri. Iese cu zeci de mii de copii, face analiza tuturor pieţelor de desfacere, obţine programări la principalele emisiuni de dezbateri literare televizate.

– Eu nu vreau să merg la emisiuni televizate.

– Am să merg eu. E un mod de a face cunoscută publicului versiunea ta.

Mă rog, asta suna frumos, dar tot mai rămînea problema încrederii.

– De unde să ştiu eu că eşti, într-adevăr, de partea mea?

El îşi studie din nou mîinile. Cînd ridică privirea, era serios.

– Ţi-am spus că sînt.

– M-am mai ars o dată, John.

– Nu cu mine. Pe lîngă asta, îmi cunoşti sentimentele pentru Terry, şi mă voi concentra asupra lui la fel ca şi asupra ta. Unul dintre voi e personajul pozitiv şi unul cel negativ. Nu trebuie să fii un geniu ca să ghiceşti rolurile.

Aşa credea şi ea.

– Tu ai un interes personal să-l ataci pe Terry. Vei menţiona asta?

– Nu m-am hotărît.

Dar ea se hotărîse.

– Aşa este corect. Dacă am să cooperez, voi avea nevoie de asta.

– Onestitate.

– Şi dreptul de veto, adăugă ea, pentru că nu făcea rău să ceară. Dacă lucra cu el, avea să compromită bruma de intimitate care îi mai rămăsese.

– Nu vrei ca afacerea cu căsătoria să iasă la iveală.

– Nu.

– Altceva?

– Nu ştiu încă. Am să-ţi spun pe parcurs.

– Asta îţi dă un avantaj.

Ea ridică din umeri.

– E tot ce pot să fac. Cît de tare vrei cartea asta?

Privirea lui sugera o cu totul altă poveste în spatele problemei. Se întoarse într-o parte ca să fie complet cu faţa la ea.

– Nu poți să vorbești cu altcineva.
– Nici n-aveam de gînd. Nu sînt vorbăreață.
El zîmbi.
– Te descurci grozav cînd vrei să faci un tîrg.
Îi întoarse zîmbetul.
– Sînt disperată.
– Chiar atît de tare vrei dreptate?
Se gîndi la înjosire, la jenă, la umilință, la pierdere. Terry Sullivan nu lucrase în gol; alte ziare preluaseră povestea şi o continuaseră. Dar a lui fusese minciuna pe care se bazaseră. Indiferent de motiv, făcuse un prăpăd din viața ei.
– Da, spuse ea cu solemnitate.

Lily se simțea revigorată. Întoarsă la treabă, ascunsă din nou sub echipamentul de protecție, munci cu îndemînare la poziționarea sitelor, împăturirea cîrpelor, şi tot aşa. Inima îi pulsa în ritm cu angrenajele presei, constant, acum avînd o țintă.
Maida dirijă activitatea pînă la pauza de la mijlocul după-amiezei, dar cînd veni momentul transferării cidrului de la stația de refrigerare la cea de îmbuteliere, o lăsă pe Oralee în locul ei. Cînd o sută de litri de cidru proaspăt fură îmbuteliați şi trimişi la depozit, utilajele curățate şi fabrica spălată bine cu furtunul, Lily se duse în casa principală. O găsi pe Maida într-un balansoar pe verandă, arătînd palidă.
– Te simți bine? întrebă ea.
Maida puse în mişcare balansoarul.
– Obosită. Accidentele îşi spun cuvîntul.
– Cum se simt oamenii?
– Bine. Măruntțitorul nu. L-am reparat prea des. Era timpul să se ducă.
– Unul nou e foarte scump?
Maida îi aruncă o privire dojenitoare.
– Dacă ai avea habar, n-ai întreba asta.
Evident, se gîndi Lily.

Maida oftă şi se uită spre livezile care flancau aleea.

– Nu-mi permit unul nou. Vine o licitație în nord. Pot să iau unul de acolo la un preț mai mic. Mare păcat! Asta era una dintre ultimele ferme mici de lapte. N-a mai rezistat.

Lily se rezemă de un stîlp şi îi urmări privirea. Merii erau de un verde mocirlos, lipsit de strălucire în comparație cu frunzişul mai vibrant de lîngă lac, dar tot le mai rămînea o notă luxuriantă.

– Pomii erau mai mari cînd am venit eu aici prima dată, îngînă Maida. Glasul îi suna pierdut. Aşa era pe atunci – pomi mai mari şi mai puțini. Pe urmă gîndirea s-a schimbat, şi am început să plantăm patru pomi mici în loc de unul mare. Producția e mai bună aşa.

Lily ținea minte nesiguranța care însoțise tranziția. După ce generații întregi făcuseră într-un fel, tatăl ei îşi asumase riscul schimbării, iar schimbarea aceea fusese treptată. Dureros de treptată.

– Cum e recolta anul ăsta?

– Oh, e bună. Vom avea un an record. Asta ne va face să avem bani mai mulți? Nu. Costurile cresc mai repede decît profitul. Uneori îmi fac griji. Nu că vreuna dintre voi ar vrea afacerea. Am să mor în somn, ca tatăl vostru, şi afacerea va fi vîndută. Trebuia să fi avut un fiu.

Lily mai auzise asta. Începînd cu partea nu-că-vreuna-dintre-voi, auzise întreg discursul. O făcuse mereu să se simtă de două ori vinovată pentru cine şi ce era. Dar, Doamne, se săturase de asta. Aşa că, tăioasă, întrebă:

– De ce n-ai avut?

Maida întoarse capul pe speteaza balansoarului şi întîlni ochii lui Lily.

– Am dat comandă, dar a ieşit prost.

Era o afirmație tipică Maidei – dar diferită. De fapt, în glasul şi în ochii ei era ceva amuzat.

Lily nu ştia sigur ce să înțeleagă.

– Puteai să mai încerci, rosti ea, mai blînd.

Maida zîmbi, clătină din cap, apoi închise ochii.

– Nu puteam. Avusesem probleme cît am fost gravidă cu Rose. Mi s-a sugerat să mă opresc. Aşa că am rămas numai cu fetele mele.

În clipa aceea se auzi zgomotul unei maşini care cotea din drum în alee, şi Maida se îndreptă de spate.

– E Alice. Alice Bayburr era una dintre cele mai bune prietene ale ei. Se ridică şi se duse la marginea verandei.

– Eu plec, spuse Lily.

– Nu încă. De ce crezi că a venit, dacă nu să te vadă?

Bine-nțeles, Alice nici nu coborî bine din maşină şi strigă:

– Se vorbea despre asta în oraş, dar trebuia s-o văd cu ochii mei! Lily Blake! Eşti o celebritate!

– Asta şi-a dorit întotdeauna, comentă Maida din colțul gurii.

– Ba nu! Tot ce mi-am dorit era să cînt la pian!

– Şi din gură.

– Da.

Alice era o brunetă de înălțime şi greutate medii care lupta împotriva mediocrității purtînd roz. Lily nu ştiuse că există jeanşi roz pînă cînd n-o văzu pe Alice purtîndu-i cînd venise acasă de Paşte, şi culoarea nu avusese nici o legătură cu sărbătoarea. Astăzi, Alice era îmbrăcată cu pantaloni largi roz, o bluză roz şi un blazer roz care fîlfîia în timp ce se apropia.

– Doamne, ce sperietură mi-ai tras, semeni leit cu Celia! turui ea ținînd-o pe Lily puțin la distanță ca s-o cerceteze din cap pînă-n picioare. Puțin mai înaltă, puțin mai slabă. Dar miroşi a mere, exact ca mama ta.

– Mă ajută în fabrică, interveni Maida.

– Am auzit. Bravo, Lily! Altcineva în locul tău n-ar fi ridicat un deget! Altcineva în situația ta s-ar fi temut să-şi arate *fața,* după ce a fost numită tîrîtură. Îşi duse mîna la gură. Vai de mine, asta a sunat dur. Ce am vrut eu să spun e că după ce a trecut prin ce ai trecut tu, altă femeie, o femeie

inferioară, s-ar fi ascuns în casă absolut *paralizată*. Era încă o gafă. Ce am vrut eu să spun...

– Ştim ce ai vrut să spui, o întrerupse Maida, şi Lily îşi mai aminti ceva despre Alice: era renumită că dădea cu bățul în baltă.

– O fac de fiecare dată, îi spuse ea Maidei ca pe-o scuză. Apoi se întoarse spre Lily: Cînd te-ai întors?

– Week-end-ul trecut. În noaptea aceea se împlinea o săptămînă. Greu de crezut. I se părea că trecuse un an de cînd plecase din Boston.

– Şi noi abia acum aflăm? Mă rog, poate că e mai bine. Pe aici s-a făcut zarvă multă, bisericoasele, mai ales, şi-au adus aminte de incidentul de demult cu băiatul ăla. Nu ştiam ce să credem la început, cînd a izbucnit treaba asta. Lily Blake să corupă un om al Bisericii? Unii din oraş spuneau că nu se miră, alții spuneau că nu cred. Dar nu a existat nici o îndoială că îl cunoşti. Am văzut cu toții fotografiile alea. Erai tu, o fată frumoasă, şold la şold cu cardinalul. *Cardinalul*. Coborî glasul, conspirativ. Cum e?

– Alice! protestă Maida.

– Vreau să ştiu, se încăpățînă Alice, şi repetă întrebarea.

– Un om cumsecade, răspunse Lily.

– Tot atît de frumos pe cît sugerează pozele?

– Cred că da.

– Hotărît, moartea doamnelor.

– *Alice!* protestă din nou Maida.

Alice îi făcu semn să tacă şi se întoarse spre Lily.

– Este?

– Nu.

– Nu crezi că vreodată, el...?

– *Alice!*

– Doamne, Maida, e o întrebare firească. Este sau nu este un crai? Lui Lily îi spuse: Umblă vorba, să ştii. După avansarea lui, ziarele era pline de tot felul de alte informații

despre el. Era numai o problemă de timp să se ajungă și la asta. Tu, draga mea, s-a întîmplat să fii acolo cînd s-a ajuns.

De după colțul casei se auzi larmă, pași pe pietriș, mici rîsete întretăiate. În momentul următor apărură fiicele mai mici ale lui Rose, fugind prin iarbă de le sfîrîiau călcîiele. În urma lor venea încetișor Rose. Uitîndu-se la ea, Lily se minună de forța anumitor gene. Ea și surorile ei – toate trei – semănau cu Maida. Ce o făcea pe Rose să fie aparte era culoarea naturală din obraji și felul în care se îmbrăca. Maida și Lily purtau blugi, care erau potriviți pentru munca în livadă. Rose purta fuste lungi sau pantaloni făcuți la croitor, ținută potrivită pentru cumpărături, șofat și vizite prin oraș.

Rose urcă treptele verandei, așeză pe balustradă o cratiță mare și o îmbrățișă pe Alice.

– Ai venit să vizitezi obiective turistice, nu-i așa?

– Mai bine eu decît toți ceilalți care vor să arunce o privire. De cînd s-a dus vorba că sora ta s-a întors, telefonul sună fără încetare. Ține minte vorba mea, povestea asta o s-ajungă în cartea de istorie a orașului. N-a mai fost atîta tărăboi de la... de la...

– Poligami, o ajută Rose sec.

– Asta a fost înainte de vremea noastră, dar ai dreptate. De la poligami. Nu se vorbește decît de morală și care e poziția orașului. Vă spun, în momentul ăsta ar fi fost aici o jumătate de duzină de cucoane, dacă nu spuneam eu că vin. Dar am văzut ce am vrut, așa că acum plec.

– Nu vrei un ceai? întrebă Maida.

– Nu azi. Lily, să nu te superi dacă oamenii se holbează. În clipa de față ești un spectacol, atîta tot. Nu, n-a fost bine. În clipa de față ești *diferită* de ei, atîta tot. Se vor obișnui din nou cu tine. Dispăru pe scări înainte ca Lily să apuce să spună că nu avea să rămînă suficient de mult pentru asta.

Dar slujba ei de la club era dusă. Dusă.

– Rămîneți pe loc, fetelor! strigă Rose și ridică o mînă

pînă cînd Alice întoarse maşina şi trecu pe lîngă ele pe alee. Apoi coborî mîna dînd liber fetelor, slobozi un oftat şi se întoarse spre Maida. Am făcut o tocăniță de pui. Ar trebui să-ți ajungă cîteva zile. Cum te simți?

– Bine.

– Ți-a fost rău? întrebă Lily.

– Are dureri de cap, răspunse Rose. De la tensiune.

– Ba nu, spuse Maida. De la ochi. Îmi trebuie alți ochelari.

– Percy DeVille a murit astă-vară, îi spuse Rose lui Lily, aşa că nu ştie la cine să se ducă, dar eu ştiu. Ştiu un oftalmolog bun în Concord. Am dus-o pe Hannah la el luna trecută.

– Unde e Hannah? întrebă Lily.

– *Hannah!!* strigă Rose.

Hannah urcă treptele agale.

– Ne-am gîndit că are nevoie de ochelari. Ne-a sunat profesoara să ne spună că se uită cruciş. Slavă Domnului că a fost o alarmă falsă.

– Nu m-ar fi deranjat, spuse Hannah.

– Ai fi arătat *groaznic* cu ochelari.

– Starurile de cinema poartă ochelari. Unele arată nemaipomenit.

– Tu n-ai fi arătat, i-o tăie Rose, apoi se întoarse exasperată spre Maida. Îți vine să crezi? Cu asta mă confrunt eu acum. Mă contrazice în tot ce spun.

Lily se gîndi că s-ar fi putut să fie invers, şi ea ştia cum este.

– De fapt, spuse ea studiind fața rotundă şi serioasă a lui Hannah, ți-ar sta bine cu o pereche din aceia Calvius, cu ramă subțire metalică.

– Lily, de ce spui asta? se plînse Rose.

– Pentru că e adevărat. Şi s-ar putea ca într-o zi să aibă nevoie de ochelari. Dacă da, va arăta adorabil.

Rose îşi flutură mîna.

– N-o să mă cert cu tine pentru asta. Fapt este că nu are

nevoie de ochelari. Nu mă întreba ce a fost cu uitatul cruciş, dar ochii ei sînt buni. Îi mulțumesc Domnului pentru asta. Nu are decît zece ani.

– Aproape unsprezece, preciză Hannah. Ziua mea e de marți într-o săptămînă.

Lily zîmbi.

– O sărbătoreşti?

Rose îşi apăsă degetele pe frunte.

– Ăsta-i *alt* subiect de dispută. Vrea petrecere. Nu mă întreba de ce. Ea nu e fată de petrecere. Nici n-aş şti pe cine să invit.

– Aş şti eu, sări Hannah.

– Pe cine? Mellissa şi Heather? Maidei îi spuse: Astea sînt singurele nume pe care le aud. Asta nu e o fată cu un cerc mare de prietene. Nu văd ce rost are să dau o petrecere pentru trei fete.

– Eu văd, o contrazise Lily. I se rupea inima pentru micuță. Era destul de rău că Rose gîndea lucrurile alea, era mai rău că le spunea, dar *cel mai rău* era că le spunea în fața copilei.

Rose se întoarse spre ea şi zîmbi.

– Grozav. Dă tu petrecerea.

Lily acceptă provocarea. Îi întoarse zîmbetul.

– Mi-ar plăcea. Întinse mîna spre Hannah. Condu-mă pînă la maşină. Trebuie să ştiu ce fel de petrecere vrei.

În cele cîteva secunde care îi trebuiră lui Hannah să ajungă lîngă ea, lui Lily îi trecu prin cap că, prin intervenția ei, înrăutățise situația dintre Rose şi Hannah, dar nu putuse să stea deoparte şi s-o lase pe biata fată să se simtă atît de prost. Cineva trebuia s-o încurajeze. Pe Lily o încurajase Celia, dar Hannah părea să n-aibă pe nimeni de partea ei.

Strînse uşurel mîna lui Hannah. Trecînd pe lîngă Maida, spuse liniştită:

– Luni dimineață sînt aici.

Maida nu răspunse. Părea uimită, dar nu de Lily. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Rose.

18

Griffin Hughes, cel cu glas sexy baritonal, încercă din nou să dea de șeful poliției vineri, la aceeași oră la care sunase marți, dar Poppy nu-l luă drept uituc sau greu de cap. Își imagină că știa că, dacă Willie Jake nu fusese în biroul lui marți la șapte treizeci, nu era nici acum. Asta însemna că Griffin nu voia de fapt să discute cu Willie Jake, ci cu ea.

Sau așa îi plăcea să creadă lăsîndu-se în voia fanteziei.

După ultima lor discuție, fantezia aia avea o față. Poppy evocă părul roșcat, ochii albaștri și urechile mici și frumoase. Dar tot vocea o impresiona cel mai mult. Era joasă și divină.

– Bună! salută ea veselă.

– Bună, Poppy. Ce mai faci?

– Bine. Dacă îl cauți pe Willie Jake, nu-i aici.

– Iarăși e acasă, așa-i?

– Da.

– Foarte bine, spuse Griffin cu o sinceritate admirabilă, pe tine te căutam de fapt. Se zvonește că Lily s-a întors acasă. M-am gîndit că tu ești persoana care știe cel mai bine.

Într-adevăr, știa, dar nu avea de gînd să se lase sedusă de vocea sexy a lui Griffin Hughes.

– Să știi e una, să spui e alta.

– Vrei să-mi spui?

– Nu. În privința asta, nimic nu s-a schimbat.

Vocea lui mai coborî cu cîteva note.

– Nu eu sînt dușmanul.

– Nici un tip care face bani de pe urma surorii mele și a acestei povești inventate nu e bun, spuse ea, dar bine dispusă. Era greu să fii altfel cu un bărbat atît de fermecător.

– Eu acționez în vederea reabilitării ei, protestă Griffin

dar, înainte ca ea să apuce să răspundă, întrebă: Prietenele tale sînt acolo astă-seară?

Poppy îi făcu cu ochiul lui Lily, care stătea rezemată de tocul uşii. Tocmai terminaseră cina – pui cu lămîie după o rețetă adusă de Lily. Fusese delicios.

Fireşte, Griffin se referea la grupul de marți.

– Nu, răspunse ea pe cinstite, nu sînt aici.

– Atunci spune-mi cîți ani ai.

Ea se relaxă în scaun.

– Treizeci şi doi.

– Ai-ai-ai! Bătrînă. Ce culoare are părul tău?

– Alb.

– Nu cred.

– Bine! Şaten. Şi scurt. Probabil mai scurt decît al tău.

– Vreun motiv anume?

Cu siguranță, dar el nu avea de unde să ştie.

– De ce întrebi?

– E una dintre întrebările capcană pe care le folosim noi, jurnaliştii; pare simplă la prima vedere, dar poate fi revelatoare. Dacă porți părul scurt pentru că ți-e mai uşor aşa, probabil că eşti o femeie căreia nu-i place să fie gomoasă, genul liber şi nonşalant, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dacă îl porți scurt pentru că e la modă, eşti dinamică şi modernă. Dacă îl porți scurt ca să etalezi un cap frumos modelat, eşti vanitoasă. Care dintre ele?

Poppy se gîndi un minut.

– Mai degrabă prima variantă.

– Liberă şi nonşalantă? N-aş fi zis. Eşti prea discretă. Dar poate că asta e din cauză că trăieşti în oraşul ăla. Mă tot gîndesc la povestea pe care mi-ai spus-o ultima dată. Ştii, despre James Everell Henry. Despre independență. Am o întrebare privitor la asta.

Ținuse minte tot numele magnatului. Poppy era impresionată.

– Spune.

– Tu mi-ai spus următorul lucru: cu cît vor insista mai mult cei din afară, cu atît mai mult se va încăpățîna orașul să tacă. Asta înseamnă că orașul crede versiunea lui Lily? Sau va tăcea doar din principiu?

Poppy se uită la sora ei.

– Asta înseamnă că orașul crede versiunea lui Lily. Nu știa sigur asta, dar refuză să spună altceva. Și nu de dragul lui Lily. Ci pentru ce i-ar fi putut spune Griffin Hughes unui prieten. Mai am o poveste. Vrei s-o auzi?

– Sigur.

– Cîndva demult, cînd Lake Henry era Neweston – ți-am spus că așa se numea, nu?

– Da.

– Se numea Neweston după portul Weston, de unde au venit primii coloniști englezi.

– Aha.

– Așadar, demult, cînd Lake Henry era Neweston, a existat o colonie de poligami, care căuta un loc să se stabilească.

– Poligami?

– Poligami. Le-a plăcut lacul nostru, așa că au cumpărat cîteva case și au început să se mute în ele. Ei bine, a trecut puțin pînă cînd cei din oraș și-au dat seama ce se petrecea între acei pereți și nu le-a plăcut nici un pic, crede-mă. A fost o chestie unanimă – bogați, săraci, locuitori permanenți, rezidenți de vară, baptiști, evangheliști, congregaționiști – erau uniți cum nu mai fuseseră pînă atunci. Au format o asociație, și-au pus banii laolaltă și au încercat să răscumpere casele alea, dar coloniștii n-au vrut să vîndă. Așa că toți au început să se uite fix la poligami.

– Să se uite fix?

– Se uitau lung și fix la coloniștii ăia oriunde-i întîlneau – la poștă, la școală, la magazinul general. Erau implacabili. Ba chiar își aliniau bărcile pe apă și se uitau lung și fix de

acolo. Fără să spună o vorbă, au făcut ca mediul să le fie ostil coloniştilor.

– Pînă la urmă au vîndut?

– Sigur.

– Iar mesajul pentru mine este...

Poppy prinse privirea lui Lily.

– Standarde înalte. Lakehenryenii provin din genul de neam care pune pe piedestal anumite valori. Dacă cei din oraş ar fi crezut o clipă că Lily chiar a făcut ce afirmă colegii tăi, *toată* familia mea ar fi fost ostracizată, ceea ce nu s-a întîmplat.

– Mamei tale nu-i este greu?

Neîncrederea îşi arătă din nou capul. Era o întrebare tip interviu. Trebuia să fie în gardă.

– De ce întrebi asta?

– Pentru că am citit că nu se înțelege cu Lily, deci e logic că s-ar putea să sufere.

– Eu cred că o mamă ar suferi oricum într-o situație ca asta.

El nu avu o replică promtă. Trecu un minut întreg pînă să spună liniştit:

– *Touché.*

Dar se gîndea la ceva. Poppy aşteptă.

Tot liniştit, începu:

– Am o soră. Patru frați, dar numai o soră. Ai zice că ea şi mama ar fi trebuit să fie apropiate, fiind singurele fete din casă, dar nici vorbă. Se certau mereu. Cindy era încăpățînată şi voia să facă totul după capul ei şi, după un timp, mama a lăsat-o. N-a avut încotro. Un copil nu e veşnic minor. Cindy s-a mutat din casă în ziua în care a împlinit optsprezece ani şi a făcut toate greşelile posibile – s-a înhăitat cu tipi răi, a rămas gravidă, a făcut avort, a început colegiul, l-a lăsat baltă, l-a reluat. Mama jura că e liberă să facă ce vrea, dar suferea de fiecare dată cînd ceva mergea prost. Unul dintre noi îi aducea

aminte de neînțelegerile dintre ele, şi ea dădea din cap şi spunea că avem dreptate, dar îi vedeai durerea din ochi.

– Acum se înțeleg?

– Mama a murit.

– Îmi pare rău.

– Şi mie. Viața e altfel fără ea. Toți sîntem împrăştiați prin țară, dar pentru ea merita să vii acasă de sărbători.

– Tatăl tău mai trăieşte?

– Îhî. Trăieşte şi e bine şi profită din plin de viață. S-a însurat cu mama la douăzeci de ani, aşa că acum face prostiile tinereții pe care nu le-a făcut atunci. S-a îndrăgostit de cinci ori în tot atîția ani. De fiecare dată altă femeie. Genul care face să nu merite să vii acasă de sărbători.

– Dar, dacă el e fericit...

– Nici una dintre ele nu e mama.

La asta Poppy nu putu să spună nimic, dar nici nu era nevoie. El continuă repede, părînd jenat:

– De ce îți spun asta? N-are legătură cu nimic.

– Are legătură cu tine.

– Ceea ce nu are nici o legătură cu tine sau cu sora ta. Nu vrei să-mi spui nimic?

– Despre Lily? Nu.

– Despre tine, atunci?

– Ți-am spus deja.

– Încă ceva. Mai spune-mi ceva. Orice vrei.

Poppy se gîndi să-i spună că era pe jumătate licențiată în silvicultură, dar se temu că avea s-o întrebe de ce lucra în interior şi nu în pădure. Ar fi putut să-i spună că îi plăceau spațiile deschise, în aer liber, dar atunci ar fi putut s-o întrebe despre sporturi. Se gîndi să-i spună că Armand Bayne, care finanța *Lake News* şi îi cunoştea pe toți care aveau un cuvînt de spus în gazetărie, avea să-i boicoteze munca dacă încerca s-o tragă de limbă ca să afle ceva relevant. Numai că asta era cu două tăişuri. Griffin ar fi putut avea tupeul să-l sune pe

Armand, care n-ar fi ştiut să nu pomenească, chiar şi în treacăt, că Poppy Blake nu putea să meargă.

Aşa că îi spuse:

– Casa mea e pe lac. Acum mă uit afară, la el. Aici e o seară frumoasă – nu prea rece. Weekend-ul o să fie însorit şi cald.

– Mă gîndeam să dau o fugă pînă acolo cu maşina. Eu sînt în New Jersey. Nu mi-ar fi greu.

Inima ei o luă la galop.

– Nu e o idee bună.

– De ce?

– Aglomerația. Traficul. Sezonul se apropie de vîrf. Locul va fi înțesat de autobuze. Şi de rulote şi motociclete. Un accident şi autostrăzile sînt blocate pe mile întregi. În perioada asta a anului, aici e ca la grădina zoologică. În afară de asta, eu n-am să fiu aici, şi nimeni altcineva nu va vorbi cu tine, aşa că n-are rost să vii.

– Unde te duci?

– Departe, spuse Poppy. Era cea mai mică minciună pe care o găsise.

– Păcat, se auzi Griffin. Ar fi putut să fie frumos.

Da, se gîndi Poppy cîteva clipe mai tîrziu, după ce el închise, *ar fi putut să fie frumos*. Dar „ar fi putut să fie“ nu-i făcea nici un bine, aşa că nu se mai gîndi.

Numai că fantezia zăbovi prin preajmă.

Lily nu era bîntuită de fantezii în acea noapte, cînd stătea din nou în colțul tihnit format de rădăcinile pinilor la marginea lacului. Întîlnirea cu Poppy fusese amuzantă, dar o trezise la realitate. Ascultînd-o vorbind la telefon, ascultînd-o flirtînd, văzuse tristețea pe care Poppy se străduia să o alunge din glas. Tristețea aceea, pe care ea nu avea cum s-o înțeleagă, îi punea propria viață într-o altă lumină.

Sau poate că era din cauză că muncea la fabrica de cidru. Sau că plănuia o petrecere pentru ziua lui Hannah. Sau că o angajase pe Cassie. Sau că încheiase un tîrg cu John.

Poate că era pur şi simplu din cauza trecerii timpului. Şocul trecuse. Răsturnarea din viaţa ei nu mai era ceva nou sau abrupt. Desigur, încă mai era supărată. Dar nu se mai simţea la fel de pierdută ca pînă atunci.

Poppy avusese dreptate. Era o noapte frumoasă. Lumina lunii mîngîia cu blîndeţe lacul şi insulele. Pămîntul de sub degetele ei era bogat. Aerul mirosea a fum de lemne şi era reconfortant de răcoros. Jacheta de base-ball a Celiei îi ţinea de cald atît cît avea nevoie.

Îi plăcuse enorm Manhattanul noaptea, mai ales la sfîrşitul anului, cînd oraşul strălucea sub luminile de sărbătoare. Nopţile din Boston îi plăcuseră mai mult vara, cînd culorile aveau legătură cu mulţimea de oameni de pe Newbury Street, iar mirosurile erau vechi şi europene. Nopţile din Lake Henry erau... erau primitive.

Aşteptă şi ascultă cu atenţie, dar în noaptea asta nu auzi nici un cufundar. Aşa că începu să fredoneze ea un cîntec, un psalm, de fapt, de origine celtică. Avea o linie melodică simplă, dar prindea calitatea obsedantă a lacului noaptea şi te purta într-o viaţă a lui, proprie, pe aripile unor cuvinte dulci, al căror înţeles nu îl ştia. Cu genunchii îmbrăţişaţi, se legăna încet, simţind o veneraţie profundă în timp ce cînta. Gîndurile îi zburară la duminicile din copilărie cînd cînta în biserică. Sentimentul era acelaşi.

Era legată de locul ăsta. Nu ştia dacă avea vreo importanţă faptul că crescuse aici, că avea aici o mamă şi două surori sau că avea un tată şi alte nenumărate rude în cimitirul de lîngă biserică, a cărei turlă se profila sub luna plină. Dar aici se simţea liniştită. Ciudat de mulţumită.

Dar poate că liniştea şi mulţumirea se datorau numai cîntecului. Nu mai cîntase de nouă zile, ceea ce era mult, dar pînă acum nu-i trecuse prin cap s-o facă. Mintea îi fusese prea plină de lucruri disonante ca să se gîndească măcar la asta.

Acum, că gîndul prinsese iar rădăcini, se ţinea scai de ea.

*

John petrecu o bună parte din sîmbătă la birou. Făcu pauze foarte dese, ducîndu-se la poştă, la Charlie's sau la tîrgul meşteşugarilor deschis în centrul oraşului. Erau multe de văzut acolo, dar pe el îl interesau mai mult oamenii din jur. Pe cei mai mulţi îi cunoştea. Alţii erau turişti veniţi să admire peisajul, care cumpărau suveniruri.

Apoi mai erau cei îndoielnici. Recunoscu un reporter de la un ziar din Concord şi i se păru că recunoaşte unul din Springfield. Ar fi pus pariu că altă pereche de străini era de la televiziune. Prea arătau calmi şi degajaţi, iar localnicii îi priveau cu răceală

Mulţumit că Lily era protejată, se întoarse cu fărîmele de noutăţi pe care le adunase şi le adăugă la dosarul pentru ziarul de săptămîna următoare. Lucră un timp la articolul de pe prima pagină, care era despre împuşcarea accidentală a unui copil de trei ani din Ashcroft, petrecută cu o zi în urmă, şi despre uzul şi abuzul de arme. Cel mai mult, totuşi, îl cercetă pe Terry Sullivan. Voia să descopere de ce se muta tipul atît de des.

Cu ferestrele larg deschise, biroul mirosea a mere glasate, pe care cei de la Garden Club le preparau într-un ceaun uriaş atîrnat deasupra unui foc de lemne pe plaja oraşului. Vremea era perfectă pentru asta – suficient de frig pentru ca glazura să ţină, suficient de cald ca oamenii să zăbovească pentru o a doua porţie. S-ar fi dus şi el acolo dacă n-ar fi fost intrigat de informaţiile care îi apăreau pe monitor.

Se mută de la un link la altul şi dădu telefoane între timp. La şapte renunţă şi plecă acasă, cu ideea de a scrie de mînă unele idei. Totuşi, pe măsură ce soarele cobora tot mai mult peste copaci, se simţea tot mai atras de lac. Trăgîndu-şi peste tricou un pulover vechi, lansă canoea la apă. Se strecură înăuntru, ridică padela şi o luă din loc.

Abia ajunse la insula unde înotau cufundarii lui cînd îi

văzu ieşind din umbră. Erau cei doi cufundari tineri, dar un singur părinte. Bănui că celălalt era plecat în vizită şi avea să se întoarcă, comportament standard pentru cufundarii adulţi la sfîrşit de septembrie. Nu conta că vremea era mai dulce în seara asta decît fusese la începutul săptămînii; toamna se adîncea. Adultul rămas era mai şters la culoare decît fusese el sau perechea lui chiar şi cu două zile în urmă.

Cu cît erau mai vibrante culorile frunzelor, cu atît mai pali erau cufundarii. Ăsta era unul dintre capriciile triste ale naturii. Altul – nu atît capriciu cît fapt sec – era că în curînd frunzele aveau să se ofilească, să cadă şi să moară, iar cufundarii aveau să fie plecaţi.

Lăsînd total la o parte instalarea frigului, John nu aştepta cu nerăbdare iarna. Îi plăcea la nebunie să patineze, să schieze, să pescuiască la copcă. Îi plăcea căldura cafelei lui Charlie, zăpada învolburată printre mestecenii de afară. Îi plăcea ciocolata fierbinte cu multă frişcă deasupra. Totuşi, iarna era un anotimp al izolării.

Mişcînd padela prin apa lucioasă, dădu cu spatele, întoarse canoea şi porni spre Thissen Cove. Cînd ajunse acolo, soarele coborîse după dealurile de la vest, iar umbrele din lungul malului erau mai mult purpurii decît albastre. La zece metri de mal, puse padela în copastie şi lăsă canoea în voia vîntului. Apoi aşteptă un semn.

Primi trei.

Primul – o lumină la fereastra Celiei.

Al doilea – strigătul unui cufundar din capătul îndepărtat al lacului.

Al treilea – un cîntec. La început crezu că alt cufundar îi răspundea primului, dar acest sunet era mai dulce şi ţinea mai mult. Trecu un minut pînă să-şi dea seama ce era.

Lily nu se omorîse niciodată cu gătitul. Cînd era copil, nu intra în bucătărie ca s-o evite pe Maida. Ca studentă, nu avusese timp. Ca adult angajat nu-i păsase de mîncare suficient

de mult încît să pregătească şi altceva în afară de mese frugale. În plus, la fiecare colț din oraş era cîte o autoservire.

Nu şi în Lake Henry, dar asta nu era o problemă. Pentru prima dată în viața ei, Lily avea bucătărie, timp şi dorința de a găti. Şi nu era nici din plictiseală. Era mai degrabă curiozitate.

Celia lăsase un carnet plin cu rețete. Pe lîngă faptul că şi-o amintea ținîndu-l în mîinile ei zbîrcite, acum, cînd îl ținea ea, încerca o senzație plăcută.

Puiul cu lămîie pe care îl preparaseră ea şi Poppy era după o rețetă a Celiei. Acum găti alte două. Una era un ghiveci cu porumb dulce, care era potrivit sezonului şi deosebit de practic, întrucît Lily se îndopă cu şase pumni de boabe de porumb proaspăt cules. A doua era pîine de porumb, făcută nu numai din porumb, căci, pe lîngă făină de porumb, avea ouă, unt, sirop de arțar şi alune.

Cu ghiveciul şi pîinea, căsuța mirosea dumnezeieşte în seara aceea de sîmbătă. Deşi Lily deschisese puțin ferestrele ca să audă sunetele de afară, aromele nu se diluară cine ştie ce. Cînd auzi cîntecul îndepărtat al unui cufundar, îi trecu prin cap că ar fi putut să-i fie mult mai rău într-o noapte de sîmbătă. Fără să-şi dea seama, începu şi ea să cînte.

Cînta în timp ce mesteca în ghiveci şi scotea pîinea din cuptor. Fredonînd, aşternu masa cu o rogojină frumoasă din pai împletit, alese castronul pentru ghiveci şi o farfurie care îi plăcea cel mai mult din colecția eclectică a Celiei, adună de prin casă trei lumînări groase de diferite forme şi înălțimi şi le aprinse. Cîntînd încetişor, deschise o sticlă de vin, alt dar de la Poppy. Începuse să toarne vin în pahar, cînd auzi o bătaie în uşă.

Se opri brusc din cîntat şi, cu un icnet, îşi ținu răsuflarea. După cîteva secunde, cu inima bubuind, dădu din umeri cu resemnare. Oraşul ştia că e aici. Era doar o problemă de timp să afle şi restul lumii.

Dar glasul care veni pe fereastra deschisă, chipul familiar care se uita la ea prin uşa de plasă, nu erau restul lumii.

– Eu sînt, spuse John.

Destul de uşurată ca să fie ameţită, ea deschise uşa.

– Nu pot să-ţi spun ce mi-a trecut prin minte.

– Mi-am dat seama de asta imediat după ce am bătut. Scuze. N-am vrut să te sperii.

Ea inspiră adînc. Inima continua să-i bubuie, dar îşi imagină că era un efect secundar al faptului de a fi faţă în faţă cu un bărbat atît de înalt şi arătos într-o noapte de sîmbătă. Nu trebuia să aibă încredere în el ca să fie încîntată că este acolo. Cîntecul nu era singurul lucru care îi lipsise în ultimul timp. Îi fusese dor şi de compania oamenilor.

Îşi vîrî mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, dar el se uita pe lîngă ea la masa pe care tocmai o pusese.

– Ăăă... mda. Am picat într-un moment nepotrivit.

Începu să rîdă. N-avea rost să fie timidă.

– Nu chiar. E doar o petrecere pentru o persoană.

– Asta da petrecere! Inhală lung şi zgomotos. Nu ştiu ce ai gătit, dar miroase incredibil.

– Ai mîncat?

– Nu. Dar nu sparg petreceri.

Cu o privire mustrătoare, se dădu la o parte şi îi făcu semn să intre.

El îşi trecu o mînă peste barbă şi peste pulover.

– Arăt ca naiba.

Sigur, puloverul era întins, pantalonii scurţi aveau franjuri şi pantofii de sport erau vechi, însă era curat – ceea ce era mai mult decît ar fi putut spune despre ea însăşi. Bătînd făina, îşi murdărise tricoul şi blugii, aşa că spuse:

– Şi eu la fel.

Dar nu putea face nimic în privinţa asta, nu cu el acolo şi cu cina fierbinte şi îmbietoare. Lăsîndu-l să decidă singur dacă intra sau pleca, se întoarse în bucătărie şi puse pe masă încă o

farfurie. Tăie în sferturi pîinea de porumb și o puse într-un coș. John intrase, iar acum stătea în picioare în camera de zi și se uita prin casă. Puse ghiveciul în farfurii, foarte încîntată de ea însăși. Abia cînd umplea paharele cu vin – iar el continua să se uite în jur – îi veniră și alte gînduri.

Da, compania era bine venită. Da, ar fi putut numi treaba asta afaceri. Da, voia ca John să scoată la suprafață toate murdăriile despre Terry Sullivan. Dar încă nu era pregătită să pună pe tavă jumătatea ei de înțelegere.

Se îndreptă încet de spate.

– Iei notițe?

John studia mansarda. Acum mustăci.

– Colivii pentru păsări?

Îi urmări privirea.

– Sînt opera Celiei. Tot ce vezi aici e.

El făcu un pas către scara în spirală, părînd că vrea să urce, apoi se răzgîndi.

– A fost un personaj, spuse el. Apoi văzu masa pregătită, mîncarea servită, vinul turnat. Buzele lui schițară un „oho!" mut.

Lily îl avertiză:

– Asta nu e pentru cartea ta. S-a întîmplat să fii aici cînd mă pregăteam să mănînc.

– Nu pentru cartea mea, promise el, apropiindu-se de masă. Avea ochii mari, admirativi. Eu n-aș împărți astea cu nimeni. Întotdeauna mănînci așa?

– Nu. Nu mă pricep la gătit. Nu-mi asum răspunderea. Mănînci pe riscul tău.

John nu păru îngrijorat.

– Dacă miroase atît de bine nu poate fi rău. În plus, le-ai pregătit pentru tine. Dacă le-ai fi făcut pentru mine, aș putut să-mi fac griji că ai pus ceva înăuntru – puțin arsenic, un praf de cucută. Cu sprîncenele arcuite, arătă spre scaunul cel mai apropiat de el. Vrei să stau aici?

Abia apucă să dea din cap cînd el înconjură masa în fugă și trase scaunul ei. Rămase impresionată. Dată fiind emoția

lui, ar fi putut să se întrebe cînd mîncase ultima masă substanțială.

– Mulțumesc, spuse ea cînd îi aranjă scaunul.

John se duse la al lui, se aşeză şi îşi întinse în poală şervetul de masă. Se uită de la farfuria lui plină la cea pe jumătate plină a ei şi la aragaz.

– Nu te-am întrebat dacă ai destul.

Ea zîmbi.

– Am destul pentru încă zece persoane. Dar mi-am închipuit că mănînci mai mult decît mine.

– Ți-ai închipuit bine, aprobă el malițios. Ironia se înmuie şi deveni mai puțin spiritual, mai serios şi înduioşător de sincer. Mulțumesc. Nu m-am aşteptat la asta cînd am pornit încoace.

– La ce te-ai aşteptat?

– Nu ştiu. Eram pe lac, uitîndu-mă după cufundari, şi te-am auzit cîntînd. Ai o voce frumoasă.

Terry Sullivan îi spusese acelaşi lucru.

– La fel şi cufundarii.

– A ta e mai bună. Face mai mult decît pot ei.

– Nu are atîta întindere ca do-ul lor.

– Poate că nu. Dar e fermecătoare. Ridică paharul cu vin, propunînd un toast. Cînd ea îl ridică pe al ei, spuse: În cinstea vocii tale.

Dar vorbele lui John *nu* sunau ca ale lui Terry Sullivan. Era ea proastă că îl credea sincer?

Vinul îi încălzi gîtul.

– Mulțumesc, spuse ea cînd puse paharul jos. Mi-a lipsit.

– Ți-a lipsit munca la club?

– Mi-a lipsit cîntatul. Abia aseară mi-am dat seama cît de mult a trecut de cînd n-am mai cîntat.

– Ai avut alte lucruri în minte. O privea drept în ochi. Nu pot să încep să mănînc pînă nu mănînci şi tu, dar mirosul ghiveciului mă ucide.

Lily gustă ghiveciul. După părerea ei, total subiectivă, era la fel de bun la gust pe cît de bine mirosea.

– Gustul e *mai bun* decît mirosul, declară John, şi îşi luă o bucată de pîine de porumb cînd îi întinse coşul.

Timp de mai multe minute mîncară în tăcere. Cum cufundarii nu mai cîntau, Lily se strecură de la masă şi puse un CD! Era o noapte gen Liszt – o stare de spirit în tonalitate majoră de data asta. Se minuna de asta cînd se întoarse la masă.

– Vilişoara e grozavă, recunoscu el.

Ea se uită în jur.

– Îi lipseşte un pian. Am unul la Boston. Şi mai am un BMW.

– Ah! Infamul BMW!

Zîmbi auzindu-l, dar, instinctiv, trecu în apărare.

– Ştii cît a trebuit să muncesc că să pot să cumpăr unul? La fel şi cu pianul. Ambele îmi lipsesc. Numeşte-mă materialistă, dar nu sînt. N-am cumpărat maşina ca să impresionez pe cineva. Pur şi simplu reprezenta ceva pentru mine.

– Ce?

Ea îi susţinu privirea cu îndrăzneală.

– Independenţă. Putinţa de a-mi purta singură de grijă. O fi fost ea făcută de rîs de presă, concediată din două slujbe, ostracizată de către vecini, dar nu era o neputincioasă. Putea să-şi poarte de grijă. Voia ca el să ştie asta.

– Şi pianul? întrebă el.

Lily zîmbi fără să vrea.

– E ca un membru. Se aşeză mai dreaptă. Aşadar, cînd pot să le am înapoi? Răspunsul, fireşte, avea legătură cu reabilitarea numelui ei.

– Discutăm de afaceri aici?

– Cred că da. Lăsă în jos furculiţa. Ai găsit ceva?

– Da. Doar că nu ştiu ce înseamnă. Muşcă din pîinea de porumb, mestecă, înghiţi. E minunată, spuse, şi îndesă în gură restul bucăţii. După ce o ajută să lunece pe gît cu o gură de vin spuse: Am mai cercetat o dată situaţia proprietăţilor, şi se

confirmă toate apartamentele pe care le-a închiriat Terry. Am primit şi alte informaţii, de pildă că are o Honda veche de opt ani şi un dosar de înmatriculare pătat. Asta înseamnă că fie e leneş, fie uituc, fie sfidător. Lasă să-i expire înmatricularea, apoi reînmatriculează maşina. Are o problemă cu amenzile pentru parcare. De regulă plăteşte un maldăr de amenzi odată, cel mai adesea cînd reînmatriculează maşina. Primeşte amenzi pentru viteză, şi le contestă.

– Cîştigă?

– Da. Terry e descurcăreț. Iese din orice situație dînd din gură.

Lily ştia asta. Amintindu-şi cum o dusese pe ea cu vorba şi ştiind că problemele cu autovehiculele nu merită să fie publicate, se simți descurajată.

– Asta e tot?

– Mai e ceva. Un mic fapt interesant, care începe să explice de ce se mută Terry atît de des. A fost însurat de trei ori.

– Cîți ani are?

– E de vîrsta mea. Patruzeci şi trei. Ştiu la ce te gîndeşti, şi ai dreptate. Există o grămadă de tipi de vîrsta mea care au fost însurați de trei ori.

Nu. Lily se gîndea – se întreba – dacă John fusese însurat chiar şi numai o dată.

– Treaba ciudată aici, continuă el, cu ochii de un căprui mai intens, e că nimeni nu ştie că a fost însurat. Vorbesc serios, nimeni. Prima dată s-a întîmplat cînd era la colegiu. Terry şi cu mine eram colegi de grupă, dar nu ştiam că avea nevastă. Am sunat alte două persoane care l-au cunoscut pe vremea aia, dar nici una nu ştia de nevastă. A doua oară s-a însurat cînd era în Providence. Cunosc un fotograf de acolo care umbla mult cu el, dar nici el n-a întîlnit niciodată vreo soție, şi nici nu i s-a pomenit de una. A treia căsătorie a fost la Boston. Am sunat trei tipi de acolo, inclusiv pe redactorul lui şef, şi toți au crezut că e o invenție a mea. Nu ştiau de nici o nevastă, darămite de trei.

– Poate că e o persoană discretă care ține mult la intimitate.

– Dar e ciudat, nu crezi? În regulă, deci nu e un om de societate. Nu-şi amestecă viața personală cu viața profesională. Dar tu nu ți-ai invita prietenii la nuntă? Sau nu le-ai da prietenilor vestea cea bună, chiar şi despre logodnă? Majoritatea tipilor ar vrea să-şi prezinte soțiile celor cu care lucrează. Sau ar face referiri la soție, de pildă: „Trebuie să fug pentru că mă aşteaptă nevasta acasă". Nu Terry. Să distrugi trei căsnicii e una. Faptul că nimeni nu ştie despre nici una dintre ele e alta. Eu aş spune că e bizar.

Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît îi dădea dreptate.

– Ai numele femeilor?

El dădu din cap.

– Erau pe formularele de închiriere. Pasul următor e să le contactez.

– De ce ar face un secret din asta?

Posibilitățile variau de la inocente la acuzatoare, dar toate erau speculații. La vremea cînd John terminase şi a doua porție de ghiveci şi pîine de porumb, Lily era obosită de atîtea speculații cu privire la Terry Sullivan şi curioasă despre John. Încălzind cidrul de mere, umplu cănile şi îl conduse pe verandă, dar noaptea era prea liniştită, lacul prea paşnic ca să spună ceva. Şezură pe trepte un timp, privind noaptea şi lacul, sorbind cidrul... Ea lăsă tăcerea să zăbovească.

– Ți-e frig? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Vorbeşte-mi despre tine.

– Ce vrei să ştii?

Voia să ştie dacă era cinstit. Voia să ştie dacă, în caz de ceva, avea să pună propriile sale interese înaintea alor ei. Voia să ştie dacă putea să aibă încredere în el.

Dar nu avea rost să-i pună întrebările alea. Dacă nu era sigură în privința încrederii, răspunsurile n-ar fi avut sens. Aşa că spuse:

– Terry e de-o seamă cu tine şi a fost însurat de trei ori. Dar tu?

El îi aruncă un rînjet strîmb.

– Ai auzit? Nu că *ai întrebat* pe cineva, dar lumea vorbeşte. Poppy ți-a spus unde locuiesc. Simțise în vocea lui o ezitare, semn că nu era sigur de asta.

Nu-l contrazise.

– Niciodată căsătorit, îşi răspunse singură. Acelaşi lucru s-ar spune despre mine.

– La mine e adevărat. Am avut cîndva o relație de durată. Marley şi cu mine am fost împreună opt ani. Ea ar spune că a fost cît pe ce să ne căsătorim. Eu nu.

– De ce?

– Nu-i plăcea programul.

– Ea nu lucra?

– Sigur că lucra. Era director de publicitate. Orele ei erau mult mai rele ca ale mele, numai că ea voia să fiu liber cînd era ea. De cele mai multe ori nu s-a putut. Probabil de asta am stat atît de mult împreună.

– Pentru că nu vă vedeați prea mult?

El dădu din cap.

– Eram foarte diferiți. Nu era omul cu care să stai la taclale, dacă ştii la ce mă refer.

Ştia foarte bine. Sara Markowitz suna adesea doar ca să stea la şuetă. Sau obişnuia să sune. În clipa de față, Sara nu ştia unde era Lily.

John spuse:

– Marley nu ar fi apreciat diminețile de sîmbătă în centrul oraşului. N-ar fi apreciat cufundarii. Nu era o persoană căreia îi plăcea să se relaxeze. Mie, da.

Voind o imagine a locului unde făcea el asta, Lily întrebă:

– Cum e casa ta?

– De la Wheaton Point? Modestă, dar în creştere. Cînd am cumpărat-o, era o casă tipică lacului, veche şi demodată. Mică şi mirosind a mucegai. Şi friguroasă. Primul lucru pe

care l-am făcut a fost să bag o sobă de lemne, dar n-am realizat mare lucru fără izolație. În prima iarnă aproape că m-am congelat. Au înghețat țevile. A fost o adevărată experiență. Dar în primăvară am reparat-o, i-am adăugat izolație și instalații noi, iar în vara aia încă o cameră la parter, și în vara următoare două camere la etaj.

– Te-ai întors aici din cauza tatălui tău?

El se uită departe în întuneric.

– Nu. Oferta de slujbă era bună.

Lily se gîndea că trebuie să fi avut oferte și din alte locuri și că Lake Henry cerea un anumit gen de persoană, cînd el se corectă.

– Da. Glasul îi era liniștit. De fapt, din cauza lui m-am întors. Gus și cu mine avem probleme nerezolvate.

– Le-ați încheiat?

– Nu încă. E încăpățînat.

Lily știa cum era. Maida era la fel.

– Ți-a fost greu cînd te-ai întors?

– Da. Nu-mi găseam locul. După ce am scos cîteva numere ale *Lake News*, oamenii din oraș au început să se dezghețe. Întoarse capul și se uită la ea. Am primit cîteva scrisori către redacție în legătură cu cazul tău.

Scrisori către redacție? Lăsîndu-și fruntea pe genunchi, se cutremură. Era inevitabil, bineînțeles, mai ales acum, cînd toată lumea știa că se întorsese.

Auzi un foșnet, dar nu-l identifică decît cînd simți pe umeri greutatea puloverului lui John. Ar fi protestat dacă nu i-ar fi fost atît de bine. Își înfășură mîinile în căldura lînii și ridică privirea.

– Sînt bune sau rele?

– Cele mai multe, bune.

– Cele mai multe.

– Una exprimă îngrijorarea că presa o să-și bage iar nasul o dată ce a aflat că ești aici. Celelalte variază de la acceptare la urări de bun venit. Vrei să le public?

Era uimită.

– Mă întrebi pe mine?

– Da.

La asta nu se aşteptase.

– Dacă te-aş ruga să nu le publici, m-ai asculta?

– Întocmai. E alegerea ta.

Ea se înfăşură mai bine în pulover. Mirosea a John, o combinaţie de curat şi masculin cu efect calmant. Fără absolut nici un motiv, zîmbi:

– Asta pentru că eşti o persoană de treabă sau pentru că vrei să te dai mai bine pe lîngă mine?

– Ambele. N-am mai mîncat o cină ca asta de ani întregi.

– Ghiveci şi pîine? Mare lucru.

– Ghiveci des, pîine de porumb dulce, vin bun şi o femeie frumoasă – asta da cină.

Lily întoarse capul într-o parte. Trăsăturile lui erau slab luminate, dar îi văzu zîmbetul. O încălzi pe dinăuntru. O fi fost el un vrăjitor, dar în clipa aceea îi plăcea.

Se auzi un sunet nou.

Înălţă capul şi ascultă. Era un strigăt mic, îndepărtat, urmat de altul. Nu erau cufundari. Rîs de om?

– Ce a fost asta? şopti ea.

John chicoti şi răspunse tot în şoaptă:

– E ultima noapte de sîmbătă din septembrie.

– Oh, Doamne! Încă?

– În Lake Henry e o tradiţie.

În ultima noapte de sîmbătă din septembrie, curajoşii oraşului se scăldau în pielea goală. Locul era un golf ascuns după un cot al lacului. Participanţii erau de regulă adolescenţi şi tineri abia trecuţi de douăzeci de ani. Uneori, vremea era de-a dreptul rece.

Nu şi corpurile care luau parte la eveniment, nu şi Lily în momentele acelea. Stînd lîngă John, gîndindu-se la trupurile goale de pe mal, mai departe, simţi un freamăt lăuntric.

John se mută mai aproape.

– Ai făcut-o vreodată? murmură el într-un fel intim.

Coapsa lui era la cîțiva milimetri de a ei. Își apăsă fruntea pe genunchi și clătină din cap.

– Tu?

– Oh, da. În fiecare an de cînd am împlinit unsprezece. Așa am aflat prima dată ce poți simți la atingerea unui sîn de femeie.

Lily nu reuși să-și imagineze un John prepuber. Deși puber și-l imagina ușor. Semăna mult cu bărbatul de lîngă ea, doar că era gol.

– Adică, șopti el, ești acolo, în mijlocul tuturor acelor picioare și brațe și *trupuri*, și nimeni nu știe cine pe cine atinge. A fost un vis de zurbagiu mic și curios devenit realitate.

Ea nu se putu abține.

– Ai cui sîni i-ai atins?

– Nu știu, dar a fost bine.

Ea rîse în puloverul care o învăluia în parfumul lui, jenată, dar bine dispusă. Cu o respirație tremurîndă, își dădu seama că era și ațîțată. Trecuse mult de cînd nu se mai simțise înfierbîntată. Asta era una din surprizele serii, dar nu era deloc neplăcută.

Însă tocmai cînd se întreba ce ar fi putut să facă în privința asta, John spuse:

– Ar fi mai bine să plec.

Înainte ca ea să apuce să obiecteze, era deja în drum spre lac, mîncînd pămîntul cu pași mari și hotărîți.

Se gîndi să strige – *Ia-ți puloverul*, sau *Mulțumesc că ai venit*, sau *Nu pleca încă!* Dar nu se clinti, nu scoase o vorbă. Rămase acolo îmbrățișată de parfumul lui și se uită cum canoea luminată de lună părăsea docul.

Cum să doarmă, gîndindu-se la asta? Cum să doarmă cînd un întreg tărîm de noi posibilități i se deschidea larg dintr-o dată? Una era să admiri picioarele lungi, musculoase și ușor păroase, și alta să vrei să le atingi.

Însă asta își imagina ea că face – asta și mai multe, întinsă

în pat în orele lungi de întuneric, simțindu-se singură și înfierbîntată. Afurisitul de pulover nu o ajuta. Zăcea pe un scaun, mirosind a John. Adormi frustrată și se trezi derutată. Nu știa dacă să se încreadă în John. Nu știa dacă să amestece afacerile cu plăcerea. Nu știa dacă să-și adauge în viață o complicație într-o perioadă în care mai existau atîtea altele.

În mod ironic, lăsînd la o parte elementul sexual, ăsta era genul de lucru pe care l-ar fi putut discuta cu cardinalul. O făcuse atunci cînd încerca să se hotărască dacă să se mute din Albany la Boston. Pe atunci se întîlnea cu cineva, cineva care avea potențial. Un bărbat incitant și romantic și foarte interesat. Și mai avea și o problemă cu jocurile de noroc. Dar nu părintele Fran o sfătuise să-l abandoneze. El nu îi spunea ce să facă sau să gîndească. Însă punea întrebări. Gîndindu-se la ele, de regulă ajungea să vadă imaginea de ansamblu.

Voia și acum să o vadă, dar mintea îi era plină de prea multe gînduri mărunte și contradictorii. Părintele ar fi putut s-o ajute să le sorteze. Ar fi putut s-o ajute să obțină un dram de pace emoțională.

Dar părintele Fran nu mai era disponibil. Așa că, acum fiind duminică dimineață, se hotărî să meargă la biserică.

19

Căutarea unui dram de pace – părea ceva simplu, dar lucrurile bune rareori erau simple. Să apară la Prima Biserică Congregaționistă din Lake Henry într-o dimineață de duminică însemna să fie văzută. O parte din ea nu era pregătită pentru asta. Altă parte se săturase să se ascundă ca un șoricel speriat. Acea parte îi spuse că era timpul să spargă gheața.

Făcu duș, gîndindu-se la dulapul ei plin cu haine din Boston, și se îmbrăcă în singurul costum pe care îl adusese cu ea. Se fardă și își perie cu grijă părul, apoi întîrzie la cafea cu un ochi pe ceas. Fix la ora potrivită, cînd toată lumea era în

biserică şi slujba era pe cale să înceapă, astfel încît putea să se strecoare neobservată în spate, urcă în maşină şi porni.

Dimineața era răcoroasă, dar nu rece. Aerul era limpede, iar peisajul minunat. Era o dimineață pentru şofat de plăcere, dar Lily era prea neliniştită ca să simtă mai mult decît o admirație distantă. Găsind parcarea bisericii plină, parcă în apropierea bibliotecii şi o luă pe jos. Cînd ajunse, două adolescente urcau în fugă treptele late şi albe. Ea nu le recunoscu, dar îşi dădu seama că ele o recunoscură din felul în care o priviră insistent înainte de a dispărea înăuntru.

Fă stînga împrejur şi du-te acasă! strigă partea laşă din ea, însă avea nevoie de ceva mai mult decît o viață ca într-o capcană, acolo în căsuță. În plus, acum că cele două adolescente ştiau că este aici, dacă nu se arăta înăuntru, gurile chiar că aveau să melițe.

Nervoasă, dar hotărîtă, intră. Foaierul era gol de oameni, dar nu şi de sunet. Se auzea orga, apoi corul cîntînd „Credința părinților noştri“ şi, brusc, o lume de amintiri se deschise, imagini ale duminicilor în care ea însăşi cînta în cor. Îi plăcuse mult. Maida fusese de acord, fapt care făcea ca asta să fie una din puținele dăți cînd toate elementele din viața ei se împletiseră armonios.

Trăgînd aer în piept, trecu prin foaier şi rămase în uşa sălii de întrunire. Toate rîndurile erau pline, dar localiză un mic spațiu pe intervalul de lîngă ultima strană. Strecurîndu-se acolo cu o privire de scuză către mezinul lui Charlie Owen, care fără îndoială lăsase spațiul suplimentar ca să-şi întindă picioarele, se aşeză cu degetele împletite în poală şi cu capul plecat. Nu avea nevoie să se uite ca să ştie că mama ei era cu Rose şi familia Winslow în strana a patra pe dreapta, sau că alte familii de frunte din Lake Henry erau în stranele aflate imediat în fața şi după strana lor. Putea spune şi cîți oameni stăteau mai în spate, dar nu ridică privirea. Îi simțea uitîndu-se în direcția ei – senzația era la fel de tangibilă ca frigul din degetele ei –, dar nu voia să vadă.

Aşa că se concentră asupra sunetelor orgii, a imnurilor, a corului. Urmă „Binecuvîntată încredere", apoi, „Dulce oră a rugăciunii". Ea nu cîntă şi nici nu participă la declamaţiile de răspuns care urmară, dar ascultă fiecare cuvînt. Se vorbea despre caritate, iertare şi iubire. Se concentră asupra forţei glasului pastorului şi a cuvintelor lui, alungîndu-şi din minte frustrarea şi deruta măcar pentru acest mic răstimp. Se concentră asupra sfinţeniei acestui loc, folosind-o pentru a-şi alina durerea. Şi lucrul acesta avu efect. Cînd se cîntară imnurile de sfîrşit, respira rar şi profund.

Se furişă afară din biserică înainte de blagoslovire, de teamă să nu strice senzaţia de uşurare pe care o dobîndise amestecîndu-se printre oameni, iar senzaţia de pace rămase. Era însoţită de altceva, ceva neaşteptat, sentimentul că în acele cîteva momente cît stătuse liniştită cu restul celor din Lake Henry aparţinuse unei comunităţi.

Nu mai ţinea minte cînd trăise ultima dată acel sentiment.

Chiar înainte ca şoaptele să ajungă la John, el ştiu că Lily era în biserică.

Ghidat de un al şaselea simţ, ridicase privirea chiar în clipa cînd intra. El era în celălalt capăt al stranei dinaintea celei în care se aşezase ea. Nu era un om care mergea regulat la biserică, sosise doar cu cîteva minute mai înainte.

Şi ce căuta el acolo? După ce se chinuise toată noaptea cu o erecţie care nu voia să moară, simţise nevoia să-şi înalţe gîndurile. O privire spre Lily, totuşi, şi bunele lui intenţii erau duse. Aşa că se dedică din toată inima cîntării şi ascultă predica pastorului, ascultă cu atenţie fiecare cuvînt. La vremea cînd slujba luă sfîrşit, era complet stăpîn pe sine.

În acel punct, conştienţa fizică deveni conştienţă intelectuală, şi îşi ridică pălăria în faţa lui Lily din alte privinţe. Dăduse dovadă de curaj venind la biserică, înfruntînd şoaptele şi privirile lungi. Da, plecase devreme, dar şi el uitase cum era cu oamenii din oraş cînd se întorsese lîngă lac. Diferenţa

era că el dobîndise circumspecția celor din oraș. Lily încă nu. Ea ar fi trebuit să se poată duce direct pînă în mijlocul intervalului și să se așeze lîngă familia ei. Îl deranja că nu putuse.

Se lupta cu gîndul ăsta în fața bisericii, uitîndu-se la lumea care se revărsa pe scări în soarele cald de toamnă, cînd o zări pe Cassie Byrnes. Stătea lîngă soțul ei și ținea în brațe unul dintre copii. Ceilalți doi se învîrteau pe lîngă ea.

Cînd soțul ei plecă să discute cu pastorul și ea se îndreptă spre mașină, John făcu astfel încît s-o întîlnească la jumătatea drumului. Ridică pe umeri pe cel mai mic dintre cei doi copii care mergeau pe jos, un băiețel de patru ani pe nume Ethan, și o însoți pe Cassie la mașină.

– Ai văzut-o pe Lily? reuși el să întrebe, în ciuda faptului că puștiul se ținea de bărbia lui.

Ea îi aruncă o privire poznașă.

– Cum să n-o fi văzut?

– Mi-a spus că o reprezinți. Cum merge?

– Dacă mă întrebi pentru ziar, nu comentez.

– Întreb ca prieten. Era jumătate de adevăr, cel puțin.

– Al lui Lily?

– Da.

Ea se opri și îi cercetă ochii. Nu știa cît de multe văzuse, dar un minut mai tîrziu ea începu iarăși să meargă.

– Răspunsul e că stă pe loc. Am trimis vineri ziarului un fax ca să le aduc aminte că au o săptămînă să publice o retractare înainte să-i acționăm în justiție. Săptămîna expiră mîine.

– Crezi că or s-o facă?

– Dar tu? i-o întoarse ea. Tu îi cunoști pe oamenii ăștia mai bine decît mine.

Așa era.

– Vă vor lăsa să-i dați în judecată. Vor rămîne la povestea lor. Au o casetă.

– Mi-a spus Lily. Ăsta e un plus și un minus.

– N-a ştiut că era înregistrată.

– Ăsta e plusul, comentă Cassie în timp ce ajungeau la maşină. E împotriva legii. Aşeză copilul din braţe pe bancheta din spate a maşinii. Coborînd băiatul de pe umeri, John îl trecu lui Cassie pentru o depozitare similară. Cînd cel de al treilea copil urcă singur în maşină, Cassie se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa la John. Cazul ăsta e o porcărie. Chiar dacă Lily nu era clienta mea, chiar dacă nu era în inferioritate aici, mie tot mi-ar fi fost milă de ea. O ţin minte de cînd eram copii. A suferit.

– Din cauza bîlbîielii? întrebă John. În noaptea precedentă Lily nu se bîlbîise nici măcar o dată. Voia să creadă că asta însemna că se simţise bine în compania lui.

– Din cauza Maidei, spuse Cassie. Erau destul de departe ca să-i audă cineva; totuşi, coborî glasul. Şi eu am avut probleme cu mama. Orice fată are. Ea şi cu mine nu ne-am înţeles chiar bine cît am fost adolescentă. Dar ţin minte că am fost foarte recunoscătoare – şi nu numai o dată – că Maida nu era mama mea.

– Chiar atît de rea era?

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

– Era o perfecţionistă. Totul trebuia să fie făcut la perfecţie.

– De ce?

– Nu ştiu sigur. Ştiu numai ce mi-a spus mama.

– Adică?

– Că Maida a fost aşa de la început, de cînd a venit aici şi s-a măritat cu George.

– Deci viaţa ei era perfectă pe atunci, înainte de a se naşte Lily?

– Asta e imaginea pe care o cultiva ea. Cine ştie adevărul?

Dar pe John adevărul îl interesa. Oamenii făceau lucrurile din anumite motive. Mama lui crescuse într-o familie cu aptitudini sociale, ceea ce făcuse ca traiul cu Gus să fie un chin. Gus nu văzuse niciodată un soţ „de societate", aşa că

habar nu avea cum să se poarte. Crescînd, John nu avusese nicicînd aprobarea lui Gus, aşa că încă o mai căuta la patruzeci şi trei de ani. Şi Maida? Maida Blake voia perfecţiune. Se întrebă de ce.

– Cine ştie? o întrebă acum el pe Cassie.

– Nu eu, şi nici mama, spuse ea întinzîndu-i cheile maşinii soţului ei, care se apropia. Încearcă la Mary Joan Sweet. Ea o cunoştea pe atunci pe Maida.

Mary Joan era şefa clubului de grădinărit. Nici nu s-ar fi putut o alegere mai bună. Mică, delicată, cu un păr cărunt care îi încadra faţa, cu o umbră de fard albastru pe pleoape şi o idee de roz pe obraji, îi amintea lui John de panselele pe care clubul le planta în jardinierele oraşului în fiecare primăvară. Era liniştită şi avea reputaţia că vorbea mai mult cu plantele decît cu oamenii. Într-adevăr, cînd John o localiză din parcare şi traversă în fugă strada, ea susura cuvinte de laudă tufei de un roşu incandescent din faţa magazinului lui Charlie.

– O cunoşteam bine, recunoscu ea cînd John pomeni numele Maidei. Eu eram în club cînd s-a înscris ea. Eram mai în vîrstă decît ea, dar ne-am împrietenit imediat. Cînd Lily a intrat în biserică... Îi trimise lui John o privire tristă. Biata Maida!

– Biata *Lily!* spuse John.

– Biata Maida, insistă Mary Joan. Chiar că a avut de tras cu Lily. Asta era cea mai mare teamă a ei.

– Tu crezi ziarele?

– Nu, rosti ea tărăgănat. Dar răul a fost făcut. Ăsta e încă unul din viaţa Maidei. Mai întîi bîlbîiala lui Lily. Pe urmă picioarele lui Poppy. Apoi moartea lui George. Acum iarăşi Lily. Clătină din cap şi, adunînd în căuşul palmelor o crenguţă cu frunze roşii, murmură ceva tufei.

– Poftim? întrebă John.

Ea se îndreptă.

– Spuneam că Maida a venit aici pentru ceva mai bun.
– Mai bun decît ce?
– Decît ce avusese.
– Adică?
Mary Joan zîmbi. Aplecîndu-se, adună cu blîndețe crengile şi le trase spre mijlocul tufei. Arătă spre pămîntul pe care îl descoperise. Vezi mlădițele alea mici care ies din pămînt? Sînt din rădăcina acestei plante. Dădu drumul plantei cu grijă, apoi se îndreptă şi îl privi în ochi. Ei sînt fraieri. Eu nu. Pui prea multe întrebări, John Kipling. Începi să vorbeşti ca Terry Sullivan.
– Te-a sunat?
– Nu numai el. Era firesc, presupun, eu fiind şefa clubului şi Maida fiind membră. El a fost cel mai insistent.
– Ce i-ai spus?
– Exact ce îți spun şi ție. Îşi ridică şi mai sus fața de pansea, cu buzele strîns lipite.
– Ahh, spuse John, apoi încercă: Dar eu nu fac un articol pentru ziar.
– Poate că nu. Dar Maida e prietena mea. N-am să trădez lucruri particulare.
– Cunoşti lucruri particulare?
– Bineînțeles. O cunosc pe Maida de treizeci şi cinci de ani. Din nou acea înălțare semeață a capului, acele buze strînse cu fermitate. Se uită lung la el un minut, în timp ce încerca să găsească ceva cu care s-o abordeze. Cînd nu găsi nimic cu care conştiința lui să poată trăi, bătrîna îi servi un zîmbet încrezut şi o luă din loc.

În timp ce se îndrepta spre Ridge, John încercă să-şi imagineze secretele Maidei, dar toate lucrurile care îi veneau în gînd erau vechi şi perimate. Totuşi, asta îi abătu atenția de la senzația apăsătoare pe care o avea pe măsură ce se apropia. Oprind în fața casei lui Gus, pescui din maşină o pungă cu alimente şi intră.

Gus era pe canapea, nu foarte drept, nu foarte împrăştiat. Purta o pereche de pantaloni verzi încreţiţi şi o cămaşă portocalie cu nasturii greşit încheiaţi. John îi dăduse instrucţiuni lui Dulcey să-l bărbierească din două în două zile, însă el trebuie că opusese o rezistenţă îndîrjită, pentru că barba căruntă şi ţepoasă de acum era mai veche de două zile. Cu ochii lui cu colţuri trase în jos şi părul alb în dezordine, Gus oferea cea mai jalnică privelişte pe care o văzuse John vreodată. Pînă şi şosetele îi erau găurite.

Asta îl enervă. Strîngînd punga cu alimente, se apropie de canapea.

– Ce s-a întîmplat cu şosetele noi?

– Care şosete noi? mormăi Gus ferindu-şi privirea.

– Duzina de perechi pe care am pus-o în sertarul tău luna trecută.

– Nu eu le-am cerut.

– Nu, dar le-am cumpărat. Au fost un dar pentru tine.

– Îmi plac mai mult ale mele.

– Ale tale sînt rupte.

Gus ridică privirea. Ochiul mai coborît era pe jumătate închis.

– Şi ce te priveşte? Dacă eu vreau să port şosete rupte, e treaba *mea*. Şi să-i spui lui Dulcey Hewitt să nu mai vină. M-am săturat de oameni care îmi spun ce să fac. Lăsaţi-mă în plata mea.

Arăta atît de nefericit încît John nu ştiu ce să facă. Aşa că se duse la bucătărie, care era surprinzător de curată. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că Gus stătea pe canapea de dimineaţă, de cînd plecase Dulcey.

– Ai mîncat? strigă el.

Cînd Gus nu răspunse, băgă capul iar în camera de zi. Gus se uita încruntat în podea. Decît să rişte altă ceartă, John scoase alimentele din pungă, pregăti o omletă şi pîine cu unt, şi le aduse în camera de zi.

– Are tot ce îţi place ţie, spuse John. Şuncă, brînză, ardei gras. Pîinea e din făină de ovăz, coaptă proaspăt azi-dimineaţă la Charlie's.

– Nu pot să sufăr ardeiul gras.

John nu credea o clipă asta. Gus obişnuia să spargă în mînă un ardei gras, să-l rupă în felii şi să le mănînce una cîte una. Dar nu-l contrazise. Nu avea rost.

– Mă rog, ardeii îți fac bine.

Gus pufni.

– Or să mă facă puternic? Or să mă facă iarăşi tînăr? Hah! Dar luă farfuria.

Imaginîndu-şi că avea să mănînce mai bine dacă mîndria nu-i stătea în drum, John îl lăsă singur. Stînd în picioare lîngă aragaz, mîncă ce rămăsese din omletă direct din tigaie şi spălă totul. Vrînd să facă mai mult, se apucă să curețe frigiderul. Majoritatea mîncării pe care o adusese ultima dată dispăruse, deşi nu ştia dacă o mîncase Gus sau o aruncase Dulcey.

După douăzeci de minute bune, îndrăzni să se întoarcă în camera de zi. Gus dormea. Dar farfuria era goală.

Mulțumit, John strînse farfuriile. Apoi se aşeză pe scaunul vechi, tapițat, şi se uită la tatăl lui cum dormea, aşa cum făcuse cu patruzeci de ani înainte. Pe atunci, Gus i se părea uriaş, un bărbat masiv cu ochii mari, atotvăzători, şi glas puternic, lătrat. John îşi aminti cum studia vinele proeminente de pe antebrațele tatălui său, cicatricele de pe degetele lui, părul de pe curba urechilor. Pentru el, reprezentau semne de forță.

Îl admirase pe Gus. Să-i spună asta era altceva, totuşi.

John nu ştia secretele Maidei, dar le ştia pe ale lui Gus. Din tot ce fusese rămîneau nişte realități. Realitatea că el, Gus, fusese un copil nelegitim, şi realitatea unei căsnicii eşuate. Realitatea unei vieți de pus piatră peste piatră, şi tăcerea acelei munci singuratice.

Deci Gus nu era un vorbăreț. Nici John nu era întotdeauna. O parte din el era mulțumită să stea şi să scrie. Şi scrisul era o muncă singuratică. Era chiar o artă, în ciuda celor spuse de Gus.

Nu că Gus ar fi fost de acord. Gus nu se prea gîndea la ce făcea el. Rudyard Kipling scria ficțiune. Asta era muncă creativă. Dar nonficțiune? Din punctul de vedere al lui Gus,

ziariştii scriau despre noutăţi pentru că nu aveau cap să *creeze* noutăţi. Putea John să-l contrazică pînă se învineţea la faţă, că tot nu l-ar fi convins.

O carte cu succes comercial ar fi putut s-o facă.

Faxul care îl aştepta la birou cînd se opri în drumul de întoarcere de la Ridge îl binedispuse. Era de la Jack Mabbet şi îi dădea informaţii pe două fronturi.

Paul Rizzo se lansase în carieră pe baza unui curriculum vitae fals. Susţinea că avea o licenţă în engleză de la Duke şi una în jurnalism de la New York University. În realitate, începuse la Duke, picase la examene, se transferase la Universitatea din Miami, dar renunţase la ea. Aşa că nu exista nici o licenţă în engleză. Cît despre N.Y.U., niciodată nu făcuse vreo cerere pentru vreun program de acolo, darămite să fie înscris. Îi înşelase pe angajatori şi cititori deopotrivă.

Iar Justin Barr, campion al căminului şi castităţii? El avea predilecţie spre sexul pervers, fapt garantat de un cerc mic de prostituate care făceau pentru bărbaţi însuraţi lucruri pe care nevestele lor nu le-ar fi făcut. Ele aveau o clientelă privilegiată care plătea o primă pentru discreţie. Dar existau înregistrări. Existau fotografii. Nici o îndoială în privinţa asta. Îl aveau pe Justin Barr la cheremul lor.

Dacă John ar fi fost Terry, poate ar fi început să-şi facă planuri privitor la modul cel mai şocant, cel mai dăunător de folosire a acestor informaţii. Însă John voia să fie mai bun decît Terry. Voia să fie mai decent. Aşa că nu-şi făcu planuri. În loc de asta, puse informaţiile bine, mulţumit doar să ştie că le avea, dacă i-ar fi trebuit vreodată.

20

Luni dimineaţă, înainte de a pleca la fabrica de cidru, Lily o sună pe Cassie. În ziarul din ziua aceea nu apăruse nici

o retractare, iar săptămîna trecuse. Cassie promise că pînă la sfîrşitul zilei avea să înainteze o plîngere, dar Lily era profund dezamăgită. Ea se rugase pentru o rezolvare mai rapidă. Viața ei era o harababură. Avea nevoie să pună lucrurile la punct şi să meargă mai departe.

Ritmul presei de cidru era mai bine venit ca niciodată. Îmbrăcată din cap pînă-n picioare în cauciuc, se cufundă în muncă. Ridică, împinse, trase şi împături, ba preluă şi spălarea podelei cu furtunul cînd Maida plecă să mai aducă mere. Cînd ceilalți se opriră pentru cafea, conduse ea încărcătorul. Fu nevoie de mai multe încercări pînă să manevreze furcile astfel încît să poziționeze corect lada mare de mere la capătul cuvei de spălare, dar reuşi – fără nici cea mai mică satisfacție. De îndată ce se întoarseră ceilalți, urcă din nou pe platforma de lîngă presă şi începu să pună în straturi site şi cîrpe şi terci.

Cînd veni ora prînzului, ştia ce îi trebuia. Se spălă repede şi plecă în fugă la casa principală, dar, de data asta, nu se duse în bucătărie. Se duse în camera de zi la pianul frumos, se aşeză pe bancheta de mahon şi deschise capacul.

Se simți uşurată chiar înainte de a atinge o singură clapă. Ele erau prietenele ei vechi, iubitoare. Le mîngîie cu vîrfurile degetelor şi le inhală parfumul de fildeş. Apoi îşi poziționă mîinile şi începu să cînte. Nu se gîndea la cîntec, îşi lăsa pur şi simplu degetele să alerge în voia lor, iar ele îi cunoşteau inima. Creau sunete dulci şi melancolice, la fel ca stările pe care le încerca – puțin însingurată, puțin derutată, dar mulțumită, atît de mulțumită că era aici!

Închizînd ochii, se lăsă dusă de frumusețea notelor. Tensiunea din capul pieptului începu să se risipească. Gîndurile i se calmară. Cînd se simți stăpînă pe sine, luă mîinile de pe clape. Inspiră adînc, se îndreptă de spate şi deschise ochii.

Maida stătea în mijlocul camerei de zi. Cu o mînă la ceafă, cu capul înclinat, părea la fel de transpusă ca Lily. Lăsă mîna în jos şi îşi îndreptă capul cu un oftat.

– Nimeni altcineva nu poate scoate aşa sunete de pe

clapele alea, spuse ea cu un glas nostalgic. Apoi oftă din nou şi întrebă mai neutru:

– Vrei să mănînci?

Lily se simţi încălzită de compliment şi, da, dintr-o dată flămîndă. Dădu să se ridice.

Dar Maida era deja la uşă.

– Rămîi şi cîntă. Am să aduc mîncarea aici.

Al doilea compliment? Maida o servea?

Aşa că Lily cîntă, alegînd bucăţile care îi plăceau mamei ei, în parte ca să-i mulţumească, în parte pentru că a face pe plac oamenilor era lucrul pe care îl făcea cel mai bine. Continuă să cînte cînd Maida se întoarse cu o tavă mare de argint. Ar fi putut la fel de bine să fie un musafir invitat, judecînd după felul în care Maida aranjă pe măsuţă sandvişurile cu şuncă şi brînză şi turnă ceaiul aromat.

– Mulţumesc, şopti Lily cînd se aşezară amîndouă pe canapea.

Maida îşi făcu de lucru storcînd lămîie în ceai.

– Măcar atîta să fac. Ai făcut treabă bună la fabrică.

– Îmi place munca.

– Ar trebui să te plătesc.

Lily ridicase o jumătate de sandviş. O puse imediat jos.

– Să nu faci asta.

– Pe ceilalţi îi plătesc.

– Ei nu sînt rude. Nu mă deranjează să ajut. Ce altceva să fac?

– Ai putea să fii la Cassie, spuse Maida. Adună firimiturile din poală. Chiar intentezi proces?

– Nu prea am de ales.

Maida muşcă din sandviş. Apoi îl puse jos şi zîmbi.

– O mai ţii minte pe Jennifer Hauke? Era în an cu tine la şcoală. Acum e Jennifer Ellison, s-a măritat cu Darby Ellison, băieţelul ăla brunet. Tocmai a născut. Al treilea copil. Tot fată.

Lily nu ştia ce legătură era între noul născut al lui Jennifer

Hauke şi procesul ei, dar, cu certitudine, copilul era un subiect mai neutru.

– Interesant. Locuiesc aici?

– Nu. Au o casă în Center Sayfield. Anita Ellison a murit luna trecută.

– Bunica lui Darby? Îmi pare rău.

– Era prietenă bună cu Celia.

Lily ținea minte asta. Stătuse destul timp la Celia ca să-i ştie prietenele, pentru că Celiei îi plăcea la nebunie să primească oaspeți. Invita mai multe grupuri în acelaşi timp, părînd în elementul ei cînd căsuța era plină. Lily îşi amintea că se ghemuia în patul din mansardă, în timp ce doamnele se prăpădeau de rîs, de ceva ce ea nu înțelegea. De regulă, acel „ceva" avea legătură cu bărbații. I-ar fi plăcut să le asculte acum.

– Mi-e dor de Celia, spuse Maida.

– Şi mie.

– Era o persoană bună.

– Da.

– Avea o inimă mare.

– Avea *urechi* mari, îngînă Lily. Puteam să vorbesc cu ea aproape orice.

Asta o aduse pe Maida înapoi. Se aşeză mai dreaptă.

– Puteai. Dar generația ta e altfel. Generației mele nu i s-a permis niciodată să vorbească despre anumite lucruri.

– Nu e nevoie de permisiune. Spui pur şi simplu ce gîndeşti.

Maida rîse bolborosit.

– Nu e atît de simplu.

– Ba este.

Se uită la Lily, provocator acum.

– Ce ai vrea să spun?

Lily dădu înapoi. Ea şi mama ei împărțiseră atît de puține momente de prietenie încît nu voia să strice lucrurile acum.

– Am vorbit ipotetic.

– Eu vorbesc serios. Ce ai vrea să spun?

Lily simți vechea încordare de la baza limbii. Se concentră asupra înlăturării ei, apoi spuse:

– Cum a fost copilăria ta? Nu știu nimic despre asta.

– Ce contează asta? Cu ce schimbă lucrurile? Viața mea a început cînd m-am măritat cu tatăl tău. Și tocmai tu te-ai găsit să-mi spui că ar trebui să vorbesc. Cu gîndurile tale cum e? Celiei i le-ai spus, mie niciodată.

Lily refuză să-și ferească privirea.

– Îmi era frică să nu mă bîlbîi.

– Acum nu te aud bîlbîindu-te.

Nu. Acum gîndea cu claritate. Era stăpînă pe ea.

Din celălalt capăt se auzi un strigăt.

– *Mamă?*

– *Sînt aici!* răspunse Maida. E Rose.

Lily știa asta. Glasul lui Rose era diferit de al lui Poppy, și nimeni altcineva nu-i spunea Maidei mamă.

Rose apăru în prag și aruncă o privire uimită la tava de argint, la sandvișuri, la ceainic și cești.

– Frumos! spuse ea. Eleganță în mijlocul zilei de muncă.

– Trebuia să mîncăm, explică Maida, întinzînd farfuria de sandvișuri. Rămăsese o jumătate de sandviș. Ia-o tu, dacă vrei.

Rose clătină din cap.

– N-am timp. Am pus în frigider un piept de curcan. E gătit. Nu trebuie decît să-l încălzești. Școala s-a terminat mai devreme azi. Am fetele în mașină.

– Numai pe Emma și Ruthie, spuse Hannah, strecurîndu-se pe lîngă ea. Bună, bunico. Bună, mătușă Lily.

– Te-am rugat să aștepți în mașină, îi reproșă Rose.

– Mă ciupeau. Hannah se rezemă de brațul canapelei dinspre Lily. Lily o frecă prietenește pe umăr și fu răsplătită cu un zîmbet strălucitor. Pot să vină. Toate patru.

– Super! se bucură Lily.

Învoiala era un film şi o cină. Hannah întrebase dacă putea să invite trei prietene. Cînd Lily aprobă pe loc, ea întrebase cu precauţie dacă putea invita o a patra.

– În caz că nu vin ele. S-ar putea să nu vrea.

– Ba, vor vrea, spuse Lily, rugîndu-se să fie aşa.

Ea şi Hannah scriseseră invitaţiile pe frumoasa hîrtie colorată pentru scrisori a Maidei. Hannah îl pusese pe tatăl ei s-o ducă la poştă cu maşina vineri seara, ca să le expedieze. Lily aflase asta de la Poppy, care aflase de la Rose, care părea uşor încurcată. „Pură vinovăţie, îi spusese Poppy lui Lily. Ştie că ar fi trebuit să dea ea petrecerea, dar după ce a refuzat, nu va ridica un deget să ajute."

– Mă înnebuneşte cu petrecerea asta, se văită Rose acum.

– Ba nu, îi răspunse Hannah, dar strălucirea îi dispăruse. Acum, nervoasă, îi murmură lui Lily: Doar că nu ştiu cu ce să mă îmbrac.

– Are un dulap plin cu haine, interveni Rose. Nu e vina mea dacă nu o încap.

– Le-ai cumpărat prea mici.

– Ai crescut tu prea repede.

– N-am ce să fac.

– Oho, ba da, ai.

Cuvintele erau altele, dar tonul era acelaşi. Lily ţinea minte prea multe astfel de certuri din propria-i copilărie, ca să suporte să asculte.

Interveni repede:

– Cred că trebuie să mergem la cumpărături. Eu n-am prea multe haine aici. Nn-n-am ştiut cît o să stau. N-am nimic potrivit pentru petrecerea asta.

– E doar un film, comentă Rose. Ce ai pe tine e foarte bun.

– E o petrecere aniversară, ripostă Lily. Momentul de bîlbîială trecuse. Ştia încotro se îndrepta. Hannah poate să vină la cumpărături cu mine. O să luăm amîndouă ceva. Trataţia mea.

– Cînd? întrebă Hannah, radiind iarăşi, şi, dintr-o dată, Lily se simţi la fel de emoţionată ca ea.

•

Se duseră în după-amiaza următoare. Lily abia terminase treaba la fabrică şi se spălase cînd Hannah apăru alergînd. Tricoul ei mare şi blugii atîrnînd ca un sac îi veneau la fel de rău ca întotdeauna, iar părul strîns într-o coadă de cal îi exagera rotunjimea obrajilor, dar acei obraji erau îmbujoraţi şi ochii ei erau vii. Partea din Lily care se identifica atît de bine cu Hannah era mulţumită – categoric, promisiunea era acolo.

O luară spre sud, către Concord. Poppy îi dăduse lui Lily o listă cu magazine în ordinea preferinţelor, dar nu trebuiră să meargă departe. Chiar la primul magazin de pe listă, Hannah se îndrăgosti de o rochie. Era o rochie ecosez Black Watch, croită în stil Empire, dintr-un material suficient de moale ca să cadă în falduri mătăsoase. Hannah nu-şi mai putea lua ochii de la imaginea sa din oglindă, şi Lily ştia de ce. Rochia o făcea să arate adultă şi remarcabil de suplă.

Cumpărară o panglică potrivită pentru păr, o pereche de ciorapi verde închis ca să se asorteze cu verdele din ecosez şi o pereche de pantofi cu o idee de toc.

Punînd la o parte lucrurile astea, trecură la raionul care avea haine pentru Lily şi, iarăşi, Hannah se îndrăgosti. La cîteva clipe după aceea, Lily proba o fustă lungă, o bluză şi o vestă. Fusta şi bluza erau din mătase artificială moale, de culoare albastru închis; vesta era ţesută dintr-o duzină de culori compatibile. Lily ar fi putut să caute zile întregi şi n-ar fi găsit ceva mai bun.

– Şi pantofi? întrebă Hannah.

– Mulţumesc, glumi Lily, dar pantofi am.

– Atunci, cercei, propuse Hannah.

– Mulţumesc, dar am şi cercei, răspunse Lily pe acelaşi ton glumeţ. Îşi căută portofelul. Cam asta-i tot ce îşi poate permite cartea mea de credit. Scoase cartea de credit şi i-o înmînă vînzătoarei, care se apucă să noteze cumpărăturile.

Lily nu îşi dădu seama ce făcuse decît cînd vînzătoarea rămase înțepenită. O tînără adorabilă, abia trecută de douăzeci de ani. Se uită la cartea de credit, se uită la Lily, se uită iarăşi la cartea de credit. Ochii i se măriră.

– Sînteți Lily Blake? întrebă ea în cele din urmă, pe un ton uluit. *Acea* Lily Blake?

Inima lui Lily începu să bubuie. *Neagă*, îi spuse glăsciorul interior. *Mai sînt şi alte Lily Blake pe lume*.

– *Ştiam* eu că păreți cunoscută! strigă fata emoționată. Pe aici nu avem prea mulți oameni renumiți. Stați să-i spun şefei mele. O să moară de ciudă că n-a fost aici cînd ați venit.

Lily ridică o mînă şi clătină din cap.

– Nu face asta, spuse ea. Mă ascund.

– Numai şefei mele, promise fata. O să *moară*.

Hannah apăru dintr-o dată lîngă Lily. Dreaptă şi înaltă, rosti apăsat şi autoritar:

– Dacă spui cuiva, ai să-mi *strici* ziua de naştere. Dacă spui *cuiva*, nu vom mai intra niciodată în magazinul ăsta. Nici eu, nici mama, nimeni din familia noastră, nimeni din oraşul nostru.

Hannah vorbea exact ca Rose! În clipa aceea, pe Lily nu o deranjă. Semnînd repede pentru cumpărături, ieşiră în grabă din magazin cu pachetele pe care ar fi trebuit să le plătească în numerar.

Miercuri dimineață, telefonul sună devreme. Nu era primul apel şi nu avea să fie nici ultimul, dar era unul care o interesa cel mai mult.

– Bună, Poppy, spuse Griffin Hughes. Ce mai face fata mea?

Ei îi plăcea enorm glasul lui, oh, da.

– Bine. Dar... unde e Willie Jake? Apelul venise pe linia departamentului de poliție; numai că Willie Jake nu-i spusese lui Poppy că o să iasă.

– La biroul lui. L-am rugat să-mi facă legătura cu tine

fiindcă nu a vrut să vorbească. Mi-a spus că nici tu n-ai să vrei, dar trebuia să fac o încercare.

– Eu vorbesc întotdeauna cu tine.

– Nu despre Lily.

Poppy slobozi un oftat.

– Şi eu care începeam să cred că persoana *mea* te interesează!

– Mă interesează.

– Dar întrebi întruna de Lily! Toţi întreabă de Lily! În dimineaţa asta am primit patru telefoane de la oameni de presă care întrebau de Lily!

– Asta din cauză că s-a dus vorba că s-a întors. De data asta nu sînt numai zvonuri. A fost văzută. Ce părere ai?

– Despre ce?

– Despre faptul că s-a întors.

Poppy oftă.

– Griffin, Griffin, Griffin. Presa a fost *crudă* cu sora mea. Ce fel de om aş fi eu dacă aş vorbi?

– Eu nu sînt presa. Sînt scriitor. E o diferenţă. Un om de presă lucrează pentru altcineva. Orice scrie el se publică. Lucrează constrîns de un termen fix, trebuie să ţină cont de potenţialul vînzărilor şi de politica managerială.

– Şi tu nu?

– Nu. Eu sînt propriul meu şef. Eu scriu un articol aşa cum vreau, apoi îl scot la vînzare. Am mai scris pentru *Vanity Fair*. Ei mă plac. Le place cum scriu.

– Pe ei nu-i interesează vînzările? întrebă Poppy. Nu cred asta.

– Ba îi interesează. Dar ce scriu eu este ceea ce vrea să citească segmentul lor de audienţă. Eu mă încadrez în dorinţele lor, ca să spun aşa.

– Şi n-au vrut articolul ăsta ieri?

– Ba da. O bună parte e scrisă. Am început să scriu la el cu mult înainte să i se întîmple asta lui Lily. Însă experienţa ei mai adaugă ceva. Haide, Poppy, o îndemnă el. Spune-mi cîte ceva.

Era dureros de tentată. Glasul lui era atît de puternic!

– De ce mă tot suni *pe mine?* De ce nu suni *pe altcineva?*

– Am încercat. Am sunat, ăă... – se auzi un foşnet de hîrtii – un agent imobiliar pe nume Allison Quimby, şi un tip bătrîn pe nume Alf Buzzell şi pe tipul care conduce magazinul universal.

– Ţi-au spus ei că Lily e aici?

– N-au spus da, n-au spus nu. N-am cunoscut oameni mai pricepuţi la răspunsuri evazive.

Poppy zîmbi.

– Să fii evaziv nu e un delict. Noi îi protejăm pe ai noştri, asta e tot. Ţi-am spus vreodată povestea tărtăcuţei sacre?

Un moment de tăcere, apoi un amuzat:

– Nu cred că mi-ai spus-o.

– Ei bine, a fost odată o tărtăcuţă. Tărtăcuţa e un fruct cu coajă tare?

El îşi drese glasul.

– Aşa am învăţat cîndva.

– Ei bine, tărtăcuţa asta creştea într-o vară la o fermă chiar lîngă capătul de sud al lacului şi era o frumuseţe, avea nuanţe grozave de verde şi purpuriu, regale aproape. Şi tărtăcuţa asta avea ceva neobişnuit, ceva înălţător. Puteai să stai acolo pe cîmp şi să te uiţi la ea şi, după un timp, te simţeai mai bine decît atunci cînd veniseşi. Dacă te durea capul, îţi trecea. Dacă aveai o dilemă, găseai soluţii.

– Şi pentru tine ce a făcut?

Poppy îşi ţinu răsuflarea.

– Ce vrei să spui?

– La ce probleme te-a ajutat tărtăcuţa?

O întrebare nevinovată. Poppy respiră.

– Toate astea s-au întîmplat pe la începutul anilor cincizeci. Eu nu mă născusem încă.

– Oh. În regulă. Continuă.

– Aşadar, reluă ea, relaxîndu-se, oamenii *simţeau* ceva după ce vizitau tărtăcuţa asta. S-au dus acasă şi le-au povestit

prietenilor din orașele învecinate și nu după mult timp au venit și oamenii aceia s-o vadă. Vorba s-a răspîndit pînă în capitală și, o dată ajunsă acolo, ei bine, *tu* știi cum se duce vorba acolo. Un articolaș într-un ziar, și au început să vină oameni din *toate orașele* din New England.

– Trebuie să fi fost mare îmbulzeală.

– Niciodată să nu subestimezi un yankeu. Yankeii sînt ordonați și isteți. S-au descurcat cu mulțimea instalînd pe cîmp standuri cu bunuri locale. În felul ăsta, oamenii veniți în vizită aveau ce face în timp ce așteptau să vadă tărtăcuța.

– În felul ăsta, localnicii au avut de cîștigat.

– Și asta, recunoscu Poppy, dar poți să-i condamni? Era vremea recoltei. Aveau panere cu porumb dulce și mere, sticle de cidru, acolo, la îndemînă.

– Deci, dacă mă duceam acolo, vedeam tărtăcuța aia și cumpăram cidrul ăla și mă duceam acasă simțindu-mă mai bine, nu aveam cum să știu dacă asta se datora tărtăcuței, cidrului sau zilei petrecute la țară.

– Oh, nu se datora tărtăcuței, îl asigură ea. Era doar o tărtăcuță obișnuită care, întîmplător, avea un colorit neobișnuit. Localnicii au exclus la scurt timp după aceea că tărtăcuța ar avea ceva miraculos.

– De fapt, toată treaba era un complot de piață?

– Ingenios, nu crezi?

Griffin nu spuse nimic în scurta pauză care urmă, dar ea distinse o ușoară ironie în glasul acela profund al lui cînd întrebă:

– Ce s-a întîmplat cu tărtăcuța?

– La sfîrșitul sezonului a mîncat-o un porc. Ciudat a fost că rîmătorul ăla a făcut o șuncă tare proastă.

El chicoti.

– Morala acestei povești fiind că lakehenryenii sînt șireți cînd e vorba să-și urmărească interesele.

– Corect.

– Pare un loc care mi-ar plăcea. Chiar că ar trebui să vin să arunc o privire.

Dar fantezia era că el era prințul ei, şi ea putea să i se arunce în brațe, de pe picioarele ei. Dacă venea în vizită, fantezia avea să moară.

– N-ai fi bine venit aici, îl avertiză. Nu cînd lucrurile sînt aşa cum sînt.

– Cînd Lily e acolo, adică?

– Nu, spuse ea cu grijă. N-am vrut să spun asta. N-am spus niciodată că Lily e aici. Dar nu sînt singura care s-a săturat să primească telefoane de la persoane care întreabă dacă e.

– Spune-mi sigur că nu şi n-am să mai sun.

Preț de o clipă, Poppy se simți prinsă în capcană. Dar, ca o compensație pentru pierderea picioarelor, mintea îi devenise mai ascuțită. Glasul i se îmblînzi. Fantezia reînvie.

– Dar vreau să mai suni. Îmi place să vorbesc cu tine. Aşa că mai sună, Griffin Hughes. Oricînd.

21

Miercuri dimineață, John se simțea presat. Se chinuia să dea la tipărit *Lake News* din săptămîna aceea, dar Jenny era acasă, răcită, şi telefonul suna întruna. Telefoanele de la reporterii din afară erau rezolvate repede; le spunea că nu ştie unde este Lily, ceea ce practic era adevărat. Telefonul de la Richard Jacobi însă era mai insistent.

Richard auzise că Lily se întorsese în oraş şi îşi făcea griji că, dacă John nu încropea ceva repede, altcineva avea să i-o ia înainte. John sublinie că nu exista competiție din partea locuitorilor oraşului. Richard îi aminti că învoiala prevedea o poveste exclusivă care să fie publicată sub formă de carte la timp pentru a fi citită la vară. John spuse că înțelegea, dar că ştia sigur că editorii puteau să scoată o carte într-o lună, dacă voiau. Richard argumentă că asta era mai greu, mai ales cu o carte atît de sensibilă din punct de vedere legal şi scrisă de un

necunoscut, şi că deja îşi tăiase craca de sub picioare oferindu-i lui John acest contract. John îi aminti că nu avea încă un contract. Richard preciză că era în lucru.

Terminară discuţia într-o notă amiabilă, dar John închise simţind în stomac nişte crampe cum nu mai simţise de cînd era jurnalistul stresat pînă la refuz din instantaneul de pe perete. O parte a problemei era timpul; cărţile bune nu se scriau la iuţeală, în cîteva zile. Şi, bineînţeles, o parte avea legătură cu Lily; o plăcea prea mult ca s-o preseze să-i dea informaţii pe care nu era pregătită să le împărtăşească. Ba chiar se simţi vinovat cînd se gîndi că îşi băgase nasul în trecutul Maidei din acel orăşel din Maine.

O altă parte era, totuşi, *Lake News*. Asta era adevărata lui slujbă. O fi fost *Lake News* un săptămînal de oraş mic, dar cerea multă muncă şi mare răspundere, şi era mîndru de el. Întrucît numele lui se vedea bine pe manşetă, voia ca fiecare număr să fie bun.

Aşa că îşi alungă totul din minte şi se concentră exclusiv asupra ziarului. Trimise ultima pagină la tipogafie chiar înainte de unu, apoi se rezemă în scaun, închise ochii şi îşi apăsă rădăcina nasului, încercînd să înlăture senzaţia de presiune din cap.

Stomacul lui nu se grăbea să se liniştească şi stătea acolo aducîndu-şi aminte că se întorsese în Lake Henry ca să scape de senzaţia asta. Se gîndea că poate, la urma urmei, nu era făcut să scrie cărţi, cînd sună Terry Sullivan.

Aşa că telefonul nu îl prinse în cele mai bune toane. Ba înrăutăţi treaba cînd Terry spuse încrezut:

– Fata ta a fost văzută ieri într-un magazin din Concord cu nepoata ei. Tot mai faci pe tîmpitul privitor la unde e?

Iritat, John se aplecă în scaun.

– De ce mă suni? De ce te mai *gîndeşti* la Lily Blake? Povestea s-a terminat. Ţi-am spus asta ultima dată cînd ai sunat, şi tot terminată a rămas. Era dezgustat. Ai dat-o-n bară, Terry.

– Nu, nu. Povestea mea stă în picioare.

– Din cauza acelei casete? Ea nu a ştiut de nici o casetă. E ilegal.

– Aha! Deci ai vorbit cu ea. Asta înseamnă că s-a întors.

– Ilegal, Terry. Eu mi-aş face griji pentru asta, mai puțin pentru prezența ei aici.

– Lucrez la o continuare a poveştii.

John era neîncrezător – şi asta nu avea nici o legătură cu spiritul lui competitiv.

– Pentru care ziar? În caz că n-ai observat, *Post* a abandonat povestea. În plus, despre ce dracu' ai scrie tu într-o continuare? Despre jurnalişti care creează scandaluri false?

– Încearcă şi cîntărețe de cluburi de noapte care se lasă duse de val şi confundă granițele dintre fantezie şi realitate.

– Da. Sigur. Ai să dovedeşti asta cu o casetă ilegală? Brusc, îi veni un gînd. Ce zici de-o casetă care e dată publicității?

Urmă o pauză, apoi un rece:

– Ai tupeu.

– Nu eu, amice, spuse John. Îți trebuie tupeu ca să continui ceva deja discreditat. Şi uite că tu mă suni din nou. Ultima dată cînd am vorbit mi-ai spus că mi-am pierdut flerul. Ai vrea tu! Pentru început, ştiu cine a sunat-o pe soția şefului poliției cu motive false şi a ademenit o doamnă bătrînă şi inocentă să pomenească de un caz al cărui dosar a fost închis acum optsprezece ani. Ştii de unde ştiu? Există o înregistrare. Nostim, nu-i aşa? Se întoarce roata, amice. Numai că banda asta este legală, pentru că este o linie oficială a poliției, şi vocea ta e pe ea. Dacă n-ai încredere că ți-am recunoscut-o, o vom duce la un expert. Şi mai am o colecție în creştere de articole pe care le-ai plagiat în colegiu.

– Mă cercetezi *pe mine?*

John nu avea de gînd să se apere. Se lăsa el intimidat de un Terry Sullivan? Nici vorbă! El nu avea de ce să se teamă. Nu ieşea în public cu minciuni, nu mînjea de dragul de a

mînji. El nu era Terry Sullivan. Ca şi informaţiile despre Rizzo şi Barr, informaţiile astea erau de păstrat.

– Ce fel de scriitor e ăla care înşală?

– În colegiu? Colegiul e o poveste veche. În plus, n-ai nici o dovadă.

– Treaba e că eu nu cred că vrei să intrăm în polemică. Ţi-ar putea dăuna carierei. Şi apoi, mai sînt şi chestii personale ciudate, de pildă trei neveste. Eu credeam că am fost prieteni înainte, Terry, dar n-am ştiut că ai fost însurat măcar *o dată*, darămite de trei ori. Am fost la colegiu împreună. Nici unul dintre prietenii noştri nu era însurat. Nici unul nu ştia că tu erai. Nici atunci, nici de celelalte două dăţi. De ce marele secret? *De trei ori* – de ce marele secret? Ce le faci, Terry? Le ţii legate şi cu căluş? Ceva legat de nevestele astea pute – pun pariu că ele au ce povesti. Şi apoi mai e şi cardinalul. Ce dracu' e cardinalul Rossetti pentru tine? Ai ceva personal cu el, vreun dinte împotriva lui? Sau împotriva Bisericii? Eşti încă un băieţel de altar molestat de un preot?

Glasul lui Terry era de gheaţă.

– N-am fost niciodată băiat de altar.

– Atunci, poate băiat în cor? Trebuie să existe un motiv pentru care ai tăbărît pe o femeie nevinovată în încercarea de a-l doborî pe cardinal.

– Ce îţi pasă ţie de ea? Te culci cu ea, Kipling? Încerci să mă pui pe mine într-o lumină proastă ca să pari tu cel bun?

John se ridică de pe scaun.

– Eu nu fac pe nimeni să pară altfel decît este, dar te avertizez. Scormoneşte tu în viaţa ei, şi va scormoni şi ea în a ta.

– Ea sau tu?

– E acelaşi lucru, spuse John şi trînti receptorul. După cîteva secunde, îl ridică din nou şi îl sună pe Brian Wallace de la *Post*. E vorba despre înregistrarea conversaţiei cu Lily Blake, făcută de Terry, spuse el repede simţind că Brian nu e prea încîntat să-l audă.

– Dacă te gîndeşti să raportezi asta procurorului general, n-ai să ne faci nici un rău. Nu avem nici o dovadă că nu a ştiut. Noi am publicat articolul încredinţaţi că ea a ştiut. Am vorbit cu avocaţii noştri – ziarul e acoperit sub aspect legal.

Lui John i se păru că prea se apăra – şi nici măcar nu pentru asta îl sunase.

– Ai verificat autenticitatea benzii?

– Ce vrei să spui?

John se gîndi că era foarte clar ce spunea.

– Ai verificat autenticitatea benzii? repetă el.

– Autenticitatea... în sensul dacă era într-adevăr glasul lui Lily?

– Eu nu mă gîndisem la asta, dar e un aspect bun. Ce am vrut să spun eu e dacă banda a fost manipulată artificial.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

– Tăiată şi îmbinată cap la cap, Brian. Ştii cum se face. Se schimbă locul cuvintelor sau sînt scoase de tot. Televiziunea face asta tot timpul. Se numeşte redactare de interviu, numai că adesea rezultatul final transmite un mesaj foarte diferit de cel iniţial. Crezi că Terry a făcut asta? Oricine are cunoştinţe rudimentare despre o maşină de redactat putea să-l ajute. La dracu', Terry e un tip abil. Se poate să o fi făcut singur.

– De ce crezi asta?

– Pentru că doamna în cauză neagă că a spus lucrurile pe care el le citează în ziar ca fiind spuse de ea. Presupun că dacă ai auzit banda aia, ea trebuie să sune exact cum a raportat el, altfel n-ai fi publicat-o aşa.

– Ai stat de vorbă cu ea?

– Nu ăsta e subiectul discuţiei, i-o tăie John simţind că-şi pierde răbdarea. Subiectul e dacă Terry a falsificat banda aia.

Se auzi un geamăt.

– Şi, mă rog, cînd sugerezi că a făcut asta? N-a avut timp, Kip. Uiţi repede. Era tîrziu, şi el lucra contracronometru să dea articolul gata.

– Pun pariu că avea textul scris dinainte, în afară de citate.

– Da, şi a lăsat-o pe Lily, a dat fuga înapoi aici, iar la unsprezece vorbea cu mine la telefon, dîndu-mi să ascult banda. Deci, cînd ar fi avut timp s-o fabrice?

– Ai auzit-o toată?

– Am auzit părțile incriminante.

– Dar de unde ştii că nu a sărit ceva? De unde ştii că n-a scos din context părțile care arătau că era o glumă?

– Pentru că am pus-o eu personal şi am ascultat-o a doua zi.

– Cînd? Dimineață? După-amiază? Poate că ție ți-a pus seara la telefon fragmente, apoi a aranjat banda înainte să ți-o dea s-o asculți personal. Crezi că a făcut asta?

Brian mîrîi.

– De unde dracu' să ştiu eu?

– Puteai să dai banda la verificat.

– De ce s-o fi dat?

– Ca să-ți acoperi fundul. Povestea pe care a scris-o Terry nu se potriveşte cu ce susține doamna.

– Minte ea.

– Sau el minte. Povestea lui deja se prăbuşeşte. Aperi jurnalismul de proastă calitate?

Brian oftă.

– N-am s-o iau ca pe-un afront. Am să-mi amintesc că Terry n-a fost chiar drăguț cu tine şi că poate, doar poate, ți-ar plăcea să-l vezi prăbuşindu-se. Dar pe mine mă interesează ziarul, şi *el* n-o să se prăbuşească. Ai încredere în mine în privința asta, John. Banda aia este autentică.

De regulă, în fiecare după-amiază de miercuri, John îl vizita pe Gus. Nu şi azi. Discuția cu Terry Sullivan îl enervase la culme. Îşi petrecu după-amiaza dînd telefoane. Urmînd pista cererilor de închiriere, localiză cu o uşurință înspăimîntătoare două dintre nevestele lui Terry. Ultima mai locuia încă în Boston. Se numea Maddie Johnson, şi fusese avertizată.

– Mi-a spus că ai să suni. N-am nimic de spus.

– De ce?

– N-am nimic de spus, repetă ea.

– Te-a amenințat?

– M-a atenționat că ai să mă presezi.

– Să te presez în legătură cu ce? întrebă John, păstrîndu-şi glasul egal şi rezonabil. Hei, nu vreau să ştiu nimic despre tine. Terry mă interesează.

– Mda, mă rog, am fost căsătoriți, bombăni ea.

– Dar nu mai sînteți. De ce l-ai proteja?

– Pentru că e periculos! Eu spun ceva despre el, el spune ceva despre mine. Am şi eu secrete, ca tot omul. Iar tu eşti reporter, ca şi Terry. Ştiu exact ce vreau să spun. *Toți* sînteți periculoşi.

John se aştepta să-i închidă telefonul. Cînd ea nu o făcu, deveni mai blînd.

– Nu ştiu ce ți-a spus Terry cît ați fost căsătoriți – şi chiar nici nu vreau să ştiu –, dar a distrus o femeie nevinovată în povestea asta, Lily Blake. Eu doar încerc să înțeleg de ce.

– Vanitate. A vrut titluri-bombă. Întotdeauna a vrut titluri bombă.

– Atîta tot? Nici un motiv mai adînc? Nici un dinte împotriva Bisericii Catolice?

– De ce mă întrebi *pe mine?* țipă ea. Crezi că minte numai în munca lui? Am fost măritată cu el patru ani şi n-am ştiut că a mai fost însurat pînă nu a sunat fosta lui soție. Atunci mi-a spus că a avut o căsnicie atît de rea încît, ca să nu înnebunească, trebuia să pretindă că n-a existat, dar pe urmă am sunat eu pe cineva de la ziar, şi acel cineva nu ştia despre *mine*. Cum crezi tu că m-am simțit? Îl tot întrebam pe Terry de ce nu ieşeam şi noi cu alții. El voia doar să stau acasă. Nu voia să muncesc, nimic. Se înfuria cînd mă vedeam cu prietenii, şi eu eram cea care a locuit aici înainte de a veni *el* în oraş. Mi-a spus că vrea copii. Ha! I-am spus să aşteptăm pînă economisim suficienți bani, numai că nu economiseam

nimic. El trimitea banii mamei lui – o femeie pe care *nici măcar n-am cunoscut-o* pentru că el spunea că era nebună şi ieşită complet din viaţa lui. Dar ea era *moartă*. Am aflat asta în timpul divorţului. Ştii, la un moment dat începi să te întrebi ce e adevărat şi ce nu!

Se lăsă brusc tăcerea. Ea trebuie să-şi fi dat seama ce spusese.

– La dracu'! O să mă omoare.

– N-o să te omoare, o linişti John. Nu va şti că ai vorbit cu mine.

– Ai să publici ce am spus.

– N-am să public. Ţi-am spus, Terry e cel pe care îl vreau. Bănuiesc că oricare dintre celelalte neveste ale lui ar spune aceleaşi lucruri ca tine.

– N-a fost decît o nevastă înaintea mea.

– Au fost două.

Ea înjură din nou.

– E nebun.

– Şi eu aş spune asta, dar nu sînt psihiatru. Sînt doar un scriitor care se întreabă ce a avut cu Francis Rossetti. Ai vreo idee?

Ea scoase un hohot de rîs sarcastic.

– Sînt ultima care ar şti. La o săptămînă după ce ne-am cunoscut eram căsătoriţi într-un oraş fără nume, în toiul nopţii, de un judecător de pace a cărui firmă atîrna în faţa casei lui. În cei patru ani cît am fost împreună, Terry a susţinut că nu ştia nimic despre religie. Ţinînd cont de toate celelalte minciuni, aş zice că probabil a minţit şi în privinţa asta. Dacă există un răspuns la întrebarea ta, chiar că m-ar interesa să-l aud.

La sfîrşitul convorbirii, John simţea că se apropie de răspunsuri. Ajunse şi mai aproape cu prima soţie a lui Terry. Rebecca Hooper părea genul şi mai simplu, şi ea recunoscu numele lui John.

– Mi-a spus că ai să suni, spuse ea cu un glas timid.

După calculele lui, John bănuia că trebuia să aibă cel puțin patruzeci de ani, însă după vorbă părea de douăzeci.

Cu blîndețe, o întrebă:

– Ți-a spus de ce?

– Mi-a spus că ai să încerci să mă şantajezi să-ți spun lucruri despre noi. Dar nu e nimic de spus, adăugă ea repede. Sincer.

John nu o presă în privința asta, cum nu o presase nici pe Maddie.

– Ți-a spus că am fost la colegiu cu el?

– Da.

– Probabil că de atunci îți era cunoscut numele meu.

– Nu. Terry nu vorbea niciodată despre şcoală cînd era acasă.

– De ce?

Ea nu se grăbi să răspundă, apoi insistă:

– Nu vreau să stau de vorbă cu tine.

– Nu am să-ți fac rău. Vreau doar să-l înțeleg puțin pe Terry.

– Succes.

John chicoti.

– Da. E o enigmă. Bănuiesc că i s-a întîmplat ceva cînd era copil de l-a făcut să fie aşa.

– Ştii unde a crescut?

– Nu. Nimeni nu ştia, nici măcar Ellen Henderson, care verificase pentru John dosarul din colegiu al lui Terry. Acolo apărea numai o adresă din Dallas pentru ultimii doi ani de liceu. El sunase la liceul de acolo, dar era un liceu mare. Fusese purtat de la un birou la altul, fără nici un rezultat. Tu ştii? o întrebă el acum pe Rebecca.

– Meadville.

– Pennsylvania? întrebă John.

– Da.

Era un început.

– Apreciez că mi-ai spus asta.

– Eu l-am cunoscut numai în Lancaster. Acolo era colegiul. Dar ai dreptate.

– În legătură cu ce?

– Că s-a întîmplat ceva în Meadville.

– Ai idee ce?

– Nu. Trebuie să plec.

Apoi închise, dar asta era în regulă. John se întoarse la computer şi începu să caute. Meadville era de mărimea Dallasului, aşa că nu era greu de obţinut informaţii despre el.

Cît ai clipi din ochi, avu numărul de telefon al directorului adjunct de la liceul din Meadville. Omul păru încîntat că John sunase, şi fu mai mult decît fericit să vorbească.

– Terry a plecat de aici cu mult înainte de sosirea mea, dar poţi să fii sigur că şi noi, care sîntem nou-veniţi, ştim acum despre el. Actualul nostru director i-a fost, de fapt, profesor. El a fost cel care ne-a informat că Terry a scris povestea aia. Adică, ce ştim noi despre cei care semnează în ziarele din *Boston?* N-am fi ştiut nimic dacă sora directorului nu locuia în Boston şi n-ar fi recunoscut numele din tot ce i-a povestit Al despre el în urmă cu nişte ani.

– A fost chiar atît de neuitat? întrebă John. Trecuseră mulţi ani de cînd terminase Terry liceul.

– Pentru un profesor de engleză a fost, răspunse directorul adjunct. A fost o anomalie printre cei de şaisprezece ani. Ştia să scrie. Fratele lui nu. Însă era deştept, se pricepea la oameni şi era cel mai de treabă tip din lume.

John nu ştia că exista un frate, aşa cum nu ştiuse că existau neveste.

– Cîţi ani erau între ei?

– Oh, patru sau cinci ani. Poate mai mult. Cum spuneam, eu nu eram aici pe atunci. Cineva a pomenit de asta zilele trecute, dar se vorbea mai mult despre Terry. Al l-a avut la engleză în prima şi a doua clasă de liceu. Era formidabil, cu ani-lumină deasupra celorlalţi. Scrii un articol despre el?

– Da, recunoscu John. Avea prieteni?

– Păi, asta nu pot să-ți spun, eu nefiind aici la vremea aceea. Noi vorbim doar despre scrisul lui. A făcut nişte articole minunate pentru revista şcolii. Unul pe care l-a scris în anul doi a cîştigat tot felul de premii. Ba chiar a fost republicat în *Tribune*.

– *Meadville Tribune?*

– E acelaşi lucru. Am chiar aici pe birou o copie. L-am pus în circulație cînd am aflat de rolul lui Terry în darea în vileag a afacerii Rossetti-Blake. Dacă vrei, ți-l trimit prin fax cu plăcere.

Cinci minute mai tîrziu, John citea o copie a articolului. Era despre viața dintr-un cartier italian din Pittsburg imediat după al doilea război mondial. Articolul era lung. Citindu-l, John văzu germenii actualului stil al lui Terry. Nici pe atunci nu folosea trei adjective cînd ajungea unul şi bun, iar el le alegea pe cele bune. Descria personalitățile locale într-un fel care le făcea să fie vii. Nu că John ar fi vrut să-şi încrucişeze paşii curînd cu vreuna dintre ele. Articolul nu era măgulitor. Ticălosul din articol era Biserica Catolică.

Imaginea era surprinzător de întunecată ținînd cont că fusese scrisă de un adolescent de şaisprezece ani. Dar nu era deloc surprinzătoare dacă acel adolescent de şaisprezece ani avea un of.

John era pe drumul cel bun. Simțea asta cu toată ființa. Avea nevoie să ştie care era oful ăla.

Dar mai tîrziu. *Lake News* era gata de ridicat. Mulțumit să-l lase pe Terry în aşteptare într-un punct atît de optimist, se duse la Elkland, încărcă în camionetă trei mii de exemplare, apoi le livră poştei de acolo, şi din Hedgeton, Cotter Cove şi Center Sayfield. Toate oraşele în afară de ultimul aveau magazine generale, aşa că trimise exemplare în plus pentru acestea şi pentru micul restaurant de familie din Center Sayfield; şi, inevitabil, văzu oameni pe care îi cunoştea şi se opri la vorbă, ba chiar luă cina cu un prieten în Cotter Cove. Se înserase bine cînd se întoarse în Lake Henry. Lăsă un balot

de ziare la poştă, la Charlie's şi, în cele din urmă, acasă la Armand, în tot acest răstimp avînd destule de făcut ca să nu se mai gîndească la Terry pînă cînd ajunse din nou pe drum, pe lîngă lac, spre Wheaton Point.

Atunci îl izbi.

Lily era afară pe doc cu picioarele încrucişate şi cu coatele pe genunchi. În noaptea asta, pe lac era un cufundar. Auzise un singur strigăt, apoi nimic. Se chiorî în întuneric, încercînd să-l localizeze, dar lacul era o masă de smoală mişcătoare.

Fîşîitul unei padele sparse tăcerea. Se apropia o canoe. Îşi ținu răsuflarea, gîndindu-se că poate era John, dar canoea trecu pe lîngă docul ei fără să cotească pentru a intra.

Un canotor de noapte? Un gură cască? Poate şi-ar fi făcut griji, acum că vestea că era aici ajunsese la lumea din afară, dacă n-ar fi ştiut că lumea de afară nu putea să ajungă pe lac. Ceva mai mulți localnici decît de obicei trecuseră cu barca pe lîngă casa ei în ultimul timp, dar, dacă speraseră s-o zărească, fuseseră suficient de respectuoşi ca să nu oprească.

Canoea asta dispăru repede din vedere. Deci, nu era John. L-ar fi oprit. Ei i-ar fi plăcut asta. El nu era deloc rău.

Dar şi fără el era bine. Era o noapte blîndă de început de octombrie. Ea era îmbrăcată cu blugi şi puloverul lui John, care era mult prea mare, dar un înlocuitor confortabil al puloverelor ei de la Boston. Malul mirosea a pin. Mirosul se contopea cu uleiul de iasomie – uleiul de iasomie al Celiei – pe care îl turnase în cadă, după muncă. Se simțea curată şi proaspătă, confortabil obosită, ciudat de mulțumită.

Începu să cînte încetişor, sperînd să ademenească un cufundar în cîntec, dar noaptea rămase încremenită. După un timp, se întoarse în casă, puse un CD şi se aşeză pe verandă să asculte. Fredona „Unde sau cînd", cînd auzi cauciucuri pe pietriş. Se opri, întoarse capul, îşi ținu răsuflarea.

Fusese descoperită?

Motorul se opri. O portieră se deschise şi se închise. Era un zgomot puternic, fie de la o camionetă, fie de la un camion.

– Lily? strigă John.

Uşurată, dar precaută, se ridică şi se duse la balustrada verandei. El o zări în clipa în care dădu colțul casei.

– Veşti bune, începu el urcînd primele trepte cîte două.

Lui Lily îi fu frică să spere.

Îşi lăsă mîinile pe umerii ei. Fața lui era aproape la acelaşi nivel cu a ei, luminată de veioza de lîngă fereastra din spatele ei. Asta îi conferea ochilor lui o strălucire aparte, şi o căldură în plus gurii.

Triumfător, continuă să-i înşire grăbit:

– Terry Sullivan a crescut în Meadville, Pennsylvania. Familia lui s-a mutat înainte să intre el la colegiu, dar pînă atunci a scris pentru revista liceului. Cel mai renumit articol al lui a fost despre viața dintr-un cartier italian din Pittsburg la sfîrşitul anilor patruzeci. Se opri, aşteptînd în mod clar ca ea să reacționeze.

Dar nu înțelegea.

– Şi?

– Îți sună cunoscut?

Mirată, clătină din cap.

El îi zîmbi cu toată fața.

– Cardinalul Rossetti a crescut într-un cartier italian din Pittsburg. A fost unul din lucrurile uitate în tot materialul scris despre el după înălțarea lui la rangul de cardinal. Cîte cartiere italieneşti erau în Pittsburg pe vremea aceea? Ca răspuns, ridică un singur deget. Aşadar, este asta o coincidență? S-ar putea.

Lily îi vedea emoția.

– Dar tu nu crezi asta.

El clătină din cap.

– Acelaşi Terry Sullivan care de curînd a încercat să-l pună la frigare pe Francis Rossetti a scris – la frageda vîrstă de şaisprezece ani – un eseu viu şi amănunțit despre locul

natal al cardinalului. Nu era locul natal al lui Terry. Aşa că de unde ştia el amănunte?

– Poate că l-a vizitat. Sau şi-a petrecut verile acolo. Poate că cineva pe care îl cunoştea provenea de acolo. Se lăsa prinsă în joc, se molipsea de emoția lui. Cineva care îl cunoştea pe părintele Fran?

– Nu ştiu. Eseul nu pomenea de el.

– Mi-ar fi spus dacă l-ar fi cunoscut pe Terry.

– Nu trebuia să se cunoască personal ca să existe o legătură, îi atrase atenția John şi Lily îl crezu. Cum să nu-l creadă, cînd era atît de sigur? Ochii lui străluceau. Strălucirea o încălzi pe Lily pe dinăuntru, o încălzi pînă cînd izbucni într-un rîs nervos. Dacă puteau dovedi o legătură personală între Terry şi cardinal, ar fi avut un caz solid de premeditare, iar un caz solid de premeditare ar fi făcut ca propriul ei caz să fie închis.

Nu se putea opri din rîsul acela. Avînd nevoie şi mai mult de uşurare, îşi petrecu brațele după gîtul lui John.

– Asta e bună.

El îi întoarse rînjetul, dinții lui drepți şi albi formînd o semilună în barba tunsă scurt.

– Da, spuse el. Înainte ca ea să îşi dea seama, o cuprinse de talie, o ridică de pe verandă şi o învîrti. Cînd o puse jos, o trase într-o îmbrățişare.

Lui Lily îi plăcu la nebunie. Nu mai ținea minte de cînd nu se mai simțise atît de bine. Nici măcar baia fierbinte cu ulei de iasomie nu fusese atît de grozavă. Şi nu se terminase. Cînd Harry Connick începu pe CD „Trebuia să fii tu“, John începu să se legene cu ea pe acele de pin. Cu noaptea întunecoasă, aerul proaspăt şi corpul lui un reazem ferm, Lily era în extaz.

El conducea bine. Lily văzuse mulți dansatori la viața ei, dar John se număra printre cei mai buni. Simțea ritmul şi se mişca o dată cu el, ținîndu-i mîna pe inima lui, fredonînd la

urechea ei, apoi îngropîndu-şi gura în părul ei. Păşeau uşor, înaintînd pe nesimţite, acum spre verandă, apoi spre lac.

Apoi o sărută. Sărutul veni într-un interval dintre cîntece şi făcea parte din moment, lin şi leneş, nimic care să alarmeze. Dar fu cu adevărat delicios. Ea îl primi cu bucurie şi pe al doilea, şi pe al treilea, şi poate că s-ar fi gîndit şi la al patrulea, pentru că ştia să sărute aşa cum ştia să danseze. Dar John dansa din nou.

Numai că acum dansul se schimbase. Era conştientă de trupul lui într-un fel mai intim, conştientă de picioarele lui, de pieptul lui, de burta lui. Dar corpul ei? Incendiat de o dorinţă subită.

Şi el simţea acelaşi lucru. Chiar dacă trupul lui nu l-ar fi trădat într-un mod atît de viril, tot ar fi ştiut-o din sărutarea lui de după terminarea cîntecului. Era mai profundă şi mai flămîndă. Petrecîndu-şi braţele pe după gîtul lui, se lăsă purtată de val, abandonîndu-se senzaţiei şi plutirii.

Apoi interveni ceva. La început crezu că era răsuflarea gîfîită de lîngă urechea ei. Trecu un minut pînă să-şi dea seama că era o maşină. După cîteva secunde, farurile tăiară o brazdă de lumină chiar pe lîngă ei.

Icni şi încercă să se desprindă de John, dar el o ţinu imobilă, lipită de el.

– Aşteaptă, şopti el răguşit. Aşteaptă.

Maşina se opri. Un glas familiar strigă:

– *Lily?*

– Poppy, şopti Lily şi, brusc înspăimîntată, se uită la John. E prea tîrziu. S-a întîmplat ceva.

Cînd, de data asta, ea se smuci, John îi dădu drumul, dar era chiar în spatele ei, alergînd către locul în care oprise Poppy. Ea stătea cu portiera deschisă, aşa că lumina umplea dubiţa. Gîndurile lui Lily erau la Maida, dar ochii lui Poppy îl fixau pe John.

– Am avut o bănuială cînd n-ai răspuns la telefon, îi spuse ea direct. Lily nu avea celularul deschis, aşa că iată-mă aici.

– Ce s-a întîmplat? întrebă John.
– Gus a avut un atac de cord.

22

Spitalul era în North Hedgeton, la treizeci de minute de mers cu maşina de Lake Henry. John conducea prea repede, dar îl vedea în fața ochilor pe Gus murind înainte ca el să ajungă acolo – murind din pură răutate. Nu putea lăsa să se întîmple asta. El şi Gus trebuia să discute. Dacă bătrînul murea în ciuda lui, o mare parte a ultimilor trei ani ar fi fost redusă la o farsă.

Dacă ar fi fost singur, ar fi condus şi mai repede, dar Lily insistase să vină şi ea, iar el nu avusese chef de discuții. Avea sentimentul de *déjà vu* – se vedea vag la cincisprezece ani cînd el şi mama lui plecaseră de pe lac. Atunci îşi ascunsese frica în spatele unui zid de bravură, dar atunci avea cincisprezece ani, nu patruzeci şi ceva.

Lily îi amintea de momentul prezent. Îl ancora cumva în realitate.

„Sînt bine“, o asigura el tot la cîteva minute, iar ea dădea din cap sau spunea moale „Ştiu“. Treaba asta avea efect, făcîndu-l să se simtă mai sigur pe sine.

Trăgînd în fața spitalului, John fu recunoscător pentru micile favoruri. Dacă ar fi fost la Boston, ar fi pierdut timp prețios cu parcarea. Aici îşi lăsă camioneta la intrarea de urgență, o luă pe Lily de mînă şi alergă înăuntru. De cum îşi dădu numele unei infirmiere în trecere, fu îndrumat spre al doilea etaj şi, o dată ajuns acolo, se grăbi spre grupul de doctori care se consultau la uşa unuia dintre saloane.

Gus era în acel salon, dar era copleşit de aparatură. Un aparat îi dădea oxigen, altul medicamente; unul îi monitoriza inima, altul nivelul de oxigen. Alte două aşteptau în tăcere, pregătite. Gus, personal, era absolut cenuşiu. Lung, slab şi

total nemişcat sub cearşafuri – fie dormea, fie era inconştient.

Fără să-şi ia ochii de la tatăl său, îi întrebă pe doctori:

– Cum se simte?

– Nu bine, răspunse Harold Webber. Gus mai fusese în îngrijirea lui cînd avusese un prim atac cu puţin înainte de întoarcerea lui John în oraş. De atunci, John şi Harold încercaseră împreună să-l facă pe Gus să trăiască mai domol, dar efortul fusese zadarnic. Stresul fizic pe care îl înlăturaseră convingîndu-l să se pensioneze nu făcuse decît să-i intensifice emoţiile.

– De data asta a fost mai mare decît ultimul, spuse încet Harold. Nu arată bine.

– Poţi să-l operezi?

– Nu acum. E prea slăbit. Trebuie să aşteptăm să se stabilizeze. Pe urmă, dacă e de acord... Operaţia de by-pass devenise banală, dar asta nu însemna că nu implică riscuri. Ultima dată cînd Harold sugerase operaţia, Gus refuzase categoric. Asta fusese cu patru luni în urmă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă John.

– Dulcey a văzut lumină mai tîrziu ca de obicei şi s-a dus să verifice. A chemat ambulanţa. Putea să fie mai rău. Creierul n-a fost privat de oxigen. Încă funcţionează. Doar că e foarte, foarte slăbit.

– E conştient?

– Din cînd în cînd.

John strînse mîna lui Lily.

– Putem să intrăm?

– Nu văd ce rău ar putea să-i facă, spuse Harold. El e din fire ţîfnos. N-ai să-l superi mai mult decît e oricum.

John porni. Era la uşă cînd Lily îl trase înapoi. Pe faţa ei se citea neliniştea. Îşi dădu brusc seama că ei îi era greu să-l vadă pe Gus – şi că lui Gus avea să-i fie şi mai greu.

– Poate că ar trebui să aştept aici, şopti ea.

– Probabil că e ultimul om pe care vrei să-l vezi.

– M-am gîndit la Gus. El n-ar vrea să mă vadă. I-aş reaminti de Donny.

Era o posibilitate. Totuşi, în mod egoist, John avea nevoie de ea acolo. Se simțea gol, gîndindu-se la Gus.

– Vii cu mine, te rog? îi ceru el, şi ea merse, confirmîndu-i aşteptările. Era o făptură mai decentă decît orice Kipling, asta era sigur.

Simțind o teamă adîncă însoțită de o senzație de inutilitate, John se apropie de pat. O lăsă pe Lily să rămînă puțin în urma lui, dar o ținea strîns de mînă.

– Gus? rosti el, încet.

Gus nu răspunse. Pleoapele lui erau perfect nemişcate.

– Tată? Sînt John. Mă auzi? Cum nu se văzu nici un semn de conştiență, John spuse: Întotdeauna mă duc la el miercuri. Azi am sărit. Mi-am zis că am să mă duc mîine. Trebuia să mă fi dus. *Trebuia* să mă fi dus. Pufni. Poftim! Relația mea cu Gus pe un bob de orez. Patruzeci şi trei de ani de „trebuia să fi făcut“.

Lily îl mîngîie pe braț şi asta îl ostoi puțin. Îşi puse coatele pe bara tăbliei patului şi studie fața tatălui său. Părea înghețată în mînie, de parcă ceea ce îl rodea pe dinăuntru pusese atîta stăpînire pe el încît modela pînă şi mintea inconştientă.

– Nu ştiu o iotă, spuse el încet.

– Despre ce? întrebă Lily.

– Despre mînia care îl face să se încrunte aşa. Credeam că e din cauza mea. Ştii, din întreaga mea viață, nu-mi amintesc decît de o singură dată cînd l-am văzut zîmbind ca răspuns la ceva făcut de mine.

– Ce ai făcut? întrebă Lily în şoaptă.

– M-am dus la culcare cu o piatră. El le sculpta.

– Pietre?

– Sculpta fețe mici – ochi, nasuri şi guri. Cînd aveam şase ani, mi-a dat una.

– De ziua ta?

– Nu. El nu credea în zile de naştere. Cred că mi-a dat-o

doar pentru că aşa a simţit el. N-am ştiut niciodată de ce. Mîrîi. Încă unul din acei „niciodată n-am ştiut de ce". Trase două scaune cu speteazå care fuseseră împinse la perete. Vrei să stăm puţin?

Trecu o oră. Pentru un spital atît de mic, numărul doctorilor şi surorilor care intrau şi ieşeau era uimitor, dar Gus era singurul lor pacient în stare critică. În timp ce ei îl monitorizau, John stătea de veghe, fie rezemat în scaun, fie aplecat, cu mîinile între genunchi, fie în picioare. Gus nu mişca, nu clipea, nu scotea un sunet.

La un moment dat, aparent din senin, Lily spuse:

– Există în toate familiile.

– Ce?

– Acei „niciodată n-am ştiut de ce".

– Tu şi Maida?

– Mai ales.

– Tu ai noroc că e sănătoasă. Mai e încă timp. Dar pentru Gus, timpul expira. John simţea cu acuitate asta. Privind în urmă, semnele existaseră. La dracu', ultimele cîteva dăţi cînd fusese să-l vadă, Gus nu se mişcase de pe canapea.

Trebuia să fi ştiut.

Cînd miercuri deveni joi, John se lăsase copleşit de sentimentul de zădărnicie. Lily era ghemuită pe scaunul de lîngă al lui. Ochii ei se închideau din cînd în cînd, însă de îndată ce bănuia că adormise, ea îi deschidea şi îi zîmbea încurajator. Nu spunea o vorbă, nici nu era nevoie. Doar zîmbea într-un fel care spunea că el era exact unde trebuia să fie.

Şi avea dreptate. Gus era tatăl lui. John nu fusese prin prejmă cînd lui Donny i se întîmplaseră lucruri rele, şi avea să meargă în mormînt cu regretul ăsta. Acum lucrurile rele i se întîmplau lui Gus. N-ar fi putut să nu fie acolo.

Totuşi, Lily n-ar fi trebuit să fie acolo. Era extrem de egoist din partea lui că o făcea să stea acolo toată noaptea.

Aşa că atunci cînd închise din nou ochii, el îi atinse mîna.

– Eşti epuizată.

– Mă simt bine.

– Ia maşina mea şi du-te acasă să dormi. Eu nu pot să plec.

– Ai prefera să fii singur? întrebă ea cu blîndețe.

Nu, n-ar fi preferat. Clătină din cap.

Ea zîmbi. Vîrîndu-şi picioarele sub ea, se instală mai bine pe scaun.

Privind-o, John îşi simți inima incredibil de plină. Ăsta fu momentul în care ştiu că era îndrăgostit.

Lily moțăia.

Poate că ar fi moțăit şi John dacă n-ar fi fost atît de hotărît să stea treaz. Era în toiul nopții, salonul era întunecat, iar bipul monitorului cardiac era hipnotic. Ochii îi erau tot mai uscați şi nisipoşi, un tic pulsa sub unul, dar refuza să adoarmă. Cînd un înger în uniformă scrobită îi aduse cafea fierbinte, o bău pînă la ultimul strop. Continua să se uite la aparate şi la ce făceau surorile, dar Gus nu se trezi.

Lily da. Abia dacă dormise o oră cînd se trezi cu un icnet. Ochii îi fugiră la John, apoi, alarmați, la Gus.

– E la fel, spuse John.

– Îmi pare rău. Am visat că era mama. Se aplecă în față şi îşi lipi fruntea de genunchi, apoi întoarse capul astfel încît să-l vadă.

– Vorbeşte în timp ce munciți împreună? întrebă el.

– Nu despre ce ar trebui să discutăm.

– Adică vorbiți, dar nu spuneți nimic?

Ea dădu din cap.

El se întoarse spre Gus. Cînd i se păru că vede tremurul unei pleope, se ridică de pe scaun şi se aplecă peste balustradă. Întinse mîna spre cea a tatălui său, dar şi-o retrase după o atingere timidă. Relația lor nu era fizică.

– Gus? Vorbeşte cu mine, Gus.

Lily apăru lîngă el.

– Poate ar trebui să vorbeşti cu el, îi sugeră ea încetişor.

John deschise gura să vorbească, căută cuvinte, dar nu găsi nici unul, aşa că o închise. Era iarăşi băiatul de cincisprezece ani. Tot ce putea face era să nu se vînzolească.

– Nu pot.

– De ce?

– Noi pur şi simplu nu vorbim.

– Atunci vorbeşte cu mine.

– Despre Gus?

– Da. Ce iubeşti la el?

Absolut nimic, fu primul gînd al lui John. Mai degrabă ar fi putut spune ce ura. Sau ce îl supăra. Sau ce nu înțelegea. Erau liste întregi cu astfel de lucruri.

Dar trebuia să existe şi celălalt lucru. Altfel n-ar fi simțit frica pe care o simțea acum. N-ar fi simțit frustrarea sau pustietatea. N-ar fi fost deloc aici, ar fi fost acasă şi ar fi dormit pînă suna spitalul să spună că se terminase. La dracu', dacă n-ar fi fost sentimente, n-ar fi fost deloc în Lake Henry.

Ce era de iubit la Gus?

– Construieşte ziduri de piatră frumoase, începu John. Probabil că a construit sute. Vor mai rămîne mult timp în picioare după ce tu şi mine ne-om duce. Întotdeauna am avut respect şi admirație pentru zidurile alea.

– E un artist, spuse Lily.

John dădu din cap. I se păru că încruntarea de pe fața lui Gus slăbise puțin, şi prinse curaj.

– Şi-a petrecut o viață lucrînd în piatră. Niciodată n-a făcut altceva.

– De unde a învățat?

– Nu mi-a spus niciodată. Mama mi-a spus că în pădure lucra el bine. S-a lăsat de şcoală la paisprezece ani. Luni întregi nimeni nu a ştiut unde se ducea el ziua. Apoi l-au găsit ca ajutor al unui pietrar bătrîn. Se descurca bine, se ținea departe

de prostii şi învăţa o meserie, aşa că nimeni nu l-a tîrît înapoi la şcoală. Dar eu am lipsit *o zi* de la şcoală şi s-a înfuriat cumplit!

– Voia ca ţie să-ţi fie mai bine.

– Mai bine decît să fii un artist? întrebă John. Nu-şi putea imagina asta. Aş fi fost bucuros să lucrez cu el, dar nu a vrut să audă de asta. Nici pentru mine, nici pentru Donny. Spunea că noi am încurca lucrurile. Era un perfecţionist. Se mîndrea cu ceea ce construia.

– Tu nu te mîndreşti cu ceea ce scrii?

– Presupun că da.

– Atunci semeni cu el la asta.

John ar fi vrut să o creadă, dar scrisul era diferit de construirea zidurilor din piatră. Zidurile erau funcţionale şi estetice. Ele nu aveau puterea de a distruge oameni. Scrisul, da. Asta era partea care îl durea pe John. Aşa că poate Terry avea dreptate. Poate că nu era suficient de dur să dea cu barda, dacă a da cu barda însemna să mînuieşti un condei otrăvit.

Da, era mîndru de ce scria. Plecase din Boston cînd încetase să mai fie aşa. Era mîndru de *Lake News*. Ziarul era bine scris şi servea unui scop pozitiv – era funcţional şi estetic.

Era – da – ca zidurile de piatră ale lui Gus.

Cu puţin înainte de ivirea zorilor, pleoapele lui Gus se mişcară şi se ridicară. John fu repede în picioare, aplecat deasupra patului.

– Tată?

Privirea lui Gus era vagă, apoi poposi asupra lui John, dar nu se putea şti dacă era conştient sau gîndea. Cînd pleoapele i se închiseră, John se uită la monitorul cardiac. Bătăile erau neregulate, apoi se uniformizară.

John se dădu înapoi cînd sosi sora. Ea se uită la Gus, se uită la monitor, şi se retrase.

Nu ştia dacă să încerce să-l trezească iar pe Gus sau nu. Deşteptarea era un semn bun, motiv clar de speranţă, dar

dacă ea crea activitate cardiacă dezordonată, era mai bine să nu se trezească încă. Liniile erau mai egale acum. Mai liniştite.

Aşa că John rămase în picioare un timp, studiindu-i faţa. În copilărie, făcuse multe nopţi ca asta în timp ce Gus dormea în scaunul mare de lîngă sobă. Adormit era mai puţin ameninţător decît treaz. Şi Dorothy era mai calmă pe atunci, chiar afectuoasă, în timp ce se uita la Gus şi îl atenţiona pe John să nu facă zgomot.

Zorile aduseră o lumină blîndă, mîngîietoare, care intensifică amintirea. Cînd Lily se trezi şi veni lîngă el, John spuse:

– Chiar că a fost un tip chipeş. Acum se vede ceva din ce-a fost. Vedea un cap plin de păr tuns frumos, obraji bărbieriţi cu grijă, umeri drepţi, mîini puternice. Mama încă mai vorbeşte despre asta. Era antisocial, dar chipeş.

– Cum s-au cunoscut?

– La o pană de cauciuc. Ea mergea cu maşina printre dealuri cu o prietenă, admirînd peisajul, cam în aceeaşi perioadă a anului ca acum. El era un bărbat arătos, care petrecea mult timp în aer liber, şi a ieşit direct din pădure ca să le dea o mînă de ajutor cînd a văzut că nu se descurcă. O lună mai tîrziu, s-a întors să-l caute cu trei checuri cu cafea făcute de mama ei. Era îndrăgostită nebuneşte. A rămas prin preajmă urmărindu-l la muncă şi cocîndu-i diverse chestii la cuptor, pînă cînd şi-a dat el seama că era cea mai bună partidă ca să aşeze la casa lui. Se apropia deja de patruzeci de ani. Ea era tînără şi drăguţă şi dornică de măritiş.

John oftă.

– În puţinele dăţi cînd l-am văzut după ce s-au despărţit, n-am îndrăznit să pomenesc numele ei.

– Îl vedeai aici?

– În timpul colegiului. Credeam că era mîndru că ajunsesem atît de departe. Deloc. Nu voia să se uite la mine. Aşa că niciodată n-am stat mult. Plecam, şi apoi mă rodeau toate lucrurile pe care voisem să i le spun şi nu îndrăznisem.

Intră o soră cu două ceşti de cafea. Se uită la Gus, reglă ritmul unei perfuzii şi ieşi.

Lui John îi făcu bine căldura cănii din mîinile lui. Faptul că o avea pe Lily lîngă el îl ajuta, dar rafalele trecutului său cu Gus erau reci. Oh, da, o viață de „trebuia să fi făcut".

Spuse încetişor:

– Voiam să-i spun că înțeleg ce s-a întîmplat între mama şi el. Că nu era numai vina lui. Ea îl socotise ceva ce nu era. Ea fusese cea care venise după el şi apoi nu putuse rezista cînd viața în Ridge se dovedise a nu fi romantică. Nu-i promisese niciodată nimic. Ea era cea cu aşteptări, aşa că ea a fost cea dezamăgită. Nu pot să-l condamn. Nici pentru căsătorie, nici pentru divorț. Voiam să-i spun asta.

Ai şi făcut-o, i se păru că o aude clar pe Lily. Dar ea doar dădu din cap şi rămase aproape.

Lily nu mai stătuse de veghe lîngă un muribund. Dacă în urmă cu o lună cineva i-ar fi spus că avea să facă asta pentru Gus Kipling, s-ar fi cutremurat. Dar în clipa de față nu se imagina în altă parte. Un psihiatru ar fi putut spune că voia să se revanşeze pentru că nu fusese în oraş cînd murise tatăl ei, dar nu credea. Faptul că era aici nu avea nici o legătură cu Gus, ci numai cu John.

Voia să fie cu el. Era simplu, şi natural şi uşor, ca bună ziua.

Totuşi, greu de explicat mamei ei, cînd o sună imediat după şapte.

– Dar ce cauți *tu* acolo? întrebă Maida. Era destulă asprime în glasul ei ca să declanşeze în Lily un răspuns condiționat.

Lily îşi înfrînse pornirea. Închise ochii şi se strădui să gîndească limpede.

– Pentru că John e aici. Trece prin momente grele.

– Gus Kipling nu-ți va mulțumi.

– Nu sînt aici pentru el. Stăteam aseară de vorbă cu John

cînd am aflat despre Gus. Nu puteam să-l las să vv-vină singur.

– Kiplingii s-au obişnuit să te folosească. Mai întîi Donny, acum John. Treaba asta îmi miroase cunoscut, Lily.

– Acum e altfel, spuse ea şi îşi aminti sieşi că nu mai era un copil. Nu trebuia să ceară permisiunea Maidei. Am sunat doar ca să văd dacă cineva din livadă îmi poate ține locul în fabrică, astfel încît să pot rămîne aici.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă Maida. O să se ducă vorba. Vrei ca tot oraşul să ştie că eşti acolo?

Pe Lily o apucă brusc exasperarea.

– Şi de ce nu? strigă ea cu îndrăzneală. Asta dă o întorsătură frumoasă poveştii, nu crezi?

Dimineața înlocui zorile. Veni Harold Webber, apoi şi alți doctori. Reacția generală la starea lui Gus fu una de mirare, dar lipsită de optimism. Toate semnele indicau continuarea slăbiciunii. Deşi erau de acord că Gus se ținea mai bine decît se aşteptaseră, preziceau că următoarele ore aveau să fie cruciale.

John îşi permise să spere. Şi-l imagina pe Gus trezindu-se şi devenind mai îngăduitor după ce aproape că dăduse mîna cu moartea. Se vedea petrecînd alături de Gus cîteva luni, poate mai mult, de înțelegere. Ar fi fost mulțumit cu asta.

Pe măsură ce dimineața devenea după-amiază, Gus se trezi ocazional. De fiecare dată, se smulgea din dezorientare pentru a se concentra asupra lui John – şi chiar îl recunoştea. John ştia asta. Nu ştia, totuşi, dacă recunoaşterea era de ajutor sau dăunătoare.

Apoi, pe la mijlocul după-amiezei, bătăile inimii de pe monitor se modificară. Doctorii şi surorile veniră în fugă şi, după ce schimbară medicația, inima lui Gus se stabiliză, dar nu era semn bun. Se vorbi de un al doilea atac, de schimbarea în rău a culorii, de lichidul din plămînii lui.

John aşteptă cu Lily în hol cît lucrară doctorii, dar de

îndată ce plecară se întoarseră lîngă pat. Destul de disperat să facă ceva, acum cînd fața lui Gus era ca de ceară, luă mîna tatălui său. O simțea stîngace în a lui – neplăcut de moale și rece, dar nu putea să-i mai dea drumul acum cînd legătura era făcută.

– Haide, Gus, murmură el. Haide. Nu mă lăsa baltă aici. Să nu îndrăznești să mă lași baltă aici. Cînd Gus nu reacționă, continuă: Încerc să te ajut. Pentru Dumnezeu, încerc să *te ajut!* Cînd tot nimic, se mînie. Mă auzi, Gus? Știu că mă auzi. Întotdeauna m-ai auzit, dar ai întors spatele ca și cum nu merita să asculți ce aveam eu de spus, și poate că atunci, demult, așa era. Te-am dezamăgit. Îmi pare rău pentru asta. Te-am dezamăgit pe tine și l-am dezamăgit pe Donny și, dacă aș putea da timpul înapoi și schimba asta, aș face-o. Dar acum sînt aici și vreau o schimbare.

Mînia i se stinse. Cum să o susțină, fără disprețul lui Gus?

Învins, desfăcu mîna și studie degetele ale bătrîne, brăzdate de cicatrice. Păreau vulnerabile într-un fel în care Gus însuși niciodată nu păruse. Mai mult pentru sine decît pentru Lily sau Gus, murmură:

– Cum să ceri iertare unui om care nu vrea să asculte?

Degetele alea se mișcară atunci – nu mult, dar suficient ca să sugereze viață. John ridică ochii și îl văzu pe Gus uitîndu-se drept la el. Sunetele scoase de bătrîn erau răgușite și frînte, dar cuvintele binecuvîntate ajunseră la John.

– Ești tare ca pe vremuri, spuse el. Închise ochii, apoi îi deschise. Eu te-am dezamăgit... eu am dat greș... eu n-am fost... destul de bun... nici pentru mama ta... nici pentru Don... nici pentru tine...

Lui John îi trebui un minut ca să înțeleagă.

– Nu-i adevărat, spuse el, dar Gus închisese deja ochii și, de data asta, ceva era altfel. Abia după ce Lily îi atinse brațul și salonul se umplu de doctori și surori își dădu seama că monitorul nu mai înregistra nimic.

Încercară să-l resusciteze. Îi făcură o dată şocuri electrice. Apoi încă o dată, şi încă o dată. După un moment de pauză, un schimb de priviri reţinute. În clipa următoare, bruma de speranţă se scurgea, ca aerul din plămînii care încetaseră, în sfîrşit, să lucreze.

Doctorii şi surorile plecară.

– Doctorul a spus că nu e nevoie să rămîi, şopti Lily şi apoi plecă şi ea, iar John nu încercă s-o oprească. Pentru ultimele cîteva minute, simţea nevoia să fie singur cu tatăl său.

Nu spuse nimic. Nici măcar nu se gîndi la ceva. Stătea pur şi simplu acolo ţinînd mîna lui Gus în mîinile lui, studiind faţa pe care o urîse şi o iubise. Cînd i se păru că era timpul, puse mîna lui Gus pe cearşaf. Se aplecă, îl sărută pe tatăl său pe obraz şi dădu să plece.

Dar ceva îl trase înapoi la marginea patului. Aşa că mai rămase puţin cu Gus, un timp plin de tihnă. Cînd fu sigur că sufletul tatălui său trecuse în lumea spre care se îndrepta, îi atinse cu blîndeţe, pentru ultima dată, umărul şi ieşi din salon.

Lily aştepta în hol. Se îndreptă de spate cînd John veni către ea. Arăta sfîrşit, dar reuşi să schiţeze un zîmbet trist. Fără o vorbă, o luă în braţe şi o ţinu atît de strîns încît braţele îi tremurară, dar nu s-ar fi plîns pentru nimic în lume. Nu îşi imaginase vreodată că o să-i facă atîta plăcere să-i ofere alinare.

Cînd în sfîrşit se retrase, avea ochii umezi. Îi ridică spre tavan şi inspiră tremurat o dată. Apoi se uită la ea şi spuse:

– Am să te las acasă. Eu trebuie să mă duc la Ridge.

Drumul de întoarcere în Lake Henry îl făcură în tăcere. Cînd trase în faţa casei ei, îi mulţumi.

– A însemnat mult pentru mine să te am acolo.

Ea puse un deget pe buzele lui, apoi clătină din cap în semn că nu trebuia să mai rostească vreun cuvînt. Cu aceeaşi senzaţie incredibilă de plinătate a inimii, coborî din maşină şi

se uită după el cum întoarce şi demarează. Cînd camioneta dispăru din vedere, se rupse din loc şi o luă agale pe lîngă casă.

Era aproape cinci după-amiaza. Lacul oglindea Elbow Island, malul îndepărtat şi cerul, toate părînd calme şi reverenţioase în urma morţii lui Gus. Simţind nevoia să comunice cu el – cu Celia, cu un cufundar sau doi – străbătu covorul de ace de pin, coborî scările străjuite de balustradă şi se duse pînă în capătul docului, întrebîndu-se în tot acest timp dacă era nebună de simţea ce simţea.

Dar nimic din lume n-ar fi putut opri sentimentul, şi nici nu voia să fie oprit.

23

John avu din nou sentimentul de pierdere în clipa cînd o lăsă pe Lily acasă, dar nevoia de a merge la casa lui Gus era prea mare. Casa lui Gus? Era şi casa lui. Dar chiar fusese vreodată casa lui? Acolo crescuse. Oricîte reparaţii, reamenajări de teren sau remobilări s-ar fi făcut, nimic n-ar fi putut schimba asta. Acum, cînd Gus era mort, trebuia să recunoască legătura.

Parcă lîngă casa micuţă şi păşi înăuntru, aşa cum făcuse de mii de ori cînd era copil. Camera de zi era dormitorul pe care îl împărţise cu Donny. Lăsîndu-se să cadă pe canapea, auzi zgomotele acelor ani – ţipete, dar şi rîsete. Gus nu era vesel din fire, dar mama lui John era. Şi Donny. El şi Donny se distraseră.

John lăsă capul pe spate şi închise ochii. Se simţea sfîrşit într-un fel care depăşea starea fizică – sfîrşit într-un fel care avea legătură cu faptul că era singurul bărbat supravieţuitor din casa asta, capul familiei, altfel spus. Purtase această responsabilitate în ultimii trei ani. Dar faptul că adusese mîncare, plătise o servitoare şi reparase casa ţinea de treburi fizice. Ce simţea el acum ţinea de partea emoţională.

Greutatea acestor simțăminte era prea mare după o noapte de nesomn. Ațipi aproape imediat, chiar acolo pe canapea, cum făcuse atît de des Gus în ultimul timp.

Un strigăt înăbuşit îl trezi brusc.

Dulcey Hewitt stătea chiar în uşă cu o mînă la gură. Şi-o apăsă pe piept.

– *M-ai speriat*, suflă ea. Tocmai am auzit despre Gus şi veneam aici să strîng ca să nu găseşti dezordine şi, iată-te pe tine, stînd exact ca el.

John era destul de derutat ca să nu ştie ce e cu el. Apoi îşi aduse aminte că Gus era mort şi simți un gol în stomac. Cu un efort, se îndreptă.

Lumina era aprinsă. Probabil că o aprinsese Dulcey. Afară era întuneric.

Îşi trecu o mînă peste barbă şi prin păr.

– Cît e ceasul?

– Opt. Îmi pare rău de Gus.

John dădu din cap.

– Îți mulțumesc că ai trecut pe aici aseară. N-aş fi vrut să moară singur aici.

– Ai fost cu el?

El dădu iarăşi din cap. Se uită în jur.

– Nu prea e dezordine. Nu mai avea putere în ultimul timp. Du-te acasă, Dulcey. Stai cu copiii tăi.

John se uită după ea cum pleca. În afară de amețeala de după somn, se simțea derutat cu privire la lucruri pe care nu le putea identifica precis. Voia să fie singur.

Totuşi, nici nu plecă bine Dulcey că veni o vecină de peste drum să-i prezinte condoleanțe. Nu intră în casă. Nici ceilalți care trecură pe acolo la scurt timp după aceea. Rămaseră la uşă, îi spuseră lui John că le părea rău de moartea lui Gus şi plecară.

John era înduioşat. Gus nu fusese deloc mai cald cu vecinii decît fusese cu familia sa, totuşi oamenii ăştia găsiseră de cuviință să treacă pe acolo. Ei îl făcură să se simtă vinovat

pentru toate gîndurile negative pe care le avusese privitor la Ridge, şi asta nu făcu decît să-i sporească deruta.

Simţind nevoia să facă ceva, ştiind că trebuia să se ocupe de înmormîntare şi că voia ca Gus să arate bine, se duse la dulapul din dormitor. Acesta era într-o totală dezordine. Fie Dulcey trăsese linie aici, fie Gus îi interzisese să se atingă de el. Înăuntru era un pardesiu pe care John îl ţinea minte din copilărie şi două cămăşi care nu erau de flanelă sau ecosez. Şi, incredibil, cîteva rochii care aparţinuseră mamei lui John. Era şi un costum. John îl scoase afară, gîndindu-se că putea să-l îngroape pe Gus în el. În afară de faptul că trebuia călcat, era în stare bună. Îşi trecu mîna peste un loc în care haina avea o umflătură.

Simţind ceva acolo, îndoi reverul. De umeraş atîrna o pungă de plastic opac. Întinse costumul pe pat, scoase punga şi o deschise. Înăuntru era o colecţie de tăieturi din ziare. Unele erau vechi şi îngălbenite, altele mai recente. Erau aranjate cronologic şi ordonat, de parcă o mînă le netezise cu grijă înainte de a le pune bine.

John se uită la decupaje, pe rînd, pînă cînd durerea deveni insuportabilă. Aici era o colecţie de articole ale lui, păstrată de un tată care niciodată, *nici măcar o dată* nu îi spusese că îl iubea.

Copleşit, John se îndreptă de spate, se arcui şi îşi apăsă mîinile pe ochi. Gemu, dar durerea slăbi puţin. Îşi frecă ceafa, se uită la decupaje, gemu iarăşi.

Incapabil să stea într-un loc, ieşi pe uşa din spate şi începu să se plimbe cu paşi mari prin curtea întunecată. Merse pînă la zidul de piatră cu care îşi făcuse Gus de lucru cu atît de puţin timp în urmă, apoi se întoarse, încercînd să-şi limpezească gîndurile. De nicăieri veni imaginea lui Gus căzînd în fund şi a lui încercînd să-l ajute să se ridice şi fiind refuzat.

Apoi veni un glas slab şi solemn. *Eu am fost cel care te-a dezamăgit. Eu am dat greş. Eu n-am fost destul de bun. Nici pentru mama ta. Nici pentru Don. Nici pentru tine.*

Înțelegînd atunci, simțind o durere sfîșietoare pentru un om care suferise, un copil nelegitim născut într-o vreme cînd copiii nelegitimi erau stigmatizați, un om care crescuse crezîndu-se nevrednic, un om pe care îl iubise fără alt motiv decît că era tatăl lui, John se lăsă în genunchi pe iarbă. Cu umerii încovoiați, uluit, dar incapabil să se oprească, plînse încetișor pentru tot ce nu văzuse, nu știuse, nu făcuse.

Nu ținea minte cînd plînsese ultima dată, nu ținea minte cînd își descărcase sufletul așa ultima dată. Eliberarea îi făcea bine. Așa că lăsă lacrimile să curgă pînă secară.

Încet, se ridică din iarbă. Își șterse ochii cu mîneca, intră în casă și își dădu cu apă rece pe față. Cînd se îndreptă, deja gîndea limpede.

Cu grijă, băgă la loc pachetul de decupaje în punga în care le păstrase Gus, agăță punga pe umeraș, pentru a fi îngropată cu costumul și Gus. Alese o cămașă curată, o cravată, lenjerie de corp, șosete și pantofi și duse totul la camionetă. Apoi se duse acasă, atîrnă hainele lui Gus în dulapul său și făcu un duș de care avea mare nevoie după o zi și jumătate fără.

Nu se uscase bine cînd porni în canoe și aerul rece îl îngheța, dar vîslitul puternic și constant îl încălzi repede. Cînd ajunse la cufundarii săi, lăsă padela deoparte. Toate cele patru păsări erau aici în seara asta, înotînd lent, cufundîndu-se din cînd în cînd, înălțîndu-și glasurile în noapte, un sunet atît de primitiv încît îi pătrundea direct în suflet.

Aici era veșnicia, senzația că moartea nu era decît continuarea vieții. Aici era istoria, reîntoarcerea de la sezon la sezon, și supraviețuirea – doi pui crescuți pentru perpetuarea speciei. Da, existaseră ani cu pierderi, cînd cuiburile fuseseră inundate sau puii răpiți de prădători. Dar exista rațiune, ordine și rost.

Umplîndu-și plămînii, simțind în același timp pierdere și cîștig, John băgă padela în apă și porni. Strigătul cufundarilor

lui îl urmări, purtat lin peste apă şi o serie de coturi pînă la Thissen Cove.

Lily stătea în capătul docului ei. Se ridică atunci cînd îl văzu, de parcă îl aşteptase. Cînd canoea lunecă în lungul docului, luă de la el parîma şi o legă de stîlp.

Cîteva secunde mai tîrziu era pe doc, cuprinzînd-o în brațe, şi era lucrul cel mai firesc, cel mai potrivit pe care îl făcuse vreodată. Nu se mai gîndea la scrisul unei cărți. Nu se simțea duplicitar. Mintea şi inima lui erau într-o sincronizare perfectă.

O ținu strîns, apoi şi mai strîns, în timp ce lacul se legăna în jurul lor şi cufundarii strigau. O sărută o dată, apoi iarăşi – dulce, apoi mai profund. După al treilea sărut, veni şi foamea.

La îndemnul lui Lily se duseră în casă, urcară scara spre patul din mansardă, şi iarăşi fu lucrul cel mai firesc, cel mai potrivit – să-şi scoată hainele, să se mîngîie, să se grăbească spre mistuire. Visele lui John fuseseră dominate de trupul lui Lily, dar îl găsea acum şi mai frumos decît şi-l imaginase. Simțea alinarea dată de ea, consolarea, speranța, şi trupul său prinse viață ca niciodată pînă atunci. Simțea că se contopeşte cu ea, simțea în sfîrşit împlinirea după care tînjise atît.

După un timp, el alunecă pe o parte şi o trase aproape, dar nu vorbi. O sărută uşurel şi o lipi de el, gîndindu-se că ar fi putut fi total fericit stînd aşa, nemişcat, cu Lily Blake tot restul vieții lui, apoi se răzgîndi cînd trupul lui fu iar muşcat de dorință. Şi ea era gata. Mîinile ei nu erau cunoscătoare, dar învățau. Îndrăzneala ei crescîndă era ea în sine un afrodisiac, alimentîndu-i pasiunea.

Pînă la urmă epuizarea îşi spuse cuvîntul şi John se linişti. În siguranță în patul lui Lily, încălzit de dogoarea trupurilor lor, se cufundă într-un somn atît de profund încît nu mai auzi nimic.

Sînt la fabrica de cidru. Termin la patru.

Lily propti biletul pe pernă, apoi îl luă înapoi şi îşi desenă

inițiala cu o înfloritură care ar fi putut semăna cu o inimă dacă John se trezea cu chef de a vedea inimi. Nu era obișnuită cu dimineți de după. Nu avea nici o idee cum avea el să se trezească sau cînd. Dar îi promisese Maidei că azi avea să muncească și, în plus, avea nevoie de spațiu.

Adăpostită de un fulgarin cu glugă, cizme și mănuși de cauciuc, se gîndi în voie. Se gîndi la noaptea care trecuse, și la noaptea de dinaintea acesteia. Se gîndi la *săptămîna* care trecuse, și la săptămîna de dinaintea acesteia, și încercă să le împace pe toate, dar senzația era că parcă trecuse printr-o viață de evenimente și emoții. Atîtea controverse nerezolvate! Cum să le pună în ordine? Cum să le *depășească?*

Maida făcu sandvișuri pentru prînz și le servi pe verandă. Nu întrebă de ziua de dinainte, nici de Gus, sau John, sau Terry; amiaza era cețoasă și calmă, o pisică cu ghearele ascunse, și Lily salută cu bucurie pauza. Se întoarse în fabrică pentru munca de după-amiază, simțindu-și corpul cum nu îl simțise mai devreme, și muncind din greu să și-l facă mai flexibil.

Se apropia ora încetării lucrului. Își scosese îmbrăcămintea de cauciuc și spăla podeaua cu furtunul cînd John apăru în ușă. Părea șovăitor. Împărtășind sentimentul, neștiind ce să spună sau să facă după noaptea trecută, termină repede, se spălă și se îndreptă spre el.

O aștepta cu mîinile în buzunare, și avea aceeași expresie ezitantă.

Dar acum erau amanți. Într-un anumit moment al zilei, Lily acceptase asta. Putea să se frămînte oricît întrebîndu-se dacă era nebună că îi încredința emoțiile ei, asta nu schimba faptul că ținea profund la el.

– Te plimbi cu mine? întrebă ea cu un zîmbet mic.

Trăsăturile lui se destinseră atît de repede încît păru aproape comic. Aproape, dar nu foarte. De fapt, era absolut adorabil, se gîndi Lily în timp ce îi făcea semn să o ia către livadă. Cîteva minute mai tîrziu se plimbau pe lîngă șirurile

ordonate de meri. Chiar şi fără soare, care era tot ascuns de ceață, merele emanau un parfum dulce.

– Ce soiuri sînt astea? întrebă el în timp ce mergeau.

Ea i le arătă pe rînd.

– Cortland. Macoun. Gravenstein. McIntosh.

– Amestecate?

– Aşa trebuie. Florile trebuie să primească polen de la soiuri diferite ca să fie fertilizate. Cortland nu poate poleniza Cortland, sau Mac tot Mac. Din păcate, albinele nu ştiu asta. Însă se mută din pom în pom. Aşa că în felul ăsta amestecăm soiurile.

– Ce soi intră în cidru?

– Soiuri, la plural. E un amestec. Fiecare livadă are propria sa rețetă.

– Care e a voastră?

– Nu ştiu. Mama ştie. Ea face din asta o ştiință. Ştiu însă că merele Delicios fac cidrul subțire.

– Care nu prea e bun?

– Nu. Se duse la un pom, studie merele din apropiere şi culese două cu toată palma, cu codița intactă, cum fusese învățată cu mult timp în urmă. Îi dădu unul lui John şi se uită în jur. Scări de lemn erau rezemate de cîțiva pomi, lăzi aşezate sub alții. Încă două săptămîni şi se termină recoltarea. Merele care merg la piață vor fi împachetate. Merele care merg la cidru vor fi puse în cuvele noastre cu oxigen redus ca să împiedice putrezirea. Vom scoate numai atîtea cît e nevoie să producem o anumită cantitate de cidru. Cu cît e mai proaspăt, cu atît e mai bun.

Îi arătă unul dintre pomii mai bătrîni şi mai groşi. Se aşezară sub el, rezemîndu-se de trunchi.

Un timp, rămaseră tăcuți. Apoi, încet, John spuse:

– Te-am vrut cînd m-am trezit.

Ea se uită în direcția lui, dar el studia pomii.

– Cînd a fost asta?

– La prînz.

– Ce-ai făcut pe urmă?

– M-am dus în oraş. Am făcut aranjamentele de înmormîntare.

– Cînd e?

– Mîine dimineață.

Îi studie fața. Chiar şi la durere, era puternică. Sărutase acei ochi închişi şi acea gură deschisă. O învățase prin exemplul personal.

Îi întîlni privirea.

– A fost o treabă nenorocită. Întotdeauna am crezut că se simțea nedorit. Că se simțea nevrednic.

– Mă bucur că ți-a spus. Asta ajută.

– Mă ajută pe mine. Nu pe el.

– Eşti sigur?

Se uită la ea, apoi îşi dădu capul pe spate şi studie pomul de deasupra. Rămase tăcut atît de mult încît ea renunță să aştepte. Apoi îşi coborî capul şi zîmbi.

– Foarte deşteaptă pentru o cîntăreață de cabaret, o tachină el. Cuprinzîndu-i gîtul în îndoitura cotului, o trase aproape.

Lily nu ştia dacă era din cauza zîmbetului, a laudei sau a apropierii, dar se simțea înfierbîntată din cap pînă-n picioare.

John se ridică, o trase şi pe ea, şi o conduse înapoi la maşinile lor.

– Am să vin în urma ta pînă acasă, spuse el, dar în tonul lui era ceva intim, o promisiune.

De data asta nu mai ajunseră pînă la pat, ci făcură dragoste în vîrful scării, dezbrăcați atît cît era nevoie. După aceea, o ținu strîns pînă trupurile lor se calmară. Apoi îşi lipi fruntea de a ei.

Nu spuse nimic. Glasul pe care îl auzea doar era în capul ei. El oferea o gamă de posibilități – nevoia de viață în fața morții, nevoia unui prieten la vremuri potrivnice, chiar şi pura, simpla dorință. Putea fi şi dragoste – un gînd interesant, un gînd *înspăimîntător*. Aşa că îl alungă din minte.

Rămase peste noapte. Totuşi, cînd Lily se trezi în dimineaţa următoare, deja plecase.

Funeraliile se ţinură în biserica din centrul oraşului. Slujba fu scurtă, o recenzie laudativă simplă pentru un om complicat, dar sala era plină. Majoritatea celor din Ridge venise acolo ca să-l îngroape pe unul de-al lor, dar erau suficient de mulţi şi din oraş ca să sugereze că veniseră din respect pentru John.

Aşa cum făcuse la slujba din duminica anterioară, Lily se strecură într-o strană din spate şi rămase cu capul plecat cît vorbi pastorul. Ar fi stat retrasă şi la cimitir dacă John n-ar fi prins-o de braţ la ieşirea din biserică, silind-o să meargă alături de el în urma dricului.

Era prinsă în capcană. Neputînd să se desprindă fără să-l rănească şi să facă o scenă, merse înainte. O ţinea de mînă cum făcuse înainte, de parcă era un sprijin, singurul lucru care îl ţinea pe picioare. Dar acum era altfel. Acum treaba era publică.

Neştiind cum avea să fie interpretat lucrul ăsta în Lake Henry, Lily îşi ţinu ochii în jos. După cîteva rugăciuni, sicriul fu coborît în pămînt. Atunci simţi încordarea lui John, şi nici nu-i trecu prin cap să plece, dar din nou era prinsă în capcană, dorind intimitate, dar negînd asta. Participanţii la înmormîntare îi adresară lui John un scurt cuvînt, o strîngere de mînă, o atingere pe braţ, mereu cu ochii spre ea. Erau feţe cunoscute – Cassie; Charlie Owens senior şi junior; Willie Jake şi Emma lui; Allison Quimby; Liddie Bayne –, iar altele străine. Lily dădea din cap stînjenită, îşi înghiţea adesea nodul din gît şi mulţumea stelelor ei norocoase că nu trebuia să vorbească. Nu era nici aici, nici acolo, în aproape nici o privinţă.

Dar nu plecă pînă nu plecă şi John, adică numai după ce groparii terminară de umplut mormîntul cu ţărînă. Atunci orăşenii plecaseră deja, şi nu mai era nimeni care să-şi exprime curiozitatea sau dezaprobarea.

Pentru Lily asta era o consolare mică. Nu putea să nu se teamă că ea şi John deschiseseră o nouă cutie cu viermi.

John nu gîndea aşa. Lui îi plăcea ideea de a-şi extinde protecţia asupra lui Lily. Dacă respectul pe care cei din oraş îl simţeau pentru el avea s-o cuprindă şi pe ea, asta avea să fie de ajutor. Cu cît deveneau mai calzi, cu atît mai bine venită avea să se simtă; cu cît mai bine venită se simţea în Lake Henry, cu atît mai mare era şansa ca ea să dorească să rămînă.

Nu se mai gîndea la cartea lui. Nu se simţea la largul lui cînd făcea asta – se simţea de parcă deprecia ce împărtăşiseră. Dorinţa lui ca ea să rămînă era total independentă de carte.

Însă nu avea să rămînă decît dacă lucrurile se rezolvau. Scandalul făcuse o vraişte din viaţa ei; ea era aici, dar însemnele vieţii ei – apartamentul, hainele, pianul, maşina – erau la Boston. Ziarul nu tipărea o retractare şi, după ce făcuse tot ce permitea legea, Cassie trebuia să aştepte un răspuns. Promitea să fie un proces lent şi dureros.

John nu trebuia decît să şi-o amintească pe Lily aşa cum o văzuse în acea primă dimineaţă de sîmbătă – iritată toată, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi şal, cu puşca îndreptată spre inima lui – ca să ştie cît de mîndră era. N-ar fi rămas în Lake Henry din obligaţie, n-ar fi rămas doar pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte. Trebuia *să vrea* să rămînă, şi n-ar fi făcut asta dacă nu putea să se împace cu Maida. Voia s-o ajute să facă asta. Dar nu-i prea venea să scormonească în secretele Maidei, ţinînd cont că relaţia lui cu Lily era atît de proaspătă.

Cu Terry era altceva. Cu el jocul era cinstit, în privinţa lui Lily. Lui John îi plăcea ideea de a o ajuta să dovedească reaua intenţie, premeditarea. Putea face asta fără nici un conflict de interese.

Aşa că, după ce îşi petrecu duminica pregătind articolele pentru *Lake News* de miercuri, hrănit de mîncarea luată în vrac de Comitetul de Ospitalitate al lui Poppy, luni ajunse

devreme la birou şi o luă de unde rămăsese cînd se îmbolnăvise Gus. Pentru început, contactă o biserică din cartierul italian din Pittsburg şi interogă degeaba doi preoţi pînă să găsească unul suficient de bătrîn ca să-l fi cunoscut pe Terry Sullivan. Într-adevăr, acest preot cunoştea numele, dar numai din scandalul recent. Îl informă pe John, în termeni categorici, că Terry Sullivan nu-şi petrecuse timpul în parohia *lui*.

Aşadar, Terry nu fusese un catolic practicant în Pittsburg, nici în cartierul despre care scrisese.

Făcînd un pas înapoi, John se întoarse la Meadville, dar biserica de acolo nu-l ajută cu nimic. Nimeni din parohie nu-şi amintea de familia respectivă, aşa că se întoarse la acelaşi director adjunct cu care mai vorbise. Tot dornic să fie de ajutor, omul îl puse în legătură cu un profesor de şcoală elementară. Fiecare confirmă povestea celuilalt. Amîndoi se minunară de succesul lui Terry, dată fiind copilăria lui dificilă.

– Dificilă? îi întrebă John pe fiecare.

– Se deosebea de colegii lui de clasă, mărturisi unul. Întotdeauna a fost puţin retras.

Al doilea merse un pas mai departe.

– Pot să spun asta acum, pentru că l-am văzut săptămîna trecută la un talk show şi am constatat că s-a făcut solid şi arătos, dar era un băieţel sfrijit.

– Sfrijit?

– Mic. Piele şi os. Tot timpul în defensivă. Săracul de el, să vină în urma unui frate ca ăla!

– Ca ăla cum?

– Neil? El era un copil arătos. Dulce, frumos, *prietenos*. Chiar de pe atunci era un conducător înnăscut. Terry era un elev mai bun, dar la vîrsta aia copiilor nu le pasă de inteligenţă dacă restul nu merge. La Terry, faptul că avea cap a fost cu două tăişuri. Copiii rîdeau de el că ştia toate răspunsurile în clasă. Nici acasă nu îi era mai uşor. Tatăl lui era un om dificil.

Şi primul profesor pomenise de asta.

– Acum, cînd avem de-a face cu copii ca Terry, îi raportăm ca fiind victime ale abuzului. Pe atunci vedeam invers.

– Ce vedeați? întrebă John.

– Vînătăi. Terry era bătut. Tatăl lui avea toane şi o curea întotdeauna pregătită.

– Îl lovea şi pe fratele lui?

– Doamne, nu! Nu îndrăznea.

– De ce?

– Nevasta lui l-ar fi părăsit *sigur* dacă s-ar fi atins de băiatul ăla. Îl venera pe Neil. Îl destinase preoției chiar de la început.

Inima lui John sări o bătaie.

– S-a făcut preot?

– Bineînțeles. Cu toții sîntem mîndri de el pentru asta.

Era o legătură suficientă? Faptul că Terry fusese vioara a doua pentru un frate mai mare cu haruri preoțeşti putuse provoca suficientă ură față de Biserică astfel încît să-i justifice răutatea față de cardinalul Rossetti?

Nu credea asta. Trebuia să existe o verigă mai directă.

– Fratele nu-l putea opri pe tată să-l bată pe Terry?

– Nimeni nu-l putea opri pe omul ăla. Era masiv şi puternic şi furios.

– Dar mama lui Terry?

– Oh, a murit. A murit într-un accident de maşină în urmă cu peste zece ani.

John ştia asta. Şi mai ştia şi că tatăl lui Terry murise.

– Dar ea unde era cînd bărbatul ei dădea cu cureaua?

– În cale, cred. Ea o încasa prima.

– Care era problema? Era alcoolic?

Nici unul dintre profesori nu ştia sigur, dar unul îi dădu numele femeii care locuise alături de familia Sullivan în toți anii cît stătuseră ei în Meadville. Încă mai locuia acolo şi nu avea rețineri să spună ce gîndea.

– Dacă James Sullivan bea? Da, bea. Bea pentru că era nebun de gelozie. Jean nici nu putea ridica ochii în public

fără ca el s-o acuze că se uita la un bărbat sau la altul. Era gelos pînă şi pe propriul lui fiu. Vă spun, James Sullivan a fost un om rău.

– Atunci, de ce s-a măritat cu el?

– N-a ştiut că e atît de rău. O femeie niciodată nu ştie. Bărbații nu-şi arată adevărata fire pînă nu se văd cu sacii în căruță. Ei bine, ăsta n-a aşteptat mult. Şi-a dat arama pe față chiar în noaptea nunții, mi-a spus ea o dată. A ridicat un deget şi i-a spus că nici măcar să nu se *gîndească* la trecut. Ea a jurat că nici n-a făcut-o, dar el nu a crezut-o.

– A existat un bărbat în trecutul ei?

– Oh, da. Un iubit pe care l-a avut mult timp, tot liceul şi colegiul. Iubirea vieții ei, dacă expresia de pe fața ei însemna ceva. Era o expresie fugară, dispărea imediat, dar eu am văzut-o.

– Ce s-a întîmplat? De ce s-au despărțit?

– Nu ştiu. Am întrebat-o o dată, dar părea că îi pare rău că spusese atît de multe.

– Unde a crescut ea?

– Nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată asta. Cred că îi era frică.

– Din cauza celuilalt tip?

– Aşa cred.

Imaginația lui John gonea nebuneşte. Avea nevoie de mai mult.

– Ştii care era numele ei de domnişoară?

– Bocce. Ca jocul. Țin minte că la vremea aceea mă gîndeam că e o ironie; ea era ca una din biluțele alea lovite de colo-colo.

John ştia destule despre bocce ca să prindă poanta. *Bocce, ca jocul. Ca jocul jucat în cartierele italiene. Cartierele italiene ca cel în care trăise Francis Rossetti.*

Termină convorbirea şi se întoarse la computer, dar în clipa aceea sună Richard Jacobi. Se întorsese din weekend şi aflase că Terry Sullivan încerca să vîndă o urmare a poveştii Rossetti-Blake revistei *People*. John spuse că se îndoia că

aveau să o cumpere, întrucît Terry era pe cale să fie discreditat în întregime ca ziarist. Richard sublinie că asta n-ar fi dăunat neapărat vînzărilor revistei în cauză – o observație de bun-simț, trebui să admită John. Richard spuse că se gîndea să devanseze data publicării cărții lui John, pentru că era de aşteptat să apară alte poveşti, alți Terry, şi că voia ca a lor să fie prima care să dea lovitura. El sugeră că, dacă John trăgea tare, puteau să aibă ceva pe rafturile librăriilor în martie, şi că discreditarea lui Terry în cartea lui avea să fie cu atît mai actuală.

Lui John nu-i plăcu expresia „să tragă tare". Nu-i plăcu cum suna martie. Totuşi, ideea de a-l discredita pe Terry îi plăcu.

Repede, amănunțit şi exclusiv, îi reaminti Richard. John întrebă unde era contractul. Richard spuse că era în lucru. John îi aminti că spusese acelaşi lucru cu o săptămînă înainte şi îl întrebă pe Richard cum se aştepta de la el să compileze o carte în mai puțin timp decît îi lua lui să întocmească un contract; *şi* poate povestea valora mai mult dacă discreditarea lui Terry făcea parte din învoială. Richard spuse că deja se înțeleseseră cu privire la bani. John îi atrase atenția că nimic nu era bătut în cuie pînă nu semna contractul. Richard îl întrebă dacă începea să dea înapoi. Nici vorbă.

Chiar n-avea de gînd, îşi spuse el în timp ce punea receptorul în furcă. Doar că trebuia să se gîndească. Stomacul i se strîngea de fiecare dată cînd se gîndea la carte. Trebuia să existe o cale de reconciliere a nevoii lui de a scrie cu sentimentele pentru Lily. Trebuia să existe o cale de a le împăca pe ambele.

În timp ce se gîndea, lucra. După mai multe tastări, avu numele liceului la care învățase cardinalul. După cîteva alte tastări, avu un număr de telefon.

Spuse un „Bună ziua!" vesel unei femei care răspunse, apoi:

– Încerc să dau de urma unei vechi prietene. Cred că a

învățat acolo. O cheamă Jean Bocce. Dacă informațiile mele sînt corecte, a fost colegă cu Fran Rossetti.

Femeia chicoti.

– Ce coincidență! Avem anuarul promoției lui chiar aici.

– Ați primit cîteva telefoane în ultimul timp? glumi el.

– S-ar putea spune asta. Bocce, ați spus?

El rosti numele pe litere.

– Alexander... Azziza. Buford, citi ea. Regret. Bocce, nu.

– S-ar putea să fi fost cu un an în urmă. Sau într-un club cu Fran. Muzică? Franceză? Memoria lui John funcționa. Cardinalul fusese în cluburile alea. Trebuie să se fi cunoscut cumva.

– Poate de la biserică?

– Poate. Dar John nu putea să-i întrebe pe preoții de la Immaculate Conception de o prietenă a cardinalului. În fine, spuse el. Credeam că a fost acolo.

– S-ar putea să aveți dreptate. Glasul femeii sună dintr-o dată îndepărtat, gînditor. Se auzi un foşnet de pagini întoarse. Apoi glasul ei bubui. Ah! Am găsit. Corul select. E aici, în rîndul doi, a treia din stînga. Foarte drăguță. De fapt – glasul ei era iarăşi distant – cunoscută. Rămîneți pe fir.

John nu pleca nicăieri.

Glasul ei reveni amabil:

– Măi să fie! Iat-o iarăşi. S-ar putea să mă înşel. Nu există nume, doar o înşiruire de trei cupluri, însă fața, părul, zîmbetul sînt exact aceleaşi. S-ar părea că a fost partenera lui Fran Rossetti la balul absolvenților.

Lui John îi venea să sară în sus de bucurie. Dar nu voia să rişte.

– Sînteți sigură?

Femeia fu pe jumătate reținută.

– Mă pricep la fețe. Numele ei este pe fotografia cu corul. Dacă vreți, vă trimit còpii după fiecare poză.

John îi dădu adresa lui.

– Nu că n-aş avea încredere în dumneavoastră, spuse el.

Numai că, cu tot ce se petrece, l-aş insulta pe cardinal dacă l-aş aborda pe tema asta ca să aflu apoi că nu e femeia care mă interesează.

– Înțeleg. Dar să văd dacă am vreo informație de actualitate despre Jean Bocce.

John abia dacă mai avea răbdare să ducă şarada pînă la capăt. Acum în picioare, practic dansa în timp ce aştepta, şi trebui să se prefacă dezamăgit cînd i se spuse că şcoala nu avea adresa actuală. Dacă îi mulțumi cam prea grăbit femeii şi închise, îşi imagină că era mai bine decît să fi scos un chiot. O făcu în secunda în care puse receptorul în furcă.

Cîteva secunde mai tîrziu naviga pe Internet în căutare de informații despre celibatul şi jurămintele preoților. Nu-i luă mult să găsească ce voia. Apoi îl sună pe Brian Wallace şi spuse:

– Tocmai am aflat ceva ce ar trebui să ştii.

Brian oftă.

– De ce am eu sentimentul că nu vreau să aud asta?

– Pentru că instinctele tale sînt bune, dar eşti tras în piept, amice. Terry Sullivan a avut un motiv bun să vrea să-l mînjească pe Rossetti. Ştii că a fost un copil abuzat?

– Ah, Hristoase! Asta-i veche, Kip. Dacă urmează să-mi spui că a fost încă un băiat de altar...

John i-o reteză.

– E mai mult de atît. Tatăl lui Terry îl bătea, de obicei tot atunci cînd o bătea pe mama lui Terry. Se dovedeşte că tipul era nebun de gelozie pe *adevărata* dragoste a vieții ei, cineva cu care mama a fost cu ani înainte de a se mărita cu el. Ai trei încercări să ghiceşti cine a fost.

Urmă o tăcere lungă.

– Există o fotografie cu ei doi la balul din ultimul an de liceu al lui Rossetti, spuse John. E în anuarul liceului lui.

– Nu există nici o dovadă că el a fost iubirea vieții ei.

– O vecină care o cunoştea mi-a spus că ea a fost cu acelaşi tip pe toată durata liceului şi colegiului. Fotografia a fost făcută chiar la mijlocul acelei perioade.

Glasul lui Brian sună sceptic, chiar dispreţuitor:
– Ai spus că ea a fost „cu" el. Ce înseamnă asta?
– Înseamnă ce însemna pentru copiii din zilele alea.
– Crezi că au făcut *sex*? Las-o baltă, Kip. Rossetti e *preot*.
– Da, aşa m-am gîndit şi eu la început, dar am făcut nişte cercetări. Preoţii nu trebuie să fie virgini. După hirotonisire, trebuie să fie celibatari. E o diferenţă. Se pare că există mulţi preoţi care ştiu cum e să fii cu o femeie, şi ei sînt unii dintre cei mai buni preoţi. Ei îşi înţeleg enoriaşii. Sînt mai buni la consilierea conjugală.
– Forţezi, John.
– Serios? Nu ţi-l poţi imagina pe Rossetti armăsar? Fii serios, Brian. Piesele se îmbină. Terry este bătut în mod regulat, probabil pentru că îşi apără mama, care e bătută pentru că e îndrăgostită de Fran Rossetti, care probabil e o *stafie* vie în patul conjugal. Aşa că Terry creşte dispreţuindu-l pe Rossetti, scriind eseuri în care condamnă biserica din acel cartier italian în care a crescut mama lui, care se întîmplă să fie acelaşi cu cel în care a crescut Rossetti. Rossetti e înălţat la rangul de cardinal – o mutare care este anticipată cu destul timp înainte ca Terry să fiarbă. Caută informaţii scandaloase reale, nu găseşte nimic, aşa că le produce el însuşi.
– Mama lui a confirmat asta?
– A murit.
– Atunci toate astea sînt speculaţii. Încă mai am banda aia.
– *Verific-o.*

John nu putea lăsa treaba aşa. Dar nici nu pomenise de frate – Neil Sullivan, preotul.
Dacă acel frate fusese preferat lui Terry – dacă fusese iubit mai mult decît Terry, bătut mai puţin decît Terry şi îi era dat continuu lui Terry ca un exemplu de tot ce nu era el – resentimentele lui Terry ar fi fost de înţeles. Nu trebuia să fii

geniu ca să ghiceşti că era posibil ca Terry să fi pus semnul egal între fratele lui şi cardinal şi să-i fi urît pe amîndoi. Nu trebuia să fii geniu nici ca să te întrebi dacă adorația mamei pentru acest prim copil, acest copil menit preoției, avea vreo legătură cu faptul că Fran Rossetti se făcuse preot.

Ținînd cont de toate aceste lucruri, John avea un caz bun. Dar jurnalistul din el nu voia un caz bun. Voia cazul *cel mai bun.*

Aşa că se puse pe treabă ca să-l localizeze pe acel frate.

24

Ziua lui Hannah era marți. Lily aranjase să plece de la fabrica de cidru mai devreme ca să aibă timp să facă un duş şi să se schimbe, apoi să se ducă la Hannah ca s-o ajute să se îmbrace. La patru, le luau pe prietenele ei şi se duceau la un film şi o cină.

Lily fu uimită s-o găsească pe Hannah singură. Se părea că Rose o lăsase acasă după şcoală şi plecase cu fetele mai mici.

– Ei i-am spus să plece, spuse Hannah. Emma şi Ruthie aveau oră de gimnastică. I-am spus să le ducă. N-am nevoie de ajutorul ei la îmbrăcat.

Lily ştia asta, dar ar fi fost frumos dacă Rose ar fi ales să rămînă. Se temu din nou că era posibil să fi înrăutățit lucrurile între mamă şi fiică. Dar faptul era consumat.

Hannah tocmai făcuse duş şi era înfăşurată într-un prosop uriaş înnodat peste un piept plat şi ținut în loc prin apăsarea brațelor dolofane. Părul îi cădea pe spate vîlvoi. Dar ea aştepta cu o față plină de emoție.

Lily se hotărî să lase la o parte remuşcările cu privire la Rose şi să se ocupe de Hannah. O aşeză pe un taburet în baie şi îi uscă părul pînă cînd deveni lucios şi neted, cu doar o idee de bucle la capete, conform dorinței lui Hannah. O ajută să-şi tragă dresul verde, îi pulveriză după urechi puțină apă

de toaletă de-a ei, apoi o ajută să-şi îmbrace rochia ecosez Black Watch. În sfîrşit, îi prinse părul cu panglica, lăsînd capetele fundei să cadă peste umerii graţioşi. O întoarse cu faţa spre ea şi se gîndi să-i frece obrajii pentru o idee de culoare, dar culoarea era deja acolo, un roz delicat pe o piele de fildeş imaculat. Într-adevăr, Hannah era fata lui Rose.

– Arăţi absolut frumoasă, spuse ea cu o şoaptă satisfăcută, în timp ce îşi răsucea nepoata spre oglindă.

Hannah părea să crească un centimetru mai înaltă, chiar sub ochii ei, şi înălţimea o făcea să arate cu atît mai suplă. Fu un început promiţător la un eveniment promiţător, a cărui surpriză reală pentru Lily fură prietenele lui Hannah. Erau încîntătoare. Timide la început, chiar şi cu Hannah, se încălziră repede. Deschiderea darurilor în maşină fu momentul perfect pentru a sparge gheaţa. O dată pe drum, Lily, la volanul dubiţei Livezile Blake, auzi comentarii repetate pe seama uluitoarei rochii, uluitorului păr, uluitorilor pantofi, toate întreţesute într-o conversaţie tot mai degajată.

Hannah era adorabilă, putînd rivaliza ca aspect şi sociabilitate cu celelalte fete. Lily îşi dori, şi nu o dată, ca Rose, Art, Maida, s-o fi putut vedea. În absenţa lor, se simţea ea mîndră cît pentru patru.

Întrucît Hannah se distra de minune, se distra şi Lily. Bănuia că era predispusă la asta, fiind de la început într-o stare de spirit grozavă. Ce aflase John despre Terry schimba situaţia. Ziarul nu acceptase încă să verifice autenticitatea benzii, dar nici nu refuzase. Cassie credea că era un semn bun. Spera că dacă banda va fi găsită suspectă, soluţionarea avea să vină repede.

Lily nu voia bani. Voia scuze publice, şi le voia tot cu atîta fanfară cîtă se folosise cînd apăruse articolul. Nu avea să uite niciodată umilinţa de a-şi vedea viaţa particulară despuiată în faţa întregii lumi. Nimic din ce se întîmpla în Lake Henry nu putea compensa nedreptatea acestui lucru. Durerea revenea ori de cîte ori se gîndea la întoarcerea la Boston.

Orice temeri ale ei că avea să fie recunoscută cu Hannah şi prietenele ei se dovediră neîntemeiate. Nu ştia dacă oamenii uitaseră sau dacă fotografia ei fusese văzută de mai puţini decît crezuse ea, sau dacă faptul că păstorea cinci fete îi alungaseră de pe urma vînatului, dar nu văzu pe nimeni pe care să-l recunoască, şi pe nimeni care s-o recunoască pe ea.

Întreaga ieşire merse perfect şi, după ce ultima invitată fu lăsată acasă, Hannah trecu pe scaunul din faţă şi, în genunchi, se aplecă peste schimbătorul de viteze şi îşi petrecu un braţ după gîtul lui Lily.

– N-a fost petrecerea mea minunată? întrebă ea cu toată bucuria unui copil.

Lily zîmbi.

– A fost.

– N-am primit cadouri frumoase? întrebă Hannah şi făcu un comentariu pătimaş despre fiecare. Continuă cu filmul, apoi spuse: Cina mi-a plăcut şi mai mult, şi nu pentru mîncare, adăugă ea repede, ci pentru că aveam rochie drăguţă şi eram cu prietenele mele.

– Rochia ta era drăguţă, dar fata din ea era frumoasă.

– Ele tot spuneau asta, nu-i aşa? întrebă Hannah, toată un zîmbet.

– Categoric.

– Oh, mătuşă Lily, ai trecut de curba spre casa mea.

– Nu vrei să ne oprim puţin la bunica? Să-i povesteşti de petrecere?

– Da!

Dar Maida nu era singură. Erau acolo Rose cu Emma şi Ruth, ambele în pijama şi gata de culcare. Hannah se gîndi că era cel mai grozav lucru că mama ei era acolo, cînd coborî din dubiţă. Lily nu se gîndi decît că dacă nu s-ar fi hotărît să oprească mai întîi aici, Hannah s-ar fi dus la o casă pustie.

Nu o casă pustie. Probabil că Art era acolo. Dar Art nu era Rose. Hannah avea nevoie să fie văzută de *mama* ei. Avea

nevoie ca Rose să-i spună ce drăguț arăta, avea nevoie ca Rose să vadă că nu era deloc rea.

Dar Maida fu cea care le ieşi prima înainte, cu ochii mari de surpriză şi plăcere.

– Uită-te la *tine!* spuse ea cu un entuziasm autentic. Eşti *superbă!* Dar unde e fetița? Asta e atît de *adultă!*

– Sînt eu, spuse Hannah cu un zîmbet timid. Ochii îi fugiră la mama ei.

– Cum a fost petrecerea? întrebă Rose şi, preț de un minut, tăcerea nopții fu întreruptă numai de țîrîitul unui greier pe care soarele zilei îl readusese la viață.

Maida se uită la Rose.

– A fost frumos, îi spuse Hannah mamei sale; apoi le spuse surorilor ei: Am primit cadouri.

Ele veniră în fugă să le vadă.

De teamă să nu-i spună ceva urît lui Rose, Lily intră în casă. Se aşeză la pian, ridică hotărîtă capacul şi mîngîie clapele. Nu-i luă mult ca supărarea să-i dispară. Simplele arpegii făcură asta. Trecu la ceva clasic şi lent. Cînd se relaxă, cîntă melodii mai actuale. Erau line şi lente, uşoare, dulci. Se lăsă tot mai absorbită de muzică, se cufundă în ea, aşa că nu o auzi pe Maida cînd intră. Nu-şi dădu deloc seama că era acolo pînă ajunse la capătul unui cîntec, îşi dădu capul pe spate şi îl răsuci într-o parte şi în alta ca să-şi întindă muşchii gîtului şi, întîmplător, îşi aruncă ochii spre uşă.

Se opri şi îşi îndreptă capul.

– Au plecat?

Maida dădu din cap. Stătea chiar lîngă uşă, cu mîinile în buzunarele unei perechi de pantaloni subțiri. În ciuda pozei, părea încordată.

– Îți lipseşte pianul?

Lily dădu din cap. Îşi trecu degetele peste clape, dar nu ştia ce să cînte.

– Te-ar putea folosi la academie.

– Aici?

– Ai putea să faci ce făceai la Boston.
– Au pe cineva?
– Nu e prea bun. Directorul şcolii e prieten cu mine. Aş putea să pun o vorbă.
Lily nu ştia ce să spună. Era un mare compliment. Dar nu ştia cît o să mai stea – şi Maida se încruntă dintr-o dată.
– Istoria se repetă? trînti Maida.
Lily nu înțelese.
– Poftim?
Expresia Maidei se intensifică. Lily ar fi zis că era mînioasă, dar cuvîntul „chinuită" îi veni primul în minte.
– Rose. Adineauri, spuse Maida. Asta ți-am făcut eu ție?
Inima lui Lily începu să bubuie. Nevrînd să se certe, se uită la clape.
– Spune-mi, Lily.
Ea înălță capul.
– Alte circumstanțe...
– Dar acelaşi efect.
Maida îşi încrucişă brațele la piept. Ridică ochii în tavan. Uluitor, erau înlăcrimați.
Lily se simți stînjenită. N-o ştia pe mama ei aşa. Îşi puse mîinile în poală şi încercă să fie stăpînă pe sine.
După un timp, ochii Maidei îi întîlniră pe ai ei.
– Îmi pare rău, spuse Maida. Am greşit.
– E în regulă, se grăbi să spună Lily. Aveai alte lucruri pe cap. Erai ocupată cu tata şi cluburile şi trei copii; şi, oricum, eu o aveam pe Celia.
– N-am făcut *bine*. În glasul Maidei erau o provocare, o insistență, şi o notă de asprime suficientă s-o catapulteze pe Lily înapoi în timp.
Într-o secundă, durerea reveni.
– Atunci de ce ai făcut-o? *Chinuită*. Da, într-adevăr, aşa arăta Maida, dar Lily îi dădu înainte. Din cauza bîlbîitului meu? Nu mă bîlbîi intenționat.
– Ştiu.

– Era atît de greu să mă iubeşti?

Ochii Maidei se măriră.

– Te-am iubit. Da.

– Nu mi-ai spus-o niciodată. Nu mi-ai arătat-o niciodată. Te-ai bucurat cînd am plecat.

Maida ridică un umăr.

– Părea lucrul potrivit după... incidentul ăla.

– N-am furat nici o maşină.

– Ştiu.

– Dar ai vrut să plec.

Maida clătină din cap, apoi se opri, părînd să-şi dea seama că se contrazicea. Îşi afundă pumnii adînc în buzunare şi îşi lipi braţele de corp.

– De ce? întrebă Lily.

Maida clătină din cap.

Lily vru să întrebe ce însemna asta dar, dintr-o dată, vru şi altceva. Maida nu trebuia să răspundă. Tot ce trebuia să facă era să traverseze camera şi s-o ia pe Lily în braţe. Dacă ar fi făcut asta, i-ar fi iertat totul.

Dar ea nu se mişcă. Rămase la uşă purtînd pe chip aceeaşi expresie chinuită. După un timp, îşi feri privirea, înclină capul, şi ieşi.

– S-ar putea ca mîine să sar peste muncă, îi spuse Lily lui John în noaptea aceea. Stăteau întinşi în pat, faţă în faţă, în lumina lunii pline. Doi cufundari strigau pe lac. Asta ar fi trebuit s-o calmeze, dar adînc în ea se zbătea o undă de furie care nu voia să dispară.

– Cum vine asta? întrebă el.

– Mama mă ia de sigură.

– V-aţi certat?

– Nu.

– Atunci, o diferenţă de păreri politicoasă? o tachină el.

Bosumflată, îl trase de barbă.

– Nu-ţi spun. Ai să bagi şi asta în cartea ta.

– Învoiala e că eu nu pot folosi nimic decît dacă atunci cînd vorbeşti eşti complet îmbrăcată.

Da. Exista o învoială. Şi chiar avea încredere că el avea s-o respecte.

– Şi-a cerut scuze.

– Pentru ce?

– Pentru trecut.

John înălţă capul.

– Mă rog, asta e ceva, nu-i aşa?

Lily simţi un alt val de mînie.

– Da.

– Dar?

– Nu-i destul.

El îi mîngîie părul. Asta o calmă puţin. Cu blîndeţe, el spuse:

– Eşti foarte pretenţioasă.

– Da. Cu o lună în urmă, scuzele ar fi fost grozave. Dar cu o lună în urmă Lily era la Boston. Nu o interesa o viaţă în Lake Henry. Acum, aici, dintr-o dată, avea nevoie de mai mult. A fost cumplit pentru mine. M-a făcut să mă ss-simt nedorită, şi neiubită, şi urîtă.

– N-ai fost niciodată urîtă.

– Urîtă pe dinăuntru. De parcă era ceva în neregulă cu mine. Ştii cine m-a făcut pînă la urmă să am o părere mai bună despre mine?

– Cardinalul.

– El m-a învăţat că toţi greşim. Ei bine, toată lumea cunoaşte greşelile mele. Eu vreau să le cunosc pe ale ei. Vreau să *vorbească* despre ce simţea pentru mine şi de ce simţea aşa. Am nevoie să-mi spună că n-a fost vina mea.

Lily se duse, totuşi, miercuri la muncă. După ce îşi descărcase sufletul în faţa lui John, dormi bine. Cînd veni dimineaţa, era calmă şi odihnită.

Însă Maida nu. Ea arăta obosită. Pentru prima dată, Lily

se gîndi la văduvie şi ce însemna pentru o femeie ca Maida. Maida trăise alături de George timp de aproape treizeci şi trei de ani, avînd grijă de casă în timp ce el se ocupa de afacere. Acum le făcea pe amîndouă, şi le făcea singură. Nu avea pe nimeni către care să se întoarcă noaptea, nimeni care să-i ofere genul de alinare pe care i-l oferea John lui Lily.

Dar Maida avea totuşi o afacere. Din cît îşi putea da seama Lily, lăsînd la o parte o maşină de mărunţit pămîntul care trebuia înlocuită şi doi muncitori cu oasele rupte, o conducea bine.

Lily trebuia s-o admire pentru asta – şi să-i fie milă cînd Maida luă o pauză de la alesul merelor ca să-şi frece mijlocul. Cînd întrerupseră lucrul pentru masa de prînz, Lily o aşteptă. Plecară împreună spre casă.

– Te supără spatele? întrebă Lily.

– Puţin. Un muşchi. Nimic important.

– Nu te poţi odihni?

– În ianuarie. În ianuarie nu sînt multe de făcut aici.

– Ridici prea multă greutate punînd lăzile pe lift.

– Cineva trebuie s-o facă.

– Ar putea s-o facă Oralee.

– Oralee e prea bătrînă.

– Aş putea eu.

– Tu eşti prea tînără.

Lily nu mai spuse nimic.

Erau aproape de casă cînd Maida spuse un şovăitor „Ai putea".

În după-amiaza aceea schimbară locurile – doar de probă, conveniră ele –, dar merse bine. Maida punea sitele şi cîrpele şi îl lăsa pe Bob cu trasul şi împinsul. Lily punea lăzile pe lift, arunca merele în cuva de spălare, le alegea şi le arunca pe cele rele, potrivea scripeţii, şi ridica şi cobora presa. Conduse încărcătorul cînd veni timpul să mai aducă mere din curte şi se băgă sub presă cînd una dintre ţevile de drenare începu să

curgă, şi îi plăcură enorm toate astea, pentru că le *putea* face pe toate. Nu mai avusese un asemenea sentiment de împlinire de cînd... nu mai ținea minte de cînd. Şi de mulțumire. Şi asta. Era ceva să muncească o zi întreagă într-un loc cu numele familiei sale pe firmă.

25

Părintele Neil Sullivan, fratele lui Terry, locuia în Burlington, Vermont. Cînd nu era la biserica lui, Hristos Regele, dădea sfaturi studenților de la colegiu într-un centru de îndrumare din oraş sau preda la şcoala lor. John nu s-ar fi deranjat să se deplaseze pînă acolo şi l-ar fi sunat pur şi simplu dacă ar fi crezut că omul avea să vorbească, dar rațiunea îi spunea că nu o va face. Terry nu-l trădase pe el; el nu avea să-l trădeze pe Terry.

John sunase la biserică înainte ca să se asigure că părintele Sullivan era în oraş şi nu plecat undeva prin țară. Secretarul de la casa parohială îi spuse că era la Colegiul St. Michael, predînd un curs. Colegiul St. Michael era în Colchester, un oraş învecinat cu Burlington. John ştia tot ce voia.

După ce aranjă cu unul dintre corespondenții lui să distribuie *Lake News*, plecă din Lake Henry de îndată ce trimise ziarul la tipărit. Burlington era la cinci ore de mers cu maşina. Presupunînd, în mod optimist, că avea să petreacă ceva timp cu preotul, avea să fie tîrziu cînd termina. Excluzînd orice eventualitate atît de neplăcută încît să-l trimită la drum mai devreme, îşi închipui că avea să rămînă peste noapte.

John cunoştea Burlingtonul. Timp de cinci ani la rînd, în perioada cînd lucra la *Post*, participase la un seminar de jurnalism la universitatea din Vermont. Îi plăcea oraşul – îi plăcea felul în care se înălța dominînd Lake Champlain, îi plăcea aura de energie şi optimism care venea de la cele şase

colegii cu cele şaisprezece mii de studenţi ale lor. Deşi aici toamna trecuse bine de punctul ei culminant, soarele de sfîrşit de după-amiază compensa prin culoare atît lacul cît şi cerul.

La Hristos Regele, John află că părintele Sullivan era la centrul de îndrumare, unde ajunse şi el foarte repede. Centrul se afla la etajul al doilea al unei clădiri în stil federal, care domina lacul şi consta dintr-o sală de recepţie confortabil mobilată şi mai multe birouri înşirate pe un hol lung.

Sala era pustie. Uşile a două dintre cele trei birouri erau închise, deşi lumina fluorescentă care răzbătea prin panourile de sticlă amplasate foarte sus sugera că erau folosite.

John o luă pe hol către uşa deschisă. Biroul era gol. Era pe cale să se întoarcă la recepţie şi să aştepte cînd, în capătul îndepărtat al holului, în pragul a ce părea să fie o bucătărie mică, apăru o femeie. Era de constituţie şi înălţime medii, cu părul lung pieptănat cu cărare pe mijloc şi ochelari cu ramă de sîrmă. John îi dădu între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. După cum era îmbrăcată, în pantaloni şi pulover făcute pe comandă, bănui că nu era consilieră.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea cu un glas autoritar.

– Îl caut pe părintele Neil Sullivan.

Ea veni pe hol, arătînd în trecere una dintre uşile închise.

– Va termina în scurt timp. Aveţi o întîlnire stabilită?

– Nu. Mă gîndeam că l-aş putea prinde la sfîrşitul zilei.

– Pentru... ?

– Doar să discutăm.

– Despre... ?

John se gîndi dacă să mintă sau nu. Dacă femeia asta avea o funcţie la fel de importantă ca felul în care vorbea şi dacă ştia ceva despre viaţa particulară a preotului, ar fi putut să-l trimită la plimbare. Dar preotul era pe aproape. John putea să-l aştepte fie în centru, fie în stradă. Nu avea de gînd să plece pînă nu stătea de vorbă cu el.

Evazivitatea părea fără rost.

– Despre fratele lui.

Schimbarea din expresia feței ei fu subtilă, dar John era la pîndă. Oh, da, ea știa de Terry.

Strecurîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor, se rezemă de perete.

– De ce?

El dădu din umeri, ridică mîinile, apoi întinse una.

– John Kipling.

Ea scoase o mînă doar atît cît s-o strîngă pe a lui.

– Anita Monroe. Sînt directoarea de aici. Mîna se întoarse în buzunar. Femeia păstra distanța. Lucrați la un ziar?

– Unul mic din New Hampshire. Pe vremuri am lucrat cu Terry la Boston.

– Sînteți norocos, spuse ea cu altă schimbare subtilă de expresie, dar înainte ca John să o poată explora, o ușă se deschise în spatele ei. Primul ieși un bărbat tînăr. Vîrsta și rucsacul uzat îi spuseră că era student. Cu ochii în jos, tînărul se strecură pe lîngă ei și dispăru repede.

John se uită la bărbatul cu guler de cleric care privea din ușa biroului. Exista o asemănare de familie, deși John nu o putea preciza. Neil era în mod evident mai în vîrstă decît Terry, cu un păr care încărunțea și cu riduri pe frunte și obraji. Nu era la fel de înalt, nici la fel de suplu, deși se ținea la fel de drept. Poate gura să fi fost aceeași. Dar a lui Neil era fără mustață și mai blîndă. Și ochii erau mai blînzi. Neil arăta mult mai prietenos și cald decît arătase Terry vreodată. Era abordabil. Așa cum zîmbea acum, chiar invita la abordare. John putea să creadă cu ușurință toate lucrurile bune pe care le auzise despre el.

Anita interveni direct și repede.

– Părinte Neil, ți-l prezint pe John Kipling. Vrea să discute cu dumneavoastră despre Terry.

Părintele Neil trase puternic aer în piept și își lăsă capul pe spate ca pentru a spune *Am fost descoperit*. Zîmbetul lui se stingea cînd își îndreptă capul, dar strîngerea lui de mînă fu caldă.

– Sînt o mulțime de Sullivan în lume. Mă întrebam cînd va face cineva legătura. Cum ai reușit?

– O fostă vecină din Meadville mi-a spus că sînteți aici. Restul l-a făcut casa parohială. Îl cunosc de mulți ani pe Terry. Am fost la colegiu împreună.

– Și au lucrat împreună, interveni Anita.

Preotul zîmbi cu tristețe.

– Atunci mă tem că dumneata îl cunoști mai bine decît mine. Între noi e o diferență de cîțiva ani. N-am fost apropiați în copilărie.

– Și nu păstrați deloc legătura cu el acum?

– Nu. Am luat-o pe drumuri diferite. Așa că nu știu ce cauți și, dacă ai venit de la distanță, îmi pare rău. Dar chiar nu am nimic de spus.

John ar fi putut să fie viclean. L-ar fi putut face să vorbească despre alte lucruri și, astfel, să-i cîștige încrederea. Dar – și dacă Anita n-ar fi stat de pază – metoda asta nu i se părea corectă. Așa că își explică cercetările povestind de prietenia lui cu Lily și de pierderile suferite de ea de cînd fusese implicată în scandal.

– Încearcă să își recîștige poziția avută înainte. Eu vreau s-o ajut. Încercăm să înțelegem de ce l-a urît Terry pe Fran Rossetti suficient de mult încît să îl urmărească și, urmărindu-l, să distrugă o femeie nevinovată. Știu că mama dumneavoastră și Rossetti au fost iubiți, că tatăl dumneavoastră era gelos din pricina asta și că Terry a fost abuzat fizic. Știu că dumneavoastră ați fost ferit de o mare parte din toate astea.

John văzu durerea din ochii lui Neil. Încetișor, preotul spuse:

– Dacă știi toate astea, de ce mai ai nevoie de mine?

– Sînteți singurul care puteți judeca lucrurile. Noi putem face speculații despre motivele lui, dar avem nevoie de cineva care să le confirme.

– Pentru publicare. Cu același zîmbet trist, preotul clătină din cap. Îmi pare rău. Nu pot face asta. E fratele meu.

– A calomniat un cardinal. A distrus o femeie nevinovată.

– Totuşi, e fratele meu. Îţi vei obţine informaţiile într-un fel sau altul, dar nu de la mine.

– Eu vreau ca informaţiile să fie corecte. Sînteţi singurul care a fost acolo.

– Dar nu am fost cu adevărat. Cum am spus, eram cu şapte ani mai mare. Asta e o diferenţă foarte mare cînd eşti copil.

– Era Rossetti cauza problemelor din familie?

Neil trase din nou aer în piept cu capul pe spate. Păru să-i ia destul de mult să se hotărască.

– Asta ar fi trebuit să-i întrebi pe părinţii mei.

– Sînt morţi.

– Da. Rămase tăcut.

Tăcerea se prelungea.

John făcu încă o încercare.

– V-a surprins că Terry a fost cel care a lansat povestea Rossetti-Blake?

Un alt zîmbet trist, dar răbdător.

– Nu voi răspunde la asta.

– Vă deranjează că Terry a făcut atît de mult rău?

Preotul se gîndi la întrebarea asta. Tot răbdător, tot trist, spuse:

– Mă deranjează că presa are puterea de a face atît de mult rău.

– Treaba asta trebuie oprită undeva, spuse John, gîndindu-se la Terry.

Neil se gîndea în mod clar la John.

– Ai dreptate. Asta e unul din motivele pentru care nu vreau să discut cu dumneata.

Era un punct bine ţintit. John simţi un sentiment de vinovăţie. Acesta se transformă repede în invidie. Neil era foarte sigur pe sine, dar fără aroganţă. Erau calmul şi genul de încredere ale celui care crede foarte mult în ceva.

Dîndu-şi seama de asta, John se îndoi că preotul putea fi clintit. Dar făcu o ultimă încercare.

– Şi dacă vă promit confidențialitate totală? Chiar dorea să facă asta. I se părea corect.

– Nu contează, spuse părintele Sullivan cu acelaşi glas liniştit. E fratele meu mai mic. Nu se cade să îl trădez.

– Chiar dacă ştiți cît rău a făcut?

– Nu e menirea mea să judec. Dumnezeu face asta. Din nou, deveni tăcut. Din nou, tăcerea se prelungi.

John căută ajutor la Anita.

– Puteți privi lucrurile din punctul de vedere al lui Lily?

Anita îl surprinse spunînd:

– Pot. În locul ei, aş vrea să aflu tot ce se poate afla. Dar nu este vorba despre fratele meu.

– Îl puteți convinge? întrebă John, arătînd din cap spre Neil.

– Nu, spuse cu hotărîre Neil. Nu poate.

John ştia cînd să renunțe.

– Bine, spuse el. E destul de cinstit. Să vă spun cum facem. Eu plec acum, dar am să-mi petrec noaptea la hanul de pe Maple. Dacă vă răzgîndiți, mă sunați acolo? Mîine după-amiază am să fiu în Lake Henry. Scoase din portofel o carte de vizită. Poftim numărul meu de acasă.

Preotul băgă cartea de vizită în buzunar fără să-şi arunce privirea pe ea.

John era descurajat. Ştiuse că încercarea de a-l face pe preot să vorbească avea puține şanse de reuşită dar, după ce îl cunoscuse, voia asta mai mult ca niciodată – de fapt, o voia la un nivel personal care nu avea nici o legătură cu Lily. Neil Sullivan era un bun cunoscător al sufletului omenesc. Trebuia să fie, dată fiind munca lui. John voia să ştie cum se împăca *el* cu cunoaşterea faptul că nu fusese alături de fratele lui mai mic.

Dar Neil nu arătase nici un moment de şovăire. Nu avea

să vorbească. John era atît de sigur de asta încît se gîndi să se întoarcă în Lake Henry în aceeaşi noapte. Dar drumul era lung, el era epuizat şi – chiar dacă era inutil să spere – îi spusese preotului că avea să fie la han.

Aşa că luă cina pe malul lacului şi hoinări pe străzile animate dorindu-şi ca Lily să fi fost cu el. Convins că preotul nu avea să sune, se plimbă pînă tîrziu şi se întoarse la han suficient de obosit ca să adoarmă repede. Dormi dus şi mult şi se trezi tocmai la timp ca să mai prindă micul dejun. Nu avea nici un telefon, nici un mesaj.

În timp ce intra în sufrageria hanului, se gîndea că putea trăi fără ajutorul preotului şi că îi era dor de Lily şi voia să fie acasă – cînd o zări pe Anita Monroe. Stătea la o masă foarte retrasă, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Privirea ei o susţinu pe a lui.

John se servi cu cafea dintr-o carafă de pe bufet, îşi umplu o farfurie cu produse de patiserie şi se duse la masa ei. Cafeaua o ţinu lîngă el, dar farfuria o puse între ei.

– Nu despre fratele dumneavoastră este vorba, îi aminti el.

Glasul ei era mai blînd decît cu o zi înainte, dar tot atît de sigur.

– Nu. Dar sînt cea care l-a văzut pe cel despre al cărui frate e vorba suferind de vinovăţie şi regrete.

Vinovăţie şi regrete. Cuvinte puternice.

– Ştie că sînteţi aici?

– Da. Am discutat asta aseară.

– El v-a trimis?

– Nu explicit. Dar ştia că am să vin şi nu mi-a cerut să n-o fac. În discuţie, i-am luat partea lui Lily. Zîmbi. Ai apăsat pe butonul cel bun. Dacă asta o poate ajuta, atunci el trebuie s-o facă. Deşi, treaba e că am nevoie de o garanţie de confidenţialitate. Lui Neil îi place anonimatul. Nu vrea ca presa să năvălească aici. Şi nu vrea ca Terry să fie rănit de mîna lui.

– Va fi mîna dumneavoastră, îi aminti el, apoi întinse

mîna repede şi îi prinse încheietura cînd, jignită fie de franchețea lui, fie de ceea ce credea că ar putea fi aroganță, ea dădu să se ridice. Vă rog, spuse el cu umilință, disperat în felul lui. Nimic din ce spuneți nu e pentru public. Nimic nu va vedea lumina tiparului. Am nevoie să-mi văd concluziile confirmate, atîta tot.

– Pentru Lily.

– Da.

Încetişor, ea se aşeză. Îl studie, arătînd tulburată.

– Şi pentru mine, adăugă John cu sinceritate. Am nevoie să înțeleg.

Privirea ei coborî în ceaşcă şi rămase acolo încă un minut. În cele din urmă, ridică ochii.

– Neil a fost un copil privilegiat. Nu a mințit cînd a spus că el şi Terry n-au fost apropiați. El era doar tangențial în temă cu ceea ce se petrecea în casă.

– Cum putea să nu vadă? Scuza lui John era distanța. El fusese plecat fizic atunci cînd Donny o luase razna.

Anita deveni terapeuta intuitivă şi răbdătoare.

– Neil vedea numai ce putea suporta să înghită. Restul trecea pe lîngă el. A văzut mai mult în înțelegerea întîrziată din ultimii ani, şi chiar mai mult de cînd a izbucnit scandalul Rossetti.

– Rossetti era problema din căsnicia Sullivan?

– Da. Jean – mama lui Neil – ştia că Rossetti avea de gînd să intre la seminar, dar a crezut că îl poate face să se răzgîndească. Evident, n-a putut. Au fost împreună mai mult de opt ani, apoi el a plecat. A fost ca şi cum rămăsese văduvă sau părăsită. De aici, o mulțime de emoții contradictorii. Apoi a întors foaia şi s-a măritat cu primul tip care i-a ieşit în cale.

– Într-un moment de slăbiciune.

– Aşa se pare. A existat puțină dragoste. James avea o problemă cu băutura şi, da, o problemă cu gelozia. Mai rău, era un catolic cucernic.

– De ce mai rău? Asta nu ar fi trebuit să ajute? Să le dea ceva comun?

Anita clătină din cap.

– Asta l-a făcut să fie şi mai mult în contradicţie cu el însuşi. Îl ura din răsputeri pe Rossetti, dar nu putea să ridice mîna împotriva lui Neil. Neil urma să fie preot. Asta îl făcea de neatins. Aşa că James acumula cantităţi uriaşe de energie negativă care nu avea unde să se ducă şi, ori de cîte ori se uita la Neil, se gîndea la Rossetti.

– Din cauza preoţiei?

– Şi a sincronizării. Neil s-a născut la nouă luni după cununie. James era convins că era fiul lui Rossetti.

Phii! se gîndi John. O întorsătură interesantă.

– Este?

– Nu. Categoric nu. Rossetti ieşise din viaţa lui Jean cu două luni înainte ca ea să se mărite cu tatăl lui Neil. Neil a avut la naştere numai trei kilograme. Ăsta nu era copil născut la nouă luni.

– Atunci de unde problema?

– Gelozia nu e întotdeauna raţională. James s-a convins pe sine că pruncul era al lui Rossetti. A mers chiar pînă într-acolo încît a raportat asta autorităţilor bisericeşti. Acum cincizeci de ani oamenii nu făceau testul ADN, ci matematica vorbea de la sine. Biserica a respins treaba, dar James nu. Şi Jean? Ea cînd recunoştea, cînd nega.

– *Recunoştea* ? De ce o făcea?

– Lua dorinţele drept realitate. Devenea tot mai deziluzionată pe măsură ce realitatea vieţii şi a căsniciei i se impuneau. O parte din ea *voia* să creadă că Neil era fiul lui Rossetti, voia să creadă că îi rămăsese pentru totdeauna o fărîmă din el. Aşa că iată-l pe Neil, a cărui prezenţă îl înfuria pe tatăl lui, şi iată-l pe tată, care nu îşi putea revărsa furia pe el, dar şi-o revărsa pe Jean.

– Şi pe Terry.

– Şi pe Terry, recunoscu Anita, părînd resemnată. Neil a

făcut față refugiindu-se în viața din afara casei. Era veşnic la şcoală sau cu prietenii. Cînd a plecat la colegiu, a plecat pentru totdeauna.

Asta suna familiar. Şi John plecase pentru totdeauna – sau aşa crezuse.

– Nu a încercat să-l ajute pe Terry? Sau pe mama lui? Nu a putut face pe altcineva să-i ajute? Să raporteze cuiva de la şcoală? Să se interpună fizic între tată şi ei?

– Era un *copil*, spuse ea cu convingere. Nu era Dumnezeu sau un sfînt, oricît voia Jean să creadă asta. Era un copil a cărui proprie viață acasă nu era atît de perfectă cum sună povestea.

John slobozi un oftat. Cu asta putea să se identifice. Se simți alinat auzind-o pe Anita spunînd-o.

Dar ea nu terminase.

– Ea a făcut din el substitutul pentru o iubire pierdută. Îl răsfăța, îl înălța în slăvi. Şi el ce putea să facă? Ştia că era un lucru bolnăvicios. Voia să se răzvrătească. Dar ea avea atît de puține plăceri în viață, şi încasa cureaua aia pentru el. Era mama lui şi o iubea. Aşa că a încercat să-i facă pe plac. A încercat să fie perfect. A încercat să rivalizeze cu Rossetti. Trase aer în piept şi se îndreptă. Dacă nu crezi că pînă şi el însuşi nu e puțin supărat pe Rossetti, mai gîndeşte-te.

– Atunci, nu l-a deranjat cînd Terry a iscat scandalul.

– Nu la început. Nu i-a fost greu să creadă că Rossetti avea o femeie. L-a înfuriat faptul că Rossetti era combinat cu altă femeie după ce frînsese inima lui Jean, dar nu i s-a părut imposibil. Aşa că iată un preot îndoindu-se de un cardinal, şi se simțea vinovat pentru asta. Apoi au venit scuzele oficiale, ore de cercetare a sufletului şi rugăciuni pentru Neil. Treptat, a simțit durere, apoi ruşine.

– Nu destul încît să vorbească deschis cînd ziarele au continuat să se ia de Lily, acuză John, întrucît compasiunea lui pentru omul acela avea şi ea limite. Neil ducea o viață ferită.

Dar Anita luă foc dintr-o dată.

– Ia stai aşa! Dar cu cardinalul cum e? El a vorbit? Nu, sigur că nu! Nu a vrut să dea naştere la speculaţii despre amante şi copii nelegitimi, şi pe bună dreptate. Îţi imaginezi ce ar fi scos presa din asta? Ce-ar mai fi zburdat? Îţi imaginezi *iadul?* Treaba ar fi fost dezavuată pînă la urmă, dar duhoarea ar mai fi zăbovit, şi Neil ar fi fost chiar la mijloc.

John nu putea s-o contrazică în privinţa asta. Oricît de supărat era pe Rossetti că o abandonase pe Lily, trebuia să admită că Anita avea dreptate.

Ea deveni rugătoare.

– Aşa că acum ştii. Asta îţi conferă putere asupra noastră. Te poţi întoarce şi folosi ce ţi-am spus, cu toate că ai promis să n-o faci, sau poţi să respecţi intimitatea lui Neil şi a familiei lui. E un om bun. N-o fi fost el alături de Terry, şi va purta pînă la mormînt vinovăţia pentru asta, dar a ajutat nenumăraţi alţi copii care au trecut prin acelaşi coşmar ca al lor.

Se rezemă în scaun şi ridică ceaşca de cafea.

Asta îţi conferă putere asupra noastră. John continua să audă fraza aceea. Asta îl făcea să se simtă mizerabil. Nu că îi părea rău că ascultase ce îi spusese. Iată motivul întărit. Abia aştepta să-i povestească lui Lily. Şi nu avea să dea asta publicităţii. Lucrul *ăsta* ar fi fost murdar. Ar fi fost împotriva a tot ce încerca el să facă acum cu viaţa lui. Dar Anita nu ştia asta.

– De ce mi-ai spus toate astea?

Ea puse ceaşca jos şi inspiră adînc. Terapeuta dispăruse. Ochii ei erau acum goliţi de expresie.

– Pentru că l-am văzut suferind. Am văzut secretul umflîndu-i-se în gît pînă a fost aproape să se înece cu el. Îmi place de el – în regulă, îl iubesc. Dacă n-ar fi fost preot, aş fi putut face ceva în privinţa asta. Întrucît este, voi dormi singură. Dar vreau să fie fericit. Dacă asta o va face pe Lily Blake să înţeleagă mai bine de ce a făcut Terry ce a făcut, o parte din

povară va fi ridicată de pe umerii lui Neil. Asta e. Asta e tot. Asta vreau.

26

Cu o seară înainte pe Lily o duruseră muşchii, dar după o baie fierbinte atunci şi una dimineaţă era gata s-o ia de la capăt. Maida fu ascultătoare. Oralee nici nu clipi la schimbare. Bub fu de-a dreptul respectuos cu ea. Culegătorii de mere care veneau din livadă îi dădură ei pontajul lor, întrucît era singura din secţie.

Cînd Maida plecă în acea după-amiază la licitaţia pentru maşina de mărunţit pămîntul, Lily preluă comanda. Se ocupă cu treburile din fabrică şi, cînd terminară lucrul, folosi telefonul din biroul Maidei pentru a da de urma unui transport întîrziat de dopuri de plastic pentru sticle.

Pe total, fu o după-amiază grozavă, marcată de sentimentul mîndriei şi al împlinirii. Nu conta că acum culoarea frunzelor trecuse de apogeu şi începea să pălească, soarele la apus trimitea scîntei pe vîrfurile arţarilor şi mestecenilor. Plecă acasă cu radioul urlînd şi un sentiment de satisfacţie în oase. Mulţumirea i se dublă cînd văzu camioneta lui John parcată lîngă vilişoară. Îi fusese dor de el.

El stătea pe ecluza de golire şi sări cînd ea opri.

– Ai întîrziat, spuse el, dar zîmbea.

Lily îi întoarse zîmbetul.

– Am avut multă treabă la fabrică. Deci? Trebuia să ştie. Cum a mers?

– A mers... grozav. În timp ce se îndreptau spre verandă, îi povesti despre părintele Sullivan, despre terapeuta Anita Monroe şi mai multe decît ştiuse ea vreodată despre Francis Rossetti.

– Credeau că Neil e *fiul* lui? întrebă ea.

– Tatăl lui Terry credea. Uneori şi mama lui. Nimeni altcineva nu a crezut în mod serios asta, dar Anita are dreptate. S-ar fi dezlănțuit iadul dacă presa afla asta. Aşa că, deşi nu a fost corect cu tine, mai că înțeleg de ce a stat Rossetti în umbră o dată ce *Post* a publicat scuzele. Nu a vrut să atragă şi mai mult atenția asupra lui.

Să atragă şi mai mult atenția, cugetă Lily. Era un fapt de remarcat, într-adevăr.

– După înălțarea în funcție, s-a scris foarte mult despre el. Cum de n-au aflat ziariştii?

– Simplu. Cine ştia despre asta? James şi Jean Sullivan sînt morți. Neil nu a vorbit. Terry nu a vorbit. Oficialitățile bisericeşti cu care s-ar fi putut să fi vorbit James cîndva fie au murit, fie nu au vorbit.

Lily se uita la lac, încercînd să pună totul cap la cap.

– Cel puțin există un motiv pentru care a tăcut. John?

– Mmm?

– Nu putem spune.

– Ştiu.

– Îmi pare rău. N-am intenția să-ți ucid entuziasmul. Dar nu putem tipări asta.

– Ştiu. În plus, nu e entuziasm.

Ea îi studie fața.

– Atunci, ce?

El se încruntă, dar încruntarea nu ținu. Cutele de pe frunte se netezîră. Cînd se uită la ea, fața lui era de un calm uimitor.

– Uşurare. Pace.

– Înțelegere, adăugă ea.

El dădu din cap.

– Asta nu înseamnă că nu putem folosi restul. Nimic care să aibă legătură cu Neil sau Rossetti. Doar cu Terry. Sărmanul! Nu o să fie încîntat.

– Nu, spuse Lily şi simți un grăunte de regret. El vrea faimă. Vrea un nume al lui.

– E manipulativ şi posesiv.

– Îi place să controleze. Ca tatăl lui?

– Probabil.

– Eu pot să-l înțeleg. Cînd John se arătă nedumerit, îi explică. A avut nevoie de iubirea mamei lui, şi n-a avut-o. Eu, cel puțin, l-am avut pe tata. Terry nu l-a avut pe nici unul. Aşa a schimbat trei neveste. Căuta cu disperare iubirea, dar nu putea menține o relație.

– Nu te-ai răzgîndit privitor la darea lui în vileag, nu-i aşa?

– Nu, răspunse ea pe loc. Într-o fracțiune de secundă, reveni la ce îi făcuse Terry. Am nevoie să-mi recapăt numele. Am nevoie de libertate.

John o îmbrățişă, şi ea zîmbi. Îi fusese dor de ultima noapte – atît de apropiere, cît şi de sex. Avea cu mult mai mult decît avusese Terry Sullivan vreodată. Ținînd cont de toate, era o femeie norocoasă.

– Ți-e foame? întrebă el.

Ea dădu din cap, lipită de pieptul lui. Era pregătită să se distreze. După o zi de muncă grea, mîncarea avea să o binedispună.

– Să mergem la Charlie's.

Zîmbetul îi pieri, se trase înapoi, ridică privirea.

– Noi?

John se uită în jur. Nu, nu mai era nimeni acolo.

– Păi, ştiu şi eu... spuse ea, părăsită de curaj.

– Ai supraviețuit înmormîntării lui Gus.

– A fost altceva. N-am avut de ales.

– Acum ai, spuse el şi aşteptă.

Serile de joi erau aglomerate la Charlie's, întrecute doar de cele de sîmbătă. Lily cîntase prima dată în public, în afară de biserică, într-o seară de joi, în camera din spate de la Charlie's. Nu mai fusese acolo de la şaisprezece ani, cu cinci zile înainte să plece cu Donny Kipling într-o maşină.

– E tot aşa? îl întrebă ea pe John. Înainte, Charlie senior era organizatorul spectacolului. În serile de joi, podiumul era

întotdeauna rezervat celor noi, celor tineri, celor promițători.

– Aproape la fel.

Curioasă, deşi nu voia s-o recunoască, Lily întrebă:

– Cine cîntă?

– Un grup din Middlebury. Două chitare, o vioară, un violoncel. Cîntă folk cu o notă de pop.

Lui Lily îi plăcea folkul. Îi plăcea popul. Cu puțin anonimat, s-ar fi descurcat. Dar aici era Lake Henry. Chiar şi fără scandal, aici nu exista anonimat.

– Lumea va vorbi, spuse ea.

– Te deranjează?

Întrebarea era absurdă. În afară de Poppy, care era sora ei şi nu se punea la socoteală, John era cel mai bun prieten al ei din Lake Henry. Se vedea zilnic cu el, se culcase cu el în şase din ultimele şapte nopți. Era deştept, prietenos şi frumos. Cu excepția ocupației lui, îi plăcea totul la el. Avea ceva împotrivă să fie văzută cu el?

Aruncă întrebarea înapoi.

– *Pe tine* te deranjează?

El nici nu clipi.

– Nici un pic.

Camera din spate nu se schimbase prea mult în cei optsprezece ani de cînd fusese Lily acolo ultima dată. Mese şi scaune de cafenea înlocuiseră băncile, şi exista un nou sistem de sunet, cu difuzoare montate sus, aproape de tavan. Dar scena mică, înălțată, era aceeaşi, cum aceleaşi era şi soba burtoasă şi ambianța stăpînită şi relaxată. Nu că ar fi fost ceva neobişnuit în Lake Henry. Dar serile de joi în camera din spate de la Charlie's erau de nota zece. Nimeni nu se grăbea. Nimeni nu discuta afaceri. Nimeni nu purta ceva mai elegant decît blugi. Şi nici urmă de parfum. Locul mirosea a scîndură veche, cafea proaspătă, ciocolată topită şi amuzament.

Totul era familiar, dar Lily nu ştia la ce să se aştepte. Aici nu existau străini. Audiența era în totalitate din Lake

Henry. Se temea că avea să fie ținta şoaptelor şi a privirilor lungi, cum fusese în acea primă duminică în biserică.

Dar Poppy era acolo, aşa că stătu un timp de vorbă cu ea, şi cu Marianne Hersey, care se opri la masa lor, şi cu Charlie Owens. Regulile se păstrau. Nimeni nu discuta afaceri, nici chiar Cassie, care veni cu soțul ei şi trase un scaun. Sosi cafeaua, împreună cu aceleaşi prăjiturele calde, cu ciocolată, care ți se topeau în gură, pe care familia Owens le servea în camera din spate de trei generații la rînd. Deja locul era înțesat şi orchestra începuse să cînte, oferind oamenilor ocazia să se uite la ceva mai bun decît Lily.

Încetul cu încetul, se destinse. Nu mai fusese de ani întregi pe partea asta a scenei, iar energia generată de orchestră era molipsitoare. După cîteva cîntece, bătea din picior împreună cu restul mulțimii; după alte cîteva cîntece, fredona cu mulțimea. Dacă oamenii erau conştienți de prezența ei, nu o luau drept o provocare. După toate aparențele, ea era doar încă un lakehenryan care se relaxa într-o seară de joi.

Către sfîrşitul serii, orchestra cîntă melodii la cerere. Majoritatea erau cîntece din anii şaptezeci şi optzeci, şi starea de spirit deveni nostalgică. Mai ales pentru Lily, care o mare parte din cariera ei cîntase Simon şi Garfunkel, Eagles, Carole King, Van Morrison, chiar şi Beatles, şi simțea dorința subită de a le cînta din nou.

Combinația de chitară, vioară şi violoncel era perfectă pentru cîntece ca „Yesterday" şi „Desperado", şi nu era singura care gîndea asta. Aplauze furtunoase aduseră bis după bis, apoi la fel de inspirate versiuni ale altor cîntece care fuseseră în topuri la vremea lor.

Lily era în al nouălea cer cînd, dintr-o dată, Charlie apăru lîngă scaunul ei, cu un microfon fără fir în mînă.

– Băieții cîntă un „Tapestry" grozav, spuse el. Era evident ce avea în minte.

– Oh, nu, nu, şopti Lily, îngrozită. N-aş putea.

Dar, brusc, se auzi un fluierat – Poppy o îndemna să

cînte – şi, din alte părți, izbucniră aplauze ritmate. Zgomotul crescu. Lily se uită la John, care arăta aproape la fel de înnebunit ca ea. Ciudat, dar asta o convinse. Ea era animatoare de meserie. Cîntase de zeci de ori în fața străinilor, deseori în număr mult mai mare. Dacă o făcuse atunci, putea s-o facă şi acum – dacă nu pentru ea, atunci pentru John.

Luînd microfonul de la Charlie, urcă pe scenă. Plecînd capul, făcu audiența să dispară din mintea ei. Dintre cîntecele lui Carole King, „Tapestry“ era preferatul ei. Închise ochii cînd începură chitarele şi se concentră asupra sunetului cînd intrară vioara şi violoncelul. Apoi, cînd introducerea se apropie de sfîrşit, ridică microfonul. Cu ochii tot închişi, gîndindu-se acum la cuvinte, începu să cînte.

Cuvintele curgeau, unul după altul, şi era uşor. Făcuse de prea multe ori asta ca să nu fie, dar nu se aşteptase la atîta uşurare. Era ca şi cum respira iar după zile întregi de stat sub apă, ca şi cum vedea iar după zile întregi de stat pe întuneric. Vocea ei era un vechi prieten alto care venea lin, impecabil. Pe măsură ce tempoul creştea, melodia devenea mai plină, chiar dacă mai tristă, povestea unei vieți la sfîrşitul ei, dar în timp ce cînta ultimele cuvinte, Lily se simțea mai puternică. Cu ochii deschişi, era cu fața mai mult la orchestră decît la auditoriu. Era cît se poate de firesc să continue cu „You've Got a Friend“.

Lily era în elementul ei. Întotdeauna o iubise pe Carole King, iar orchestra cunoştea bine muzica ei. „You've Got a Friend“ continuă cu „So Far Away“, apoi cu „Will You Love Me Tomorrow“. Lily se simțea atît de bine, atît de detaşată de auditoriu, de parcă era singură într-un studio mic cu patru muzicieni care îi împărtăşeau pasiunea. Îşi atinse bărbia cu microfonul şi le zîmbi larg cînd interpretară primele acorduri ale „A Natural Woman“. Cînd ajunse la ultimele cuvinte, tremura practic în ritmul melodiei.

Corzile atacară sfîrşitul cîntecului. Înviorată, bine dispusă, momentan sătulă, Lily puse jos microfonul şi le zîmbi celor

din orchestră, dar ei îi făceau semn să mulțumească auditoriului. Abia atunci auzi ea aplauzele tot mai puternice. Cu un zîmbet timid, se întoarse și se înclină adînc.

Poppy trase mașina lîngă casa ei la scurt timp după zece. După alte cîteva minute ieși din dubiță în scaunul ei cu rotile, apoi intră în casă. Annie Johnson, care îi ținuse locul la telefon, o întîmpină în hol.

– Mi s-a părut mie că aud dubița, spuse ea, scoțînd din buzunar cheile de la mașină. Te caută cineva, e încă la telefon. Un tip cu glas *grozav*.

Griffin Hughes. Poppy rămase calmă.

– Altceva? întrebă ea, dar Annie era deja la ușă.

– Nimic, strigă ea. O seară liniștită. Ușa se trînti cu zgomot.

Poppy își împinse căruciorul spre panoul telefonic și, lăsînd căștile pe masă, ridică receptorul.

– Willie Jake doarme dus. Omul are șaptezeci de ani. Chiar ai crezut că o să fie disponibil la ora asta?

– Nu, veni răspunsul bine dispus. De asta te-am sunat direct pe tine.

Poppy se uită la panoul cu butoane și se îmbujoră cînd văzu unde era luminița verde.

– De unde ai numărul meu? Avea să-l *omoare* pe Jake – sau pe Emma, de fapt – dacă vreunul dintre ei îl dăduse.

– Din cartea de telefon.

– Oh.

– Sun la o oră nepotrivită?

– Nu.

– Ai fost plecată?

– Da. E joi seară.

– Și?

– Am fost la Charlie's.

– Cine e ăla?

– Nu e un *el*. E un loc. Un magazin. De fapt, camera din

spate a unui magazin. Acolo e muzică live în serile de joi. Îi povesti despre grupul care cîntase în acea seară, minus rolul lui Lily de la sfîrşit.

– Sună a distracţie, spuse Griffin.

– Nu. Un oraş foarte mic. Tu eşti din New Jersey. Eşti obişnuit cu New York-ul. Te-ai plictisi.

– Generalizezi, Poppy Blake, şi greşeşti. Eu locuiesc în Princeton. Nu e un loc mare, dar am ales să trăiesc aici tocmai pentru că are un iz de oraş mic. N-am mai fost la New York de luni întregi. Nu e nevoie.

– Nici chiar pentru munca ta?

– Nu. Există telefon, e-mail şi fax.

– Predai la colegiu?

– Nu. Doar scriu.

– Mă suni tot pentru informaţii despre Lily? Nu eşti nerăbdător să termini odată articolul ăla al tău? N-ai nevoie de *bani?*

Liniştit, dar la obiect, el spuse:

– Nu. Sînt independent financiar. Ca tine. Şi nu sun pentru informaţii despre Lily.

Asta o reduse la tăcere. Văzînd că nu mai spune nimic, Griffin rîse.

– Aici te-am prins, nu-i aşa?

– Atunci, de ce ai sunat? Trebuie să existe o grămadă de studente drăguţe în Princeton.

– Studentele sînt prea tinere.

– Atunci, absolvente.

– Îmi plac femeile mai în vîrstă.

Poppy zîmbi.

– N-ai să ajungi nicăieri cu măgulirea. Nu mă las dusă de nas de glasuri profunde, enigmatice şi sexy. De obicei, sînt asociate bărbaţilor încuiaţi.

– Eu nu sînt încuiat.

Nu. Nici ea nu credea că este.

– Vrei să mă vezi în persoană? întrebă el.

– Ha! Ai vrea tu să spun da. Ai veni aici cu o invitație autentică și ți-ai petrece timpul căutînd material pentru articolul tău. Îi cunosc eu pe cei ca tine, Griffin. Nu te invit aici. Avem activități.

– N-aș putea să mă lipesc și eu?

Ea oftă. Cu un glas calm, spuse:

– Nu te invit.

– Există altcineva.

Ea se gîndi să mintă. Ar fi fost cel mai ușor lucru. Să termine acum. Clar și simplu. Dar îi plăcea să viseze la Griffin Hughes. Dacă visul era tot ce avea...

– Nu, spuse ea. Nu există nimeni. Deveni rugătoare. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Pari un tip grozav. E amuzant să vorbim. Dar nu forța nota, te rog.

27

John era atît de topit încît nu știa ce să facă. Deja se îndrăgostise de Lily bucătăreasa, de Lily prietena, de Lily țintașa, chiar și de Lily cîntăreața cu cufundarii. Urmărind-o joi seară pe scenă la Charlie's, se îndrăgostise de Lily seducătoarea, și asta era rău. Era îmbrăcată în blugi simpli și o cămașă fără guler, nefardată, și era fie în propria ei lume, fie în una cu orchestra, dar inima lui zvîcnea de uimire și respect. Nu trăise nimic de genul ăsta cu Marley, nu simțise nimic asemănător urmărind-o pe Meg Ryan în toate filmele ei, fiecare văzut de trei ori. De fapt, se simțea timid cînd Lily se întoarse la masă și fu absurd de încîntat cînd, tot drumul de întoarcere la Thissen Cove, stătu lipită de el pe bancheta camionetei. Dar o făcuse. După toate aparențele, și ea era topită după el. Cel puțin, ăsta fu mesajul care veni în minutele de dinainte de a adormi alături.

Cînd el se trezi, era deja plecată la muncă la fabrica de cidru, dar îi simți prezența în casă, împreună cu același

sentiment dureros de uimire. De data asta sentimentul avea legătură cu tabloul mai mare al vieții lui, cu lungile dorințe și nevoi, chiar cu visurile. Se gîndea la toate astea stînd afară pe docul ei și tremurînd în burnița de octombrie. Umezeala scotea un sunet ritmat în timp ce picura printre frunzele uscate pe mal. Nu se zărea nici o barcă. Cele mai multe din ele erau luate de pe apă și puse la păstrare pentru iarnă. În cîteva săptămîni și docul lui Lily avea să ia calea asta. Dacă stîlpii erau strînși de gheață, aveau să crape.

Iarna era cu vîrful piciorului în prag. Aerul era rece și umed, cerul ca oțelul. Nu se mai zărea nici un cufundar. John nu știa dacă mai erau pe acolo, dar dacă da, era doar o problemă de zile pînă să plece. Frigul și umezeala spuneau că era timpul să o ia din loc.

Și pentru el era timpul s-o facă. Era timpul să se hotărască să facă ori una, ori alta. Următorul pas al vieții lui era așteptarea. Dacă scria o carte, trebuia să se apuce de ea.

Așa că vineri dimineață se duse la birou cu o senzație de hotărîre. Era doar de cinci minute acolo cînd sună Brian Wallace.

– M-am gîndit că ai vrea să știi, spuse el degajat. Am primit raportul. Banda Blake a fost tăiată și lipită. Terry a fost concediat.

John așteptă restul.

– Nu asta voiai? întrebă Brian. Îl urăști de ani întregi pe Terry. Dacă e să spunem adevărul, nu ești singurul. Diseară va fi veselie mare în redacție.

În urmă cu o lună, și John ar fi fost vesel. Dar în urmă cu o lună, nu era implicat în cazul lui Lily.

– Și? îl îndemnă el pe Brian.

– Acum, în timp ce vorbim, el își golește biroul. Afirmă că are multe de făcut fără să mai muncească pe brînci pentru noi, dar mănîncă rahat. Pe aici prin jur, e terminat.

Nu asta aștepta John.

– Lasă-l pe Terry. Ce e cu Lily?

– Ce e cu ea?

– Ziarul scrie vreun articol?

– Nu. Concedierea lui Terry e un post-scriptum. E lipsită de relevanță.

– Poftim? Lui John nu-i venea să creadă. O femeie nevinovată a fost terfelită de ziarul vostru pe baza unei înregistrări pe care ai refuzat s-o dai la verificat pînă nu ți-am dat motive temeinice de premeditare din partea lui Terry, și nu-i datorezi nimic?

– Ce ai vrea să facem? întrebă Brian, părînd supărat.

– Avocatul ei a cerut o retractare.

– Oh, te rog să mă scutești. Noi n-am greșit cu nimic. Am acționat cu bună-credință. Am considerat că povestea era adevărată pe baza cercetărilor.

– Pe baza unei casete falsificate.

– Pe baza unei casete pe care noi am crezut-o reală. Doamne, Kip, ce-ai vrea *să facem* noi? Să verificăm fiecare afurisită de casetă ca să vedem dacă e autentică?

– Nu, răspunse calm John. Cunosc reporteri din personalul tău care sînt dincolo de orice bănuială, dar Terry nu este, și o știai. O știai, Brian, și știai că articolul ăsta avea puterea de a face rău. Recunoaște. Ai mers pe mîna lui pentru că știai că o să vîndă ziarele, și le-a vîndut. Voi ați dat lovitura. Așa că acum ați trecut la sîngele și loviturile de cuțit din Back Bay. Care e problema cu publicarea unei retractări în cazul lui Lily?

Brian răspunse cu o candoare surprinzătoare:

– Problema e că noi ne mîndrim cu faptul că sîntem jurnaliști buni. N-a fost destul de rău că ne-am cerut scuze cardinalului? De ce să turnăm gaz pe foc? Toată lumea știe că am dat-o în bară. Să-i cerem scuze și lui Lily Blake ar fi un exces de zel.

– Exces de zel? repetă John ca un ecou. O retractare ar fi putut diminua întrucîtva forța propriei sale lucrări diminuînd

răul pe care i-l făcuseră lui Lily, dar el voia retractarea pentru ea. O femeie nevinovată este distrusă şi tu spui că îndreptarea lucrurilor e un *exces de zel?*

– Exces de zel în sensul că noi înghiţim hapul. De ce mă pisezi pe mine cu asta? Terry e ticălosul în povestea asta.

– Tu ai aprobat articolul. Tu i-ai dat drumul şi apoi ai ţinut-o şnur. Dacă acţionai mai repede, puteai să scoţi un articol despre păcatele lui Terry, îi făceai dreptate lui Lily, lumea presei avea o părere mai bună despre tine şi toată treaba era terminată.

Brian urlă:

– Toată treaba *e* terminată! Ascultă-mă bine, John. Noi *nu ne umilim!*

John era livid cînd puse receptorul în furcă, dar ştia că Brian îşi spusese ultimul cuvînt. Însă Brian era doar un redactor-şef. Deasupra lui erau alţii mai mari, oameni în măsură să ordone o retractare. John se gîndi să sune pe unul dintre ei. Apoi se răzgîndi.

Lily avea nevoie de închiderea cazului. Avea nevoie de scuze publice şi de reabilitarea numelui ei, pe care scuzele ar fi adus-o. Avea nevoie să i se facă dreptate.

Concedierea în linişte a lui Terry nu era dreptate. Era recunoaşterea cea mai măruntă a greşelii. Nimeni în afara celor care lucrau la *Post* nu avea să ştie că Terry fusese concediat. Ba, John ar fi pariat că *Post* conta pe faptul că Terry avea să susţină că îşi dăduse demisia. Terry avea să-şi găsească altă slujbă şi s-o ia de la capăt doar cu o pată cît un vîrf de ac în cariera lui. Asta nu era dreptate.

Aşa că John ar fi putut să ameninţe să facă din concediere articolul de fond din *Lake News* dacă *Post* nu publica scuze. Armand ar fi fost în al nouălea cer. Le-ar fi telefonat tuturor cunoscuţilor din New York, şi reacţiile ar fi fost asigurate.

Oh, da, ar fi putut ameninţa cu asta. Şi s-ar fi putut ca *Post* să publice scuzele. Dar ar fi făcut-o în vreun colţişor de

ziar, cît mai discret cu putință. Nimeni n-ar fi văzut scuzele.

Lily fusese distrusă pe pagina întîi. Merita reabilitarea pe pagina întîi.

Din păcate, o reabilitare pe prima pagină nu era în interesul lui cel mai mare. Orice înviere a poveştii în ziarele importante, mai ales un articol care se concentra asupra lui Terry, prezenta riscul ca alt reporter curios să descopere ce descoperise John. Dacă se întîmpla asta – dacă alt scriitor i-o lua înainte după ce el făcuse tot ce era mai greu – John putea să-şi ia adio de la învoiala cu cartea.

Ar fi fost chiar atît de cumplit lucrul ăsta?

Avusese patru motive să vrea să scrie o carte: faimă, bani, admirația lui Gus şi justificarea faptului că ducea o viață de oraş mic.

La dracu' cu faima. Nu avea nevoie de ea. Lily îl făcea să se simtă important.

La dracu' cu banii. Putea trăi şi fără asta. Lily nu era materialistă. Ea îl făcea să se simtă milionar.

Şi stilul lui de viață? Dacă nu-i păsa de faimă şi bani, stilul lui de viață era foarte bun.

Rămînea admirația lui Gus, pe care încă o voia, chiar dacă omul era mort. Asta era totuna cu conştiința şi respectul de sine.

Aşadar, scria o carte, sau nu? Trebuia să se hotărască, şi încă repede.

În week-end, Lily era la fel de derutată ca John. O dată cu refuzul ziarului *Post* de a publica o retractare chiar şi în ciuda rezultatelor verificării casetei, trebuia să înfrunte realitatea unui proces care avea să fie lung şi tărăgănat. Deja avocații ziarului îi ceruseră lui Cassie şaizeci de zile pentru a analiza acționarea în justiție.

– E o tactică tipică de tragere de timp, spuse Cassie.

– Nu putem să spunem nu? întrebă Lily.

– Putem, dar nu e înțelept din punct de vedere strategic.

Dacă le refuzăm timpul cerut, dacă pretindem un răspuns imediat, s-ar putea să fie destul de supăraţi ca să înainteze tribunalului statului o moţiune de respingere. Procesul ăsta, dacă are loc, îl vom cîştiga sigur. Problema este timpul. Dacă ei înaintează acum o moţiune de respingere, data audierilor ar putea fi abia în februarie.

– Ce îţi garantează că ei nu vor înainta aceeaşi moţiune de azi în şaizeci de zile? întrebă Lily.

– Nimic, admise Cassie. Dacă vor fi nemernici, exact asta vor face.

– Nu ţi s-au părut nemernici?

– Ba da. Dar asta n-ar fi fost înţelept din punct de vedere strategic pentru ei. Avocatul care a sunat era umil şi curtenitor. Prefăcut ca dracu', dar umil şi curtenitor. Eu recomand să fim tipe de treabă şi să le dăm treizeci de zile. Asta nu ne dă prea mult înapoi în schema generală a lucrurilor.

Lily acceptă, dar nu era fericită. Treizeci de zile însemna încă o lună întreagă de închisoare. Simţea o urgenţă care mergea dincolo de problemele de la Boston. Începea să-şi facă o viaţă în Lake Henry. Mai erau, totuşi, lucruri de rezolvat cu Maida, dacă spera să rămînă mult, şi îi era frică să se gîndească prea departe privitor la John, dar o rezolvare a scandalului era o condiţie sine qua non. Nimic din celelalte lucruri n-ar fi început să se lămurească pînă ce nu se rezolva asta.

Duminică dimineaţă, John o duse pe Lily la biserică. După aceea o duse la o gustare la Charlie's şi la o plimbare cu maşina pe dealuri. O duse la biroul *Lake News* şi îi dădu pachetul de articole de la academie şi, după ce alese trei, îi dădu să verifice în mare zecile de materiale care veneau lunar de la corespondenţii din oraş, corespondenţii voluntari, şi care, în mod normal, erau treaba lui Jenny Blodgett.

Era încîntată să fie de ajutor, lucru care lui îi plăcu enorm. Interesul ei faţă de ziar era totuna cu interesul ei pentru el – lăsînd la o parte faptul că avea mare nevoie de ajutorul ei.

Nici vorbă de scris o carte. *Lake News* era prioritatea numărul unu. Numai că nu-i stătea mintea la asta.

După un timp, recunoscînd că simțea nevoia să-şi odihnească mintea, o lăsă pe Lily la computer, trecu pe lîngă oficiul poştal şi traversă strada spre cimitirul de lîngă biserică. Se opri mai întîi la locul unde era îngropat Donny şi simți durerea care îl încerca întotdeauna. La fel ca Neil Sullivan, avea să-şi ducă regretele în mormînt, dar cuvintele Anitei îi erau de ajutor. *Era un copil*, spusese ea în apărarea lui Neil. *Nu era Dumnezeu sau un sfînt. Era un copil a cărui proprie viață acasă nu era atît de perfectă cum sună povestea.* Ar fi putut la fel de bine să spună asta în apărarea lui John. Asta nu-l scutea de vinovăția față de Donny, doar o făcea ceva mai puțin dureroasă.

Se întoarse către peticul de pămînt de lîngă cel al lui Donny. Mormîntul lui Gus. Aici nu era deloc iarbă. Iarba trebuia să aştepte primăvara. Dar erau frunze căzute din copaci şi duse de vînt peste țărînă, într-un covor de nuanțe de galben pal, roşu şters şi cafeniu stins.

Era linişte aici – un loc plin de pace, cum era veşnicia – pentru că John chiar credea că tatăl lui era în rai. Un om care suferise atît de mult merita asta.

Eu am fost cel care te-a dezamăgit. Eu am dat greş. Eu n-am fost niciodată destul de bun. Nici pentru mama ta. Nici pentru Don. Nici pentru tine.

Trist că ăsta a trebuit să fie un gînd de muribund. Trist că valoarea fusese atît de importantă pentru el. Un om fără conştiință ar fi trecut uşor peste asta, hotărî John. Un om fără conştiință nu avea nici o grijă pe lume.

Gus avusese conştiință. La fel şi John.

Gus voise să fie destoinic. La fel şi John.

Gus ridicase ziduri de piatră frumoase. John scria articole frumoase. Dar nici una, nici alta nu erau suficiente ca să le garanteze valoarea.

De fapt, era simplu. Era grozav să construieşti ziduri şi să scrii articole. Dar esența avea de a face cu oamenii.

Nu, Lily nu voia să se gîndească la ce simțea pentru John, dar sentimentele alea nu dispăreau. În mod ideal, ea ar fi lămurit scandalul, ar fi lămurit lucrurile cu Maida, şi *pe urmă* s-ar fi gîndit la el. Dar viața nu era niciodată ideală. Inima ei insista să se strîngă ori de cîte ori se gîndea la el.

În duminica asta, simți că era derutat şi se temu că începea să se răzgîndească în legătură cu relația lor. Neputînd să-l întrebe, ca nu cumva el să spună că da, îşi dădu toată silința să fie de ajutor la birou, apoi prepară cina acasă la ea, încercînd să-i fie pe plac în felul ăsta. El zîmbi, mîncă pînă la ultima îmbucătură şi îi mulțumi mai mult decît o dată. Dar cînd se întoarse de la chiuvetă după ce termină cu vasele, descoperi că era afară pe punte. Punîndu-şi puloverul şi o jachetă, ieşi după el.

Era de-a dreptul frig. Se stîrnise vîntul, încrețind apa, cum rareori făcuse cu o lună înainte. Octombrie era în plină desfăşurare. Noiembrie avea să aducă zăpada.

Adidaşii ei scoteau un sunet înăbuşit pe scînduri. John ridică privirea şi zîmbi. Luînd-o de mînă, o trase jos şi o instală între picioarele lui, cu fața spre lac, cu bărbia în părul ei, şi brațele ținînd-o strîns.

Brațele alea nu dădeau senzația că începeau să se răzgîndească. Pe moment, era mulțumită.

– Ascultă apa, şopti ea.

– Mmm-hmm. Aşteaptă cu bucurie furtuna. Încercam să aud cufundarii.

– Ai auzit vreunul?

– Nu. S-ar putea să fie acolo, departe. O să-i auzim dacă strigă. Sînt greu de localizat cînd apa e agitată şi nu luminează luna. Gura lui îi atinse tîmpla. Ți-e destul de cald?

– Da.

– Te iubesc, să ştii.

Inima ei bătea nebuneşte.

– Dar tu? întrebă el, fermecător de nesigur.

Era nebună după el. De cînd putea să aibă încredere într-un ziarist?

– Foarte mult.

Îl simţi destinzîndu-se puţin. Cînd el îi spuse: „Vreau tot ce e cel mai bine pentru tine“, îl crezu. Mai mult, crezu ce auzi în subita lui posomorală. Cauza derutei lui nu era relaţia lor. Era cealaltă încurcătură.

Era şi uşurată, şi speriată.

– Ce opţiuni am?

John oftă ca unul care examinase amănunţit fiecare opţiune.

– Ai trei, răspunse el, tot cald şi apropiat. Prima, poţi urma cursul legal. Să rămîi neclintită, s-o laşi pe Cassie să meargă înainte cu cazul şi să obţii în felul ăsta ce reparaţii poţi.

„Să rămîi neclintită“ era o frază realizabilă. Opţiunea asta avea să ia timp.

– A doua, spuse el, poţi să spui totul în cartea mea. Jacobi vrea s-o scoată în martie. Aş prefera cîteva luni în plus ca s-o scriu bine, dar pot s-o dau gata pentru martie. Asta ar aduce rezultate mai rapide decît un proces.

„Poţi să spui totul în cartea mea.“ Nu, *eu pot să spun totul*. Asta dădea senzaţia de strădanie comună. Era ceva.

– A treia, concluzionă el, putem fi în centrul atenţiei săptămîna asta. Eu pot să dedic *Lake News* săptămînii scandalului. Să dau toată treaba în vileag. Armand va avea grijă ca presa centrală să preia povestea. Ai avea judecata care îţi trebuie, fără să mai mergi la tribunal.

Ea îşi înghiţi nodul din gît. Ar fi avut judecata, fără tribunal. Ar fi avut expunerea în public, lucru pe care îl ura. Dar de data asta ar fi fost titlurile mari, reabilitarea sigură, răzbunarea finală.

– Dacă fac asta, n-ai să mai ai cartea, sublinie ea.

El rămase tăcut mult timp. Cînd vorbi, cuvintele aveau o anume resemnare.

– S-ar putea ca tu să ai nevoie de asta mai mult decît am eu nevoie de cartea mea.

Ea era mai înduioşată decît îi venea să creadă.

– E alegerea ta, spuse el.

– Dar îţi doreşti cartea aia. Ştia cît de mult o voia. Discutaseră despre visurile lui. Ea nici nu mai era ameninţată. Nu chiar. Era treaba cu încrederea.

– Mai pot să scriu cartea.

– Nu va avea acelaşi impact.

– Poate că nu. Dar în momentul de faţă tu ai nevoie să fii în centrul atenţiei. Ai nevoie de lumina reflectoarelor.

– Urăsc lumina reflectoarelor.

El o întoarse şi se uită în ochii ei.

– Le-oi fi urînd tu dar, la naiba, au efect. Reflectoarele ţi-au luat slujbele, casa, reputaţia. Le vrei înapoi?

Îşi aminti de mîndria pe care o simţise la Winchester School cînd cîntau grupurile ei a cappella şi de plăcerea de a interpreta la pian cîntece preferate la Essex Club pentru oameni ca Tom şi Dotty Frische. Îşi aminti de satisfacţia de a merge pe jos prin Grădina Publică şi pe Commonwealth Avenue spre locul pe care şi-l făcuse cămin numai din muncă grea şi hotărîre. Reputaţia ei stătuse la baza tuturor acelor lucruri.

– Le vrei? întrebă John.

– Da.

– Vrei reabilitare?

Voia ea ca lumea să ştie că nu avusese niciodată o legătură amoroasă cu Francis Rossetti? Voia ea o recunoaştere a ororii în care fusese transformată viaţa ei în Boston? Voia să i se ceară scuze pentru faptul că fusese exclusă, umilită şi batjocorită?

– Da!

– Vrei să-i pedepseşti pe cei care ţi-au făcut asta?

Erau atîția cărora trebuia să le fie ruşine, erau atîția în culise care lăsaseră să se întîmpe asta – cu cine să înceapă? Era Justin Barr, a cărui gură mincinoasă o zugrăvise, pe calea undelor radio, ca fiind o Jezebel, şi mai era Paul Rizzo, care o urmărise şi o hărțuise şi niciodată, nici măcar *o singură* dată, nu îi acordase prezumția de nevinovăție. Dar, dintre toți, Terry Sullivan era cel mai rău. El fusese primul care scornise povestea. Voia ca el să fie pedepsit?

Bineînțeles că voia.

John îşi petrecu noaptea la Lily, dar plecă primul dimineață. Se opri la Charlie's pentru cafea şi ziarele din alte oraşe, apoi se duse direct la birou.

Nici nu deschise ziarele alea. Avea foarte mult de scris, şi cuvintele curgeau fără efort din creier, prin degete, pe monitor. La un moment dat se gîndi să oprească ceva şi pentru el. Aici erau ştiri mai mult decît suficient, mai putea, totuşi, să-şi scrie cartea.

Dar era vorba de Lily, care muncea la fabrica de cidru din cauză că fusese considerată nepotrivită pentru a-i învăța pe copii, şi de Gus, paralizat de credința în propria-i nevrednicie.

John era destoinic sau nu? Era om de treabă, sau nu?

Lake News căpăta o importanță tot mai mare pe măsură ce orele treceau. Voia ca numărul ăsta să fie lucrul cel mai bun pe care îl făcuse vreodată. Nu voia să oprească nimic. Aici era vorba de transmitere de ştiri. Jurnalistic vorbind, nu era visul lui John. Gîndurile despre scrierea unei cărți trecuseră pe planul doi, cedînd locul ideii de a obține dreptate pentru Lily.

Într-un moment de ceea ce John ştia acum că fusese cinism născut din frustrare, Gus spusese că ziariştii raportau ştiri pentru că nu aveau minte să creeze ştiri. Ei bine, John avea minte. Pornise pe urma unei intuiții, îşi făcuse temele şi găsise informații noi ca să remodeleze un articol vechi.

Nu, treaba unui jurnalist nu era să fabrice ştiri. Învăţase asta cu ani în urmă. Dar nimic din ce făcea sau gîndea sau îşi imagina acum nu-i spunea să se întoarcă. Descoperise adevărul şi îl făcea cunoscut. Asta nu i se părea deloc greşit.

Marţi dimineaţă, cînd Liddie Baynes sosi cu rubrica lui Armand, John era la uşă s-o întîmpine.

– Pentru jumătatea voastră mai bună, spuse el înmînîndu-i un plic mare în timp ce îl lua de la ea pe cel mic. Ce face şefu'?

– E arţăgos, spuse Liddie, dar cu afecţiune. Articulaţia de la şoldul lui nu mai funcţionează ca la douăzeci de ani.

John zîmbi şi arătă spre plicul pe care i-l dăduse.

– Asta o să-l înveselească.

Lui Liddie îi trebuiră cinci minute să ajungă acasă şi lui Armand alte cinci ca să vadă destul din ce îi trimisese John pentru a reacţiona. Telefonul lui veni la un minut după ce John lăsase stiloul jos, în aşteptare.

– Ce *dracu'* e asta? lătră Armand în urechea lui. De unde a venit? Cît ai adulmecat prin preajmă? Cunoşti *implicaţiile* de aici? Doamne, John, mie de ce nu mi s-a spus? Eu sînt editorul. Cînd aveai de gînd să mă pui în temă?

– A fost o decizie de ultim moment, spuse John, ştiind că Armand era mai mult emoţionat decît supărat. Fac săpături de cîtva timp, dar nu ştiam sigur ce o să găsesc. Deci. Ce crezi?

– Ce crezi *tu* că cred eu? Sînt... sînt *ambalat!*

John rînji.

– Mai e încă timp să rescriu numărul dacă nu vrei să publici asta, îl tachină el.

– Ba vreau să-l public, nici vorbă. Treaba e, ce facem cu el o dată ce e publicat?

John îşi drese glasul.

– Am eu nişte idei. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

– Asta-i bună! Ignoră-mă tu în chestia asta şi eşti concediat.

Sincronizarea era totul. Secretul era să-i faci pe oameni curioşi, fără să-i laşi să analizeze ei înşişi povestea. Cu jurnaliştii era riscant. Ei erau vicioşi. O boare de ceva nou şi o şi luau la fugă pe urma vînatului.

John şi Armand îşi făcură liste separate şi apoi le verificară între ele pentru a elimina dublurile. Planul era să-şi petreacă seara de marți sunîndu-i pe acei reporteri care aveau nevoie de timp în plus de călătorie, iar dimineața de miercuri pe cei care erau mai aproape.

Pentru John, treaba asta semăna puțin cu o joacă. Îl amuza să-şi sune vechii prieteni din presă, să le pună întrebări despre validitatea poveştii Rossetti-Blake – şi ce ecou avusese ea în ținutul lor –, să stîrnească bănuieli, apoi să mărturisească faptul că Lily Blake era într-adevăr acasă, că *Lake News* deținea date secrete, că da, probabil avea să fie o conferință de presă, şi da, presupunea că artileria grea avea să fie acolo.

„Presupunea" era un cuvînt destul de corect. Ştia cum lucrau oamenii din presă. N-ar fi riscat să ignore un pont, ca nu cumva un rival să se ia după el şi să dea lovitura. Nu îl stigmatiză pe Terry; nu era nevoie. Cei pe care îi sună erau în domeniu şi cunoşteau legătura lui Terry cu povestea. Faptul că pe John îl respectau era de ajutor. Auzi murmure şi foşnet de hîrtii pentru luat notițe cînd spuse că dacă o conferință de presă se materializa, ea avea să aibă loc în biserica din centrul lui Lake Henry miercuri la cinci.

Cam pe la această oră îşi imagina John că avea să primească *Lake News* de la tipograf. Asta însemna că Lily putea să-şi termine treaba la fabrica de cidru, să facă ce avea de făcut acasă şi să ajungă în oraş pentru a se întîlni cu el. Şi mai însemna că povestea avea să fie făcută publică la timp pentru ştirile de seară.

*

John nu îşi petrecu noaptea de marţi la Lily, ci rămase la birou dînd telefoane pînă spre miezul nopţii, apoi lucră la restul materialului pentru *Lake News*, chestii locale pe care le neglijase, lucruri care nu aveau nici o legătură cu scandalul, dar care erau importante, foarte importante pentru cititorii lui. La opt dimineaţă era iarăşi la telefon, ultima convorbire o avu la unsprezece, făcu ultimele retuşuri la ziar şi îl trimise la tipografie chiar cu cîteva minute înainte de amiază.

Atunci sună şi Richard Jacobi. Radioşanţul era activ. Richard auzise cuvintele „date secrete“ şi „conferinţă de presă“. Nu era fericit.

– Cît spui? întrebă el.

– Nu mult. Doar o piesă din puzzle.

– Trebuie să fie o piesă babană dacă ziarele noastre se îndreaptă într-acolo. Ascultă, John, contractul tău e aici pe biroul meu, gată să fie pus la poştă, dar dacă tu spui totul acum, ce mai e de spus mai tîrziu?

– Detalii, spuse John. Dedesubturi.

– Asta ar fi în regulă dacă ai fi David Halberstam, dar nu eşti. Tu eşti un tip de ziar al cărui punct forte e să comunice ştiri. Eu contam pe cartea asta ca şoc. Pentru asta sînt banii.

– Eu credeam că banii sînt pentru povestea dinăuntru. Povestea din spatele poveştii. În privinţa asta, nimic nu s-a schimbat.

– Învoiala a fost pentru exclusivitate. Dacă tu publici povestea în săptămînalul tău, învoiala cade. La dracu', John, asta e o afacere. Detaliile şi dedesubturile sînt bune şi frumoase, dar nu aduc nici jumătate din potenţialele vînzări ca şocul. Eu pentru asta plăteam. Îmi imaginam librăriile asaltate de cititori. Studiul de piaţă se face deja. Se lucrează şi la publicitate. Termenii contractuali urmau să fie grozavi, şi *pe urmă* am fi ieşit cu o conferinţă de presă. Dacă faci asta acum, şi învoiala cade. La dracu', poate că asta nu-i o partidă bună.

– Poate că nu e, aprobă John, pentru că ce descria Richard nu corespundea cu visul lui. Nu o fi fost el David Halberstam, dar tot rostul scrierii acestei cărți era să dovedească valoarea lui ca scriitor.

Cel puțin, asta visase cîndva. Acum nu. Voia să-și dovedească valoarea ca persoană. O făcea foarte bine și fără carte.

– Uite cum facem, spuse Richard pe un ton care putea fi luat drept conciliant. Am să țin aici contractul ăsta. Dă-mi un telefon după conferința de presă și vom vedea cum stăm.

John închise îndoindu-se că avea să dea acel telefon, dar nu se simțea cîtuși de puțin dezamăgit.

28

Lily își petrecu dimineața de miercuri la fel de plină de nervi ca în acele ultime zile din Boston. Căutînd ușurare în muncă, se dedică fabricării cidrului, mînui cu zel plasele și cîrpele, dar senzația de anticipare nu o părăsea pentru mult timp. De fiecare dată revenea, iar emoțiile pendulau nebunește, de la teamă la satisfacție, de la jenă la mînie. Un lucru, totuși, rămînea constant: voia dreptate.

Ironia era că Terry Sullivan îi dăduse unealta cu care s-o obțină. El era cel care îi pusese numele pe hartă. John nu trebuise decît să sufle și prietenii lui din presă deja erau în drum spre New Hampshire. O dată ce ajungeau cu toții în Lake Henry, lumina reflectoarelor avea să se mute asupra lui Terry. Cum spunea zicala, avea să fie prins în propria-i capcană.

Gîndul ăsta îi dădea o mare satisfacție.

Gîndul la mulțimea de oameni, la alte întrebări ce puteau să vină, la atenția presei ațintită din nou asupra ei chiar și pentru scurt timp îi dădea senzația de greață. Dar nu putea avea una fără cealaltă.

– Te preocupă ceva, spuse Maida.

Mergeau spre casă la masă. Ziua era senină, dar rece. Lily își vîrîse mîinile în mînecile jachetei. Acum vîrî mînecile sub brațe.

Maida trebuia să știe. Presa putea să sosească în masă în acea după-amiază. Sau putea să nu vină nimeni. John îi spusese că era posibil și asta. Nu probabil, dar posibil. În cazul ăsta, Maida *nu trebuia* să știe.

În ambele cazuri, avea să fie o adunare la biserică. Lily voia să-i spună Maidei despre ea și despre ideea din spatele ei. Voia să-i spună Maidei că făceau ceea ce trebuia. Dar Maidei nu i-ar fi plăcut asta. Dăduse clar de înțeles lucrul ăsta în primele zile după întoarcerea lui Lily.

– Are legătură cu John Kipling? întrebă Maida acum, ținînd ușa deschisă. Înăuntru telefonul suna, dar cum putea Poppy să preia apelul, nu se grăbi să răspundă.

Lily o urmă în bucătărie, întrebîndu-se înnebunită dacă Maida auzise sau bănuia și, dacă da, cît de mult știa.

– De ce întrebi?

Telefonul sună din nou. Tot ignorîndu-l, Maida își puse jacheta pe spătarul unui scaun. Cu o mînă pe ușa frigiderului, îi aruncă lui Lily o privire neîncrezătoare.

– Nu sînt proastă, Lily. Nici surdă. Chiar dacă m-am străduit să nu aud telefoanele pe care le-ai dat, chiar dacă nu mi-ai spus tu însăți că ai fost cu el tot timpul cît Gus era pe moarte, apoi și la înmormîntare, chiar dacă nu te-am văzut cu el la biserică, am auzit de la prieteni. Mi-au spus că ai fost un adevărat succes în seara de joi de la Charlie's.

– N-am plănuit asta, spuse repede Lily. A ff-fost ceva spontan. A venit Charlie și m-a rugat. Am cîntat doar cîteva cîntece.

Maida scoase din frigider o oală cu supă. O puse pe aragaz și aprinse flacăra.

– Ai intenții serioase cu John?

Pe o scară a seriozității de la unu la zece, iubirea ajungea

pînă în vîrf. Însă Lily nu ştia care erau sentimentele Maidei privitoare la John. Aşa că spuse:

– Nu sînt sigură.

– E un Kipling.

– N-a avut nici o legătură cu treaba cu maşina. Iar Donny şi Gus sînt amîndoi morţi.

Maida luă capacul şi amestecă în supă cu forţă.

– Chiar *trebuia* să te duci la înmormîntare?

Asta era. Dezaprobare. Dar cel puţin nu era de-a dreptul împotriva lui John. Lily era recunoscătoare, dar nu se fofilă.

– Da. Trebuia.

Cînd Maida nu răspunse, ci rămase lîngă supă, Lily se duse la dulap să scoată farfurii. Masa era aproape pusă, dar telefonul se porni iar să sune. Ochii ei zburară la aparat, dar Maida era deja acolo.

– Da, se răsti ea în receptor.

Lily auzi ecourile unui glas agitat la celălalt capăt al firului. Maida se uită iute la ea. Îşi puse mîna liberă în şold şi ochii pe perete. În timp ce asculta, umerii îi deveniră ţepeni.

Lily simţea că se scufundă. Cînd Maida închise şi se întoarse, îşi făcu curaj.

– Era Alice, spuse Maida, arătînd palidă, glasul ei sunînd şi mai rău. Spune că în tot oraşul sună telefoanele. Ceva despre o conferinţă de presă.

– Da.

– Ceva despre John şi tine. Despre reporteri care vin *azi*.

Ce putea Lily să spună?

– Da.

– *De ce?*

– Pentru că avem informaţii despre Terry Sullivan, care dovedesc...

– Puţin îmi pasă de Terry Sullivan! strigă Maida, arătînd trădată. Îmi pasă de *noi*. Totul se liniştise. Presa îşi pierduse

interesul. Totul se terminase pentru totdeauna. Deveni rugătoare. Ne înțelegeam bine, tu și cu mine. Nu-i așa?

Dacă Lily ar fi putut da timpul înapoi în clipa aceea și ar fi putut să respingă ideea unei conferințe de presă, poate că ar fi făcut-o. Chiar se înțelegeau bine.

Dar viața nu însemna doar să te înțelegi bine.

Încetișor, spuse:

– Treaba asta nu are legătură cu noi două.

– *Ba are*, o contrazise Maida. Are legătură cu respectul, spuse ea, ducîndu-și ambele mîini la ceafă. Cu respectul pe care nu mi l-ai arătat niciodată. Nu ți-a ajuns că ai cîntat la biserică. A trebuit să cînți la Charlie's. A trebuit să cînți și să dansezi pe Broadway. Știai că am să urăsc treaba asta, și totuși ai făcut-o.

– Era lucrul pe care îl făceam cel mai bine.

– Și pe urmă afacerea de la Boston. Mîinile Maidei erau iarăși în șolduri. Mă rog, se terminase și acum ai reînviat-o. Nu puteai s-o lași îngropată?

Lily se întrebase și ea asta de zeci de ori. Acum oftă.

– Nu puteam. El mi-a luat ceva. Tt-trebuie să încerc să recapăt totul.

– Ce ți-a luat? Un apartament prea scump? Un club de noapte?

– Mi-a luat numele.

– Numele tău este perfect aici. Nu ți-a demonstrat asta seara de joi de la Charlie's? De ce ai tu întotdeauna nevoie de *mai mult?*

– Nu mai mult, mamă. *Diferit*.

– Dar tu *nu ești* diferită! strigă Maida. Înșfăcă o cîrpă de vase și începu să-și șteargă mîinile perfect curate și uscate. Tu nu ești deloc diferită. Lași oamenii să profite de tine, exact cum am făcut și eu – îi lași să se *folosească* de tine, exact cum am făcut eu. Donald Kipling – Terry Sullivan – acum *John* Kipling. El nu face asta pentru tine! strigă ea cu dispreț. O face pentru el. Așa că nu-ți mai da aere susținînd că sîntem

diferite. Nu eşti deloc mai bună decît mine. Dacă există cît de cît o diferență, este că eu am avut minte să las totul în urmă o dată pentru totdeauna.

Plîngînd de supărare, azvîrli cîrpa de vase pe tejghea şi ieşi din casă.

Lily nu mîncă. Stinse aragazul şi aşteptă în bucătărie ca Maida să se întoarcă, dar ea nu apăru. Cînd pauza de prînz se sfîrşi, Lily se duse singură înapoi la treabă. Pe măsură ce se apropia de fabrică, neliniştea ei creştea, dar nu avea de ce să-şi facă griji. Maida nu se arătă pentru schimbul de după-amiază.

Lily chemă un culegător să-l ajute pe Bub, în timp ce ea prelua partea Maidei, dar acum nu mai simțea nici entuziasm, nici mîndrie. Făcu ce avea de făcut, dar gîndurile îi erau în altă parte, însă nu la presa care venea în oraş. Inima ei se întreba unde era Maida, ce gîndea ea şi dacă puteau repara lucrurile. Nu ştia de ce mai era Maida atît de supărată privitor la nişte lucruri care se întîmplaseră cu atîta timp în urmă. Nu ştia de ce trebuia să-i pese atît de mult de ce mai simțea încă mama ei. Dar îi păsa.

Trebuie că ochii i se umpluseră prea des de lacrimi, pentru că abia intraseră în schimbul de după-amiază cînd Oralee o goni. Cu trei ore libere pînă la conferința de presă, Lily se gîndi dacă să se ducă acasă sau direct la biroul ziarului. Maida avea să se calmeze între timp. Întotdeauna făcea aşa.

Da. Întotdeauna. Se calma, supărarea îi trecea, şi lucrurile nu erau niciodată discutate sau rezolvate.

Dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Conferința de presă se întrezărea. Lily era destul de agitată din cauza asta ca să vrea ca problemele cu Maida să rămînă în aer. Trebuia să stea de vorbă cu Maida. Nu-i explicase sentimentele ei aşa de bine cum ar fi putut s-o facă, şi voia să încerce din nou.

Bucătăria era pustie. La fel şi biroul. Lily bănui că putea fi la etaj, dar nu se duse acolo. Trecuse mult timp de cînd

locuise în casa asta, mult timp de cînd avusese motiv să urce acele trepte. Să intre în dormitorul Maidei? Ar fi părut o invadare a intimității ei.

Aşa că se aşeză la pian şi începu să cînte. Un studiu de Chopin, o sonată de Liszt – trecu de la una la alta fără să ducă la capăt nici una.

În acel moment din viață, lucrurile neterminate păreau povestea vieții ei.

Şi cînd nu fuseseră? Cînd fusese ea mai aşezată? Se gîndi un minut la asta, apoi se văzu cîntînd în biserică pe cînd avea zece ani. Viața ei era mai simplă atunci. Maida era mîndră.

Fără să-şi dea seama, începu să cînte la pian cîntecele religioase pe care le cîntase vocal. Cîntă „Înainte Soldați Creştini“ şi „Credința Părinților Noştri“ – ambele pînă la capăt, pentru că o calmau. Era pe la mijlocul altui cîntec cînd Maida apăru în uşă. Arăta obosită, mai bătrînă, aproape înfrîntă. Lily se opri din cîntat.

– Tu crezi că eu greşesc, spuse Maida cu un glas slab. Nu înțelegi de ce îmi place să-mi trăiesc viața liniştită aici şi de ce toată afacerea asta cu cardinalul mă supără atît de mult, dar există lucruri pe care nu le ştii. Îşi cuprinse talia cu brațele.

Lily începu să tremure. Tremurul era subțire, adînc în lăuntrul ei, dar era cauzat de o presimțire.

– Ce lucruri?

– Lucruri pe care le-am făcut înainte să-l cunosc pe tatăl tău.

Inima lui Lily bătea cu furie în timp ce aştepta ca Maida să continue.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce n-am vorbit niciodată despre copilăria mea? întrebă în cele din urmă Maida.

– Tot timpul. Te-am şi întrebat despre asta. N-ai vrut să-mi spui. Nu există fotografii, nimic. Cînd am întrebat-o pe Celia, ea a zîmbit şi a spus că nu exista nimic care să merite să fie rememorat.

– N-a existat pînă acum. Dar dacă ei vin aici şi ne văd şi

încep iar să scormonească... Glasul i se stinse. Își trecu prin păr o mînă tremurîndă.

Lily dădu să se ridice, apoi se răzgîndi şi rămase pe loc. Pianul era un tampon între ele. El făcea necunoscutul mai puțin înspăimîntător.

– Tata a murit tînăr, spuse Maida. Mai aveam rude în Linsworth. Celia avea patru frați.

Lily crezuse că erau trei – şi asta numai din fotografiile pe care le găsise într-un sertar după moartea Celiei. Crescînd, presupusese că nu mai exista nimeni în Linsworth cu care să ia legătura.

Maida vorbi încetişor. Ochii îi erau pierduți.

– Toți frații erau mai mici decît Celia, ultimul avînd douăzeci de ani. El era mai mult generația mea decît a ei. Mi-a fost prieten, baby-sitter, frate, amant.

Lily abia dacă respira.

Ochii Maidei erau plini de lacrimi.

– Se furişa noaptea în camera mea cînd toată lumea dormea. M-a învățat despre corpul meu şi despre dragoste. Era frumos şi dulce şi deştept. Îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii şi îşi feri privirea. Cînd aveam şaisprezece ani, au aflat despre noi şi l-au trimis de acasă.

Şaisprezece ani era vîrsta la care Lily fusese prinsă plimbîndu-se cu Donny Kipling cu o maşină furată. Lily începea să-şi imagineze senzația de *déjà vu* pe care trebuie s-o fi simțit Maida.

Dar Maida nu se gîndea la asta acum. Se uita drept la Lily, provocînd-o să simtă repulsie.

– Au spus că a fost numai vina lui, că eu eram prea tînără ca să înțeleg, dar eu înțelesesem. Am vrut tot ceea ce s-a întîmplat. Pînă în ziua de azi, asta e singura mea amintire luminoasă din anii aceia. Numeşte-mă imorală sau depravată, dar tu n-ai trăit acolo. N-ai ştiut cum era. Trăiam cu toții într-o casă mică. Tata lucra cu frații Celiei, iar Celia le fusese întotdeauna mamă. Eram săraci. Ne drămuiam resursele. Cînd

bărbații vînau, n-o făceau pentru sport, ci pentru hrană. Eu eram singura fată, aşa că aveam camera mea. Pe podea era o saltea gloduroasă şi puțin loc de stat în picioare. Atîta tot. Era frig şi întuneric. Phillip era căldura şi lumina mea. Bărbia îi tremură. Îl iubeam. Îmi plăcea ce făcea. El era singura desfătare pe care o aveam.

– *Celia* nu era o desfătare? strigă Lily, mai ofensată de asta decît de cealaltă.

– N-ai cunoscut-o pe atunci, pufni Maida. Era foarte diferită de cea pe care ai cunoscut-o tu. Era ocupată tot timpul, şi era dură. După moartea tatei, a trebuit să aibă grijă de frații ei şi de mine. Ea ținea casa şi cîştiga banii.

– Frații ei nu munceau?

– Nu cîştigau mult şi cea mai mare parte din ce cîştigau se ducea pe băutură. A băut şi Phillip, dar s-a lăsat la un moment dat. A pus deoparte pentru mine suficient să-mi ajungă cînd trebuia să plec. Era un bilet în care spunea unde erau banii şi pentru ce erau. Era în mîna lui cînd a murit.

Lily îşi ținu răsuflarea.

– S-a sinucis, spuse Maida. La două luni după ce a plecat. Astăzi se ştie că a fost în puşcărie, dar el n-a avut niciodată probleme cu legea. A rătăcit tot timpul, neştiind ce să facă. Prietenii l-au văzut în oraşe aflate la treizeci de mile depărtare, dar cadavrul lui a fost găsit în pădurea de la mai puțin de o milă de casa noastă.

Maida îşi apăsă o mînă pe mijloc, părînd cuprinsă de durere. Lily se repezi să vină spre ea, dar Maida ridică o mînă ca s-o oprească. Avea buzele strînse pungă, dar vorbi, totuşi.

– Mai e. Se adună. Am vrut să ştii, poți să auzi toate astea.

Lily simți durere şi confuzie. Era destul de şocată şi îndurerată ca ochii să i se umple de lacrimi. Dar Maida nu voia s-o lase să se apropie. Aşa că se rezemă de pian.

– L-am îngropat pe Phillip în peticul de pămînt al familiei din cimitir. Oamenii din Linsworth spuneau că n-ar fi trebuit

să fie aproape de cei buni, dar Celia nu l-ar fi îngropat în altă parte. Şi ea îl iubise. Se învinuia pentru ce se întîmplase. Încă mai răspundea de noi toţi, şi apoi a mai venit şi asta să pună capac. Am devenit mai apropiate, pentru că împărtăşeam aceeaşi durere şi eu voiam să o ajut. Aşa că m-am lăsat de şcoală şi m-am dus să lucrez în biroul fabricii de buşteni unde lucra ea.

Ochii şi glasul ei deveniră iarăşi distanţi.

– N-a fost uşor. Toată lumea din oraş ştia ce se întîmplase. La fabrică, în afară de Celia şi de mine, lucrau numai bărbaţi. Ori de cîte ori ieşeam din birou, bărbaţii se uitau lung la mine. Unii făceau comentarii. Mă atingeau ori de cîte ori puteau, de parcă era un joc ca să vadă cît de mult puteau căpăta. Îmi cereau să ies cu ei, iar eu refuzam de fiecare dată, dar asta a înrăutăţit lucrurile. Dacă m-aş fi cuplat cu vreunul dintre ei, poate că aş fi avut protecţie. Dar eu încercam să fac ce era bine, aşa că am fost sinceră.

Se clătină puţin.

– Pentru noi a devenit limpede că nu puteam să rămîn acolo. Nici în biroul ăla, nici în oraşul ăla. Încercam să hotărîm unde să mă duc şi ce să fac cînd, într-o zi, a apărut George. Voia să cumpere echipament de la şeful meu. A stat destul de mult de vorbă cu mine ca să ştiu că nu era însurat, dar ne-am imagint că dacă mai avea să stea mult pe acolo avea să afle destule ca să nu mă mai vrea deloc. Aşa că Celia m-a dus în oraş şi mi-a cumpărat nişte haine frumoase cu banii lăsaţi de Phillip... şi Celia a reuşit să aranjeze să fiu trimisă eu la Lake Henry să livrez echipamentul. A fost un drum lung şi obositor. Mi-a luat cea mai mare parte a zilei.

Amintirea o însufleţi puţin, mîndria arătîndu-şi faţa.

– Am interpretat un rol atunci, am jucat mai bine decît ai jucat tu vreodată, pentru că de el depindea viaţa mea. Am creat o femeie inteligentă şi sigură pe ea, care ştia să ţină o casă şi registrele contabile, şi da, să mulţumească un bărbat. Era o femeie cu un trecut curat şi făcea lucruri bune. *Tot*

timpul făcea lucruri bune. Tatăl tău s-a îndrăgostit de acea femeie. Ea este cea care am fost de atunci.

Cu maxilarele strînse, își aținti ochii asupra lui Lily.

– Știam cum era să fii privită lung și, iată-te pe tine, cîntînd în public, primind cu bucurie privirile alea pofticioase. Cum crezi că m-am simțit cînd ai fost prinsă cu Donny Kipling? Nu crezi că o parte din mine își făcea griji că ajungeai în aceeași situație în care fusesem eu? Numai că tu nu l-ai găsit pe George al tău. Ai plecat la New York, și asta a fost și mai rău. Dar cel puțin nu te vedeam eu, pînă la povestea asta. Cum crezi că m-am simțit cînd ziarele au început să scormonească măruntișurile murdare din trecutul tău? Cum crezi că m-am simțit eu întrebîndu-mă cînd aveau să scormonească puțin mai adînc, doar puțin mai adînc, și să afle despre mine? Nimeni de aici nu știe. Cînd Celia s-a mutat aici, a luat-o și ea de la început. Niciodată nu vorbeam despre trecut. Pur și simplu l-am șters din minte.

– Nimeni nu va afla, jură Lily.

– Eu am o viață aici. Am prieteni și o afacere. Am un nume.

– Nimeni nu va afla, repetă Lily.

– De unde *știi?*

– Pentru că povestea de azi nu mai e despre mine. E despre Terry Sullivan.

Maida dădu să continue s-o contrazică. Deschise gura, o închise, apoi și-o acoperi cu o mînă. Primul gînd al lui Lily fu că era paralizată gîndindu-se la ce ar fi putut afla orașul. Dar pe fața ei era groază, nu teamă. Groază.

Pentru că fiica ei știa acum.

– E în regulă, spuse Lily, dînd să înainteze, dar Maida făcu un pas înapoi clătinînd înnebunită din cap.

Dorința lui Lily de a o atinge era mai mare ca niciodată. Dînd iarăși să înainteze, spuse:

– Asta nu-mi schimbă sentimentele.

Dar Maida se întoarse şi, cu capul plecat şi cu mîna la ceafă, urca repede treptele.

Lily o urmă pînă la stîlpul scării, vrînd s-o urmeze mai departe, dar fiindu-i frică.

– Asta a fost acum mult timp, strigă ea. Ți-ai răscumpărat gg-greşeala de zece ori. Ai fost o soție bună pentru tata, şi o mamă bună pentru noi, şi uită-te la tt-tine. Conduci afacerea tatei aproape mai bine decît *el*.

Dar Maida plecase.

Lily ştia că avea să țină minte tot restul vieții expresia de groază de pe chipul Maidei. Discuția aceasta marca momentul cînd părintele şi copilul îşi schimbau locurile în jocul aprobării, momentul cînd, ca ființe umane, deveneau egali. Era uimitorul moment cînd îşi dădea seama că mama ei nu avea deloc răspunsuri mai bune la unele lucruri decît ea.

Rămase la piciorul scării vreo douăzeci de minute, apoi se aşeză pe treapta de jos. Voia să se ducă sus, voia să-i mulțumească Maidei pentru cele împărtăşite, pentru că ele explicau multe lucruri. Voia să-i mulțumească pentru faptul că avusese încredere în ea, voia să o asigure că era demnă de încredere, că nimeni în afară de ea nu avea să ştie vreodată, că va avea grijă ca nimic, absolut *nimic* să nu se apropie nici pe departe de asta la conferința de presă. Exista, totuşi, teama aceea – veşnic teama de respingere.

Dar timpul trecea. Era aproape patru. Trebuia să facă un duş, să se îmbrace, să ajungă la biroul lui John.

Se duse acasă cu inima la gură, îndurerată pentru Maida, înspăimîntată de ce avea să vină – apoi de-a dreptul *îngrozită* cînd îi trecu prin cap că s-ar fi putut ca John să cunoască secretul Maidei. Lily nu văzuse *Lake News*. Avusese încredere că el avea să scrie despre Terry. Se *încrezuse* în el în privința asta.

Încercă să-l sune, dar Poppy preluă apelul şi nu ştia unde era el. Aşa că făcu în grabă un duş, încercă din nou să-l

găsească la birou – apoi îşi dădu seama că nu îndrăznea să spună aşa ceva la telefon. Celularele nu erau deloc sigure, şi apoi nu intrase cineva pe linia ei sigură din Boston nu cu mult timp în urmă? Dumnezeu ştia dacă erau sau nu interceptate şi convorbirile lui John.

Dădu zor cu machiajul şi părul, îşi puse singurul costum pantalon pe care îl avea la ea şi porni la volanul Fordului vechi spre centrul oraşului.

Erau maşini acolo. Maşini şi dubițe. Dubițe cu farfurii satelit deasupra, numele stațiilor locale şi ale filialelor naționale scrise cu litere mari pe laterale, şi reporteri care le flancau în timp ce îşi verificau camerele de luat vederi şi microfoanele.

Stomacul lui Lily începu să aibă crampe.

Dîndu-şi toată silința să treacă neobservată, coti la poştă, dar trebui să oprească pe iarba de lîngă casa victoriană galbenă, pentru că şi acolo erau maşini – şi reporteri. Nici nu coborî bine din maşină că o şi localizară, şi dintr-o dată senzația că era hăituită reveni, la fel de puternică precum la Boston.

Alergă spre uşa laterală. Ei se ținură după ea.

– De cît timp eşti aici?

– Ai vorbit cu cardinalul?

– Ai să faci comentarii despre proces?

John îi deschise uşa şi o închise în clipa în care ea fu înăuntru. Lily tremura toată. El o luă în brațe, dar tremuratul nu încetă.

– Iar începe, şopti ea, cuprinsă de panică.

Dar glasul lui John era calm.

– Numai din cauză că n-au avut pe cine altcineva să vîneze. Aşteaptă cincisprezece minute. Atunci o să fie alt bal.

Ea se uită la el.

– Unde e ziarul?

– Peste drum, în biserică. Îl păzeşte Willie Jake.

– E ceva în el despre Maida? întrebă ea, cercetîndu-i fața după semne de trădare, dar el arăta mai mult nedumerit decît orice altceva.

– Nu. Vorbesc despre prin ce ai trecut tu la Boston. În cea mai mare parte e despre Terry.

Ea se simți moale de ușurare.

– Voi două ați stat de vorbă? întrebă el.

Lily dădu din cap. Voia să-i spună. Voia, dar nu putea. Încrederea pe care o simțea era încă prea proaspătă.

El o luă de umeri și o dădu un pas înapoi. Ochii lui aveau căpruiul intens pe care ea îl iubea, dar acum erau goi de mistere și sinceri.

– Am cercetat trecutul Maidei pînă la Linsworth, dar n-am putut să merg mai departe. Dacă s-a întîmplat ceva acolo, e treaba ei. Dacă preferi să-mi spui, mă bucur, dar nu ești obligată. Nu există nimic ce trebuie să știu pe care să nu-l știu deja. Îi mîngîie obrazul cu dosul palmei. Există lucruri pentru care am pică pe Maida, de pildă cum s-a purtat cu tine cînd erai adolescentă, și chiar cum se uită la mine acum, dar e o persoană bună, Lily. O persoană cumsecade. I-a oferit tatălui tău mulți ani fericiți, și ține afacerea pe picioare. Indiferent ce s-ar fi putut întîmpla în Linsworth, nu contează. În ce mă privește, ea este cine e azi. Punct.

În acea clipă Lily îl iubi atît pentru că o respecta pe Maida, cît și pentru că nu o făcuse pe ea s-o trădeze.

El se uită la ceas.

– Ești pregătită pentru ce urmează? întrebă el cu blîndețe.

Era pregătită? Nu era. Și-l imagină pe John prezentînd cazul ei și presa strîngînd rîndurile în jurul lui Terry ca unul de-al lor, în care caz întregul efort avea să se întoarcă împotriva ei.

Dar poate că nu.

Era pregătită? Dădu din cap în semn că da.

– Vrei să mergi?

Nu voia. Voia să se ducă acasă și să se ascundă în micul cocon sigur pe care și-l făcuse singură. Deși, mai mult decît asta, voia reabilitare.

Dădu iarăși din cap.

John se îndreptă de spate și inspiră adînc. Văzîndu-l cum

stătea acolo în blazer, cămaşă, cravată şi blugi, Lily îşi spuse că era cel mai frumos bărbat din lume. Apoi el deschise uşa.

29

Biserica era plină. Lily văzu asta în clipa în care John o conduse înăuntru pe o uşă laterală. Toate stranele erau ocupate, multe de oameni care ţineau în mîini aparatură. Reflectoarele, montate pe stîlpi înalţi, îşi revărsau lumina asupra reporterilor de televiziune care stăteau în picioare în navele laterale potrivindu-şi căştile şi punîndu-şi la curent staţiile cu preliminariile. Cei din oraş umpleau partea din spate a bisericii şi micul balcon. Murmurul înăbuşit al discuţiilor era însoţit de clicul şi bîzîitul aparatelor de fotografiat, evocînd destule amintiri ca inima lui Lily să bată cu putere.

O masă lungă fusese instalată în faţă. Un mănunchi de microfoane, ţinute laolaltă de o bandă elastică, era deja montat acolo, firele revărsîndu-se pe podea ca nişte şerpi încolăciţi.

Lily se aşeză pe scaunul indicat de John. El abia se aşezase pe cel din dreapta ei cînd Cassie se strecură pe cel din stînga ei, explicîndu-şi prezenţa cu o şoaptă:

– Doar în caz că cineva încearcă să te zăpăcească.

John se aplecă dinspre partea lui.

– Perechea în vîrstă din rîndul din faţă sînt Armand şi Liddie. Îi cunoşti, nu-i aşa?

Lily îi cunoştea, dar nu-i mai văzuse de mulţi ani. Armand arăta înspăimîntător de fragil, deşi în obraji avea o pată de culoare intensă şi în ochi o strălucire clară.

– Armand rareori iese din casă, continuă John. Grupul din dreapta lui e din New York; cel din stînga, Washington. Perechea din spatele lui e din Springfield. Văd Chicago, Kansas City, Philly, Hartford şi Albany, dar astea-s doar primele cîteva strane. Media din New England e în spatele lor – Concord, Manchester, Burlington, Portland, Providence.

Lily zări fața de bebeluş a lui Paul Rizzo cîteva rînduri mai în spate.

– L-ai invitat pe Rizzo?

John clătină din cap, dar ochii lui licăreau. Era limpede că era încîntat că venise Rizzo.

Ea zări şi alte fețe care îi aminteau de cîrdul care o urmărise în Boston, şi fețe cunoscute care erau mai pritenoase – Charlie şi Annette Owens, Leila Higgins, Alice Bayburr şi familia ei. Prietenele lui Poppy umpleau o strană, cu Poppy în scaunul ei la capătul unui rînd. Cînd privirile li se întîlniră, ea ridică degetul mare în semn de încurajare şi îi zîmbi cu toată fața. Asta o calmă puțin pe Lily.

– Îl vezi pe tipul ăla hîd din stînga, pe la jumătate? şopti Cassie.

Lily cercetă, găsi, dădu din cap.

– Justin Barr.

– Dumnezeule mare!

Glasul lui John veni din nou, tot domol, dar cu o idee de emoție în el.

– Uită-te bine la tipul de acolo, mai în spate, în capăt.

De data asta Lily îşi ținu răsuflarea. Nu avea cum să confunde mustața aia. Simți repulsie, apoi bucurie. Uitîndu-se la John, şopti:

– Ce caută el aici?

–Crede că obține material pentru articolul lui.

– Nu ştie?

John zîmbi.

– Eu n-am spus. Zîmbetul i se stinse. Gata?

John nu ar fi putut fi mai bucuros de rezultat. Se aşteptase la contingentul din New England, plus o mînă de alți partizani, şi presupusese că biserica avea să fie mulțumitor de plină. Înțesată era un cadou. Faptul că Sullivan, Rizzo şi Barr erau acolo era un triplu cadou. Deşi nu invitase pe nici unul dintre cei trei, nu era surprins că veniseră. Erau acolo ca să-l desfidă. Oamenii aroganți erau previzibili.

Dregîndu-şi glasul, se aplecă spre microfoane şi, cu un glas care s-ar fi auzit bine chiar şi fără amplificare, începu prin a le mulțumi tuturor că veniseră. Făcu o scurtă istorie a *Lake News* – puțină autopromovare, dar ce dracu' – şi îi atribui lui Armand succesul. Apoi trase noul număr al ziarului.

Cum repetase de zeci de ori discursul în gînd, vorbi fără notițe.

– Luna trecută am urmărit cu interes povestea despre presupusa relație dintre cardinalul Rossetti şi Lily Blake, în parte pentru că domnişoara Blake este din Lake Henry, în parte pentru că am lucrat cîndva cu reporterul care a lansat povestea, Terry Sullivan. Am avut dintr-un bun început îndoieli cu privire la validitatea poveştii, aşa că nu m-a surprins că Vaticanul a restabilit reputația cardinalului Rossetti şi că *Boston Post* a trebuit să-i ceară scuze. Dar apoi a trebuit să stau deoparte, la fel ca domnişoara Blake şi familia ei, şi să mă uit cum ziarele o învinuiesc pe ea pentru scandal.

Simți piciorul lui Lily tremurînd şi îşi lipi coapsa de a ei ca să domolească tremurul. Nu o condamna că era neliniştită. Fețele de acolo erau flămînde. La asta se adăuga zumzetul camerelor video, pocnetul aparatelor de fotografiat şi foşnetul carnetelor de însemnări, iar decorul era mult diferit de cel cu care era ea obişnuită cînd cînta. La fel şi miza.

Simțind responsabilitatea acestui lucru, vorbi clar:

– Toată lumea de aici care o cunoştea garanta pentru înțelepciunea domnişoarei Blake, pentru competența şi stabilitatea ei. Nici măcar o singură persoană nu a spus ceva care să concorde, chiar şi pe departe, cu starea de dezechilibru de care au scris ziarele. Nouă lucrul ăsta ni s-a părut suspect şi ne-am dat seama că *Post* încerca să justifice prin asta faptul că a publicat o poveste falsă. Întrebarea este de ce a fost scrisă, totuşi, acea poveste falsă. Ridică într-o mînă *Lake News*. Acest număr proaspăt răspunde la întrebarea asta. Veți primi toți cîte un exemplar, aşa că veți putea citi detaliile. Aş vrea doar să fac un rezumat al lor.

Asta era tot ce voia – să rezume ceea ce găsise în fața unei audiențe captivate. Convocarea unei conferințe de presă – punerea pe drumuri a reporterilor şi jurnaliştilor – crea un eveniment. Asta creştea mult şansele ca povestea să fie bine răspîndită. Uitîndu-se la auditoriu, care era cu adevărat captivat, se simți bine. Aruncîndu-şi privirea spre Terry, se simți şi mai bine.

Terry părea mulțumit de sine. Fără să se uite lung şi direct, John îi urmărea îndeaproape expresia feței. Voia să vadă clipa în care se va schimba. Şi avea să se schimbe. Oh, avea să se schimbe.

– Dintr-un început, articolul a fost al lui Terry. O dată ce a avut succes, au fost şi alții luați de val, dar el a fost cel care l-a gîndit şi l-a impus. A insistat chiar şi atunci cînd redactorii-şefi de la *Post* erau circumspecți. Ei s-au opus să-l publice pînă cînd el a venit cu o casetă în care chiar glasul domnişoarei Blake confirma o relație amoroasă cu cardinalul Rossetti.

Îngrijorat că Lily avea să se simtă prost din pricina acestor cuvinte, îşi lipi coapsa de a ei. *Aşteaptă*, era mesajul. *Aşteaptă puțin*.

– Caseta aceea era ilegală, preciză el. Domnişoara Blake nu ştia că vorbele ei erau înregistrate. Săptămîna trecută, s-a dovedit că acea casetă era falsificată. Un murmur străbătu mulțimea.

Trăsăturile lui Terry se rigidizară, dar el rămase calm. John se minună de încrederea în sine care îl împiedica să se foiască, se minună de trufia care îl făcea atît de orb încît să nu vadă – să nu ghicească, să nu-i *treacă prin cap* – încotro se îndrepta John.

John continuă:

– Aceia dintre noi care ştiu cum lucrează domnul Sullivan au îndemnat *Post* să examineze caseta pentru autenticitate, dar ziarul a refuzat. Abia după ce au ieşit la iveală dovezi care indicau premeditare din partea lui, ziarul a acționat. Înşişi experții ziarului au descoperit că banda fusese tăiată şi lipită,

fapt care concordă cu povestea domnişoarei Blake. Ea a susţinut tot timpul că domnul Sullivan a atras-o într-un dialog ipotetic şi apoi i-a rearanjat cuvintele pentru citatele lui.

Terry clătina încetişor din cap, sugerînd că încercarea lui John de a-l discredita era jalnică.

– Vinerea trecută, spuse John, *Post* l-a concediat pe domnul Sullivan.

Terry îşi dădu ochii peste cap. Dar John văzu surpriză pe o faţă sau două.

– Treaba s-a făcut repede şi în linişte, continuă el, toată povestea a fost măturată sub preş, iar domnişoara Blake lăsată ca răufăcătoarea piesei. *Lake News* de săptămîna asta spune cine este adevăratul răufăcător. Domnul Sullivan a fost forţa din spatele acestui scandal. El a făcut presiuni pentru articol chiar şi atunci cînd superiorii lui îl descurajau. A mers pînă într-acolo încît să falsifice dovezi pentru a face ca articolul să fie publicat. Bunul-simţ spunea că avea un motiv să facă asta. *Lake News* dezvăluie acel motiv.

Lily urmărea şi aştepta. Era momentul. Terry înţepenise.

Dar ceva îi atrase privirea mai spre fundul bisericii – ceva, cineva. Maida era acolo. Părea pierdută într-o jachetă mare, neagră, dar era în mod hotărît ea. Lily încercă să-i prindă privirea, dar ea era aţintită asupra lui John, care continuă:

– Domnul Sullivan a crescut în Meadville, Pennsylvania. Un eseu de-al lui publicat în ziarul local cînd era adolescent sugerează că încă de pe atunci avea un dinte împotriva Bisericii Catolice, ceea ce nu-i de mirare. Surse din Meadville confirmă că tatăl lui obişnuia să-i bată pe mama lui şi pe el. De ce? Din gelozie. Mama lui a venit în acel mariaj iubind pe altcineva, cineva cu care fusese pe toată perioada liceului şi colegiului, dar care o părăsise ca să intre la seminar. Bărbatul acela era Fran Rossetti.

Se iscă un murmur. Terry se strecură din strană şi se furişă spre spate, dar zidul de orăşeni se strînse şi nu vru să-l

lase să treacă. Auditoriul se întoarse, căutîndu-l atent şi găsindu-l în timp ce încerca să fugă. Cameramanii focalizară pe el. Bliţurile fulgerară.

Ochi pentru ochi, se gîndi Lily într-un moment de furie perversă.

Neputînd să treacă, Terry se întoarse şi îşi îndreptă ţinuta. Uitîndu-se drept la Lily, spuse cu glas tare:

– Asta e un caz clasic de împuşcare a mesagerului cînd nu-ţi place mesajul.

John fu în picioare atît de repede încît Lily nici măcar nu simţi cînd se petrecu asta. Glasul lui bubui:

– Greşit! E un caz clasic de abuz de putere.

– Exact! strigă Terry. Încerci să-mi răstălmăceşti articolul de dragul unei cărţi. Să vorbim despre contractul baban pe care îl ai.

– Nu există nici un contract, spuse John. Nu există nici o carte. Tot ce ar fi putut fi în ea – ridică *Lake News* – e aici.

– Ziarul ăla e plin de calomnii, îl acuză Terry. Sper că eşti pregătit pentru un proces, pentru că asta te aşteaptă. Indignat, începu să dea din coate şi îşi croi drum prin mulţime.

Lily îşi aminti că făcuse acelaşi lucru la Boston cînd trebuise să se lupte cu cohorta de reporteri. Speră că Terry simţea măcar un dram din aceeaşi umilinţă, aceeaşi neajutorare, frustrare şi frică. Voia ca el să se gîndească bine înainte de a le provoca toate astea altora din nou. Voia ca şi colegii lui să înveţe din exemplul lui.

Doi fotografi, un reporter şi un cameraman îl urmară afară, dar restul audienţei se întoarse spre John.

Maida stătea mai dreaptă. Lily nu ştia dacă asta însemna supărare sau mîndrie. Se rugă ca mama ei să înţeleagă mai bine situaţia acum, ba chiar să simtă un dram de satisfacţie în numele ei.

Liniştit din nou, John se aşeză.

– Asta e tot ce am. Dacă există întrebări, vom fi bucuroşi să răspundem la ele.

Se ridicară mîini, răsunară glasuri.

– Cardinalul a fost implicat în investigația dumneavoastră?

– Nu.

– Aveți dovada unei legături între mama domnului Sullivan și cardinal?

– Da. Există o fotografie în anuarul liceului cardinalului, și mulți oameni pot să certifice asta. Nu pomeni de fratele lui Terry. Nu avea interes să asmută presa asupra preotului. Nici nu voia să-i facă probleme cardinalului. O relație din liceu era perfect acceptabilă și ar fi fost ușor de explicat din partea lui Rossetti. John spunea numai ce trebuia să spună pentru a susține cauza lui Lily. Reabilitarea ei era singurul scop.

– Cardinalul știe de legătura cu domnul Sullivan?

– Nu știu.

– *Post* i-a cerut scuze domnișoarei Blake?

– Nu.

– Le veți pretinde? o întrebă un reporter pe Lily.

Cassie se aplecă spre microfon.

– Așteptăm o sentință judecătorească. În momentul de față domnișoara Blake nu are comentarii.

Următoarea întrebare veni pentru John.

– L-ați judecat și l-ați condamnat pe domnul Sullivan. Nu e ăsta un abuz de putere din partea dumneavoastră înșivă?

Lui John nu-i veni să creadă că omul ăla era atît de prost.

– Scuzați-mă, spuse el reporterului care întrebase, vreți să vă spuneți numele?

– Paul Rizzo, *Cityside*.

– Paul Rizzo. Ahhh! Crasă *stupiditate*. John era încîntat. N-ar fi putut spera ceva mai bun nici dacă ar fi scris el însuși scenariul. Paul Rizzo tocmai se așezase singur în boxa martorilor. Ce calificare aveți să vă aflați în această încăpere?

În mulțime se văzură mai multe priviri derutate, nici una aparținînd lui Paul.

– Fac parte din personalul de la *Cityside* de șapte ani.

– Şi înainte de asta? *Lake News* nu trata asta. El se concentra asupra premeditării lui Terry şi răului făcut lui Lily. Dar acum se ivise un prilej de aur. Ce pregătire aveţi?

Rizzo se uită neliniştit în jur. Strîns cu uşa, spuse:

– Este irelevant.

– Oare? Vă mîndriţi spunînd că aveţi o licenţă de la Duke şi una de la N.Y.U. Asta spune biografia dumneavoastră de la *Cityside*. Presupun că asta le-aţi spus cînd aţi completat formularul pentru slujbă. Eu însumi v-am auzit referindu-vă la acele licenţe. Treaba e că ele nu există. Conform dosarului de la Duke, aţi renunţat la facultate după doi ani. N.Y.U. spune că n-aţi fost niciodată acolo. Aşa că asta este o denaturare a realităţii. Dacă minţiţi despre lucrurile alea, cum putem avea încredere în ce scrieţi?

Lui Lily îi era de fapt milă de el. Să fii umilit în public nu era amuzant. Dar John nu era un om crud. Dacă ar fi existat altă cale, ar fi urmat-o.

În plus, dureroasă cum era lecţia pentru Paul Rizzo, povestea avea o morală. Îşi ţinu capul mai sus. Ar fi putut jura că Maida avea un mic zîmbet pe buze.

„Dreptate“ era cuvîntul care funcţiona. John îşi spunea asta în timp ce Rizzo bolborosea:

– Informaţiile tale sînt greşite. În plus, e treaba *mea* unde am făcut şcoala.

– Corect, spuse John. La fel cum e treaba domnişoarei Blake unde îşi face cumpărăturile. La fel cum e treaba ei unde mănîncă şi îşi petrece vacanţele.

– Eviţi întrebarea.

– Întrucît *dumneata* nu eşti autorizat, întrebarea nu e nici ea, spuse John şi arătă spre alt reporter. Da?

– Întrebarea lui Rizzo e întemeiată, spuse celălalt. Ai tras sforile să ne aduci aici pentru o conferinţă de presă. Asta nu-i un abuz de putere?

John s-ar fi putut simți vinovat de folosirea oamenilor pe la începuturile carierei lui, dar nu acum. Acum era sigur pe el.

– N-am obligat pe nimeni să vină aici. N-a existat nici un pretext fals. Am spus că am informații noi. V-am invitat aici și ați venit. Acum v-am dat acele informații noi.

Alt reporter întrebă:

– Cum e cu judecarea și condamnarea domnului Sullivan?

– Acesta nu e un proces. Este jurnalism cu caracter de investigație. Eu doar am publicat rezultatul în ziarul meu.

– Ce diferență este între asta și ce i-a făcut el domnișoarei Blake?

– El a fabricat. A falsificat. A inventat. Ce este în *Lake News* e realitate.

– Nu trebuia să convoci o conferință de presă pentru asta.

– Ba da, trebuia. Asta e un element nou într-un caz care v-a ținut în priză zile la rînd, dar acum v-ați săturat de el. Ați trecut la alte lucruri. Nu ați fi retipărit nimic din ce am scris în *Lake News* dacă nu v-aș fi adus aici.

– De unde știi că acum vom relata?

El rînji. Asta era teren sigur. Știa cum gîndește presa. La dracu', nu gîndea și el la fel?

– Privește în jur. Sînt destul de mulți oameni de presă aici. Poți să riști ca unul sau mai mulți dintre ceilalți să publice subiectul și să dea lovitura – iar tu să fi scăpat mingea? Domnișoara Blake a fost mînjită pe prima pagină. Merită să fie exonerată în același fel.

– În acest proces va fi mînjit Sullivan. Dar el a fost concediat. Nu e asta o pedeapsă suficientă?

– Ar fi. Dar *Post* vrea să țină sub tăcere acest lucru. Ei n-au de gînd să le spună oamenilor că a fost concediat, din cauză că asta implică faptul că n-au judecat bine. Ei vor sta țanțoși acolo, ținîndu-și gura închisă cînd alt ziar îl angajează

– şi hei, eu n-am nimic împotrivă. Tipul are dreptul să-şi cîştige existenţa. Eu cred doar că publicul ar trebui să fie avertizat. Credibilitatea lui ar trebui privită aşa cum este ea în realitate. Arătă spre o altă mînă ridicată.

– Domnişoară Blake, sînteţi animatoare. Anticipaţi ca această notorietate să vă ajute în carieră?

Lily îşi simţea iar inima bătînd ca o tobă. John vorbise. Cassie vorbise. Era rîndul ei.

Îi trebui un minut ca să se asigure că limba îi era relaxată, dar efortul fu mic. Se simţea surprinzător de puternică atunci cînd se aplecă spre microfon.

– Eu sînt profesoară. Mi-am pierdut slujba din cauza acuzaţiilor din *Post*. Sînt şi pianistă. Mi-am pierdut slujba asta din cauză că... notorietatea... a ajuns la urechile persoanelor nepotrivite. Făcu o pauză şi se adună. A fost o experienţă negativă. N-aş vrea să mai fiu vreodată în acel gen de lumină a rampei.

– Vreţi să comentaţi condamnarea pentru furtul maşinii?

Cassie se aplecă înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– Voi comenta eu asta, întrucît am văzut dosarul de la tribunal. Nu a existat nici o condamnare. Domnişoara Blake nu ştia că se afla într-o maşină furată. Întrucît era o adolescentă fără nici un fel de antecedente, judecătorul a continuat cazul fără o sentinţă. Drept urmare, acuzaţiile au căzut şi dosarul a fost închis. Drepturile civile ale domnişoarei Blake au fost încălcate atunci cînd domnul Sullivan a publicat informaţii din acel dosar. Va trebui să răspundă pentru asta.

Un bărbat hîd, aflat mai în spate, în stînga, se ridică. Lui Lily i se făcu rău de la stomac cînd el i se adresă lui John.

– Este sau nu este adevărat că ai un dinte împotriva lui Terry Sullivan? întrebă înfumurat Justin Barr.

– Asta e un eufemism, declară John, îmbărbătat. Nu-i ceruse el lui Justin Barr să intre în lumina reflectoarelor mai

mult decît îi ceruse lui Paul Rizzo. Era încă un dar. Lily Blake avea să fie ținută minte pentru mult mai mult decît o mult trîmbițată relație cu vreun cardinal.

Avu un moment de îndoială cînd se uită la Lily și văzu privirea ei îngrețoșată. Ea știa ce urma și regreta. La dracu', și el la fel. Dar Justin Barr nu era deloc inocent. Se folosea de oameni. Ataca mișelește din amuzament. Să fii atacat la rîndul tău era prețul pe care-l plăteai pentru asta.

Rugîndu-se ca Lily să înțeleagă și să-l ierte pentru ce era pe cale să facă, se uită la Barr. Avea John un dinte împotriva lui Terry Sullivan?

– Îl urăsc pe omul ăsta.

– Atunci ai motive să-l mînjești, exact cum avea el motive să-l mînjească pe cardinalul Rossetti.

– Eu nu-l mînjesc. Eu pur și simplu prezint fapte privitoare la copilăria și familia lui care aruncă o lumină asupra ceea ce i-a făcut el domnișoarei Blake.

– Ce e domnișoara Blake pentru dumneata? întrebă arogant Barr.

John nici nu clipi.

– O victimă nevinovată. E rîndul meu, domnule Barr. Există în Boston o prostituată la mare preț, pe nume Tiffany Coupe. Ce este ea pentru dumneata?

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, spuse Barr.

– Nu. Dar Jason Weidermeyer cunoaște. Există cecuri semnate de el, emise domnișoarei Coupe. Numele lui e în evidența bancară acoperind o perioadă de opt ani. Jason Weidermeyer. Nu e ăsta adevăratul dumitale nume?

– Există și alți Jason Weidermeyer pe lume, spuse Barr, dar mulțimea chicotea. Făcînd din sine o celebritate, Justin Barr strălucise în a da interviuri. Atribuindu-și hotărîre, sîrguință și un simț al moralității impecabil, îl transformase pe Jason Weidermeyer dintr-un nimeni în renumitul și respectatul Justin Barr. Jason Weidermeyer. Jason

Weidermeyer. Toată lumea care ştia de Justin Barr ştia de Jason Weidermeyer.

Rîsetele înăbuşite continuară. Barr avea puţini prieteni aici. Lîngă John, Lily păru să se relaxeze. El îi simţi înţelegerea şi iertarea, o simţi eliberîndu-se de ultimele fărîme de supărare şi, în clipa aceea mai mult decît în oricare alta, ştiu că ziua fusese un succes.

Barr ridică glasul, redevenind prinţul aroganţei:

– Cine eşti *tu* să mă acuzi de asta? Şi cine eşti *tu* să pui la îndoială acreditarea domnului Rizzo? N-ai făcut mare brînză la Boston, aşa că editezi aici un săptămînal de văgăună de doi bani. Cine eşti *tu* să-ţi bagi nasul în vieţile oamenilor?

John se ridică din nou.

– Sînt un cetăţean îngrijorat. Viaţa lui Lily Blake a fost distrusă de dragul de a vinde ziare – sau, în cazul tău, de a creşte audienţa. Ai stigmatizat-o în emisiunea ta, domnule Barr. Ai făcut din ea o vicioasă şi o depravată. Aşa că hai să vorbim despre vicioşi şi depravaţi. Cum se armonizează bicele şi pielea cu asta? Sau cătuşele şi lanţurile? Vrei să arăţi oamenii cu degetul, domnule Barr, dar mai bine ai avea grijă să nu aibă de ce să te arate ei cu degetul. Îşi luă privirea de la el. Alte întrebări?

Lily simţi tăcerea încremenită, şi se aştepta ca nimeni să nu mai *îndrăznească* să vorbească, ca nu cumva John să aibă ceva şi despre el. În cele din urmă o făcu o reporteră. Era tipul timid, care poate nici n-ar fi fost auzită dacă celilalţi n-ar fi fost tăcuţi.

– Va scrie domnişoara Blake o carte? întrebă ea.

– Nu, răspunse Lily, cutremurîndu-se la gîndul ăsta.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi, de undeva din încăpere veni un defensiv: „Nu sîntem toţi răi“.

Ea ştia că nu erau. John o învăţase asta. Voia să creadă că existau mai mult de o mînă de oameni buni acolo – şi

crezînd asta, se simți încă puțin îmbărbătată. Era plăcut, atît de plăcut, să ai din nou încredere.

John era mai calm, dar nu mai puțin impresionat.

– Știu. De asta contez pe voi să tratați povestea asta așa cum ați tratat scandalul inițial. Reporterii care inventează fapte ne murdăresc pe noi ceilalți care n-o facem. Trebuie să le închidem gura comentatorilor care spun verzi și uscate de dragul autoproslăvirii. Ei ne dau tuturor un nume prost. Nu știu dacă și voi, dar eu m-am săturat de asta.

Glasul lui suna obosit. Aplecîndu-se spre microfoane, se adresă adunării:

– Asta e tot. Vă mulțumesc că ați venit.

Se întoarse spre Lily, se aplecă, și spuse încetișor:

– Te-aș îmbrățișa aici și acum, doar că n-am încredere că nu vor scrie și asta. Așa că te poți considera îmbrățișată.

Lily se consideră. De asemenea, se simțea copleșită de emoții – ușurare, triumf, satisfacție, iubire. În mod înspăimîntător, ochii i se umplură de lacrimi.

Se uită la locul în care stătuse Maida, dar trebui să clipească de mai multe ori ca să vadă destul de limpede, și atunci fu înconjurată dintr-o dată de oameni – tehnicieni care luau microfoanele, fotografi care făceau poze, reporteri care puneau ultimele întrebări. Alți reporteri erau cu fața la camerele lor, unii dintre ei transmițînd în direct. Își suci gîtul în încercarea de a o găsi pe Maida, dar oamenii stăteau în cale.

– Vă întoarceți la Boston?

– Veți încerca să vă recăpătați slujba de la Essex Club?

– Cardinalul a sunat?

După ce fusese dezgolită destul cît să-i ajungă o viață, ea ridică o mînă și întoarse capul.

– Asta e tot, spuse Cassie mulțimii. Cu un braț pe după umerii lui Lily, o trase din mulțimea care îl înconjura pe John.

Cînd avură suficientă intimitate, Lily întrebă:

– Ce crezi?

– John a făcut bine. Vor scrie ce a scris el. Dacă nu prinzi prima pagină, ai să fii pe aproape.

– Va afecta asta procesul nostru? Lily voia să vadă treaba lămurită.

– Sigur măreşte despăgubirile morale. Procurorul general îl va căuta pe Terry o dată ce citeşte despre casetă şi îmi imaginez că o dată ce avocaţii de la *Post* privesc propriul lor caz vizavi de casetă, vor dori să se rezolve repede. Chicoti. Max Funder, zgîrie-te pe ochi!

– Nu e vorba de bani, spuse Lily. Ea nu voia nici o parte din bani.

– Dacă vrei, îi vei dona undeva. Dar dacă nu există o pedeapsă pentru calomnie, ce îl împiedică s-o facă iar?

Lily abia dacă auzi întrebarea. În mulţimea care se subţia, o văzu pe Poppy care se uita la ea cu atîta mîndrie încît ochii i se umplură iarăşi de lacrimi.

Totuşi, chiar şi prin ceaţa lacrimilor, o văzu pe Maida. Era mai aproape decît fusese înainte, dar se opri din mers cînd Lily îi prinse privirea.

– Scuză-mă, îi şopti Lily lui Cassie.

Cu libertatea asigurată, trecu pe lîngă reporterii care zăboveau cu John. Maida stătea în picioare cam la o treime din drum, cu mîna pe capătul stranei. Arăta ca şi cum voia să zboare dar nu putea, ca şi cum voia să plîngă dar nu putea, ca şi cum voia să se prăbuşească dar nu putea.

Lily porni către ea. Oh, da, exista frica de respingere, dar nevoia pe care o simţea era mai mare. Merse restul drumului, încetinind pe măsură ce se apropia, oprindu-se cînd era chiar acolo, la o distanţă mai mică de o lungime de braţ.

Ce să spună? Ce să întrebe? Ce să cerşească?

Maida inspiră adînc, tremurat. Ridică o mînă şovăitoare spre obrazul lui Lily. După doar o idee de mîngîiere, mîna poposi pe umărul lui Lily. Era uşoară, stîngace, nesigură.

– Mă ierți? șopti Maida.

Lily nu știa dacă Maida voia iertare pentru lucrurile pe care le făcuse în propria ei copilărie, sau a lui Lily, sau mai recent, dar în mintea lui Lily nu exista îndoială. Unde era vorba de toți Sullivan, Rizzo și Barr din lume, Lily avea nevoie de dreptate. Unde era vorba de mama ei, avea nevoie... avea nevoie...

Brațele Maidei era nesigure, dar se întinseră în direcția cea bună. Lily merse în ele cu o senzație de ușurare atît de mare încît începu dintr-o dată să plîngă, găsind alinarea după care tînjise atît de mult cît fusese singură în Boston.

Acum nu mai era singură. Acum avea prieteni aici. Avea chiar pe cineva pe care îl iubea. Dar Maida era mama ei, ceea ce făcea ca ce oferea ea să fie foarte special.

Poppy nu era predispusă la lacrimi, dar urmărindu-le pe Lily și pe Maida fu aproape. Știa prea bine că unele lucruri din viață nu puteau fi schimbate. Altele puteau fi. Mulțumită că acesta anume fusese, își întoarse scaunul cu rotile și se îndreptă spre fundul sălii. Se gîndea la îmbunătățirea pe care avea s-o cunoască viața Maidei, se gîndea la cît de bine avea să se simtă Lily de acum înainte și cît de fericite aveau să fie sărbătorile, se gîndea la toate numai la ea nu, cînd în fundul sălii dădu colțul și se pomeni față în față cu un bărbat pe care nu-l mai întîlnise – cel puțin nu în carne și oase.

Dar știa cine era. Era îmbrăcat în blugi, pulover și o jachetă de lînă. Jacheta era de un albastru regal, care se armoniza cu albastrul ochilor lui și era un contrast perfect pentru părul care era des, tuns cu stil, și roșu.

Unde să se ducă? *Întoarce-te!* Unde să se ascundă?

Dar prea tîrziu. *El știa.* Vedea asta în ochii lui.

În cele cîteva secunde cît îi luă lui să se apropie, se simți vinovată că nu-i spusese, dezamăgită că fantezia avea să ia

sfîrşit, nefericită că era ce era cînd voia să fie cu totul altfel.

El se lăsă în jos astfel încît ochii lui erau la acelaşi nivel cu ai ei.

– Ai crezut sincer că mi-ar păsa? întrebă el cu atîta blîndețe, încît Poppy fu cît pe ce să plîngă.

Dar Poppy Blake nu plîngea. Plînsul nu rezolva nimic. Hotărîse asta cu doisprezece ani în urmă.

Aşa că îi răspunse la blîndețe cu adevărul crud:

– Eu nu pot să alerg. Nu pot să schiez sau să merg în drumeții. Nu pot să lucrez în pădure conform calificării mele, pentru că nu pot să umblu cu căruciorul pe pămînt cu rădăcini. Nu pot să dansez. Nu pot să conduc o maşină decît dacă e special adaptată. Nu pot să culeg mere sau să lucrez la fabrica de cidru. Nici măcar nu pot să stau în picioare sub duş.

– Să mănînci poți?

Țîfnoasă, spuse:

– Bineînțeles că pot să mănînc.

– Pot să-ți fac cinste cu o cină?

Inima lui Poppy se împletici în piept. Făcu un efort să o readucă la ritmul normal.

– Da, dar dacă crezi că vorbesc despre sora mea, răspunsul e tot nu.

– Nu vreau să ştiu despre sora ta. Vreau să ştiu despre tine. El se îndreptă, studie scurt mînerele scaunului, apoi se uită la ea cu o neajutorare atît de fermecătoare încît ea se îndrăgosti pe loc.

– Învăț repede, o încurajă el. Spune-mi ce să fac.

Poppy avea brațe puternice. Ele erau obişnuite ca s-o propulseze pe ea şi căruciorul ei prin aproape orice zonă accesibilă scaunelor cu rotile, iar biserica avea o rampă foarte bună.

Ea se mîndrea că era independentă.

Dar prietenele ei îi împingeau căruciorul cînd ieşeau

împreună în oraş. Ele spuneau că aşa aveau senzaţia că mergeau în pas cu ea.

Vrînd să meargă în pas cu Griffin Hughes, Poppy spuse:

– Eu ţin direcţia, tu împingi.

Ea ţinu direcţia, el împinse, şi plecară.

Sărbătorirea fu spontană, o adunare de prieteni – apoi şi alţi prieteni, apoi *şi alţi* prieteni în camera din spate de la Charlie's. Cînd reporterii încercară să ia şi ei parte, Charlie îi îndepărtă.

– Scuze. Petrecere particulară, spuse el în timp ce el şi copiii lui intrau pe uşă încărcaţi cu tăvi cu cele mai bune preparate pe care le avea de oferit bucătăria.

Lily nu cîntă. Făcu ceva şi mai bun. Vorbi şi rîse şi se integră în ceva ce nu ştiuse că îi lipsea, dar la care n-ar fi renunţat pentru nimic în lume. Îşi imagină pe jumătate că ştia cum era să cîştigi la loterie. Bucuria era amestecată cu teama că ceva atît de minunat nu putea fi real.

Dar era. John era real; rareori plecă de lîngă ea. Maida era reală; zîmbea de fiecare dată cînd întîlnea privirea lui Lily. Lake Henry era real; fusese alături de ea cînd avea cea mai mare nevoie de el. Nu-şi amintea o zi cînd simţise cu atîta putere că toate elementele din viaţa ei se întreţeseau atît de bine.

Apoi sună cardinalul. Tocmai intrase în casă cînd sună celularul. Presupuse că era Poppy.

– Salut, spuse ea, gîfîind puţin, a fost *amuzant?*

– Salut, spuse el, intrînd în joc.

Ea îşi ţinu răsuflarea.

– Părinte Fran!

– Sora ta mi-a dat numărul ăsta. Mîine plec la Roma, dar voiam să vorbesc cu tine mai întîi. Tu eşti singurul lucru rămas nelămurit.

– Nu e nimic...

– Ba e. Glasul lui era grav. Îți datorez scuze, Lily. Ştiam cine e Terry Sullivan. Nu l-am cunoscut personal, dar îl ştiam după nume. Cînd a publicat articolul ăla, fapt care a fost total greşit, am bănuit că ştia despre mama lui şi se răzbuna pe mine pentru că am rănit-o. N-am ştiut de bătăi pînă în seara asta cînd a venit primul telefon după conferința de presă a voastră.

– V-au sunat? Bineînțeles că îl sunaseră. Îmi pare tare rău...

– Să nu-ți pară, o mustră el cu blîndețe. Asta e uşor de rezolvat. N-am nici o problemă să confirm acea relație. Jean şi cu mine am fost iubiți, dar nu i-am ascuns niciodată că voiam să mă fac preot. Conştiința mea e curată în privința acestui lucru, dar nu şi privitor la ce a suferit Terry din cauza asta, şi nici privitor la tine. Dacă aş fi recunoscut legătura, toată treaba ar fi încetat mai repede, şi n-ai fi pierdut atîtea. Îmi pare rău, Lily. Am procedat greşit. Meritai ceva mai bun.

Da. Merita. Putea fi supărată pe cardinal pentru asta, şi chiar pentru faptul că simplifica relația lui cu Jean. Deşi, ştiind ce lăsase el nespus, înțelegea. Cunoscînd natura de animal de pradă a reporterilor, înțelegea *îndoit*. Altă persoană în situația ei poate că ar fi spus că scuzele cardinalului veneau prea tîrziu. Dar Lily nu era altă persoană. Ea era blîndă, şi era iertătoare.

– Dacă mă crezi, din toate dubiile pe care le-am avut privitor la valoarea mea de cînd am fost numit cardinal, foarte multe au fost legate de acest scandal.

– Oh, nu. Nu trebuie.

– În munca mea nu e loc pentru mîndrie. Sau pentru nesinceritate prin omisiune.

– Dar lumea *are nevoie* de conducători ca dumneavoastră.

– Misiunea mea nu e să provoc suferință.

– Dar eu sînt acasă, insistă Lily. Cum să aibă resentimente față de cineva cînd viața ei era atît de plină? Așa că poate suferința a avut un scop.

Atunci el făcu o pauză. Conversația părea să ia o altă turnură.

– Lucrurile s-au rezolvat pentru tine acolo?

– Foarte mult. Cred că m-am regăsit.

– Ahhh, spuse el și, după cum suna, zîmbea în sfîrșit. Asta mă unge la inimă. Nu-mi iartă egoismul – Dumnezeu va trebui să mi-l ierte –, dar mă face fericit. Nu mă surprinde, reține. Întotdeauna am spus că ești puternică.

Acum, și ea zîmbea.

– Ați spus.

– Deci, în sfîrșit o crezi?

– Sînt pe drum.

– Vrei să mă ții la curent cu progresele?

– Depinde, spuse ea. Îmi va face părintele McDonough legătura cu dumneavoastră?

Cardinalul chicoti.

– Să fii sigură. Pacea fie cu tine, Lily.

– Și cu dumneavoastră, spuse ea sfîrșind convorbirea cu o senzație de căldură și dîndu-și seama că și pentru ea se rezolvase un lucru pînă atunci neterminat.

30

Trebuie că erau nebuni că ieșiseră pe lac. Noaptea era dezolantă și, în a treia săptămînă din octombrie, aerul mult prea rece pentru canotaj, dar Lily n-ar fi fost în altă parte. Orele trecute fuseseră pline de atîtea emoții diferite încît se simțea împovărată. Aici, acum – chiar și în briza rece – lucrurile erau mai simple.

Nu era lună. Locul unde ar fi trebuit să fie luna era

acoperit de nori groşi. Mai la vest, norii erau mai răzleţi. Se deplasau repede, judecînd după apariţia şi dispariţia stelelor.

– Vine iarna, spuse John. I se simte mirosul.

Lily simţea mirosul de fum de lemne ieşind pe un horn de pe mal şi pe cel curat de pin al lui John, lîngă care se cuibărise, dar fruzele erau prea uscate şi reci ca să emane miros, iar aura predominantă a lacului era de altceva.

– Zăpadă? întrebă ea.

– În curînd. Pe urmă vine gheaţa. Peste o lună, va fi un strat subţire. Apoi peste încă o lună, stratul va fi mai gros de treizeci de centimetri. Sîntem o întindere mică de apă. Cînd se întîmplă, se întîmplă repede.

Canoea se înălţa şi cobora o dată cu vîntul de pe lac. Erau la zece metri de insula în ale cărei ape puţin adînci trăiau cufundarii lui John. Lily scrută întunericul în căutarea pasărilor.

– Nu le văd.

Cu blîndeţe, el îi luă capul în mîini şi îl întoarse la stînga.

– Acolo. Chestiile alea care se mişcă.

Ei îi trebui un minut să separe valurile stîrnite de vînt de cufundari. Apoi văzu, dar numai doi. Pluteau foarte aproape unul de altul, fiecare găsind alinare în prezenţa celuilalt, îşi imagină ea. În clipa următoare înţelese.

– Mama şi tata au plecat, confirmă John. Au pornit spre sud.

– Ăştia doi îi vor revedea vreodată?

– Nu timp de trei ani, cel puţin. Atunci se întorc aici să se împerecheze. Dacă se întorc la lacul nostru sau la altul din zonă, rămîne de văzut. Dacă îşi vor recunoaşte părinţii, şi viceversa, iarăşi rămîne de văzut.

– Trist, spuse Lily. Se gîndea la Maida, şi la ce... *nemaipomenit* se simţea ea acum că ridicaseră un pod peste o prăpastie.

– Să fim cinstiţi aici, o mustră el. Tipii ăştia sînt experţi

în supraviețuire. Trebuie să fie, ca să fi reuşit asta atîtea milioane de ani. Dar sensibili? Sentimentali? Nu cred.

– Nu? Nu tu eşti cel care spunea că ies tot timpul doar ca să te vadă?

El chicoti.

– Da, mă rog, îmi plăcea să cred asta, dar adevărul e că, dacă aştepți aici destul de mult şi destul de invizibil, intră în raza vederii tale.

Ea îşi dădu capul pe spate. Chiar şi pe întuneric, cu părul bătut de vînt pe frunte, cu un nas drept şi un maxilar pătrat îmblînzit de doar atîta barbă cît să-l acopere, fața lui era frumoasă. Avînd grijă să nu încline canoea, îşi modifică poziția, ca să-l poată vedea mai bine.

– Mie îmi place cealaltă explicație. Cred că şi ție. Tu eşti sensibil. Eşti sentimental. Apoi, pentru că se întreba de ore întregi, întrebă: Ai vorbit serios cînd ai spus că nu scrii o carte?

John nu trebui să se gîndească mult. Răspunsul era chiar acolo. Perfect la largul lui, pe deplin sigur pe sine, spuse:

– Am vorbit serios.

– Absolut nici o carte?

– Nu pe tema asta. S-au spus destule despre povestea Blake ca să vreau să mai spun şi eu.

– Dar povestea lui Terry?

– Am relatat-o în *Lake News*.

– Altcineva o va face în profunzime.

– N-am nimic împotrivă.

– Cum rămîne cu banii şi faima?

Uitîndu-se la ea cum stătea cuibărită atît de încrezătoare în brațele lui, John nici măcar nu putea rosti cuvintele acelea, cu atît mai puțin să jinduiască după vreunul din ele.

– E o treabă ciudată cu banii şi faima. Nu pot merge în canoe cu tine pe frigul care îngheață sau să se încălzească în

pat cu tine după aceea. Nu pot vorbi. Nu pot *cînta.* Nu pot face copii.

Ochii ei se măriră puțin. Întunericul nu putea ascunde asta. El nu intenționase să arunce asta, încă, dar asta era. Trebuie că și-o dorise mai mult decît crezuse.

– Dar eu pot să fac copii, șopti ea.

– Știu că poți, dar trebuie să-i vrei.

– De ce nu i-aș vrea?

– Nu i-ai vrea dacă încă mai speri să te întorci la Boston; cel puțin, nu ai vrea să-i ai cu mine, pentru că eu chiar nu cred că vreau să plec de aici. Tu?

– Eu ce?

– Tot mai vrei să te întorci la Boston?

Lily încă nu o conștientizase, dar asta nu însemna că decizia nu era luată. Era luată. Era ușoară.

– Ce naiba am eu acolo? întrebă ea, incapabilă să se gîndească la un singur lucru care conta mai mult decît ce avea ea aici.

– Mașina. Pianul. Hainele.

– E o treabă ciudată cu lucrurile astea. O mașină nu poate merge în canoe cu tine pe frigul care îngheață. Un pian nu se poate încălzi în pat cu tine după aceea. Hainele nu pot vorbi sau cînta sau face copii.

– Dar sînt lucrurile tale. Simbolizează ceva.

Ea nu-și luă privirea din ochii lui, nici măcar un moment.

– La fel și companiile de mutare. În plus, cum pot să fiu cu tine la Boston, dacă tu nu vrei să pleci de aici?

– Dar nu eu ar trebui să fiu motivul care să te hotărască să rămîi aici.

– De ce nu?

Aici îl prinse. El deschise și închise gura de mai multe ori, și în cele din urmă o lăsă închisă și doar rînji.

– Ca nu cumva să te simți prea important, îl avertiză ea, există și alte lucruri care mă țin aici. Maida. Își luă privirea de la el ca să se uite spre partea lacului unde erau livezile. N-a muncit nici măcar o zi toată viața ei pînă a murit tata. Și uită-te la ea acum.

– Maida nu mă place.

Lily îl privi iar.

– Nu te cunoaște. Dar are o minte deschisă. A dovedit-o azi. Așadar, e Maida, și Poppy. Și Hannah. Acum Maida e de partea ei, dar, dacă Rose nu-și bagă mințile-n cap, vreau să fiu și eu acolo.

– Dacă rămîi, ce-ai să faci?

– Aș putea preda. Maida îi spusese că academia avea nevoie de cineva. Aș putea lucra pentru *Lake News*, astfel încît redactorul-șef să aibă mai mult timp liber. Îi plăcea ideea să lucreze cu John. Aș putea să văd dacă există în Concord vreo formație de muzică de cameră care are nevoie de un pianist. Existau variante.

– Nu îți va lipsi Bostonul?

– Ce am aici e mai bun. Ți-am spus ce bun ai fost azi?

Pe John nu-l deranja să mai audă asta, și nu numai o dată.

– Am fost?

– Maestru.

– Cred că am reușit să-mi transmit mesajul.

– Pe deplin. Ea îi mîngîie obrazul cu o mînă înmănușată. Îți mulțumesc că ai făcut asta pentru mine.

– Am făcut-o și pentru mine. M-am simțit bine spunînd lucrurile alea. Mă rodeau de mulți ani.

– Gus ar fi fost mîndru.

I-ar fi plăcut să creadă asta, deși nu știa sigur.

– Greu de spus, în cazul lui. Dar azi am adoptat o atitudine justă, Lily. Poate că n-am schimbat nimic. Nu e deloc exclus ca reporterii ăia să facă ce au făcut întotdeauna.

– Nu toți.

– Nu contează. Acum mă simt mai bun.

Lily se uită la cer.

– Uite că apar stelele. El e sus, acolo. Ştie. E de acord.

– Dumnezeu?

– Gus.

John vru să excludă posibilitatea rîzînd, dar rîsul nu veni. Uitîndu-se la Lily, simțindu-i bunătatea şi dragostea, bănui că s-ar fi putut ca ea să aibă mare dreptate.

Sfîrşit

Tiparul executat sub comanda nr. 20 459

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În romanul de față BARBARA DELINSKY abordează o temă ce suscită din ce în ce mai mult interesul cititorilor. Este vorba despre rolul nefast al mass-media de scandal care, în goana după senzațional, poate ajunge la forța de distrugere a unui banc de pești piranha.

Pentru a supraviețui, asemenea ziare au nevoie de subiecte compromițătoare şi, dacă nu există, le inventează, bazîndu-se pe aviditatea publicului pentru astfel de informații. În această ipostază se află eroina cărții, *Lily Blake,* victimă inocentă a unui ziarist lipsit de orice scrupule care încearcă să vîneze dintr-un foc doi iepuri: să lanseze o bombă jurnalistică şi să plătească o poliță personală.

Urmărită de reporteri şi redusă la statutul de paria, Lily – o tînără profesoară de muzică, pianistă şi cîntăreață – nu poate înțelege de ce tocmai ea a ajuns protagonista unui imens scandal. Dar salvarea îi vine de unde se aştepta cel mai puțin...

O carte extrem de interesantă, cu situații dramatice neaşteptate şi o frumoasă poveste de dragoste.

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL